ZVRÁCENÍ NORMALITY

OD MARKÝZE DE SADE PO KYBORGY

KERRY BOLTON

Kerry Bolton – Zvrácení normality

Od Markýze De Sade po kyborgy

Vydavatel: Arktos, Londýn

PŘELOŽENO Z ORIGINÁLNÍ PUBLIKACE Z ROKU 2021, DOSTUPNÉ Z: https://annas-archive.org/search?q=The+Perversion+of+Normality

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

„Kniha Kerryho Boltona je nejdůkladnější analýzou ‚kulturního marxismu‘. Jedná se o rozsáhlou studii plnou postřehů o původu, vývoji, intelektuálních zdrojích, finančním sponzorství a neuvěřitelném vlivu kulturního marxismu na všechny aspekty západní společnosti, a to jak na levici, tak na mainstreamovou pravici.“ — RICARDO DUCHESNE, Ph.D. Sociální a politické myšlení; profesor (v důchodu), Katedra sociálních věd, Univerzita v New Brunswicku; autor knih The Uniqueness of Western Civilization: Studies in Critical Social Sciences, Faustian Man in a Multicultural Age, Canada in Decay: Mass Immigration, Diversity, and the Ethnocide of Euro-Canadians, Defending the Rise of Western Culture Against its Multicultural Critics; zakladatel Rady evropských Kanaďanů.

„Když Éliphas Lévi vytvořil obraz Bafometa, vytetoval na vnitřní stranu pravého a levého předloktí modly slova solve a coagula, neboli ‚rozpustit‘ a ‚srazit‘. V knize The Perversion of Normality (Zvrácení Normality) Kerry Bolton skvěle mapuje tyto dvě politiky subverze (rozpouštěcí faktor) a zvrácení (srážecí faktor), které „levicová“ úderka již mnoho desetiletí vědomě či nevědomě prosazuje na příkaz mezinárodní plutokratické oligarchie. Šíře a hloubka ideologického útoku proti všemu, co bylo zdravé, rozumné a funkční v tradiční západní civilizaci, již delší dobu vyžaduje důkladné prošetření. Boltonova nejnovější kniha odpovídá na výzvu doby a je povinnou četbou.“ — Dr. OLIVER HEYDORN, autor knih Social Credit Economics, The Economics of Social Credit & Catholic Social Teaching a Social Credit Philosophy.

Absolvoval s vyznamenáním summa cum laude s titulem Ph.D. v oboru filozofie a vyučoval filozofii na třech institucích ve třech zemích.

Obsah

Úvod **12**

De Sade a Freud **14**

De Sade: Vzor liberální ctnosti 28

Kulturní marxismus: původ, vývoj a význam **35**

Definice kulturního marxismu 36

Freudovsko-marxistická syntéza **42**

New School a Frankfurtská škola **44**

Patronát 48

Financování společenských věd **52**

Rada pro výzkum v oblasti společenských věd 55

Motivy 61

Londýnská škola ekonomie a politických věd 66

Carnegie Corporation 69

Americké dilema 76

„Sociální kontrola“ a „sociální inženýrství“ **81**

Sorokinova kritika sociologické metodologie 85

Behaviorismus **88**

Pavlov a Lenin 93

Kritika Konrada Lorenze 96

Patologizace morálky **99**

„Konspirační teorie“ jako porucha osobnosti? **116**

Definice pojmu „konspirace“ 119

Cykly dějin 122

Kongresové vyšetřování 126

Levicová falešná stopa: Lyndon LaRouche 131
Sověti odsuzují kulturní marxismus 134
Psychiatrie a disent 138
MK-Ultra a CIA 139
„Patologie normality“ 141
Sexuální redukcionismus Wilhelma Reicha 143
Pronásledování disidentů 150
„Sibiřský zákon“ 151
Goldwater na gauči 157
Trump na gauči 163
Marginalizace disidentů 169
Institut pro strategický dialog 171
Agendy studené války 181
Antisovětské analýzy 182
Fondy nadace 187
Role společenských věd 191
Nekomunistický manifest: Rostowova dialektika 198
Dekonstrukce „primárních vazeb“ 204
Organická „svoboda“ versus „svoboda“ bez kořenů 207
Organické společenství vs. smluvní společnost 210
Individuace 215
Individuální a „kolektivní normy“ 217
Nebezpečí „svobody“ 219
Matka, dítě, fašismus 221
Děti jako konzumenti 226
„Patriarchální represe“ 232

Poučení ze Samoy: Margaret Meadová **244**
Role v obnově freudismu 257
Trvalý charakter primárních vazeb **260**
Jung a Nietzsche 261
Dialektika kritické teorie **271**
Frommovi bastardi 281
Židovský faktor 283
Marcuse a nová levice 287
Zvýšená produkce: Smysl života 296
Nové pojetí rodinných vazeb 298
Seberealizace s Charlesem Mansonem 299
Zrod nové levice **302**
„Materializace a kvantifikace hodnot“ 310
Tyranie znamená „svobodu“ 313
Lasch disentuje **319**
Levice reaguje 335
Sexologie **340**
Alfred Kinsey **344**
Role Kinseyovy sexuální dialektiky 359
„Sex-Pol“ Wilhelma Reicha **368**
Identitní politika **377**
Gramscianismus 378
Proletariát jako revoluční faktor 381
Role Marcuse 385
Rekonstrukce pohlaví **393**

Magnus Hirschfeld: Otec transvestitismu a transgenderismu 398
Dům světových kultur: Počátky studené války 405
Narušení APA 408
Přepodmiňování dětí 415
Indoktrinace ve školách 416
Co je to „Relationships and Sexuality Education“ (RSE)? 417
Revoluce v morálce 420
Dekonstrukce jazyka 422
Vnucené a vynucené 424
Zvyšování povědomí 426
Přetváření generací 427
Není na výběr 429
Progresivní regrese 431
Návrat eunuchů 431
Toxicita „tradiční maskulinní ideologie“ 436
Feminismus 444
Role feminismu v globalizaci po skončení studené války 448
Intersekcionalita — Politika chaosu, aneb „Kde se střetávají práva“ 451
Gayové proti queerům 454
TERFing 457
„Jen vyhnaná stará bílá žena“ 458
Muslimové proti gayům 460
Politické agendy 462
Heterosexuální bílí levičáci 464
Mýtus o „bílém privilegiu“ 466

Engels o britské chudobě 466
Redlegs 471
Jih a bílý dělník 474
Kontrola populace 481
Sovětská eugenika 484
Splynutí 486
Rockefellerova rada pro populaci 493
Hugh Moore a mezinárodní kapitalismus 497
Draperův výbor 1959 502
Sangerová a plánované rodičovství 506
Rovnost vykořisťování 509
Marx a Malthus 510
Antikoncepce je „svorník“ 512
Intersekcionalita s novou levicí 515
Memo Fredericka Jaffeho 518
Dobrý klub: Buffett, Rockefeller, Gates a další 525
Úloha Organizace spojených národů 529
Globální migrační pakt Organizace spojených národů 531
Povaha deklarací a úmluv OSN 532
Zásobárna pracovního trhu 538
Indoktrinace 539
Co se skrývá za iniciativou OSN Global Compact? 542
Univerzální „obecná vůle“ 546
Odvážný nový svět Juliana Huxleyho 551
Doktrína UNESCO 555
Globální estetika: Beztvará, bez kořenů 556

Klasifikace kast 559
Rodina zůstává terčem 563
Sorosův „Odvážný nový svět“ 569
„Postupné sociální inženýrství“ 578
Sociální dekonstrukce prostřednictvím etnické rozmanitosti 580
Realita není na straně globalistů 582
Putnamova studie 584
Jednota v diverzitě? 587
Recenze 589
Povaha diskriminace 593
Diskriminace jako kognitivní vývoj 594
Ideál korporace 594
Meta Odhad 597
Závěr 601
Modifikace chování 603
Institut aplikovaných behaviorálních věd NTL 606
Tavistockův institut lidských vztahů 607
„Rasové konfrontace jako transcendentální zkušenost“ 610
„Nevědomé předsudky“ 612
Socialistický ráj reverenda Jonese založený na skupinové terapii 619
Transhumanismus 626
„Naturalistické“ univerzální náboženství 628
Posthumanismus 635
Kyberfeminismus a postgender 635

Postgender 642
Závěr **649**
Bibliografie **653**

Úvod

Světové legendy jsou plné příběhů o těch, kteří se pokusili vzepřít bohům – od Prométheа přes Mauiho až po doktora Fausta – a sami se stát božskými bytostmi, jejichž pýcha však přinesla spíše zkázu než jejich vize vznešenosti. Na Západě existují po generace lidé, kteří si díky svému bohatství nebo jiným atributům nafouknutého ega představují, že mohou jako bohové přetvořit „lidstvo“ podle obrazu, který je více v souladu s jejich vlastními vizemi.

V přesvědčení, že člověk je nekonečně tvárný, nebo „zdokonalitelný“, jak se říkalo v tolik opěvovaném věku osvícenství, z něhož vzešel dnešní odpad nazývaný „moderní“, a že jej lze podle libosti přetvářet, se řada jednotlivců, ideologií a hnutí snažila dekonstruovat a přestavět lidstvo, aby sloužilo nějakému novému účelu. Tímto způsobem se očekává, že tisícileté tradice a zvyky, které jsou považovány za normální, protože byly formovány a hromaděny po generace řadou historických procesů, spolu s rasami, národy, kulturami, národy a státy, zmizí na povel, aby uvolnily cestu něčemu, co vychází z ničeho, nebo nanejvýš z propasti. Takové velkolepé nové vize skutečně vedly k něčemu z propasti, nebo alespoň z temnoty mozkových zákoutí, a vytvořily „peklo na zemi“, ale vždy ve jménu vysokých ideálů.

Západ utrpěl pod takovými grandiózními plány ve jménu „svobody, rovnosti, bratrství“, la droit humaine, „lidskosti“, „pokroku“, pod inspirativním vedením Markýze De Sade, Marata, Robespierra, Marxe, Trockého, Pol Pota, Maa, Jima Jonese, Sorose, Rockefellera, Juliana Huxleyho, Muska,

Zuckerberga, Billa Gatese; s očekáváním, že k dosažení utopie, která se zdá být stále vzdálenější, je jakýkoli smysl pro trvalost a trvání – to, čím Soros pohrdá jako organickým a Kritičtí teoretici odsuzují jako „represivní primární vazby“ rodiny, vlasti a víry – odhozen jako přežitek.

Kniha Perversion of Normality (Zvrácení normality) zkoumá řadu osobností, doktrín a hnutí, z nichž většina tvrdí, že slouží pod vlajkou vědy, pokroku a humanity. To, co se zdá být rozmanité, se spojuje tím, co Dr. Richard Spence, skutečný učenec, nazývá „spojováním souvislostí“. Výsledkem je hnutí, které v průběhu několika staletí prosazuje umělou konstrukci ve jménu „lidskosti“, ale ve prospěch samozvané elity oligarchů a technokratů. V pekelném chaosu je normalita převrácena naruby ve jménu „normality“ a absurdní, nemocné a destruktivní se stává novou normou.

De Sade a Freud

> … Pokud si představujete člověka pouze jako člověka, budete nutně vnímat lidskou společnost nikoli z křesťanského hlediska jako rodinu, ale jako průmyslovou farmu, kde jediné, na čem záleží, je blaho hospodářských zvířat a prosperita či produktivita podniku. Takový je výsledek. A právě v této situaci se západní člověk stále častěji ocitá. — MALCOLM MUGGERIDGE

Vliv [Žida] Sigmunda Freuda, otce psychoanalýzy, na západní civilizaci a prostřednictvím globalizace stále více i na všechny regiony světa, byl jedním z hlavních vlivů moderní epochy. Nejde o to, že by Freud sám byl nutně uznáván jako hlavní vliv, ale jeho učení proniklo do sociální teorie a politiky, i když jeho jméno není zřejmé. Freudismus v kombinaci s marxismem a po rozsáhlých úpravách se stal smrtící formulí pro dekonstrukci základních zvyků, étosu, tradic a víry Západu. To bylo umožněno díky kulturní krizi moderní epochy západní civilizace, která začíná reformaci a renesancí, pokračuje obdobím osvícenství, americkou a francouzskou revolucí proti pozůstatkům tradičního západního společenského řádu a přes průmyslovou revoluci, bolševismus a světově rozšířený liberálně-demokratický kapitalismus, který se dnes nazývá globalizací.

[Židé] Marx i Freud byli produktem stejného ducha doby, kdy racionalismus a scientismus zničily staré jistoty víry a, jak řekl Marx, buržoazie nahradila aristokracii, finančník se stal

pánem a Bůh byl nahrazen „rozumem“. Richard LaPiere[1], disident mezi sociálními vědci, k tomu uvedl: „Sigmund Freud byl produktem devatenáctého století, který se vyznačoval neobvyklou schopností poskytnout dvacátému století novou a velmi radikální představu o člověku a dožít se toho, že se tato představa stala dominantní v myšlení západních národů“.[2]

Freudovsko-marxistická světová revoluce byla trvalejší a rozsáhlejší než bolševismus, zatímco „konzervativci“ se obávali „moskevského spiknutí“.

LaPiere napsal asi deset let předtím, než se freudomarxismus stal základem studentské revolty „nové levice“, že

> Freudismus se stal … více než jen teorií příčin duševních poruch a terapií, která je údajně dokáže vyřešit. Stal se, jak Freud tak zjevně doufal, doktrínou o povaze člověka, kterou jeho stoupenci považují za platnou pro celé lidstvo. A v posledních letech se stal mimořádně populárním jak mezi laiky, tak mezi vědci, zejména zde ve Spojených státech.
>
> Ti, kteří nejsou freudianismem tak okouzleni, mají sklon hledat vysvětlení jeho popularity v jeho exotickém obsahu; a několik pozorovatelů spojilo jeho popularitu, sice vágně, ale možná s určitou platností, se současným americkým

[1] Richard LaPiere: profesor sociologie, Stanfordská univerzita.
[2] Richard LaPiere, The Freudian Ethic, s. 33.

étosem s jeho liberálním přístupem k požitkářství a nezodpovědnosti. …[3]

Je pozoruhodné, že LaPiere odkazuje na přijetí freudismu v USA kvůli liberálnímu hedonismu, který charakterizuje americkou modernistickou ideologii. Freudo-marxistická syntéza, známá jako Kritická teorie, byla do USA přinesena fakultou Frankfurtského institutu pro sociální výzkum, která uprchla před hitlerismem. Je pozoruhodné, že tato syntéza byla ortodoxními komunisty v Německu a režimem v Moskvě rozhodně odmítnuta, zatímco v USA získala trvalý vliv. Je také pozoruhodné, že tato „Frankfurtská škola“ vznikla v době Výmarského režimu v Německu po první světové válce, kdy morální a sociální experimenty byly výsledkem sociálního úpadku.

LaPiere se zmínil o rozpadu tradičního řádu freudovstvím:

Rostoucí popularita freudismu jako vysvětlení a ospravedlnění lidského chování je pouze jednou z mnoha společenských změn, ale je to změna zásadního významu, protože freudismus poskytuje jedinečnou představu o povaze člověka, jeho možnostech a jeho vztazích ke společnosti. Ti, kdo přijímají tuto novou představu a jednají podle ní, se ipso facto dívají na sebe a na svět kolem sebe způsobem, který se radikálně liší od tradičního pohledu. Jsou nuceni vzdát se mnoha zavedených hodnot a sentimentů a přijmout jako logické koreláty freudovské představy o člověku nový soubor hodnot a sentimentů,

[3] Tamtéž, vii, viii.

> které jsou pro větší přehlednost a s ohledem na precedenty zde označeny jako „freudovská etika”.[4]

LaPiere odkazuje na období podvracení společenských věd, které můžeme snadno vysledovat až ke Kritickým teoretikům:

> Freudovský vpád do současné sociální psychologie a sociologie byl méně spektakulární a podstatně méně přímý [než předfreudovská psychologie]. Freudovské koncepty pronikly do těchto disciplín fragmentárně a často byly maskované použitím nefreudovských termínů. Výsledkem je částečný ústup od behavioristické orientace, která v těchto oborech dominovala v letech 1925 až 1945, k modifikované verzi instinktivismu, který byl populární v letech těsně před rokem 1925. V této verzi není zdůrazňován antisociální charakter předpokládaných instinktů člověka, ale často se předpokládá a uvádí, že člověk přichází na tento svět s řadou psychologických potřeb, které mohou být uspokojeny pouze za zvláštních sociálních okolností. Přístup malých skupin v sociální psychologii tedy zdůrazňuje žádoucnost „demokratické atmosféry“ v práci, studiu a dalších životních situacích jednotlivce na základě toho, že „autokratická“ autorita porušuje vrozenou potřebu seberealizace, sebevyjádření a sebeurčení. Sociální psychologové, kteří se zabývají „napětí vyvolávajícími“ podmínkami moderního života – a kteří tvrdí, že jsou schopni vysvětlit vše od rozvodu po válku v souladu se svým napěťovým systémem

[4] Tamtéž, viii.

> interpretace – rovněž předpokládají, že existuje společný, ne-li univerzální konflikt mezi vrozenými psychologickými potřebami jedince a sociálními požadavky, které jsou na něj kladeny.[5]

Ačkoli LaPiere Kritickou teorii přímo nejmenuje, doktríny, které popisuje, jsou doktrínami Frankfurtské školy, kde je terapeutický stát prosazován jako nezbytný pro zajištění duševního zdraví masové společnosti, která potřebuje svobodu k vyjádření instinktů potlačovaných autoritářskou patriarchální rodinou.

Tento neofreudianismus se zaměřuje na jednotlivce odtrženého od společnosti. Jedná se tedy o prostředek k dekonstrukci a rozbití sociálního organismu, a proto marxističtí teoretici, kteří v roce 1923 založili Frankfurtský institut, považovali freudianismus za užitečnou složku při vytváření nové revoluční syntézy. Organické vazby rodiny, státu, víry a étosu, hanlivě označované jako „primární vazby“, které je třeba přerušit, byly vykreslovány jako škodlivé pro individuální blaho a potlačující cestu jednotlivce k seberealizaci. LaPiere nazval freudismus „doktrínou sociální nezodpovědnosti a osobní beznaděje“.[6] Při hledání individuálního smyslu prostřednictvím osvobození od tradičních společenských vazeb není výsledkem univerzální blaženost jednoty s lidstvem, jak slibují kritičtí teoretici, ale zoufalství nihilismu, odloučeného

[5] Tamtéž, s. 47.
[6] Tamtéž, s. 53.

jedince, který kráčí ke světlu s příslibem věčného naplnění, jen aby zjistil, že se jedná o zničení v prázdnotě.

> Freud se jako terapeut i teoretik zabýval především jednotlivcem. Jeho data, pokud je tak lze nazvat, byla čerpána z hypotetického nevědomí jeho neurotických pacientů; navíc se do tohoto nevědomí ponořil s předem vytvořenou představou o tom, co tam najde. Jak to, co hledal, tak to, co našel, bylo nevyhnutelně zaujaté ve prospěch jednotlivce a proti společnosti. Pacienti se považovali za oběti společnosti; byli chudí, nepochopení, týraní a hledali někoho, kdo by pochopil jejich problémy a soucítil s nimi. To jsou běžné charakteristiky neurotiků. Jsou to lidé, kteří do značné míry nedokázali najít smír se společností a věří, že společnost selhala vůči nim. Neurotik si nikdy nemyslí, že selhal vůči společnosti.[7]

Můžeme zde, desítky let před vzestupem „identitní politiky“, rozpoznat projevy masy neurotických jedinců, sociálně rozdělených a seskupujících se do utlačovaných „menšin“, které jsou náchylné k manipulaci. Kritičtí teoretici se snažili vytvořit z těchto utlačovaných menšin revoluční předvoj. LaPiere pokračuje:

> To, co Freud získal od svých pacientů, mohlo být spravedlivě použito k demonstraci toho, jak neurotický jedinec vnímá sám sebe a svůj vztah ke společnosti. Freud to však použil jako důkaz ve prospěch své humanistické, ale zcela nerealistické představy, že jedinec je

[7] Tamtéž, s. 53.

> nevyhnutelně a neodvratně potlačován nelidskými diktáty organizovaného společenského života. Freud, stejně jako jeho pacienti, věřil, že jsou oběťmi společenských okolností, a stejně jako oni byl ve všech ohledech nepřátelský vůči společnosti. Tento antagonismus byl zřejmě tak silný, že Freud nikdy neuvažoval o otázce: Pokud je člověk od přírody protispolečenský, jak je možné, že lidé vyvinuli sociální systémy, podle nichž žijí?[8]

Kritika „organizovaného společenského života“ jako potlačujícího jednotlivce se stala základem kritické teorie. [Žid] Erich Fromm nazval „organizovaný společenský život“ „primárními vazbami“, od nichž se musí jedinec osvobodit. Jeho kolega [Žid] Herbert Marcuse, otec nové levice a „identitní politiky“, vysvětlil freudovskou metodu kritické teorie:

> Koncepce člověka, která vyplývá z Freudovy teorie, je nejnevyvratitelnější obžalobou západní civilizace a zároveň nejpevnější obranou této civilizace. Podle Freuda je historie člověka historií jeho potlačování. Kultura omezuje nejen jeho společenskou, ale i biologickou existenci, nejen části lidské bytosti, ale i samotnou strukturu jeho instinktů. Takové omezení je však samotnou podmínkou pokroku. Kdyby byly základní instinkty člověka ponechány volnému sledování svých přirozených cílů, byly by neslučitelné s jakýmkoli trvalým společenstvím a zachováním: ničily by i tam, kde se

[8] Tamtéž, s. 53.

> spojují. Nekontrolovaný Eros je stejně smrtelný jako jeho smrtící protějšek, instinkt smrti. Jejich destruktivní síla vyplývá ze skutečnosti, že usilují o uspokojení, které kultura nemůže poskytnout: uspokojení jako takové a jako cíl sám o sobě, v každém okamžiku. Instinkty musí být proto odkloněny od svého cíle, potlačeny ve svém záměru. Civilizace začíná, když je účinně opuštěn primární cíl, totiž integrální uspokojení potřeb.[9]

Zde Marcuse shrnul základní premisy kritické teorie. Freud a jeho disidentský žák Carl Jung tvrdili, že kultura závisí na míře, v jaké jsou atavistické pudy přesměrovány, nebo jak to Jung nazval, kanálovány; filozof Nietzsche to nazýval sublimací, ale Marcuse a další Kritičtí teoretici to odsoudili jako „odklon od cíle uspokojení instinktivních potřeb“. Postfreudovci se odklonili od své otcovské postavy (Oidipův komplex?) a tvrdí, že ve jménu seberealizace se jedinec musí osvobodit od omezení zvyků, zákonů, rodiny, náboženství a morálky a dát volný průchod svým instinktivním pudům. Marcuse uvedl dichotomii mezi atavistickými pudy a sublimací:

> OD: okamžité uspokojení, slast, radost (hra), vnímavost, absence potlačování
>
> K: odložené uspokojení, omezení slasti, námaha (práce), produktivita, bezpečnost

Kritičtí teoretici usilují o návrat kultury k instinktivním pudům ve jménu „svobody“. To, co tomu brání, je označováno za

---

[9] Herbert Marcuse, Eros and Civilization, kapitola I: „Skrytý trend v psychoanalýze“.

„autoritářské“ nebo dokonce „fašistické“. Fromma znepokojovalo, že když mají jednotlivci na výběr, upřednostňují „bezpečnost“ před „absencí potlačování“. Tato represivní tendence, kterou by člověk očekával jako instinktivní pud sebezáchovy, byla podle Marcuseho a dalších postfreudovců, jako například [Žida] Wilhelma Reicha, výsledkem sexuálního potlačování. Tyto doktríny se staly premisami nové levice, ale postupně se staly mainstreamem a novou normou.

Marcuse a spol. tvrdili, že odmítají konvenční společnost a bouří se proti kapitalismu. Nicméně, sebestředný, nespoutaný individualismus, který vyžaduje okamžité uspokojení ega a odmítá jakoukoli formu „odloženého uspokojení“ jako výsledek represe, útlaku, potlačování, rasismu, misogynie nebo homofobie, ad infinitum, se stal ideologií kapitalismu. Očekávání „okamžitého uspokojení“ je základem pro neustále se rozšiřující trhy. Jedná se o starou hru, kterou zavedl Freudův synovec [Žid] Edward Bernays, otec public relations (veřejných vztahů), když jako zaměstnanec tabákového průmyslu propagoval cigarety jako „pochodeň svobody“ pro „moderní ženy“. „Osvobozené ženy“ se tak staly obrovským novým spotřebitelským trhem pro tabákový průmysl.

Richard LaPiere popsal způsob, jakým se freudismus stal metodou pro rozšiřování spotřebitelských trhů:

> K zastáncům freudovského pohledu na člověka a etiky, která z tohoto pohledu vychází, se v poslední době přidala řada bystrých mladých lidí, jejichž údajným úkolem je pomáhat při tvorbě reklamy a dalších propagačních aktivit.

Před jednou generací se na Madison Avenue předpokládalo, že lidé nakupují zboží pro jeho užitnou hodnotu nebo prestiž. Tržní výzkumníci, jak se jim tehdy říkalo, se snažili pomocí rozhovorů a průzkumů zjistit, co lidé chtějí koupit nebo proč kupují to, co kupují, a ne něco jiného. Na základě těchto studií byly určeny „potřeby“ lidí a reklamní textaři pak zaměřili své reklamy na uspokojení těchto potřeb. Pokud se zdálo, že lidé chtějí úsporná auta, tvrdili, že jejich auto je nejúspornější; pokud se zdálo, že chtějí rychlost, tvrdili, že jejich auto má nejvyšší rychlost; atd.

V posledních letech však průzkum trhu ustoupil složitější, působivější a nákladnější operaci zvané „motivační výzkum“. Motivační výzkumníci vycházejí z předpokladu, že lidé nevědí, proč kupují to, co kupují, a proto je zbytečné se jich ptát, co chtějí koupit nebo proč koupili to, co koupili. Podle nich je nutné pátrat za zjevným a hledat skutečné důvody – proniknout pod povrch vědomí veřejnosti a odhalit její nevědomé motivace. Za tímto účelem musí být vzorek populace podroben hloubkovým rozhovorům a materiály z těchto rozhovorů musí být následně analyzovány, aby bylo možné určit skryté, nevědomé motivy, které byly nechtěně odhaleny. Když psychoanalytici veřejnosti stanoví svou diagnózu, reklamní textař nebo politický propagandista může pak zaměřit své apely na skutečné, nikoli na zdánlivé motivy lidí. Zdá se, že výzkumníci motivace se stali značnou silou v reklamě a souvisejících kruzích. Stále větší část reklamy

> se zaměřuje na takové „nevědomé“ motivy, jako je potřeba emocionální jistoty, uspokojení ega, zbavení se pocitu viny a – nevyhnutelně – zmařené sexuální touhy. Zda nové apely skutečně oklamou kupující veřejnost, je sporné, ale skutečnost, že reklamní bratrstvo věří, že ano, naznačuje, že reklamní agentury převzaly Freudovu představu o člověku a vytvořily veřejnost podle jejího obrazu.[10]

Společenské vědy poskytly doktrínu pro racionalizaci okamžitého „uspokojení ega“, která je předpokladem pro rozšiřování konzumerismu a módy nového. Tradiční – středověké – západní společnosti se svým náboženským základem a odmítáním chamtivosti jako hříchu zakazovaly obchodní soutěž, reklamu a marketing, bez nichž by moderní kapitalismus nemohl fungovat. To byl základ předkapitalistické organické sociální komunity. Levice se svým kultem novinek sehrála roli v rozšiřování konzumerismu, přičemž zároveň, stejně jako Edward Bernays, ujišťovala spotřebitele, že uplatňují zdravou „svobodu“. Proto mají zdánlivě „radikální“ levicové instituce, jako je New School for Social Research a London School of Economics, úzký vztah ke kapitalismu.

První institucí, která vyžaduje zničení ve jménu „svobody“, je „patriarchální rodina“ jako semeniště útlaku a „autoritářství“. Marcuse k tomu uvádí: „Prvotní otec, jako archetyp nadvlády, iniciuje řetězovou reakci zotročení, vzpoury a posílené nadvlády, která poznamenává historii civilizace“.[11] Třídní boj Karla Marxe jako hnací síla dějin je nahrazen

---

[10] Richard LaPiere, str. 77–78.
[11] Herbert Marcuse, Eros and Civilization, kap. I.

postfreudovským oidipovským bojem proti věčné postavě otce-vůdce-boha.

Po druhé světové válce [Židé] Max Horkheimer, Theodor Adorno a další členové Frankfurtské školy provedli studie, financované Americkým židovským výborem, s cílem určit míru, do jaké jsou jednotlivci omezeni primárními vazbami, zejména rodinnými, které údajně měřily jejich „autoritářskou osobnost“ na škále „F“ (pro fašismus). Čím silnější byla vazba na rodiče, církev a vlast, tím autoritářštější a neurotičtější byl daný jedinec považován. LaPiere uvedl:

> Na rozdíl od Marxe, který také nenáviděl společnost – ale spíše společnost své doby než společnost obecně –, Freud nepropagoval obecné povstání proti společenským omezením. Nicméně naznačoval moudrost a spravedlnost individuálního vyhýbání se těmto omezením tím, že označil (stejně jako všichni psychoanalytici od té doby) společenskou represi za příčinu obtíží, s nimiž se potýkali jeho pacienti. A i když pacientům přímo neradil, aby se vyhýbali autoritě obávaných a nenáviděných rodičů nebo opustili nesnesitelnou manželku, jeho doktrína rozhodně nepodporuje podřízení se požadavkům společnosti a dělá vše pro to, aby společnost diskreditovala.[12]

Právě v tomto ohledu kritičtí teoretici významně přispěli k moderní epoše. S využitím Marxovy dialektické metody historického boje politizovali freudismus jako moderní formu boje, která nahradila třídní boj. Namísto dvou soupeřících tříd,

[12] LaPiere, s. 54.

které se přetahují o nadvládu nad silami společenské výroby, existuje množství rozdělených zájmů, z nichž každý má své vlastní požadavky na společenský organismus. Proč tedy oligarchové podporují něco, co se jeví jako vzpoura proti jejich vládě? LaPiere dává částečnou odpověď v tom, že freudianismus je základem „motivačního výzkumu“, který zkoumá spotřební návyky masové společnosti a to, jak je lze manipulovat. Analogicky k tomu kritická teorie poskytuje analytickou metodologii pro určení, jak lze manipulovat utlačované menšiny. Studie kritických teoretiků publikované v knize The Authoritarian Personality poskytly data pro sociální inženýrství a kontrolu, příkladem čehož je způsob, jakým byla tato data použita k „převýchově“ Německa po druhé světové válce.

Původ těchto doktrín můžeme najít v období osvícenství, kdy „rozum“ a „věda“ zpochybňovaly víru a tradice. Jean-Jacques Rousseau psal o nutnosti svrhnout krále a církev a vrátit člověka do toho, co považoval za „přirozený stav“, ve kterém podle jeho představ panovala dokonalá svoboda. Donatien Alphonse Francois Marquis De Sade se zabýval libertinskou sexualitou, potraty a koncem manželství ve jménu dokonalé svobody. Anglický liberální filozof John Locke napsal v roce 1690 pojednání o vládě, ve kterém si představoval, že lidstvo žilo v dokonalém stavu rovnosti, než zasáhla civilizace:

> Abychom správně pochopili politickou moc a odvodili ji od jejího původu, musíme zvážit, v jakém stavu se všichni lidé přirozeně nacházejí, a to je stav dokonalé svobody, kdy mohou řídit své činy a nakládat se svým majetkem a

> osobou, jak uznají za vhodné, v mezích přírodního zákona, aniž by museli žádat o svolení nebo se podřizovat vůli jakéhokoli jiného člověka.
>
> Je to také stav rovnosti, v němž je veškerá moc a jurisdikce vzájemná a nikdo nemá více než druhý; není nic zjevnějšího než to, že tvorové stejného druhu a postavení, kteří se narodili se stejnými výhodami přírody a používají stejných schopností, by měli být také rovni mezi sebou bez podřízenosti nebo poddanství, pokud by jejich pán a vládce nějakým zjevným prohlášením své vůle nestanovil jednoho nad druhým a neudělil mu zjevným a jasným jmenováním nepochybné právo na vládu a svrchovanost.[13]

Byli to předchůdci dnešní „progresivní“ inteligence, sociálních vědců a oligarchických „filantropů“, kteří všichni usilují – stejně jako jakobíni a bolševici – o přetvoření člověka podle ideologických předpokladů. Tyto doktríny vyvrcholily v roce 1789 jakobínskou revolucí ve Francii, která zahájila současnou éru liberalismu s kapitalistickými a socialistickými odvozeninami.

Profesor Edelstein ve své trefně nazvané studii Terror of Natural Right uvádí, že se zničením církve idealizovaný návrat člověka do domnělého přirozeného stavu legitimizoval revoluční teror.[14] Inspirováni filosofy osvícenství, jako jsou výše jmenovaní, Saint-Just a Robespierre považovali

---

[13] John Locke, Second Treatise of Civil Government (1690), kapitola II: „O stavu přírody“, oddíl 4.

[14] Dan Edelstein, Terror of Natural Right: Republicanism, the Cult of Nature, and the French Revolution, str. 4–5.

porušovatele jakobínských zákonů za ty, kteří se vzepřeli samotné „přírodě“ a ztratili tak právo žít v revoluční idyle Liberté, égalité, fraternité.[15] Rousseau poskytl ideologické ospravedlnění masového teroru ve své koncepci „obecné vůle“ a „společenské smlouvy“.[16] Tento koncept se dnes nazývá „mezinárodní právo“ a disidenti jsou stále vystaveni riziku uvěznění na základě ideologie, která je neo-jakobínská, zatímco „odpadlické státy“ jsou terčem ničení pomocí pokročilých technických válečných prostředků, opět ve jménu nejasně definované „mezinárodní komunity“.

De Sade: Vzor liberální ctnosti

S triumfem jakobinismu a svržením zbytků tradiční společnosti byl de Sade v roce 1790 propuštěn z ústavu a ujal se role v revoluční Francii. Jeho syntéza sexuálního sadismu jako hnací síly lidstva činí z de Sadeho skutečného otce Kritické teorie a spřízněných hnutí, jako je „kontrola populace“, feminismus a liberalismus. Navzdory své pověsti brutálního mučitele žen, zejména z chudých vrstev, byl de Sade zvolen do Národního shromáždění, kde se přidal k nejradikálnějšímu křídlu revoluce vedenému Maratem.[17] Jeho doktrína o sexu a smrti předběhla Freudovu premisu o Erosovi a Thanatosovi jako primárních motivátorech lidského chování. Ještě před Freudem napsal de Sade ve svém díle 120 dnů Sodomy, že „sexuální potěšení je,

[15] Dan Edelstein, Terror of Natural Right, str. 14–15.
[16] J. J. Rousseau, The Social Contract (1762).
[17] Po Maratově smrti v roce 1793 se de Sade dostal do konfliktu s režimem a v letech 1793–94 byl uvězněn. Za Napoleonova režimu byl v roce 1803 vrácen do ústavu pro duševně choré.

souhlasím, vášeň, které jsou všechny ostatní podřízeny, ale ve které se všechny spojují“.[18]

V knize Filozofie v budoáru [19], de Sade odsoudil „fádní moralisty“ ve jménu „přírody“. Panenskou ctnost označil za „absurdní“ a za produkt „nebezpečných pout“, vnucených „odpornou náboženskou vírou“ a „imbecilními rodiči“. Předběhl tak bolševiky a kritické teoretiky, kteří rodinná pouta označovali za „represivní“:

> Tak mě poslouchej, Eugénie. Je absurdní tvrdit, že jakmile je dívka odkojena, musí i nadále být obětí vůle svých rodičů, aby tak zůstala až do smrti. V této době, kdy se klade důraz na lidská práva a obecně se dbá na svobody, by dívky neměly nadále věřit, že jsou otrokyněmi svých rodin, když je jasně prokázáno, že moc těchto rodin nad nimi je zcela iluzorní.[20]

De Sade předjímá odsouzení „patriarchální rodiny“ kritickou teorií a feminismem:

> Pojďme se poradit s přírodou ohledně této zajímavé otázky a nechť nám zákony, které řídí zvířata v mnohem přísnějším souladu s přírodou, poskytnou na chvíli příklady. Rozšiřují se mezi zvířaty otcovské povinnosti nad rámec základních fyzických potřeb? Nemají potomci zvířat stejnou svobodu a stejná práva jako jejich rodiče? Jakmile jsou schopni chodit sami a sami se živit, přestávají

---

[18] Donatien Alphonse François de Sade, The 120 Days of Sodom, or the School of Libertinage (1785). Poprvé vydáno v roce 1904.
[19] Donatien Alphonse François de Sade, Philosophy in the Bedroom (1795).
[20] Tamtéž, Dialog třetí.

být od tohoto okamžiku uznáváni svými rodiči? A cítí se mláďata v nějakém smyslu zavázána těm, od nichž dostala život? Jistěže ne. Jakým právem tedy mají děti lidí jiné povinnosti? A na čem jsou tyto povinnosti založeny, pokud ne na chamtivosti nebo ambicích otců?[21]

Zatímco de Sade dojemně předjímá feminismus svým voláním po „osvobození“ dívek od jejich rodičů, jeho motivy, jak je pro něj typické, brzy následují: „osvobodit“ dívky, aby mohly být zneužívány psychopatickými muži, jako je on sám:

> … Začni tedy s legitimitou těchto principů, Eugenie, a zbav se svých pout za každou cenu; pohrdej marnými protesty imbecilní matky, které právem dlužíš jen nenávist a prokletí. Pokud tě tvůj otec, který je libertin, touží, pak k němu vesele jdi: nech ho, ať si tě užívá, ale ať tě neokove; zbav se jha, pokud tě chce zotročit; více než jedna dcera tak s otcem naložila. …[22]

V protofeministickém duchu radí de Sade prostřednictvím postavy fiktivní ženy, aby se zbavila všech rodinných vazeb a zřekla se manželství jako břemene, aby se ženy mohly osvobodit a souložit bez morálních, náboženských nebo právních omezení, a nechal ženy podléhat „svobodám“ podle utopické Republiky přírody:

> … Požaduji, aby se zbavila všech předsudků svého dětství, pokud jí nařídím, aby se co nejvíce vzpírala příkazům své rodiny a co nejvíce pohrdala radami všech svých

[21] Tamtéž.
[22] Tamtéž. Jazyk se dále propadá do dětinskosti...

příbuzných, budete se mnou souhlasit, Eugénie, že mezi všemi pouty, která je třeba rozbít, bych měl určitě doporučit, aby první z nich byla pouta manželská.[23]

Zatímco de Sade, který považoval Francii za zemi, která potřebuje snížit počet obyvatel, což byl názor, s nímž jakobíni souhlasili, což mělo krvavé následky, odkazuje na metody kontroly porodnosti, brzy se uchýlí k doporučení sodomie jako nejlepší metody; opět tak předjímá „novou normu“ moderního světa. De Sade také předchází Dr. Alfreda Kinseyho a [Žida] Magnuse Hirschfelda jako „otce sexologie“, když píše o „sodomii“: „Je absurdní říkat, že tato mánie uráží přírodu; může to tak být, když je to ona, kdo nám to vkládá do hlavy? Může diktovat, co ji ponižuje? Ne, Eugénie, vůbec ne; toto je stejně dobré místo, kde jí sloužit, jako jakékoli jiné, a možná je to místo, kde je nejzbožněji uctívána“.[24]

De Sade se také prosadil jako otec „kontroly populace“ a předběhl Margaret Sangerovou o 120 let:

MADAME DE SAINT-ANGE — Víte, Dolmancé, že pomocí tohoto systému [masové sodomie] budete veden k tomu, abyste dokázal, že úplné vyhubení lidského rodu by nebylo nic jiného než služba přírodě?

DOLMANCE — Kdo o tom pochybuje, madame?[25]

Porod a výchova dětí jsou považovány za něco odporného, co porušuje svobodu žen, a potraty a infanticida nejsou „zločiny

[23] Tamtéž.
[24] Tamtéž.
[25] Tamtéž.

proti přírodě“. Opět slyšíme vzdálenou ozvěnu, která se stala hromovým hněvem genderové politiky a nemocí, která se stala normou:

> MADAME DE SAINT-ANGE —… rozmnožování není v žádném případě cílem přírody; ona ho pouze toleruje; z jejího pohledu platí, že čím méně se rozmnožujeme, tím lépe; a když se mu úplně vyhýbáme, je to nejlepší ze všeho. Eugénie, buďte neúprosným nepřítelem tohoto únavného plození dětí a i v manželství neustále odkládejte ten zrádný nápoj, jehož konzumace pouze kazí naši postavu, otupuje naše smyslové vjemy, vysušuje nás, stárne a chřadne a narušuje naše zdraví; přivykejte svého manžela na tyto ztráty; nalákejte ho do té či oné uličky, nechte ho, ať se tam zabaví, a tak ho odradíte od obětování v chrámu; řekněte mu, že děti nenávidíte, poukažte na výhody toho, že žádné nemáte. V této věci na sebe dávejte velký pozor, má drahá, neboť vám prohlašuji, že plodnost mi nahání takovou hrůzu, že bych přestal být vaším přítelem v okamžiku, kdy byste otěhotněla. Pokud se však neštěstí stane, aniž by to byla vaše vina, dejte mi vědět během prvních sedmi nebo osmi týdnů a já to velmi elegantně vyřeším. Nebojte se infanticidy; tento zločin je imaginární: vždy jsme paní toho, co nosíme v lůně...[26]

De Sade ve své obhajobě potratů vymýšlí klišé a slogany feminismu. „Jsme vždy pánem toho, co nosíme v lůně,“ říká tento liberální zastánce „otázek zdraví žen“. Dítě přirovnává k

[26] Tamtéž.

výkalům, které lze vyloučit bez většího významu, jako je každodenní toaletní rutina.

> … stejně jako nehty, které si stříháme z prstů, nebo výkaly, které vylučujeme střevy, protože jedno i druhé je naše vlastní a protože jsme absolutními vlastníky toho, co z nás vychází.

Zde je liberální krédo svobody odhaleno a jednoznačné. S přesností nacházíme doktrínu Kritické teorie a jiné formy freudomarxismu, které odsuzují rodinu jako inkubátor „fašismu“ a „primární vazby“ jako překážky „seberealizace“. Ve jménu „přírody“, napsal de Sade, bylo „ničení“ jedním z jejích „hlavních zákonů“, podle kterého „nic, co ničí, nemůže být zločinem“. „Vražda“ byla „změnou formy“. Člověk byl hmotou bez ducha a příroda byla „konfliktem“.[27] Podle republikánské utopie přírody by existovalo jen málo činů, které by byly „trestné“[28], když jsou základy společnosti „svoboda a rovnost“.

S de Sadem máme k dispozici škálu dnešní levicové doktríny, která se ve jménu „pokroku“ stala mainstreamovou, jako novou „normou“. Simone de Beauvoir, významná feministka a společenská kritička, to například uznala, když napsala: „Intuice jako tyto nám umožňují oslavovat Sadeho jako předchůdce psychoanalýzy“.[29] De Sade trefil na správnou strunu „moderní doby“; nastala jeho éra. Předvídal

---

[27] Tamtéž.
[28] Tamtéž.
[29] Simone de Beauvoir, Must we Burn De Sade?

- Dialektický materialismus Karla Marxe
- Psychoanalýzu Sigmunda Freuda
- Sexuologii Alfreda Kinseyho
- Feministickou antikoncepci a potraty Margaret Sangerové
- Kritickou teorii Marcuse, Fromma, Adorna a dalších.

Kulturní marxismus: původ, vývoj a význam

„Kulturní marxismus“ je ideologickou oporou všeho, co podrývá tradiční hodnoty a kultury, jako je globalismus, otevřené hranice, transgenderismus, beztvarost v umění, hudbě, architektuře, obecně pekelná beztvarost. Účelem je dekonstruovat jakékoli stopy tradice ve jménu „pokroku“, cílem je vytvořit nejasnou masovou lidskost bez identity, pokud jde o etnikum, zemi a dokonce i pohlaví, ironicky nazývanou „identitní politika“. Dialekticky je tento tlak na univerzální homogenizaci prosazován ve jménu „odlišnosti“. Společnost se stává tak roztříštěnou, že existuje dokonce „posuvná stupnice pohlaví“ a jednotlivci mohou měnit svou identitu podle libosti, takže jakákoli skutečně organická identita, vyžadující pocit trvalosti, je zničena. Levice a její globalističtí sponzoři dekonstruují, aby mohli rekonstruovat.

Levice a kapitalismus sdílejí společný pohled, který je vnímá jako součást stejného historického procesu internacionalismu. Odcizení a vykořenění umožňují volný pohyb pracovní síly, takže se lidé stávají ekonomickými jednotkami v rámci globálního výrobního procesu. Proto je levice jako odpůrce globalizace k ničemu: když levice útočí na jakákoli omezení imigrace jako na „rasismus“, „xenofobii“ a „fašismus“, následuje stranickou linii mezinárodního kapitalismu. Tato „levice“ je financována nadací Open Society Foundations [Žida] George Sorose, National Endowment for

Democracy, Rockefeller Foundation, Movements.org a stovkami dalších nevládních organizací a nadací.[30]

Jak před téměř stoletím poznamenal filozof a historik Oswald Spengler, levicová hnutí jednají v zájmu peněz (plutokracie); takzvané „lidové povstání“ slouží oligarchickým zájmům již od povstání Graccha v Římě.[31] Bolševismus byl financován oligarchy.[32] Situace zůstává nezměněna.[33]

Definice kulturního marxismu

Profesor Jerome Jamin z katedry politologie na Univerzitě v Lutychu v Belgii definuje kulturní marxismus jako synonymum Kritické teorie:

> Z filozofického hlediska kulturní marxismus, stejně jako Kritická teorie, považuje kulturu za něco, co je třeba studovat v rámci systému a sociálních vztahů, skrze které vzniká, a poté je přenášena lidmi. Podle Kellnera (2013, s. 10)[34] je tedy „analýza kultury je úzce spjata se studiem společnosti, politiky a ekonomiky“. Tato teorie znamená, že kultura nemá autonomní život vedle každodenního konkrétního života jednotlivců a jejich sociálních vztahů. Rovněž uvádí, že v důsledku toho jsou kultury budovány tak, aby napomáhaly dominanci mocných a vládnoucích sociálních skupin. V rámci marxistické tradice, která

[30] K. R. Bolton, Revolution from Above, passim.
[31] Oswald Spengler, The Decline of the West, sv. 2, s. 402, 464.
[32] Richard B. Spence, Wall Street and the Russian Revolution 1905–1925, passim.
[33] Bolton, Revolution from Above, passim.
[34] D. Kellner, ‘Cultural Marxism and Cultural Studies‘ (2013), https://pages.gseis.ucla.edu/faculty/kellner/, Lind W. (2000), citováno Jeromem Jaminem.

> dominantní ideologii vnímá jako ideologii buržoazie sloužící k ovládání proletariátu a dělnické třídy, kulturní marxismus považuje kultury a ideologie za neoddělitelně spjaté s ekonomickým, sociálním a politickým kontextem: jsou nástroji v rukou mocných k ovládání lidí.[35]

Levice, navzdory výše uvedenému předpokladu, je sponzorována „mocnými a vládnoucími sociálními skupinami“, jejichž cílem je sociální kontrola prostřednictvím sociálního inženýrství. To bylo možné proto, že Marx a další levicoví myslitelé reagovali na buržoazní ekonomickou kontrolu v omezeném smyslu a neodpoutali se od stejného ducha 19. století jako buržoazie. Byli prostě dvěma stranami jedné mince. Marxisté a neomarxisté proto považují tradiční vazby za nic jiného než buržoazní morální a sociální instituce bez organického, trvalého charakteru. Jak tvrdil bývalý Kritický teoretik profesor Christopher Lasch proti levici, tyto údajně „represivní“ „primární vazby“ jsou organickými vazbami, které předcházejí kapitalismu a udržují komunity založené na rodině, domově a rodné zemi. Levice, která je podkopává jako „represivní buržoazní morálku“, slouží cílům kapitalistické globalizace, která také považuje tyto „primární vazby“ za překážku globálního ekonomického procesu. Mezi levicí a globálním kapitalismem existuje shoda světonázorů, protože oba se zabývají spíše „zákony sociální produkce“ než organickými zákony historie a společnosti. Jak bylo zmíněno výše, Spengler na tuto shodu poukázal již před sto lety.

---

[35] Jerome Jamin, ‘Cultural Marxism: A Survey’, Religion Compass, 2018, s. 4.

Kulturní marxismus je vůle ke zničení, pokud jde o tyto tradiční kulturní a společenské bašty. Komunistický manifest je příručkou pro zničení všeho, co v této pozdní epoše Západu zbývá, organických vazeb, jako je rodina, manželství, víra a předkapitalistická vazba na vesnici, kostel a půdu. Marx místo toho, aby odsuzoval zničení těchto organických vazeb kapitalismem a industrializací, považoval zánik těchto takzvaných „buržoazních“ institucí za nezbytnou součást pokroku dialektické historie. Ti, kteří se této dialektice bránili, byli v Komunistickém manifestu ostře odsuzováni jako „reakcionáři“.[36]

To, čeho se ortodoxní marxisté snaží dosáhnout zničením organických vazeb tradiční společnosti, se kulturní marxisté snaží dosáhnout rozšířením své podvratné činnosti nad rámec ekonomické kritiky a mobilizace dělnické třídy, které byly z velké části neúspěšné. Proletariát zůstal obecně konzervativní a nebezpečně nakloněný „populismu“. Vzpomeňte si, jak mediální experti zesměšňovali údajný nedostatek vysokoškolských absolventů mezi příznivci Donalda Trumpa, zatímco privilegovaná Hillary Clintonová se jim posmívala jako „zavrženíhodným“. Takové elitářské postoje vyjadřují strach a pohrdání, které levicová inteligence a oligarchie chovají vůči „lidu“ a které skrývají za slogany o „sociální spravedlnosti“, „lidských právech“ a „rovnosti“. Jeden komentátor analyzoval zvolení „populisty“ Trumpa a demografické studie volebních vzorců a zjistil, že

[36] K. R. Bolton, ‘Marx Contra Marx: A Traditionalist Conservative Critique of the Communist Manifesto’.

> Tyto volby byly poznamenány ekonomickou nespokojeností a vyhrál je populista. Ale zdá se, že holá ekonomika nehrála hlavní roli v tom, jak voliči hlasovali. Podíl lidí s bakalářským nebo vyšším vzděláním byl hlavním faktorem ovlivňujícím hlasování v daném okrese, mnohem více než průměrný příjem obyvatel města nebo počet lidí, kteří přišli o práci.[37]

Uprostřed zmatení a doslova slz liberální buržoazie, inteligence a oligarchie nad tím, jak mohl někdo jako Trump vyhrát, když proti němu stála média a neměl peníze z obvyklých zdrojů, by jedním z vysvětlení mohlo být, že rozdělení bylo mezi plebsem, který vidí svět v nezatížené realitě, a těmi, kteří ho vidí skrz zkreslené brýle vzdělávacího systému. Upřímně řečeno, jaký podíl těch, kteří procházejí terciárním vzděláváním, kde jsou hranice bádání a myšlení přísně omezeny, bude mít odhodlání a nezávislost zpochybňovat zavedenou levicovou ortodoxii?

Proti takovým nebezpečím populistické reakce je třeba najít nebo vytvořit nespokojené menšiny, aby se sociální řád rozpadl pod náporem mnoha frakcí, z nichž každá bude usilovat o svá „práva“ jako samostatná a odcizená identita. Proto je „identitní politika“ rozdělena stále rostoucím počtem nově objevených „genderů“, z nichž každý má svá vlastní práva a stížnosti, a dokonce i své vlastní vlajky, symboly a společný jazyk.

---

[37] Andrew McGill, ‘America’s Educational Divide Put Trump in the White House’, The Atlantic, 27. listopadu 2018; https://www.theatlantic.com/politics/archive/2016/11/education-put-donald-trump-in-the-white-house/508703/.

Cílem je rozbít tradiční, organické identity, které jsou překážkou globalizace a sociální kontroly, vytvořením umělých identit, které lze manipulovat a podrobit sociálnímu inženýrství.

Pro výše citovaného Jamina je však taková definice součástí rozšířené „pravicové konspirační teorie“ s podtónem „rasismu“. O této „pravicové konspirační teorii“ píše, jako by se jednalo o spiknutí, a odkazuje na „důvěrné časopisy“:

> Pokud kulturní marxismus jako myšlenkový směr vznikl ve 30. letech 20. století, kulturní marxismus jako konspirační teorie se v konzervativní a radikální americké literatuře objevuje od počátku 90. let. Pravidelně se objevuje v článcích publikovaných v důvěrných časopisech, z nichž některé již přestaly existovat nebo se již nevydávají.[38]

Jamin znovu zdůrazňuje souvislost mezi kulturním marxismem a „kritickou teorií“:

> Kulturní marxismus a obecněji kritická teorie, s níž má úzký významový vztah, mají oba přímou souvislost s Frankfurtskou školou a jejími marxistickými teoretiky. Původně se v 30. letech 20. století nazývala „Institut pro sociální výzkum“ a v 50. letech 20. století přijala název „Frankfurtská škola“, který označoval jak akademické prostředí, tak geografickou polohu. …[39]

Frankfurtská škola vznikla v roce 1923 jako Institut pro sociální výzkum, který založili členové Německé komunistické strany

[38] Jamin, s. 5.
[39] Tamtéž, s. 4.

na Frankfurtské univerzitě.[40] Pod vlivem [Žida] Antonia Gramsciho, teoretika Italské komunistické strany, dospěli k závěru, že radikální převrat v kulturních zvyklostech a institucích společnosti musí předcházet komunistickému státu.[41] Základní kapitál pro založení Frankfurt School poskytl mezinárodní spekulant s obilím [Žid] Herman Weil, otec jednoho z hlavních iniciátorů institutu, Felixe Weila.[42]

Max Horkheimer, který se stal ředitelem institutu v roce 1930[43], že subtilní revoluce musí být provedena prostřednictvím proniknutí a transformace kulturních tradic a institucí.[44] V té době se k frankfurtské škole připojili hudební kritik Theodor Adorno a psychologové Erich Fromm a Wilhelm Reich.[45] V roce 1933 však byla tato převážně židovská skupina s nástupem Hitlera vyhnána z Německa. Spolu s dalšími levicovými akademiky hromadně opustili Německo a odešli do USA. S nimi odešel i budoucí guru Nové levice, Herbert Marcuse, postgraduální student. Frankfurtskou školu obnovili na Kolumbijské univerzitě[46], kde již dlouho působili [Žid] Franz Boas a škola kulturní antropologie.

---

[40] Patrick J. Buchanan, The Death of the West, str. 78–96.
[41] Tamtéž, s. 77.
[42] Rolf Wiggershaus, The Frankfurt School: Its History, Theories, Political Significance, passim.
[43] Tamtéž.
[44] Tamtéž.
[45] Tamtéž.
[46] Tamtéž.

Freudovsko-marxistická syntéza

Psychoanalytik Sigmund Freud položil základ Kritické teorii tvrzením, že mezi jednotlivcem a společností existuje konflikt: civilizace spočívá na potřebě potlačovat vrozené impulsy a požadavky na okamžité uspokojení. Nejen civilizace, ale jakákoli společnost se svými zvyky a tabu musí omezovat úplnou svobodu jednotlivce jednat podle instinktu, jako je znásilnění a vražda. Jedinec musí najít ventil pro své potlačené instinkty, které lze rozdělit do dvou typů: Thanatos (smrt/destrukce) a Eros (sex). „Sublimace“ těchto instinktů se projevuje jako kultura. Potlačená psychická energie, nazývaná libido, je přesměrována do jiných činností než orgasmus nebo agrese. Tato teorie vyvrcholila ve Freudově vlivné knize Civilisation and its Discontentst, vydané v roce 1930. Freud považoval moderní civilizaci za civilizaci, která se dostala do krizového bodu, a dospěl k závěru:

> Osudovou otázkou lidského druhu se mi jeví, zda a do jaké míry se kulturnímu vývoji podaří zvládnout narušení společenského života způsobené lidským instinktem agresivity a sebedestrukce. … Lidé rozvinuli svou schopnost podmaňovat si síly přírody do takové míry, že by je nyní mohli velmi snadno použít k vzájemnému vyhubení až do posledního člověka. Oni to vědí – a odtud pramení velká část jejich současné neklidnosti, skleslosti a obav. A nyní lze očekávat, že druhá z těchto dvou

„nebeských sil“ – nesmrtelný Eros – uplatní svou sílu, aby se udržel po boku svého stejně nesmrtelného protivníka.[47]

Kritičtí teoretici spojili freudovskou psychoanalýzu s Marxovou doktrínou třídního boje. Výsledkem bylo, že od útlaku a represe „buržoazní společnosti“ musí být osvobozen jedinec, nikoli třída, a že to v první řadě zahrnuje svobodné vyjádření Erosu. To dosáhlo takového dogmatismu, že v době, kdy byla krátce po druhé světové válce vydána kniha The Authoritarian Personality, bylo duševní zdraví člověka posuzováno podle toho, do jaké míry se ztotožňoval s levicovými postoji. To vyžadovalo zneužití Freuda.

Freud netvrdil, že psychoanalýza může vyléčit společnost. Ačkoli Freud řekl, že způsob, jakým se diagnostikují neurózy u jednotlivce, lze použít k diagnostice kolektivních nebo sociálních neuróz, při používání analogií mezi jednotlivcem a společností „je třeba být velmi opatrný“. Domníval se, že diagnostika „sociálních neuróz“ nebude užitečná, „protože nikdo nemá moc přimět společnost, aby přijala terapii“. Přesto Freud očekával, že se jednoho dne někdo pokusí diagnostikovat sociální neurózy.[48] To druhé se stalo cílem Kritické teorie a sociálněvědního výzkumu. Sociální inženýrství se stalo „terapií“; „sociální kontrola“ cílem.

---

[47] Sigmund Freud, Civilization and Its Discontents, str. 143–144.
[48] Tamtéž, s. 142.

New School a Frankfurtská škola

> Jako skupina pomohli tito přední intelektuálové transformovat společenské vědy a filozofii v této zemi. — The New School for Social Research

V roce 1933 opustila Evropu do USA převážně židovská skupina akademiků. Tato takzvaná „univerzita exilu“ byla zpočátku zaměstnána New School for Social Research (NSSR) v New Yorku, zatímco ostatní členové Frankfurtské školy byli zaměstnáni na Kolumbijské univerzitě.

Univerzita exilu, financovaná „osvícenými filantropy, jako jsou [Žid] Hiram Halle[49] a Rockefellerova nadace[50], vytvořili fakultu politických a sociálních věd na New School. NSSR realizovala nouzový program Rockefellerovy nadace pro evropské vědce, „vybrané nadací [Rockefeller]“. Bylo konzultováno americké ministerstvo zahraničí, které vyjádřilo s projektem plnou spokojenost.[51] „Zatímco někteří z těchto uprchlíků zůstali na New School po mnoho let, jiní se přesunuli dál a ovlivnili další instituce ve Spojených státech.“ Někteří se stali vládními poradci. „Jiní pomohli transformovat sociální vědy a filozofii této země.“[52] Rockefellerova nadace vysvětluje,

---

[49] Hiram Halle byl majitelem společnosti Gulf Oil, jedné ze sedmi světových ropných společností známých jako „Sedm sester“, která se v roce 1984 sloučila se společností Standard Oil (Chevron) Davida Rockefellera.

[50] New School, ‘History’, http://www.newschool.edu/nssr/subpage.aspx?id=9064.

[51] ‘Emergency Program for European Scholars, 1940–1945’, Rockefeller Foundation Archives, http://74.125.155.132/search?q=cache:tXK4eQ5oXbAJ:www.rockarch.org/collections/rf/refugee.php.

[52] Tamtéž.

že každý z těchto kulturních marxistů dostal po svém příjezdu místo učitele.

> V případě stipendisty přijatého New School se neočekávalo, že tam zůstane natrvalo; New School měla být pouze odrazovým můstkem pro jeho americké dobrodružství. Bylo vynaloženo veškeré úsilí, aby se stipendistům naskytly další příležitosti; stipendista byl okamžitě převeden, jakmile obdržel pozvání od jiné instituce nabízející místo s určitou zárukou trvalého zaměstnání. ... Padesát dva stipendistů skutečně dorazilo do Ameriky a začalo učit…. Celkové náklady na nouzový program tedy činily 437 659 dolarů.[53]

Andrew Woods[54] ve svém pokusu odhalit a vyvrátit takzvané „konspirační teorie“ o Kritické teorii zpochybňuje úzké propojení mezi Frankfurtskou školou a New School. Považuje to za klam pravice a cituje knihu tohoto autora z roku 2011 Revolution from Above. Woods přitom po celou dobu používá taktiku argumentu „straw man“ (slaměného panáka) a reductio ad absurdum:

> O několik desetiletí později se k Deweyho skupině amerických socialistických intelektuálů připojila organizace, kterou Bolton nazývá „německým protějškem fabianismu“, Frankfurtská škola (známá také jako Institut

[53] Tamtéž.

[54] Woods je v současné době doktorandem na Centru pro studium teorie a kritiky (Center for the Study of Theory & Criticism) na Western University a doktorandským stipendistou v Centru pro analýzu radikální pravice (Centre for the Analysis of the Radical Right).

> pro sociální výzkum).[55] Ačkoli pouze jeden člen frankfurtské školy – Erich Fromm – skutečně učil na The New School, Bolton vidí v „univerzitě exilu“ prostředek usnadňující integraci „frankfurtských marxistů“ do amerického intelektuálního života.[56]

Revolution from Above nepoužívá popisy jako „brood“ (výchova). Woods pravděpodobně naznačuje, že taková terminologie je používána, aby vyvolala dojem, že kniha je extremistickou polemikou, a nikoli dílem, které splňuje akademické standardy do té míry, že bylo zařazeno do seznamu doporučené literatury profesorem Richardem Spencem v jeho knize Wall Street and the Russian Revolution. Zadruhé, „univerzita exilu“, různorodá skupina akademiků přivezených z Evropy do USA díky Rockefellerově nadaci a ministerstvu zahraničí, není v knize Revolution from Above používána jako eufemismus pro Frankfurtskou školu. „Univerzita exilu“ je spíše popsána jako „velký počet socialistických intelektuálů“ prchajících před Hitlerem, kteří založili postgraduální fakultu politických a sociálních věd na New School.[57] Za třetí, je to právě New School, která se chlubí svým vztahem k Frankfurtské škole a prohlašuje:

> The New School for Social Research věří, že výzkum a pedagogika by měly podporovat ekonomickou spravedlnost, propagovat porozumění změnám a

[55] Woods citující Boltona, Revolution from Above, s. 101.
[56] Andrew Woods, ‘A Secret Invasion: The University in Exile and Conspiracy Theories’, Public Seminar, The New School, 20. května 2019; https://publicseminar.org/essays/a-secret-invasion/, s odkazem na Bolton, s. 108.
[57] Bolton, Revolution from Above, s. 107.

> vychovávat budoucí generaci tak, aby mohla ovlivňovat veřejnou debatu. Její oddanost progresivním hodnotám, akademické svobodě, přísné vědecké práci a kritické teorii v tradici Frankfurtské školy je jádrem historie The New School a čerpá z důležitého odkazu University in Exile (Univerzity v exilu).[58]

Woods správně uvádí, že kniha Revolution from Above cituje knihu bývalého poradce Bílého domu pro komunikaci a prezidentského kandidáta Pata Buchanana The Death of the West jako spolehlivý sekundární zdroj pro stručný historický přehled o Frankfurtské škole:

> Bolton není první, kdo vyvozuje pevnější spojení mezi těmito dvěma institucemi „sociálního výzkumu". S odvoláním na knihu Pata Buchanana z roku 2002 The Death of the West[59] Bolton tvrdí, že myslitelé Frankfurtské školy odcestovali v 30. letech do Ameriky, aby pošpinili tradiční americké hodnoty a zničili západní civilizaci.[60]

Jak velký vliv mají tito akademici v sociálních vědách v USA a v celém západním světě, opět popisuje New School:

> Od samého počátku udržovala The New School úzké vazby s Evropou. Její zakladatelé se při jejím založení částečně inspirovali německými Volkshochschulen, školami pro dospělé. V 20. letech 20. století se Alvin Johnson, ředitel The New School, stal spolueditorem

[58] The New School, 'About Us', https://www.newschool.edu/nssr/about-us/.
[59] Patrick J. Buchanan, The Death of the West.
[60] Woods, 'A Secret Invasion'.

> Encyklopedie sociálních věd. Při práci na tomto rozsáhlém projektu Johnson pravidelně spolupracoval s kolegy z Německa a dalších evropských zemí. ... S finanční podporou filantropa Hirama Halleho a Rockefellerovy nadace získal finanční prostředky na zřízení útočiště v USA pro vědce, jejichž kariéra (a životy) byly ohroženy nacisty, nazvaného University in Exile (Univerzita v exilu). Tato instituce dostala sídlo v The New School a sponzorovala více než 180 osob a jejich rodiny, kterým poskytla víza a pracovní místa. Někteří z těchto uprchlíků zůstali na The New School po mnoho let a někteří přešli do jiných institucí ve Spojených státech, ale příliv nových lidí a nových myšlenek měl dopad na americkou akademickou obec daleko za hranicemi konkrétní univerzity nebo institutu. …[61]
>
> Jako skupina pomohli tito přední intelektuálové transformovat společenské vědy a filozofii v této zemi a představili nové teoretické a metodologické přístupy ve svých oborech. …[62]

Patronát

Revolution from Above se zaměřuje na falešný charakter hlavních témat, kterými se levice zabývá v minulosti i současnosti, a specifikuje financování těchto kauz a hnutí plutokracií. Takové souvislosti, které profesor Richard Spence z Idaho University, specialista na tyto otázky, nazývá „spojováním souvislostí“, jsou většinou znevažovány

[61] Tamtéž.
[62] The New School, ‘Our History’, https://www.newschool.edu/nssr/history/.

bezdůvodným výsměchem apologetů, jako je Andrew Woods, který se vysmívá Revolution from Above:

> Správní rada New School je plná globalistických plutokratů, kteří plánují využít tyto levicové vědce jako pěchotu ve svém útoku na „tradici“. Pod plutokratickou kontrolou je vysokoškolské vzdělávání intelektuální válkou. Nepravděpodobná spolupráce marxistických vědců a filantropů je klíčovou dynamikou toho, co Bolton nazývá „dialektickým kapitalismem“.[63]

Woodsova narážka, že „správní rada New School je přeplněna globalistickými plutokraty“, je údajně tvrzení tak absurdní, že není třeba ho vyvracet. Jako by mohlo dojít ke koluzi. Woods tedy pravděpodobně naznačuje, aniž by to bylo třeba dokazovat, že správní rada není „přeplněna globalistickými plutokraty“. Na stranách 108 a 109 knihy Revolution from Above jsou uvedeny afilace členů správní rady v té době, včetně Salomon Bros., Chevron, Wesco Finance a dalších. New School o své správní radě uvádí:

> The New School je řízena správní radou složenou z předních osobností občanské společnosti. Schopnost členů správní rady určovat směr budoucího vývoje univerzity dokládají jejich role v oblasti podnikání, vzdělávání, filantropie, státní správy, médií a dalších oborech. Správní rada se schází pravidelně v průběhu celého roku a aktivně se účastní bohatého programu veřejných akcí, představení

[63] Bolton, s. 9, citováno Woodsem.

a univerzitních slavností, které jsou charakteristické pro The New School.[64]

Mezi minulé a současné afilace současných členů představenstva patří: Stanley M. Proctor Company, Hudson Executive Capital, Debevoise & Plimpton LLP, Grosvenor Capital Management, Susquehanna International Group, Deutsche Bank, Durst Organization, Newmark Family Properties, Tioga Downs Casino, Vernon Downs Casino, Stone Run Capital LLC, Capital Group Companies, Extell Development Company, DMA Consulting Group, Moelis & Company, Lazard, Salomon Brothers Inc., Shearman & Sterling LLP, Abercrombie & Fitch Co., Life Insurance Company of Boston and New York, AMC Networks, Perry Ellis International, Acertas LLC, Commonwealth Capital Partner, Senturion Forecasting LLC, Davis Polk & Wardwell LLP, Allen and Company, BLS Investments LLC a další.[65]

Mají všichni záměrně zavírat oči a udržovat ortodoxní předstírání, že plutokracie a levice jsou protiklady, jako v pohádce Císařovy nové šaty? Zvláště ironické je, že „sponzorem“ Public Seminar, časopisu New School, kde byl Woodsův článek publikován, je [Žid] Michael E. Gellert[66], „Pan Gellert je generálním partnerem a spoluzakladatelem společnosti Windcrest Partners, evergreenového rizikového kapitálu a soukromého kapitálového partnerství. Je také

---

[64] The New School, ‘Board of Trustees’, https://www.newschool.edu/about/university-leadership/board-of-trustees/.
[65] The New School, ‘Board of Trustees’, tamtéž.
[66] Public Seminar, ‘Sponsors’, https://publicseminar.org/resetpass/.

ředitelem společnosti Dalet Technologies, emeritním ředitelem společnosti Seacor Holdings a předsedou představenstva společnosti Smith Barney Worldwide Special Fund NV a řady soukromých společností.“[67] Woods neviděl, co měl přímo pod nosem.

[67] The New School, ‘Board of Trustees’. Smith Barney je součástí společnosti Morgan Stanley.

Financování společenských věd

> Pomoc bude poskytnuta na objektivní studie vybraných problémů, které mají reálný význam pro sociální kontrolu. — Rockefellerova nadace, 1934

Zájem oligarchů o sociální vědy jako prostředek sociálního inženýrství začal již dlouho před hitlerovskou krizí v Evropě. Rok 1923 je pro sociální vědy v Evropě i v USA významný. V tom roce byl založen Institut pro sociální výzkum jako pobočka Univerzity Johanna Wolfganga Goetheho ve Frankfurtu nad Mohanem, a to díky nadaci Hermanna Weila[68], předního světového spekulanta s obilím.[69] Weil byl politickým poradcem císaře Viléma II.[70] Po válce zajistil dovoz obilí z Ukrajiny tím, že v letech 1921–1922 navázal kontakty s novou sovětskou vládou. Krátce před svou smrtí byl Hermann za své dary oceněn čestným doktorátem Institutu. Jeho syn Felix byl zakládajícím členem Institutu a pokračoval v poskytování finančních prostředků. Před Hitlerovým nástupem k moci se Felix Weil usadil v Argentině, kde jeho otec založil mezinárodní obchod s obilím. Zde Felix diverzifikoval rodinný obchod:

> Než se Hitler stal německým kancléřem, Weil opět odešel do Jižní Ameriky, protože stará rodinná firma postrádala vedení a ztratila své vedoucí postavení na mezinárodních trzích. Weil se rozhodl ukončit obchod s obilím přes Atlantik a diverzifikovat své vlastní jmění i jmění dalších

---

[68] Jack Jacobs, The Frankfurt School, Jewish Lives and Antisemitism, s. 2.
[69] Gebrüder Weill und Partner (Weill Brothers & Co.).
[70] John Abromeit, Max Horkheimer and the Foundations of the Frankfurt School, s. 56.

členů rodiny. Geniálně vytvořil síť společností a svěřenských fondů a najal důvěryhodné muže, kteří všechny tyto podniky řídili na denní bázi. Jeho genialita v zacházení s penězi byla větší, než byl sám ochoten uznat.[71]

Felix pokračoval v kombinování obchodu s komunismem, stejně jako jiní, financoval argentinskou komunistickou stranu, působil jako poradce ministra financí a v roce 1933 vydal knihu o výběru daní a školil výběrčí daní. Weil „zadával stavbu nového mrakodrapu ve stylu art deco a nejvyšší patro si rezervoval pro sebe“, ale brzy poté se usadil v New Yorku. V New Yorku Max Horkheimer, ředitel Frankfurtského institutu, představil Felixe dceři bankéře ze Stuttgartu, která se stala jeho třetí manželkou.[72]

V recenzi knihy Grand Hotel Abyss[73] Benjamin Cunningham uvádí několik trefných poznámek o spojení levice a kapitalismu u kritických teoretiků:

> Marxisté bez strany, socialisté závislí na kapitalistických penězích
>
> Není pochyb o tom, že myslitelé Frankfurtské školy v sobě skrývají přinejmenším tolik rozporů, kolik jich diagnostikovali ve společnosti kolem sebe. Jejich počáteční financování pocházelo od Hermanna Weila, kapitalisty, jak se patří, a největšího obchodníka s obilím na světě. To vedlo dramatika a odpůrce Frankfurtské školy

[71] Christian Fleck, ‘Heufelder, Argentinischer Krösus’, Serendipities: Journal for the Sociology & History of the Social Sciences, sv. 3, č. 1, 2018.
[72] Tamtéž.
[73] Stuart Jeffries, Grand Hotel Abyss: The Lives of the Frankfurt School.

Bertolta Brechta k následujícímu vtipu: „Zemře bohatý stařec, znepokojený chudobou ve světě. Ve své závěti odkázal velkou částku na založení institutu, který bude zkoumat příčiny této chudoby. Tou je samozřejmě on sám.“

Většina členů Frankfurtské školy kritizovala kapitalistický systém, zatímco si užívali požitky, které jim tento systém poskytoval. Počínaje jejich americkým exilem bylo politikou institutu odrazovat od používání Marxova jména v písemných pracích, aby nedošlo k ohrožení financování. Během druhé světové války pracovali Marcuse a další pro OSS (předchůdce CIA). Po návratu do Německa prováděla Frankfurtská škola výzkum pro Spolkovou republiku. I když pochybovali o tom, že je vědecká pravda možná v prostředí otráveném ideologií, považovali se za jedinečně schopné vidět skrz mlhu a interpretovat svět takový, jaký je. Jak poznamenává Jeffries, Frankfurtská škola se skládala z „marxistů bez strany, socialistů závislých na kapitalistických penězích, beneficientů společnosti, kterou pohrdavě opovrhovali a bez níž by neměli o čem psát“.[74]

Když byl frankfurtský institut přemístěn na Kolumbijskou univerzitu za podpory Rockefellerovy nadace a ministerstva zahraničí, „jedním z hlavních důvodů, proč se tato změna uskutečnila hladce, byla hojnost finančních prostředků, které měl institut k dispozici a které převáděl do těchto končin“. [Žid] Friedrich Pollock, zakladatel a ředitel institutu (1928–1930), v

[74] Benjamin Cunningham, ‘Myth over Math’, Aspen Review, č. 4, 2017; https://www.aspen.review/article/2017/myth-over-math/.

dopise popsal přesnou finanční situaci institutu, který v roce 1934 disponoval nadačním fondem ve výši 5 milionů švýcarských franků, což byla v době Velké hospodářské krize značná částka. Podle Pollocka činil rozpočet institutu na rok 1935 100 000 dolarů.[75]

Rada pro výzkum v oblasti společenských věd

V USA začaly od roku 1922 Rockefellerovy peníze prostřednictvím Laura Spelman Rockefeller Memorial (LSRM)[76] financovat sociální vědy. V roce 1923 se „sociální vědci spojili a založili Radu pro výzkum sociálních věd, která se v rámci rozvíjejícího se programu nadace stala jedním z prvních a nejvýznamnějších příjemců Rockefellerovy podpory. Až do posledních let druhé světové války poskytovaly Rockefellerovy fondy více než devadesát procent financování Rady“.[77] Peníze Rockefellerů hrály klíčovou roli při založení SSRC:

> Charles Merriam, předseda Americké asociace politických věd, jako první prosazoval myšlenku výzkumné rady, která by usilovala o „užší integraci všech společenských věd“ a vyvíjela mezioborové přístupy k řešení sociálních problémů. Beardsley Ruml, předseda Laura Spelman Rockefeller Memorial (LSRM), spolupracoval s

[75] Judith T. Marcus a Zoltan Tar (eds.), Foundations of the Frankfurt School of Social Research, Úvod.
[76] Památník byl v roce 1929 začleněn do Rockefellerovy nadace.
[77] Rockefeller Foundation Digital History, ‘Social Science Research Council’, https://rockfound.rockarch.org/social-science-research-council.

> Merriamem a dalšími na založení Rady pro výzkum společenských věd (SSRC) za tímto účelem v roce 1923.[78]

Rockefellerova nadace uvádí, že

> díky podpoře nejprve ze strany LSRM a poté RF (spolu s dalšími nadacemi, jako jsou Russell Sage a Carnegie Corporation) se SSRC rychle stala provozní složkou nadací, podobně jako Národní výzkumná rada v oblasti vědy a Americká rada pro vědecké společnosti v oblasti humanitních věd.[79]

Výroční zpráva Rockefellerovy nadace za rok 1934 bezostyšně prohlásila, že tento zájem je otázkou „sociální kontroly“ a řešení problémů mezinárodního kapitalismu:

> V oblasti společenských věd bude poskytována pomoc na objektivní studie vybraných problémů, které mají reálný význam pro sociální kontrolu, a to prostřednictvím metod přímého faktického studia, školení personálu a základního výzkumu. V mnoha z těchto oblastí je práce provázena velkými obtížemi, ale sázky jsou tak vysoké, že jejich dosažení stojí za obrovské úsilí. Typickým příkladem jsou mezinárodní vztahy. Budou podporovány objektivní studie problémů souvisejících s ekonomickou bezpečností, a to jak těch, které se týkají hospodářského cyklu, tak těch,

[78] Tamtéž.
[79] Tamtéž.

které vyplývají z pokusů zmírnit dopady ekonomické nestability na jednotlivce.[80]

Encyklopedie sociálních věd byla financována Rockefellerovou nadací od roku 1932.[81]

Program společenských věd má mezinárodní rozměr, přičemž nadace podporuje jak vlastní stipendia, tak stipendia Rady pro výzkum společenských věd: „Udělování stipendií pokročilým vědcům je od samého počátku hlavním prvkem programu společenských věd“.[82] Například v roce 1932 bylo po celém světě „167 aktivních členů pod dohledem nadace“.[83] Finanční prostředky obdržely instituce v USA a v zahraničí, přičemž za obzvláště důležitou byla považována London School of Economics.[84]

Navzdory občasným spekulacím o tom, proč nadace financují údajně „antikapitalistické“ projekty, oligarchie nikdy neztratila kontrolu nad svými finančními prostředky. V té době byl prezidentem Rockefellerovy nadace Owen D. Young, průmyslník, zakladatel společnosti RCA, šéf General Electric, poradce amerických prezidentů a autor Youngova plánu na

---

[80] Rockefeller Foundation, Výroční zpráva, 1934, s. 12; ttps://assets.rockefellerfoundation.org/app/uploads/20150530122121/Annual-Report-1934.pdf.

[81] Rockefeller Foundation, Výroční zpráva, 1932, s. 270; https://assets.rockefellerfoundation.org/app/uploads/20150530122117/Annual-Report-1932.pdf.

[82] Rockefeller Foundation, výroční zpráva, 1934, s. 267.

[83] Tamtéž, s. 268.

[84] Tamtéž, s. 271.

reparace Německa po první světové válce. Předsedou správní rady byl John D. Rockefeller Jr.

Vliv nadací na společenské vědy vysvětlila v článku Dr. Maribel Morey, specialistka na historii filantropie:

> Samozřejmě, že individuální výzkumné priority, preference a předsudky vedení SSRC a týmů vědců pomáhají vysvětlit rozhodnutí Rady v těchto jednotlivých momentech. Při souhrnném pohledu však také prozrazují rozhodující vliv jiné skupiny aktérů na utváření výzkumných priorit v sociálních vědách, a konkrétněji v Radě: předních soukromých nadací. To znamená, že intelektuální historii SSRC je třeba chápat nejen jako příběh o sítích sociálních vědců a specifických výzkumných preferencích těchto jednotlivců, ale také jako příběh o rozvíjejících se vztazích Rady s filantropickými organizacemi a o proměnách osudu a výzkumných priorit těchto organizací v průběhu let. Pro dnešní Radu a obecněji pro americké sociální vědce by tato historie měla dále naznačovat potřebu pokračovat v sebereflexi ohledně toho, jak mohou být jejich vlastní výzkumné agendy ovlivňovány poskytovateli finančních prostředků. A tato sebereflexe je důležitá. Koneckonců, všichni bychom měli prospěch z toho, kdybychom žili ve světě, kde si sociální vědci uvědomují, jak jejich výzkumné priority mohou odrážet přání předních sponzorů, spíše než to, co oni sami jako vědci považují za zásadně důležité pro výzkum, nebo

dokonce to, co jejich společnosti od sociálních vědců nejvíce potřebují.[85]

Mezi současnými řediteli Rady pro výzkum společenských věd je Michael Gellert, který, jak jsme viděli, je správcem New School. Mezi další zajímavé osobnosti v radě SSRC patří: [Žid] William H. Janeway, ředitel mezinárodní investiční společnosti Warburg Pincus; Peter Nager, ředitel společnosti Skyview Ventures, investiční společnosti zabývající se rizikovým kapitálem, a bývalý partner investiční bankovní společnosti James D. Wolfensohn Inc. a Deutsche Bank; [Žid] José A. Scheinkman, viceprezident skupiny Financial Strategies Group společnosti Goldman, Sachs & Co.; Vishakha N. Desai, prezidentka a emeritní generální ředitelka Asia Society (založené Johnem D. Rockefellerem III. v roce 1956 za účelem podpory ekonomické penetrace Asie) a členka představenstva společnosti Mahindra and Mahindra, „jedné z pěti největších globálních společností v Indii“.[86]

Prezidentkou (z úřední moci) SSRC je Alondra Nelsonová, která získala finanční podporu od Fordovy nadace na svůj výzkum v oblasti černošských studií[87], který se zdá mít rozhodně „aktivistický“ přístup, jak naznačuje jedna z jejích knih, Body and Soul: The Black Panther Party & the Fight Against Medical Discrimination, v níž se zasazuje za „širší boj

---

[85] Maribel Morey, Items (Social Science Research Council), 8. ledna 2019; https://items.ssrc.org/insights/rockefeller-carnegie-and-the-ssrcs-focus-on-race-in-the-1920s-and-1930s/.

[86] Social Science Research Council, ‘Board of Directors’, https://www.ssrc.org/about/board-of-directors/.

[87] Tamtéž.

Černých panterů za sociální spravedlnost“.[88] Viceprezidentem SSRC pro programy je Ronald Kassimir, který si v letech 2005 až 2013 vzal volno z SSRC, aby se stal významným členem New School jako proděkan a docent na katedře politiky, prorektor pro výzkum a speciální projekty a spolupředseda výboru New School pro proces reakreditace.[89]

„Návštěvní výbor“, poradní skupina pro SSRC, zahrnuje: Cheng Li z Brookings Institution, vlivného washingtonského think tanku; [Žid] Mark Kingdon z Kingdon Capital Management; Peter Nager z Egret Capital Partners; Joseph Schull, zakladatel Corton Capital; [Židovka] Marina Whitman, bývalá zaměstnankyně General Motors; Michael Gellert a další představitelé akademické obce a právních firem zabývajících se globálními investicemi.[90]

Rockefellerova nadace zůstává hlavním sponzorem New School.[91] V roce 1980 byl George Soros oceněn čestným doktorátem New School.[92] Konference NSSR věnované sociálním výzkumům, které se konají od roku 1988, jsou financovány organizacemi Open Society, Rockefeller Foundation, Rockefeller Financial Services atd. a

---

[88] Alondra Nelson, http://www.alondranelson.com/books/body-and-soul-the-black-panther-party-and-the-fight-against-medical-discrimination.
[89] SSRC, https://www.ssrc.org/staff/kassimir-ronald/.
[90] SSRC, ‘Visiting Committee’, https://www.ssrc.org/about/visiting-committee-to-the-social-science-research-council/.
[91] The New School, http://blogs.newschool.edu/news/2017/12/new-school-collaboratory-call-for-projects/#.Win3UfmWaM8, https://www.newschool.edu/pressroom/pressreleases/2009/desis.aspx.
[92] Steven G. Koven a Frank Götzke, American Immigration Policy: Confronting the Nation’s Challenges (Springer, 2010), s. 91.

institucionálně spolupracují s Open Society Institute, Asia Society (Rockefellers) atd.[93] Oddělení ekonomického výzkumu New School bylo založeno a je vedeno [Židem] Bernardem Schwartzem, vedoucím pracovníkem Rady pro zahraniční vztahy a Brookingsova institutu a bývalým generálním ředitelem společnosti Loral, dodavatele pro obranný průmysl.[94]

Motivy

Proč někteří z nejbohatších podnikatelů podporují levici prostřednictvím takzvané „filantropie“? [Židovka] Caroline Glick, stratégka s bohatými zkušenostmi[95], ve svém článku o Georgi Sorosovi vysvětluje:

> První věc, kterou vidíme, je megalomanský charakter Sorosova filantropického projektu. Jeho úsilí se dotýká všech koutů světa. Nezůstává nedotčena žádná oblast politiky. Na první pohled se zdá, že obrovské množství skupin a lidí, které podporuje, spolu nijak nesouvisí. Co má nakonec společného změna klimatu s nelegální africkou imigrací do Izraele? Co má hnutí Occupy Wall Street společného s řeckou imigrační politikou? Faktem však je, že projekty podporované Sorosem mají společné základní rysy... Všechny se snaží oslabit schopnost národních a místních orgánů v západních demokraciích prosazovat zákony a hodnoty svých národů a společenství.

---

[93] Social Research Conference Series, https://www.newschool.edu/cps/conference-series/.

[94] ‘U.S. Competiveness in the 21st Century’, Schwartz Forum, Brookings Institute, 19. dubna 2006; https://www.brookings.edu/wp-content/uploads/2012/04/20060428.pdf.

[95] Jerusalem Post, http://www.jpost.com/Author/Caroline-B-Glick.

> ... Jinými slovy, jejich cílem je podkopat západní demokracie a znemožnit vládám udržovat pořádek a společnostem zachovat jejich jedinečnou identitu a hodnoty. … Myšlenka, která je jádrem snah o legalizaci neomezené imigrace, spočívá v tom, že státy by neměly mít možnost chránit svou národní identitu. … Paralelně s těmito snahami existují i jiné, které směřují k odmítnutí práva západních demokracií na zachování dlouhodobě udržovaných sociálních norem. Skupiny podporované Sorosem například stojí za snahou nejen o legalizaci homosexuálních sňatků, ale i o zavedení unisex veřejných toalet. … Lidé na Západě si musí uvědomit společné základy všech Sorosových akcí. Musí si také uvědomit, že jedinou odpovědí na tyto předem připravené podvratné kampaně je, aby se lidé na Západě postavili za svá národní práva a své individuální právo na bezpečnost. Musí stát za národními institucemi, které tuto bezpečnost zaručují v souladu s právním řádem, a hájit a bránit své národní hodnoty a tradice.[96]

Rockefellerova nadace vysvětluje, že se jedná o globální „integrované ekonomiky“. Ve Spojených státech se tyto otázky „zaměřují především na rovnost v manželství a v poslední době také na zkušenosti transsexuálních osob, kterým se věnuje pozornost veřejnosti“. Řečníci na semináři Rockefellerovy nadace v roce 2014 „zdůraznili, že financování a politická

[96] Caroline B. Glick, ‘Our World: Soros’ Campaign of Global Chaos’, Jerusalem Post, 22. srpna 2016, http://www.jpost.com/Opinion/Our-World-Soross-campaign-of-global-chaos-464770.

pozornost se i nadále soustředí převážně na otázky zdraví a lidských práv, což opomíjí vzájemnou provázanost těchto dvou oblastí s ekonomickým blahobytem“.[97]

Základní chybou takzvaných „pravicových“ kritiků nadací osvobozených od daní, které sponzorují kulturní marxismus, je předpoklad, že jde o dichotomii „svobodného podnikání versus kolektivismus“ a že tyto oligarchické fondy byly infiltrovány a převzaty marxisty, kteří využívají bohatství svých nepřátel k ničení kapitalismu. Například v raném odhalení levicové orientace sociálních věd konzervativní výzkumník Zygmund Dobbs napsal:

> Akademičtí levičáci byli odborníky na techniku, jak zbavit milionáře jejich peněz a zároveň hlasitě prohlašovat, že bohatí jsou zlo, které je třeba odstranit. V následujících letech socialisté dokázali úžasný čin, když získali kontrolu nad obrovskými nadacemi, které všechny založili muži, kteří zasvětili svůj život systému volného podnikání a vděčili mu za své obrovské jmění.[98]

Dobbs měl jen malou představu o souvisejících faktorech.

Spíše je to plutokracie, která manipuluje levicí při prosazování integrované ekonomiky pomocí levicových doktrín, které odstraňují překážky bránící takové ekonomice. Stejnou strategii použil Edward Bernays, otec public relations

---

[97] ‘Inclusive Economies, Sexual Orientation, and Gender Identity Expression’, Rockefeller Foundation, 5. srpna 2014, https://www.rockefellerfoundation.org/blog/inclusive-economies-sexual-orientation/.

[98] Z. Dobbs, The Great Deceit: Social Pseudo-Sciences, s. 195.

(kterou nazval „inženýrstvím souhlasu“), když byl najat americkou tabákovou společností a propagoval cigarety jako „symbol osvobozené ženy“ za účelem rozšíření trhu. Zvažte, jak je stejný princip používán pro účely, které jsou propagovány jako „progresivní“ a financovány oligarchickým bohatstvím. Následující popis toho, jak byly ženy manipulovány, aby se staly konzumentkami tabáku ve jménu „emancipace“, lze aplikovat na různé účely takzvané „sociální spravedlnosti“, které jsou financovány plutokracií:

> Když se irská rodačka a americká femme fatale Lola Montez v roce 1851 nechala vyfotografovat v bostonském studiu, ani ona, ani nikdo jiný nemohl předvídat budoucí symbolickou hodnotu cigarety jako znaku emancipace žen a tragický vývoj, kterému nyní čelíme, kdy se ženy stávají další vlnou tabákové epidemie. …Sociální stigma spojené s kouřením žen bylo tak rozšířené, že ještě v roce 1908 byla v New Yorku zatčena žena za kouření cigarety na veřejnosti a v roce 1921 byl v americkém Kongresu předložen návrh zákona, který zakazoval ženám kouřit v District of Columbia.
>
> Je proto pozoruhodné, že během 50 let od vynálezu masově vyráběných cigaret se kouření mezi ženami v Severní Americe a severní Evropě stalo společensky přijatelné a dokonce společensky žádoucí. Bylo to způsobeno nejen dramatickými změnami v sociálním a ekonomickém postavení žen v tomto období, ale také způsobem, jakým tabákový průmysl využil měnící se společenské postoje k ženám tím, že propagoval kouření

jako symbol emancipace, „pochodeň svobody“. Toto poselství je dodnes propagováno tabákovým průmyslem po celém světě, zejména v zemích, které nedávno prošly nebo procházejí rychlými společenskými změnami.

… První světová válka se ukázala být přelomovým bodem jak v emancipaci žen, tak v rozšíření kouření mezi ženami. Během války mnoho žen nejenže převzalo „mužská“ povolání, ale také začalo nosit kalhoty, sportovat, stříhat si vlasy a kouřit. Následně se začal měnit postoj ke kouření žen a stále více žen začalo používat cigaretu jako zbraň v rostoucí výzvě tradičním představám o ženském chování.

Dalším důležitým prvkem kampaně společnosti zaměřené na změnu image kouření bylo zpochybnění společenského tabu týkajícího se kouření žen na veřejnosti. V roce 1929 se konala velmi medializovaná akce v rámci velikonoční nedělní přehlídky v New Yorku, kde společnost Great American Tobacco najala několik mladých žen, aby kouřily své „pochodně svobody“ (cigarety Lucky Strike) při pochodu po Páté avenue na protest proti nerovnosti žen. Tato událost vyvolala rozsáhlé mediální pokrytí a vyprovokovala celonárodní debatu. Jak Bernays později uvedl: „Zjistil jsem, že staré zvyky lze prolomit dramatickým apelem šířeným prostřednictvím médií.“[99]

Stejně jako americká tabáková společnost najala Bernayse, aby propagoval kouření žen jako symbol jejich emancipace,

[99] Amanda Amos, Margaretha Hagland, ‘From Social Taboo to “Torch of Freedom”: The Marketing of Cigarettes to Women’, Tobacco Control, sv. 9, č. 1; https://tobaccocontrol.bmj.com/content/9/1/3.

„starodávné zvyky“ jsou rozbíjeny kritickými teoretiky a dalšími levicovými akademiky s oligarchickým sponzorstvím. Dvě vědkyně, které schválily článek publikovaný v časopise Tobacco Control, narážejí na způsob, jakým se tabák nyní šíří mezi ženami v zemích, které „nedávno prošly nebo procházejí rychlými sociálními změnami“. Jedná se o země, které prošly „barevnými revolucemi“ podporovanými Sorosem, Fordem, Rockefellerem a dalšími, kde feminismus, prosazovaný spolu s programy „reprodukčních práv žen“, proměnil dosud tradiční státy v to, co Soros nazývá „otevřenými společnostmi“, tedy společnostmi otevřenými globalizaci ve jménu „lidských práv“.[100]

Londýnská škola ekonomie a politických věd

David Rockefeller a George Soros studovali na London School of Economics. Nasávali ekonomické teorie volného trhu Hayeka, který tam učil (1931–1950)[101] ve stejné době jako významný fabiánský socialista [židovského původu] Harold Laski (1926–1950). Rockefeller a Soros byli vyučováni klasickému liberalismu v instituci založené fabiánskými socialisty, financované od počátku až do současnosti mezinárodními finančníky a stále spojené s Fabiánskou společností.[102]

---

[100] K „barevným revolucím“ viz Bolton, Revolution from Above, str. 213–244.

[101] ‘Friedrich von Hayek’, London School of Economics, http://www.lse.ac.uk/about-lse/lse-people/Friedrich-von-Hayek.

[102] Dnes společnost a LSE nadále úzce spolupracují, ‘Our History’, https://fabians.org.uk/about-us/our-history/.

Jak je uvedeno v knize Revolution from Above, London School of Economics (LSE) byla založena fabiány za účelem vzdělávání státních úředníků, kteří by spravovali světový stát, s dotacemi od mezinárodních finančníků.[103] Tento obchodní titul, spojený s Londýnskou univerzitou, byl zaveden díky finanční podpoře City of London, tedy centra mezinárodních financí. Navíc „velkou částku“ poskytl Sir [Žid] Ernest Cassel, z níž v roce 1920 bylo 150 000 liber věnováno na financování obchodního vzdělávání, grantů pro moderní jazyky a stipendií.[104] Biografický náčrt Cassela z renomovaného židovského zdroje (který tedy nemůže být obviněn z „antisemitismu“) uvádí:

> Od roku 1884 do roku 1910 byl Cassel nezávislým obchodním bankéřem v Londýně a vybudoval rozsáhlou síť mezinárodních financí, která zahrnovala investice v Latinské Americe, Jižní Africe a Spojených státech (kterým se většina anglo-židovských bankéřů vyhýbala). Zabýval se také domácími finančními záležitostmi,

---

[103] Bolton, Revolution from Above, str. 98–100.

[104] William H. Beveridge, The London School of Economics and Its Problems 1919–1937, str. 15–16. Beveridge byl ředitelem LSE v letech 1919–1937. Stejně jako fabiánští ředitelé Sidney a Beatrice Webbovi, George Bernard Shaw, H. G. Wells a další fabiánské osobnosti byl Beveridge nadšeným zastáncem eugeniky, která měla omezit rozmnožování nežádoucích prvků proletariátu. Beveridge, považovaný za otce britského „sociálního státu“, v roce 1909 tvrdil, že „muži, kteří kvůli obecné nezpůsobilosti nejsou schopni plně zaplnit místo v průmyslu, musí být uznáni za „nezaměstnatelné“. Musí se stát uznanými závislými osobami státu... ale s úplnou a trvalou ztrátou všech občanských práv – včetně nejen volebního práva, ale i občanské svobody a otcovství“. Viz: Dennis Sewell, ‘How Eugenics Poisoned the Welfare State’, Spectator, 25. listopadu 2009; https://web.archive.org/web/20101203124517/http://www.spectator.co.uk/essays/all/5571423/part_4/how-eugenics-poisoned-the-welfare-state.thtml.

> například pro zbrojní výrobce Vickers. Cassel se stal jedním z nejbližších přátel prince z Walesu (pozdějšího krále Edwarda VII.) ... a byl vzorem pro princův „židovský dvůr“ ...[105]

Spojení mezi Rockefellerovými a LSE je úzké již od roku 1923. David Rockefeller zde studoval v letech 1937–1938 pod vedením Lionela Robbinse a Friedricha von Hayeka, významných osobností v oblasti teorie volného trhu. Ve svém smutečním projevu profesor [Žid] Michael Cox popisuje vztah Davida Rockefellera k LSE, klíčovou roli Rockefellerů při financování LSE a významnou roli absolventů LSE po celém světě:

> Po první světové válce začali Rockefellerovi brát společenské vědy stále vážněji a pod vedením významného politického psychologa Beardsleyho Rumla, který studoval v Chicagu, významně přispěli k rozvoji školy, a to jak z hlediska jejího skutečného fungování, tak i podpory seriózního výzkumu ve všech oblastech. Ačkoli Rockefellerova podpora nebyla jediným zdrojem příjmů školy v meziválečném období (zejména v letech 1923 až 1937), měla nepochybně velký význam pro to, že se LSE do konce 30. let 20. století stala uznávanou výzkumnou institucí světové úrovně, která se dodnes snaží využívat získané poznatky k pochopení příčin jevů a zlepšování společnosti.

---

[105] ‘Ernest Cassel’, Jewish Lives Project, https://www.jewishlivesproject.com/profiles/ernest-cassel.

Navíc spojení Rockefellerů s LSE nám mnoho vypovídá o širších a neocenitelných vztazích, které škola vždy měla – a nadále má – se Spojenými státy. Zjednodušeně řečeno, LSE v průběhu let přivítala na Houghton Street tisíce brilantních amerických studentů a pedagogů.

V průběhu celé historie školy opustili Houghton Street absolventi z USA a pokračovali v ovlivňování vlády, politiky a společnosti. David Rockefeller byl jednou z takových osobností – významným a význačným meziválečným americkým absolventem LSE, který zanechal nesmazatelnou stopu ve světě.[106]

Carnegie Corporation

První z velkých nadací osvobozených od daní, které byly založeny za účelem rekonstrukce společnosti, byla nadace Andrewa Carnegieho, majitele společnosti Carnegie Steel Company. Po odchodu do důchodu a s tím, co považoval za nadbytečné bohatství, založil v roce 1911 společnost Carnegie Corporation, aby své jmění rozděloval na věčné časy. Založení této nadace navrhl Carnegieho přítel, senátor Elihu Root, právník z Wall Street, ministr války a ministr zahraničí za prezidentů Theodora Roosevelta a Williama McKinleyho.

Na sociální filozofii Andrewa Carnegieho ohledně nakládání s obrovským bohatstvím je mnoho chvályhodného, téměř ve stylu noblesse oblige evropské aristokracie. Carnegie však vysvětlil své „evangelium bohatství“ jako neomezenou

[106] Michael Cox, ‘David Rockefeller’, LSE, 3. dubna 2017; https://blogs.lse.ac.uk/condolences/2017/04/03/david-rockefeller/.

ekonomickou soutěž v duchu sociálního darwinismu 19. století, tedy ekonomickou volnou soutěž a přežití nejschopnějších. Byl zastáncem klasického liberalismu. Carnegie vysvětlil:

> Cena, kterou společnost platí za zákon konkurence, stejně jako cena, kterou platí za levné pohodlí a luxus, je také vysoká; ale výhody tohoto zákona jsou ještě větší, protože právě tomuto zákonu vděčíme za náš úžasný materiální rozvoj, který s sebou přináší zlepšené podmínky. Ale ať už je tento zákon příznivý či nikoli, musíme o něm říci to samé, co o změně podmínek života lidí, o které jsme se zmínili: Existuje, nemůžeme se mu vyhnout, nebyla nalezena žádná náhrada za něj a i když může být pro jednotlivce někdy tvrdý, je nejlepší pro lidstvo, protože zajišťuje přežití nejschopnějších v každé oblasti. Přijímáme a vítáme proto jako podmínky, kterým se musíme přizpůsobit, velkou nerovnost prostředí, koncentraci obchodu, průmyslu a komerce v rukou několika málo lidí a zákon konkurence mezi nimi, protože jsou nejen prospěšné, ale také nezbytné pro budoucí pokrok lidstva.[107]

Tento sociální darwinismus jako motor „pokroku“ byl racionalizací neomezeného kapitalismu volného trhu 19. století a byl široce uznáván jako vrchol lidského úspěchu. V jistém smyslu je to také pohled Karla Marxe, který tvrdil, že „velká nerovnost prostředí, koncentrace podnikání, průmyslu a

[107] Andrew Carnegie, ‘Wealth’, North American Review, sv. CXLVIII, červen 1889. Přetištěno v Andrew Carnegie, The Gospel of Wealth and Other Timely Essays.

obchodu v rukou několika málo lidí a zákon konkurence mezi nimi“ jsou nezbytné pro pokrok jako fázi v cyklu historického materialismu. Zatímco Marx viděl tyto kroky jako nevyhnutelně vedoucí k socialismu, Carnegie je považoval za progresivní vývoj kapitalismu směrem ke koncentrovanějším formám. Carnegie odmítal „socialismus“, ale jak on, tak Marx viděli budoucnost ve jménu „pokroku“ jako budoucnost rostoucí ekonomické koncentrace.

Carnegieho doktrína spočívala v tom, že obrovské bohatství vytvořené volným trhem lze využít k přestavbě společnosti, ale nesmí to být stát, kdo tak učiní, nýbrž ti, kdo jsou nejvhodnější k organizaci přerozdělování bohatství, tedy ti, kdo ho vytvářejí, oligarchie. Oligarchie tvoří elitu, která by měla rozdělovat bohatství na projekty přesahující rámec států, národních zájmů a tradičních vazeb. Zákony sociálního darwinismu formují tuto elitu prostřednictvím ekonomického boje:

> Pokud tyto skutečnosti přijmeme, vyplývá z nich, že obchodník a výrobce, kteří musí řídit záležitosti ve velkém měřítku, musí mít velký prostor pro uplatnění svých zvláštních schopností. Skutečnost, že tento talent pro organizaci a řízení je mezi lidmi vzácný, dokazuje fakt, že jeho majiteli vždy zajišťuje obrovské odměny, bez ohledu na to, kde a za jakých zákonů nebo podmínek. Zkušení obchodníci vždy hodnotí člověka, jehož služby lze získat jako partnera, nejen jako první volbu, ale jako někoho, u koho otázka jeho kapitálu nestojí za zvážení, protože takoví lidé kapitál brzy vytvoří, zatímco bez potřebného

> zvláštního talentu kapitál brzy zmizí. Takoví muži se zajímají o firmy nebo korporace, které využívají miliony, a při odhadu pouze jednoduchého úroku z investovaného kapitálu je nevyhnutelné, že jejich příjmy musí převyšovat jejich výdaje a že musí hromadit bohatství. Neexistuje ani žádný střední bod, který by tito muži mohli zaujmout, protože velký výrobní nebo obchodní podnik, který nevydělává alespoň úroky ze svého kapitálu, brzy zkrachuje. Musí buď postupovat vpřed, nebo zaostávat: stát na místě je nemožné. Podmínkou pro jeho úspěšné fungování je, aby byl ziskový a aby kromě úroků z kapitálu dosahoval i zisku. Je to zákon, stejně jistý jako všechny ostatní zmíněné, že lidé, kteří mají tento zvláštní talent pro podnikání, musí v rámci volného působení ekonomických sil nutně brzy dosáhnout vyšších příjmů, než jaké mohou rozumně utratit za sebe, a tento zákon je pro lidstvo stejně prospěšný jako ostatní....
>
> …Lidstvu nepřineslo hromadění bohatství těmi, kteří mají schopnosti a energii k jeho vytváření, nic zlého, ale dobré. …[108]

Carnegie prosazoval progresivní daň z majetku, zejména daň z dědictví. To se může jevit jako záhadný rozpor u zastánce sociálního darwinismu volného trhu. Jedná se však spíše o příklad „socialismu“ oligarchie. Carnegie napsal:

> Rostoucí tendence ke stále vyššímu zdanění velkých majetků zanechaných po smrti je povzbudivým znamením

[108] Andrew Carnegie, ‘Wealth’, tamtéž.

příznivé změny ve veřejném mínění. Stát Pensylvánie nyní bere – s výjimkou některých případů – desetinu majetku zanechaného jeho občany. Rozpočet předložený nedávno britskému parlamentu navrhuje zvýšení dědické daně a, co je nejdůležitější, nová daň má být progresivní. Ze všech forem zdanění se tato jeví jako nejrozumnější. Lidé, kteří po celý život hromadí velké sumy peněz, jejichž správné využití pro veřejné účely by prospělo společnosti, by měli pocítit, že společnost v podobě státu nemůže být takto připravena o svůj spravedlivý podíl. Tím, že stát zdaněním pozůstalostí po smrti, dává najevo své odsouzení sobeckého a nehodného života milionářů.[109]

Karl Marx ve svém Komunistickém manifestu uvedl deset předpokladů pro zavedení komunismu, mezi nimiž byly: (2) vysoká progresivní nebo odstupňovaná daň z příjmu; (3) zrušení veškerých dědických práv.[110] Oligarchové s obrovským bohatstvím, jako byli Carnegie nebo Rockefeller, mohli zakládat nadace osvobozené od daní. Ti, kdo byli považováni za „outsidery“, bohatí, ale nepatřící k oligarchii soustředěné na Wall Street, mohli být daňovým zatížením eliminováni. Carnegie jednoznačně prohlásil, že rozdělování bohatství na sociální programy bude záležitostí oligarchie, nikoli státu:

Zbývá tedy pouze jeden způsob, jak využít velké jmění; ale v tom máme skutečný protijed na dočasné nerovnoměrné rozdělení bohatství, smíření bohatých a

[109] Tamtéž.
[110] Karl Marx, The Communist Manifesto (1848), kapitola: „Proletáři a komunisté“.

> chudých – vládu harmonie – další ideál, který se sice liší od komunistického v tom, že vyžaduje pouze další vývoj stávajících podmínek, nikoli úplné svržení naší civilizace.[111]

Carnegie je neupřímný, když hovoří o „dočasném nerovnoměrném rozdělení bohatství“. Svou doktrínu vysvětlil jako sociální darwinismus a volný trh, který nechal na holičkách ty, kteří nedokázali „přežít“, dokud to nebylo zmírněno, aby nevzniklo nebezpečí vzpoury, díky charitě oligarchů. Carnegie opakuje, že průmyslová civilizace je založena na „nejintenzivnějším individualismu“. Carnegie zmiňuje „ideální stát“ a jasně uvádí, že tento stát bude vytvořen oligarchickou elitou za strategického využití bohatství. Pomocí dvojznačné řeči Carnegie ujišťuje své čtenáře, že oligarchické bohatství se stane „veřejným“ bohatstvím, ale že to bude založeno výhradně na jeho správě oligarchií prostřednictvím nadací osvobozených od daní. Oligarchie převezme moc tím, že obejde stát a rozdělí své bohatství tam, kde to uzná za vhodné, ve prospěch masy plebejců, kteří jí za to budou vděční:

> Je založena na současném nejintenzivnějším individualismu a lidstvo ji hodlá postupně uvádět do praxe, kdykoli se mu to bude hodit. Pod jeho vlivem dosáhneme ideálního stavu, ve kterém se přebytečné bohatství několika málo lidí stane v tom nejlepším smyslu majetkem mnoha, protože bude spravováno pro společné dobro, a toto bohatství, které prochází rukama několika málo lidí,

[111] Andrew Carnegie, ‘Wealth’.

> se může stát mnohem silnější silou pro povznesení našeho lidstva, než kdyby bylo rozděleno v malých částkách mezi samotné lidi. I ti nejchudší mohou pochopit a souhlasit s tím, že velké částky nashromážděné některými jejich spoluobčany a vynaložené na veřejné účely, z nichž mají hlavní prospěch masy, jsou pro ně cennější, než kdyby byly rozptýleny mezi ně v průběhu mnoha let v nepatrných částkách.
>
> Takto lze vyřešit problém bohatých a chudých. Zákony akumulace zůstanou volné, zákony distribuce také. Individualismus bude pokračovat, ale milionář bude pouze správcem chudých; na určitou dobu mu bude svěřena velká část zvýšeného bohatství společenství, ale bude jej spravovat pro společenství mnohem lépe, než by to mohlo nebo chtělo udělat samo.[112]

Když Carnegie zemřel, jeho pozici předsedy představenstva Carnegie Corporation převzal v roce 1919 Elihu Root. Dr. Spence označuje Roota za „dokonalé ztělesnění americké plutokracie“.[113]

Root byl raným a vlivným zastáncem americké globální hegemonie. Byl hlavním autorem Plattova dodatku o Kubě.[114] Rootova komise odcestovala do Ruska po revoluci v březnu 1917. Stejně jako americká mise Červeného kříže ve stejném

---

[112] Tamtéž.
[113] Richard B. Spence, Wall Street and the Russian Revolution 1905–1925, s. 163.
[114] Plattův dodatek byl zaveden se zdánlivým záměrem „chránit kubánskou nezávislost“ a stal se tak jedním z prvních příkladů ospravedlnění globální intervence ze strany USA.

období[115] byla Rootova komise složena převážně ze zástupců Wall Streetu, kteří hledali investiční příležitosti u revoluční prozatímní vlády.[116]

Carnegie Corporation se stala jedním z hlavních mecenášů společenských věd, založeným dva roky předtím, než jeho přítel John D. Rockefeller založil Laura Spelman Memorial. Carnegie se stal hlavním sponzorem Rady pro výzkum společenských věd.

Americké dilema

Jedním z nejvlivnějších projektů Výzkumné rady bylo sponzorování švédského ekonoma Gunnara Myrdala, který vedl studii o černošském obyvatelstvu v USA. Ta byla publikována pod názvem An American Dilemma (Americké dilema). Carnegie Corporation k tomu uvádí:

> Na podzim roku 1938 přijel Myrdal se svou rodinou ze Stockholmu do New Yorku a brzy se setkal s Donaldem Youngem ze SSRC, který na žádost prezidenta Carnegie Corporation Keppela pomáhal koordinovat projekt a zajišťovat personál. Na jaře 1939 pomohl Young Myrdalovi zorganizovat třídenní konferenci, na které se sešla klíčová skupina zaměstnanců, včetně černošského politologa Ralpha Bunche, který se právě vrátil do Spojených států po dvouletém pobytu v zahraničí v rámci

[115] Richard B. Spence, str. 167–171.
[116] Tamtéž, str. 162–163.

> stipendia SSRC. Young skutečně sehrál klíčovou roli při vedení Myrdala při plánování výzkumných projektů. …[117]

Maribel Morey, specialistka na historii americké filantropie a redaktorka časopisu HistPhil, při popisu financování výzkumu amerických černochů nadacemi Rockefeller a Carnegie uvádí, že tyto nadace byly díky svému financování schopny určovat agendu sociálních věd, když psaly o

> rozhodujícím vlivu další skupiny aktérů na utváření výzkumných priorit v sociálních vědách a ještě konkrétněji v Radě: předních soukromých nadací. To znamená, že intelektuální historii SSRC je třeba chápat nejen jako příběh o sítích sociálních vědců a jejich individuálních výzkumných preferencích, ale také jako příběh o rozvíjejících se vztazích Rady s filantropickými organizacemi a o proměnách osudu a výzkumných prioritách těchto organizací v průběhu let. Pro dnešní Radu a obecněji pro americké sociální vědce by tato historie měla dále naznačovat potřebu pokračovat v sebereflexi ohledně toho, jak mohou být jejich vlastní výzkumné agendy ovlivňovány poskytovateli finančních prostředků. A tato sebereflexe je důležitá. Koneckonců, všichni bychom měli prospěch z toho, kdybychom žili ve světě, kde si sociální vědci uvědomují, jak jejich výzkumné priority mohou odrážet přání předních sponzorů, spíše než to, co oni sami jako vědci považují za zásadně důležité pro

[117] Gunnar Myrdal, An American Dilemma: The Negro Problem and Modern Democracy, x.

výzkum, nebo dokonce to, co jejich společnosti od sociálních vědců nejvíce potřebují.[118]

Při hodnocení významu knihy An American Dilemma [Židovka] Dr. Shari Cohenová, píšící pro Carnegie Corporation, uvádí, že tato publikace „byla označena za jedno z nejdůležitějších děl sociálních věd dvacátého století“.[119] Myrdal založil své morální argumenty na rozporu mezi existencí segregace a ideálem „amerického kréda“. Hlavním prvkem bylo dilema, že zatímco se bojovalo proti „nacistickému rasismu“, rasismus v amerických institucích přetrvával. Cohenová píše, že „klíčovým aspektem Myrdalovy argumentace bylo zasadit studii do mezinárodního kontextu a předpovědět, že Američané, kteří definovali druhou světovou válku jako boj za svobodu a rovnost a proti nacistickému rasismu, budou nuceni přehodnotit a znovu definovat rasu ve Spojených státech“.[120]

Odstranění stop rasové segregace by posílilo prestiž USA ve světě: „Myrdal se také domníval, že zacházení s černochy v USA ovlivní mezinárodní prestiž a moc této země“. Cohenová cituje Davida Southerna[121] a píše o dlouhodobém vlivu na tvůrce politiky a dopadu sociálních věd, že „s nárůstem výuky sociálních věd po válce „vyrostla generace budoucích

---

[118] M. Morey, ‘Rockefeller, Carnegie, and the SSRC’s Focus on Race in the 1920s and 1930s’, Social Science Research Council, 8. ledna 2019; https://items.ssrc.org/insights/rockefeller-carnegie-and-the-ssrcs-focus-on-race-in-the-1920s-and-1930s/.

[119] Shari Cohen, ‘The Lasting Legacy of an American Dilemma’, Carnegie Results, Carnegie Corporation of New York, podzim 2004.

[120] Tamtéž.

[121] David W. Southern, Gunnar Myrdal and Black-White Relations, s. 111.

reformátorů v oblasti rasové politiky v administrativách Kennedyho a Johnsona v 60. letech na akademické stravě Myrdala“. Martin Luther King pochválil Myrdala za to, že z rasových vztahů učinil „morální otázku“. Snad nejvýznamnější je, že Nejvyšší soud v případu Brown vs. Board[122], který se stal mezníkem v boji proti rasové segregaci ve školách, tuto knihu citoval.[123]

Když psal o nadměrném bohatství, které by mohlo být využito pro filantropii, Dr. Carrol Quigley, liberálně-internacionalistický historik z Harvardu a Georgetownu, který se na vlastní pěst zabýval studiem institucí mezinárodní finanční „sítě“, uvedl, že „do jisté míry“ zahrnovalo vynakládání nadměrného bohatství na filantropii „uvědomění si, že postavení a privilegia velmi bohatých lze lépe zachovat povrchními ústupky a většími příležitostmi pro nespokojené, aby si mohli vybít zlost, než jakoukoli politikou slepé obstrukce ze strany bohatých“. Quigley v této souvislosti zmiňuje Carnegieho nadaci.[124] Quigley také zmínil, že nadace Carnegie a Rockefeller „byly samy o sobě propojenými skupinami

[122] Brown proti školské radě v Topeka, Kansas. Nejvyšší soud 17. května 1954 jednomyslně rozhodl, že segregace ve školách je protiústavní. V září 1957 vyslal prezident Eisenhower 101. výsadkovou divizi do Central High School v Little Rocku v Arkansasu, aby bajonety prosadila desegregaci, a to v rámci domácího prosazování „amerického kréda“, které se ve jménu globálních lidských práv, demokracie a rovnosti stále častěji uplatňuje po celém světě.
[123] Shari Cohen.
[124] Carrol Quigley, Tragedy & Hope: A History of the World in Our Time, str. 75–76.

ovládanými aliancí zájmů [J. P.] Morgana a Rockefellera na Wall Street“.[125]

[125] Carrol Quigley, tamtéž, str. 946–947. Quigley zde komentoval vyšetřování Senátu z roku 1951 ohledně role Institutu pacifických vztahů (IPR) při pádu Číny do rukou Mao Ce-tunga. Většina finančních prostředků pro IPR pocházela z nadací Carnegie a Rockefeller a od spřízněných subjektů z Wall Street, jako byly Standard Oil, ITT, Chase a National City Bank. (s. 947). Quigley se staví pohrdavě k pravicovým konspiračním teoriím o komunistické infiltraci IPR a pádu Číny a tvrdí, že to, co se obvykle považuje za práci komunistických agentů, je dílem „mezinárodní sítě“, která funguje podobně jako komunistická subverze, jejíž činnost Quigley studoval 20 let a jejíž dokumenty zkoumal v 60. letech. Quigley vysvětlil, že „neměl nic proti většině cílů“ této sítě a po většinu svého života s ní „úzce spolupracoval“. Hlavní rozdíl v názorech Quigleyho a této sítě spočíval v tom, „že si přeje zůstat neznámá, a já věřím, že její role v historii je natolik významná, že by měla být známa“ (s. 950).

„Sociální kontrola“ a „sociální inženýrství“

> Úplná kontrola nad fyzickou, psychickou a sociální strukturou jednotlivce nebo skupiny. — CHARLES MERRIAM, Rada pro výzkum společenských věd

Charles Merriam ze Social Science Research Council (Rada pro výzkum společenských věd) byl zastáncem sociální kontroly a sociálního inženýrství za účelem řízení lidského vývoje a evoluce. Představoval si nový statečný svět pod dohledem sociálních vědců, kteří by vytvořili nové lidstvo. Předefinoval politiku z hlediska společenských věd jako „novou politiku, která se má objevit v novém světě: politiku vědomé kontroly lidské evoluce...“[126] Technologie by vytvořila „mezinárodní závazky“ a „starodávná představa o státu“ by byla zničena nebo pozměněna.[127] „Nový svět vědy“ by umožnil „nové rase bytostí“ „ovládnout přírodu“ v univerzálním měřítku.

Merriam oznámil dogmatický rozkol mezi společenskými a biologickými vědami a prohlásil, že „sociální výchova a prostředí“ mohou překonat jakékoli povrchní rozdíly. Pokud genetika prokáže opak, pak eugenika může eliminovat nežádoucí vlastnosti[128], zatímco psychoanalýza hraje významnou roli v „inteligentní sociální kontrole“[129] a v budoucnu by porozumění biochemii mohlo umožnit bioinženýrství jednotlivců a populací (s pomocí sociální

---

[126] Charles Merriam, New Aspects of Politics, xvi.
[127] Tamtéž, s. 5.
[128] Tamtéž, str. 81–82.
[129] Tamtéž, s. 84.

psychologie).[130] Studium chromozomů by mohlo umožnit vyvolání změn prostřednictvím podmiňování; „to je klíč k sociálnímu tréninku“.[131] Studium chování dětí umožní sociálním vědcům určit „politické postoje a zájmy budoucích občanů“.[132] V předzvěsti knihy The Authoritarian Personality a dalších studií Frankfurtské školy a dalších autorů Merriam navrhl, že politické názory člověka lze předpovědět na základě zmapování jeho „vlastností, zvyků, reakcí a chování“ a že je možné je „ovlivňovat nebo měnit“.[133]

Tyto vědecké poznatky nahradí tradiční zákony a zvyky. Jedná se o novou „demokratickou“ vědu, která nahrazuje dřívější otázky, zda je skupina „organismem“ nebo má „ducha“ či „duši“[134], studiem lidstva jako „jednotek měření a srovnání“.[135] Vědu ovládla mentalita počtářského úřadu; anglický utilitarismus a materialismus svrhly poslední zbytky tradice. Právě zde se nejzřetelněji projevuje dichotomie mezi tradicí a modernismem, mezi pravicí a levicí, mezi organickou komunitou a občanskou společností.

Darwinova evoluce by nakonec zničila všechny zbytky tradičních společností. Protože evoluce je založena na „variabilitě a adaptaci“ jako součásti „neustálého procesu“[136], lidstvo se ocitne v neustálém pohybu, bez kořenů, které udržuje

---

[130] Tamtéž, s. 89.
[131] Tamtéž, s. 144.
[132] Tamtéž, s. 85.
[133] Tamtéž, s. 92.
[134] Tamtéž, s. 94.
[135] Tamtéž.
[136] Tamtéž, s. 141.

tradice. Svět je světem „neustálé reorganizace a přizpůsobování“.[137] To vyžaduje odstranění kulturního dědictví a zvyků, které brání „novému světu“. Udržování institucí v minulosti i současnosti „záviselo na pohledu do minulosti, na pilném pěstování tradic a zvyků předávaných každé nové generaci staršími jako nahromaděná moudrost skupiny... Možná bylo zapotřebí určité magie, aby se dosáhlo sociální a politické soudržnosti a zabránilo se neustálým nepokojům“. S novými společenskými vědami je však možné rychle „vytvořit zvyky“. Je možné „materiálně změnit celý postoj skupiny“ během asi dvaceti let. V případě potřeby lze „vzdělávacím a sociálním procesem“ vytvořit „nové hodnoty, zájmy a postoje“.[138] Bůh je jen druh „magie“ a nyní je nahrazen novou vírou ve vědu.[139]

Mohlo by se zjistit, „jaký typ prostředí“ je zapotřebí k vytvoření „konkrétního typu člověka“.[140] Nová sociální věda překračuje čas a prostor a vše universalizuje ve jménu „demokracie“, slova, které Merriam často používá, i když diskutuje o způsobech, jakými lze člověka modifikovat. Pokud se nové poznatky vědy dostanou do „rukou středověkých myslitelů“, čeká nás „katastrofa prvního řádu“, „s obrovskými možnostmi důkladné sociální a politické kontroly jednotlivců“. Naléhavým úkolem je „sociální a politické vzdělávání příští generace“, vytvoření „nové většiny s úplně novým politickým vzděláním, s novými politickými hodnotami, postoji, zájmy a schopnostmi. Pokud bychom byli odhodláni a vybaveni k tomu,

[137] Tamtéž, s. 159.
[138] Tamtéž, s. 242.
[139] Tamtéž, s. 243.
[140] Tamtéž, s. 150.

mohli bychom během dvaceti let politicky přetvořit svět“.[141] Je na sociálních vědách, aby určily, co v tomto novém světě tvoří dobrého občana.[142] Nový svět bude světem, který překročí rámec Společnosti národů [předchůdkyně Organizace spojených národů] a povede k „vzájemnému pronikání národních kultur“[143], neboli globalizaci, jak se tomu dnes říká, v „novém světě“, „řízeném systémem sociální a politické kontroly“[144], udržovaném „vyškolenými voliči“, vládou technokratů a „vědou sociální kontroly“[145], „koordinující třídy, rasy a skupiny lidí“ po celém světě.[146]

Otázka, kterou Merriam položil svým kolegům sociologům a finančním mecenášům, zněla: „Jaké využití“ by se mělo najít pro tuto „úplnou kontrolu nad fyzickou, psychickou a sociální strukturou jednotlivce nebo skupiny...?“[147]

Nezáleží na tom, zda se tomu říká „spiknutí“. Faktem je, že oligarchické nadace založily a podporovaly sociální vědy pod záštitou Merriama a dalších, jejichž doktrínou byla celosvětová kontrola prostřednictvím sociálního inženýrství. Že tato doktrína odpovídá politice a pohledu nadací, které tyto akademiky podporovaly, lze snadno ověřit prostudováním jejich veřejně dostupných výročních zpráv. Existovala a stále

---

[141] Tamtéž, s. 203.
[142] Tamtéž, s. 205.
[143] Tamtéž, s. 237.
[144] Tamtéž, s. 238.
[145] Tamtéž, s. 241.
[146] Tamtéž, s. 240.
[147] Tamtéž, s. 160.

existuje shoda cílů a ideologií a sociální vědy nadále dostávají finanční prostředky na jejich prosazování.

Sorokinova kritika sociologické metodologie

V roce 1954 se sociální vědy staly předmětem kritického zkoumání v rámci kongresového vyšetřování nadací osvobozených od daní, kterému předsedal kongresman B. Carroll Reece. Několik disidentských sociologů vypovídalo před výborem a další zaslali dopisy, v nichž poukazovali na pochybné metody používané sociálními vědci. Nejznámějším z nich byl sociolog Pitirim Sorokin, který byl v době Reeceových slyšení rektorem Harvardovy univerzity. Poradce Reeceova výboru Rene Wormser ve své knize Foundations: Their Power and Influence parafrázoval Sorokinovo písemné svědectví:

> Profesor Sorokin ve své knize Fads and Foibles in Modern Sociology to vyjadřuje takto: „Většina nedostatků moderní psychosociální vědy je způsobena neohrabaným napodobováním fyzikálních věd. Většina četných „experimentálních“ studií v sociologii a psychologii je pseudoexperimentální a má velmi vzdálený vztah, pokud vůbec nějaký, ke skutečné experimentální metodě. V našich studiích bychom měli rozhodně používat skutečné experimentální metody, kdykoli je to možné, a čím častěji je používáme, tím lépe. Neměli bychom však klamat sami sebe ani ostatní. Tyto studie nepřispívají a ani nemohou přispět ke skutečnému poznání psychosociálních jevů. Spíše naopak narušují skutečné experimentální metody a samotnou psychosociální vědu.“ …

Profesor Sorokin zesměšňuje široké používání metody průzkumu veřejného mínění a označuje ji za nevědeckou, vágní, neurčitou a ve většině případů za „z doslechu“.

I jejich „z doslechu“ získané materiály nejsou obvykle shromažďovány samotnými výzkumníky, ale jejich asistenty a najatými průzkumníky. Představte si fyziky nebo chemiky, kteří by pracovali tímto způsobem a poté shromážděné názory tabulkovali a výsledky prezentovali ve formě různých statistických tabulek a dalších pomůcek, aby poukázali na „objektivitu“ svých „vědeckých“ a „operačních“ technik. Profesor Sorokin navíc říká, že „o tom, co je pravda a co je lež, nelze rozhodovat většinovým hlasováním“.

„Přílivová vlna“ kvantitativní, empirické metody výzkumu je nyní tak vysoká, říká profesor Sorokin, „že současnou etapu psychosociálních věd lze správně nazvat věkem kvantofobie a numerologie“.

„Nutkání počítat“, „mánie zjišťování faktů“ těchto „sociálních vědců“ podporovaných nadacemi je vede k přijetí principu morální relativity – že morální zákony jsou pouze relativní – „fakta“ mluví sama za sebe a musí diktovat morální zákon; cokoli „fakta“ odhalí, je správné.

Stejně jako v případě očerňování senátora Josepha McCarthyho v této době, i Reece a jeho svědci si prožili mnoho. Kongresman Reece rok po skončení svého vyšetřování před Kongresem prohlásil, že „počet přerušení a intenzita urážek, které na tyto svědky“ a na členy výboru hrnul kongresman Wayne Hays,

který bránil výboru ve vyšetřování financování sexuologa Dr. Alfreda Kinseyho, „nemá v historii kongresových vyšetřování obdoby“.[148] Oligarchie na čas propadla panice a na tuto éru vzpomíná dodnes s úzkostí.

[148] Hon. B. Carroll Reece, záznam Kongresu Spojených států, 23. února 1955, A1184.

Behaviorismus

> Dříve nebo později budou výzkumná zvířata nahrazena lidmi a vědci se stanou sociálními inženýry lidské psychiky. — HUB ZWART, profesor filozofie

Behaviorismus poskytl sociálním inženýrům pseudovědecký arzenál. Behaviorismus se stal populárním v USA díky experimentům Johna B. Watsona a B. F. Skinnera. V článku zkoumajícím paralely mezi marxismem a behaviorismem napsal Dr. Stephen P. Forster[149]:

> Jak v marxismu, tak v behaviorismu se role člověka stává rolí interpreta sil, které ho formují. Toho je dosaženo analýzou dispozic a dynamiky hmotných sil. Podle Skinnera: „Úkolem vědecké analýzy je vysvětlit, jak souvisí chování člověka jako fyzického systému s podmínkami, v nichž tento jedinec žije.“[150] Pro Marxe: „První premisou veškerých lidských dějin je samozřejmě existence živých lidských jedinců. Prvním faktem, který je třeba stanovit, je tedy fyzická organizace těchto jedinců a jejich následný vztah k ostatnímu přírodnímu světu.“[151/152]

Foster popsal Skinnerův behaviorismus jako „behaviorální technologii“ s politickým účelem, a to „kontrolou“:

---

[149] Stephen P. Foster, ‘Marxism & Behaviorism: Ideological Parallels’, Wright State University, Dialogue, sv. 21, č. 1, říjen 1978.
[150] B. F. Skinner, Beyond Freedom and Dignity, s. 14; citováno Fosterem, s. 3.
[151] Marx, ‘The German Ideology’, v Karl Marx, Friedrich Engels: Collected Works (1976), sv. 5, s. 31; citováno Fosterem, s. 3.
[152] Stephen P. Foster, s. 3.

> Tento názor má však významné politické důsledky. Vědecké poznání umožňuje předpovídat a ovládat, a vede tak k technologii lidských záležitostí. Tato technologie je z marxistického hlediska revoluční činností, z hlediska Skinnera behaviorální technologií. Vědecká objektivní nestrannost Marxe a Skinnera souvisí se sociálně-politickým závazkem. Sociální cíle jsou totiž konečným ospravedlněním obou systémů.[153]

Skinner byl zastáncem behaviorismu jako prostředku „kontroly“ k zabránění „katastrofě, ke které svět zřejmě neúprosně směřuje“.[154] Dnes to zní povědomě. Skinner byl příjemcem finančních prostředků od CIA.[155] Foster popisuje Skinnerovy cíle behaviorismu, které lze považovat za cíle „sociální kontroly“ a „sociálního inženýrství“ prosazované Charlesem Merriamem:

> Skinnerovým konečným cílem v tomto ohledu je formulovat všechny lidské problémy jako technologické problémy. Poté může člověk zavést proces identifikace kauzálních vztahů lidského chování k antisociálním a destruktivním aktivitám a techniku úpravy těchto příčin, aby dosáhl vymizení nežádoucího chování. Oblast lidských záležitostí, která byla tradičně považována za etickou, se tak transformuje do přísně vědecké oblasti, a člověk se tak v podstatě bez překážek podrobuje vlastní

---

[153] Tamtéž.
[154] B. F. Skinner, Beyond Freedom and Dignity, s. 11; citováno Fosterem, s. 4.
[155] David Price, s. 205.

> kontrole, která je schopna identifikovat a eliminovat jeho vlastní nedokonalosti.[156]

Foster připisuje behaviorismu doktrínu, která se prosadila v „době osvícenství“, „dokonalost člověka“, doktrínu Rousseaua, jakobínské revoluce, perfektibilistů (jak se také nazýval Řád iluminátů), liberalismu, marxismu a modernistických sociálních doktrín, které si kladou za cíl nahradit tradiční etiku, morálku a náboženství sociálním inženýrstvím. Foster ukazuje paralely mezi marxismem a behaviorismem v tomto úsilí o dokonalost prostřednictvím sociálních změn:

> Skinnerův návrh přeměny morálky na technologii je velmi podobný Marxově vizi odumírání státu, jakmile dojde k přeměně výrobních kapacit společnosti. V obou pohledech je implicitně obsažena myšlenka, že největší lidské dobro bude realizováno, až člověk uzná, že je ovlivňován a formován materiálním světem, a také uzná, že přeskupením materiálních podmínek (pro Marxe ukončení výroby zboží, pro Skinnera konzistentnější systém rozdělování potěšení a bolesti) vznikne lepší svět.[157]

Foster uvedl, že jak v marxismu, tak v behaviorismu „existuje předpoklad, že kvalita lidské sociální zkušenosti se výrazně zlepší, protože sociální instituce budou založeny na uznání a uspokojení skutečných lidských potřeb a tyto instituce budou spravovány znalostně a efektivněji“.[158] Co tyto „lidské potřeby“

---

[156] Stephen P. Foster, s. 5.
[157] Tamtéž, s. 5.
[158] Tamtéž.

jsou, určují sociální vědci ve výzkumu financovaném oligarchií.

Skinner se seznámil s behaviorismem prostřednictvím jeho hlavního propagátora, Johna B. Watsona, který měl dvojí kariéru jako viceprezident reklamní agentury J. Walter Thompson v New Yorku.[159] Watsonovy přednášky na Kolumbijské univerzitě v roce 1913 s názvem „Psychologie z pohledu behavioristy“ byly publikovány jako Behavioristický manifest. Watson aplikoval behaviorismus na reklamu a prohlásil, že tři základní emoce, „strach, vztek a láska“, lze využít k prodeji produktu spotřebiteli tím, že se apeluje na „hlubokou psychologickou nebo zvykovou potřebu“. Například při prodeji dětského pudru Johnson & Johnson byl strach z infekce poselstvím, které mělo „vystrašit mladé rodiče“.[160]

Zatímco Watson aplikoval behaviorismus na kapitalistický marketing, přednášel také o behaviorismu na New School for Social Research a vedl výzkum zaměřený na kojence, financovaný z fondu Laura Spelman Rockefeller Memorial Fund.[161]

Watsonovo tvrzení, že neexistují žádné dědičné lidské vlastnosti, zůstává všudypřítomným dogmatem, které odděluje sociální vědy od genetiky. Ačkoli behaviorismus již zdánlivě nemá v USA tak dominantní postavení v psychologii jako kdysi, toto dogma zůstává základem sociálních věd a sociální politiky v celém západním světě i mimo něj. Watson ve své

---

[159] C. James Godwin, A History of Modern Psychology, s. 295.
[160] Tamtéž, s. 296.
[161] Tamtéž.

průkopnické knize Behaviorism napsal, že „neexistují žádné skutečné důkazy o dědičnosti vlastností“. Dítě narozené v rodině s dlouhou tradicí podvodníků, zlodějů, vrahů a prostitutek, které by bylo vychováno v jiném prostředí, „by mělo příznivý výsledek“.[162] Dodal:

> Dejte mi tucet zdravých, dobře vyvinutých dětí a můj vlastní specifický svět, ve kterém je vychovám, a já vám zaručím, že z nich náhodně vyberu kterékoli a vychovám ho tak, aby se stal jakýmkoli specialistou, kterého si vyberu – lékařem, právníkem, umělcem, obchodním ředitelem a ano, dokonce i žebrákem a zlodějem, bez ohledu na jeho talent, sklony, tendence, schopnosti, povolání a rasu jeho předků.[163]

Zde máme stejný typ dogmatu, který byl použit k ospravedlnění masového teroru jakobínského státu a poté bolševického státu, a „měkké diktatury“ současných západních společností, kde se státy řídí principy behaviorismu a předpokládají, že všechny sociální problémy lze odstranit pomocí sociálního inženýrství. Toto je také základní doktrína, že lze jednotlivce libovolně přetvářet podle požadavků mezinárodního kapitálu v oblasti výroby a marketingu. To je v souladu s Kritickou teorií, jejíž doktrína tvrdí, že neexistují žádné „primární vazby“, které by neměly být odstraněny, aby bylo možné jednotlivce přetvořit.

---

[162] John B. Watson, Behaviorism (1924), s. 103; citováno Godwinem, s. 296.
[163] John B. Watson, s. 104, citováno Godwinem, tamtéž.

Pavlov a Lenin

Behaviorismus byl v Rusku poprvé zaveden fyziologem Dr. Ivanem Pavlovem. Navzdory svým obavám z bolševismu byl Pavlov po převzetí moci bolševiky považován za člena privilegované třídy. Pavlov se snažil vyvolat u psů podmíněné reflexy pomocí systému signálů a odměn. Zwart popisuje Pavlovovu laboratoř jako „patogenní prostředí, totalitní režim, který se staral o zvířata, ale využíval jejich těla jako výrobní faktory ...“[164] To znamená, že se jednalo o komunistický stát v malém. Navzdory záměrům samotného Pavlova byl jeho výzkum vnímán jako odraz

> filozofie a ducha doby určité politické ideologie (dokonce ideologického vesmíru), konkrétně komunismu jakožto víry dvacátého století … Podmíněný reflex představuje mocný nástroj pro sociální inženýrství. Dříve či později budou výzkumná zvířata nahrazena lidmi a vědci se stanou sociálními inženýry lidské psychiky.
>
> Pavlovova psychologie ... je styl výzkumu poháněný zájmem. Zajímá se o vývoj účinných, na důkazech založených nástrojů pro manipulaci a vykořisťování. V ideálním případě se celá společnost stane strukturovanou jako Pavlovova laboratoř (tj. Pavlovova laboratoř jako

[164] Hub Zwart, ‘Conditioned Reflexes and the Symbolic Order: A Lacanian Perspective of Ivan Pavlov’s Experimental Practice’, Vestigia (Journal of the International Network of Psychoanalytic Practices), sv. 1, č. 2, léto 2018, s. 60. Zwart je děkanem Filozofické fakulty Erasmovy univerzity v Rotterdamu.

> malý, anticipační model ideálního stavu, okno do komunistické budoucnosti).[165]

Zwart uvádí Leninův zájem:

> … Po rozhovoru s Pavlovem Lenin prohlásil, že chce převychovat ruský lid tak, jak by to udělal cvičitel zvířat. V říjnu 1919 Lenin údajně tajně navštívil Pavlovovu laboratoř, aby zjistil, jak by práce na podmíněných reflexech mohla pomoci komunismu ovládat lidské chování. Konečným cílem komunismu bylo zlepšit lidské bytosti a transformovat lidskou přirozenost. Ačkoli Pavlov komunismus kritizoval, bolševický režim ho podporoval. Lenin hovořil o Pavlovově práci jako o velmi významné pro revoluci a Trockij viděl vytvoření nové, vylepšené verze lidstva jako velký úkol komunismu, přičemž současné lidstvo považoval za surovinu nebo polotovar.[166]

Jak bude vidět níže při diskusi o eugenice a kontrole populace, [Žid] Trockij popsal vytvoření „nového sovětského člověka“ pomocí Nietzscheho pojmu Übermensch, který by, kdyby jej použil kdokoli jiný, byl dnešními intersekcionálními, transsexuálními trockisty přijat s nářky o „nacismu“. Trockij se také zajímal o aplikaci Freudovy psychoanalýzy na marxismus, čímž se zařadil na stejnou cestu jako Kritičtí teoretici:

> V roce 1923 napsal Trockij Pavlovovi dopis, v němž argumentoval, že zatímco freudovci zaujímali k lidské existenci umělecký postoj, Pavlov se rozhodl pro

[165] Tamtéž, s. 71.
[166] Tamtéž, s. 73.

> experimentální, fyziologický přístup, takže jeho doktrína reflexů mohla poskytnout fyziologický základ pro freudovské teorie. Navzdory svým literárním tendencím, argumentoval, mohla být psychoanalýza zahrnuta jako zvláštní případ doktríny podmíněných reflexů. Později se však pavlovovská psychologie stala oficiální doktrínou a v roce 1949 bylo formálně prohlášeno, že Pavlov zbořil „freudovské domečky z karet“. 24. ledna 1921 byl vydán formální dekret o Pavlovově výzkumu, v němž se uvádělo, že s ohledem na Pavlovovy vynikající vědecké zásluhy, které měly obrovský význam pro pracující lid celého světa, byla zřízena zvláštní komise, která měla zajistit nejlepší podmínky pro výzkum. Zatímco „laboratoř akademika Pavlova“ měla být vybavena veškerým možným zařízením, Pavlov a jeho manželka měli dostávat speciální příděl potravin, který měl stejnou kalorickou hodnotu jako dva běžné akademické příděly. …[167]

Zvláště zajímavé je, že Zwart poukazuje na analogický charakter SSSR a kapitalistických USA v tom, že oba usilovaly o přestavbu lidstva podle ekonomických faktorů a, jak je vidět výše v případě USA, oba používaly behaviorismus jako metodu sociálního inženýrství, přičemž...

> ...Sovětský svaz byl rozhodně založen na vědě a opíral se o fyziku, dialektický materialismus a sociální inženýrství. Podobná vlna sociálního inženýrství a řízení lidských zdrojů byla patrná i v kapitalismu, zejména však v podobě

[167] Tamtéž, s. 73.

taylorismu[168], fordismu[169] a dalších projevů amerikanismu. Zatímco Pavlovovy poznatky mohly poskytnout vědecký podklad pro komunismus, Pavlovova práce mohla být považována za realizaci nebo zhuštění ideologie sociálního inženýrství …[170]

Kritika Konrada Lorenze

Etolog Konrad Lorenz tvrdil, že behaviorismus se stal všeobecně přijímaným, protože nabízel metodu, jak obejít obtíže spojené s instinktem a podvědomí. Sociální inženýr mohl tvrdit, že každý jedinec se rodí „jako zcela prázdná stránka a že vše, co si myslí, cítí, věří a ví, je výsledkem jeho ‚podmíněnosti'".[171] Pokud tomu tak je, lze ho opětovně převychovat. Liberálové to považovali za „osvobozující a demokratický princip". Pokud by se všichni narodili jako tabula rasa a byli vychováni v ideálních a rovných podmínkách, lidstvo by mohlo být přetvořeno podle ideálu.

Lorenz poukázal na to, že vládci a politici v USA, Číně a SSSR byli jednomyslní ve svém trvání na podmíněnosti lidského chování. Lorenz popsal behavioristickou doktrínu jako „pseudodemokratickou", „nelidskou" a „satanskou", protože

---

[168] Taylorismus: metoda vědeckého řízení podniku, zaměřená na nejúčinnější metody dosahování produktivity pracovníků.
[169] Metoda moderní mechanizované hromadné výroby pojmenovaná po Henrym Fordovi. Je zajímavé, že Aldous Huxley ve svém dystopickém románu Brave New World odkazuje na globální společnost, ve které se spojil komunismus a kapitalismus a ve které jsou uctíváni jak Lenin, tak „náš Ford".
[170] Zwart, s. 74.
[171] Lorenz, s. 86.

umožňuje „dehumanizaci“ a „manipulaci“ lidstva. To je jádro věci:

> Pro kapitalistického velkovýrobce je stejně důležité jako pro sovětského funkcionáře vychovávat lidi k uniformitě a poslušnosti, což se příliš neliší od toho, co popsal Aldous Huxley ve svém děsivém románu Brave New World.[172]

Lorenz varuje, že pokud bude doktrína založená na „lži“ o lidském chování všeobecně přijata, budou její důsledky „katastrofální“. Tato doktrína je podle Lorenze zodpovědná za velkou část „morálního a kulturního úpadku, který ohrožuje západní svět“.[173] Lorenz viděl metody používané „různými „establishmenty“ – ať už kapitalistickými nebo komunistickými – k přetváření lidí podle svých vlastních představ o ideálu jako „v podstatě stejné po celém světě“. „My, zdánlivě svobodní, západní civilizovaní lidé, si již neuvědomujeme, do jaké míry jsme manipulováni obchodními rozhodnutími masových výrobců“. Zatímco řemesla v masové (globální) spotřebitelské společnosti mizí, jsme stále více podmínění konzumovat podle výrobních požadavků masových výrobců a neuvědomujeme si, že jsme manipulováni.[174] Věda sama byla podmíněna tím, co je právě v módě. Environmentální podmiňování je módou ve vědě stejně jako v politice.

Lorenz však tvrdí, že tato klamná věda nezpůsobuje „kulturní nemoci“ Západu, ale je jejich produktem.[175] To

---

[172] Tamtéž, s. 87.
[173] Tamtéž, s. 88.
[174] Tamtéž, s. 89.
[175] Tamtéž, s. 98.

znamená, že pozice sociálních inženýrů je umožněna již existující slabostí sociálního organismu. Kdyby sociální organismus v první chvíli nepodlehl stáří a nemocem, měl by dostatek síly, aby odolal a odrazil sociální patologie, které se do něj mohou dostat. Vzestup oligarchie například nastává v pozdní fázi civilizace, jak vysvětluje Oswald Spengler v knize The Decline of the West[176] a Brooks Adams v knize The Law of Civilization and Decay.[177] Kulturní nemoci Západu jsou příčinou dehumanizujícího vlivu moderní vědy, nikoli jeho důsledkem.[178] Kdyby Západ nepodlehl společenskému úpadku, měl by sílu se bránit.

[176] Oswald Spengler, The Decline of the West.
[177] Brooks Adams, The Law of Civilization and Decay.
[178] Lorenz, s. 98.

Patologizace morálky

> Kniha The Authoritarian Personality měla obrovský vliv na … liberální intelektuály, protože jim ukázala, jak provádět politickou kritiku v psychiatrických kategoriích, aby tyto kategorie nesly váhu politické kritiky. Tento postup je zbavil obtížné práce úsudku a argumentace. Místo toho, aby se hádali s oponenty, jednoduše je odmítli na základě psychiatrických důvodů. — CHRISTOPHER LASCH[179]

Podle kritických teoretiků jsou „konspirační teoretici“ „pravicoví extremisté“ s paranoidními bludy, které vedou k „fašismu“ a následně k genocidě. Ačkoli to vyžaduje skok v logice, je to teorie, kterou kritičtí teoretici popularizovali již před druhou světovou válkou a která získala klinický charakter s vydáním knihy The Authoritarian Personality, která zůstává zásadním textem v akademickém světě.[180]

The Authoritarian Personality se snažila charakterizovat tradiční instituce a postoje jako latentně „F“ pro „fašistické“ na základě průzkumů, které hodnotily duševní zdraví jednotlivců

---

[179] Casey Blake a Christopher Phelps, ‘History as Social Criticism: Conversations with Christopher Lasch’, The Journal of American History, sv. 80, č. 4, březen 1994. Lasch, významný historik, původně ovlivněný kritickou teorií, opustil levici a hledal skutečný konzervatismus, který by hájil předkapitalistické, předindustriální organické tradice, zejména prvenství rodiny. Nenašel jej však mezi americkými konzervativními obhájci „volného podnikání“, a tak dospěl k postoji, který považoval za „nad rámec levice a pravice“, a ztotožnil se s „komunitarismem“, který zahrnuje kritiku imigrace, liberalismu volného obchodu a globalizace jako ničitelů organických společenství.

[180] Viz například: Michael J. Wood, Karen M. Douglas, Robbie M. Sutton, ‘Dead and Alive: Beliefs in Contradictory Conspiracy Theories’, Social Psychology & Personality Science, 25. ledna 2012.

podle stupnice. „F“ označovalo „fašistické“ tendence jednotlivců podle toho, jak bodovali v postojích, jako je úcta k rodičům a silný smysl pro morálku.[181] Pokud tedy otázka 23 na „škále F“ („Ten, kdo necítí nehynoucí lásku, vděčnost a úctu ke svým rodičům, je skutečně opovrženíhodný“) vyvolá kladnou odpověď, je to příznak „autoritářské podřízenosti“ a „autoritářské agresivity“.[182] Teorii Frankfurtské školy ohledně rodiny shrnul [Žid] Martin Jay v poloficiální historii této instituce: „I částečný rozpad rodičovské autority v rodině může zvýšit ochotu nastupující generace přijímat sociální změny.“[183]

The Authoritarian Personality formuluje teorii o rodině, která definuje zdravé a nezdravé rodinné vztahy na základě míry podřízenosti otcovské postavě. Autoritářské rodinné vztahy jsou tak považovány za živnou půdu pro fašismus a předsudky. Podle závěrů průzkumů [Židovky] Else Frenkel-Brunswikové tedy předsudky jednotlivců pravděpodobně souvisely s mírou „dominance a podřízenosti v protikladu k rovnostářské politice“ v rámci rodiny.[184] Tato dominance zahrnuje „podřízenost ze strachu“ a potlačování impulsů rodičů vůči dětem, což je údajně charakteristické pro „vysoce konvenční“ rodičovský přístup. Potlačovaná nepřátelství vůči rodičům se projevuje přehnanou idealizací, která se opět

---

[181] T. W. Adorno, Else Frenkel-Brunswiková, Daniel J. Levinson a R. Nevitt Sanford, The Authoritarian Personality.
[182] Tamtéž, s. 231, 232.
[183] Martin Jay, The Dialectical Imagination: A History of the Frankfurt School and the New School for Social Research.
[184] Else Frenkel-Brunswiková, ‘Parents and Childhood as Seen through the Interviews’, v Adorno et al., sv. 1, kap. 10, s. tamtéž, s. 385.

projevuje konformním přístupem k autoritám a sociálním institucím.[185]

Logickým závěrem je, že individuální a společenské zdraví lze dosáhnout – a předsudky, „fašismus“ a genocidu lze zabránit – pouze změnou orientace od tradičních norem, zejména rodičovské autority.

Hypotéza, na které je založena kniha The Authoritarian Personality, spočívá v tom, že politické názory jednotlivce jsou odrazem hluboce zakořeněných osobnostních rysů. Hlavním zájmem Adorna a jeho spolupracovníků bylo zjistit, jaké osobnostní rysy tvoří „potenciálně fašistického jedince“.[186] Tyto osobnostní rysy se vyvíjejí od nejranějších fází v „prostředí rodinného života“, které je „hluboce ovlivněno ekonomickými a sociálními faktory“. Proto „rozsáhlé změny“ sociálních podmínek ovlivní typy osobností v rámci společnosti.[187]

Frenkel-Brunswik se otázkou sexuálních postojů zabývá v kapitole XI, přičemž studie a průzkumy uvedené v předchozích kapitolách knihy The Authoritarian Personality prokázaly patologickou povahu předsudků formovaných autoritářskou strukturou rodiny. Tyto kapitoly představují případové studie založené na stupnicích analýzy „projektivního dotazování“ vyvinuté Frenkel-Brunswikovou.[188] Metodika spočívala v navržení testů, které bylo možné statisticky analyzovat z

[185] Tamtéž, s. 386.
[186] Tamtéž, s. 1.
[187] Tamtéž, s. 6.
[188] Max Horkheimer, tamtéž, Předmluva, xi.

hlediska sociálního zázemí a jejich korelace s „potenciálním fašismem“ pomocí „průzkumu názorů, postojů a hodnot“.[189] Aby bylo možné „zobecňovat“ vzorce předsudků a dospět k prediktivní metodě, bylo nutné zkoumat jak individuální, tak skupinové průzkumy. Adorno vysvětlil: „Jednotlivci byli studováni pomocí rozhovorů a speciálních klinických technik odhalujících skryté touhy, obavy a obranné mechanismy; skupiny byly studovány pomocí dotazníků“.[190] Otázky průzkumu zahrnovaly:

> 6. Je přirozené a správné, že ženy jsou v určitých ohledech omezeny, zatímco muži mají větší svobodu.
>
> 23. Ten, kdo necítí nehynoucí lásku, vděčnost a úctu ke svým rodičům, je skutečně opovrženíhodný.
>
> 24. Dnes je vše nestabilní; měli bychom být připraveni na období neustálých změn, konfliktů a převratů.
>
> 46. Sexuální orgie starých Řeků a Římanů jsou ve srovnání s některými událostmi v této zemi dnes, dokonce i v kruzích, kde by to lidé nejméně očekávali, pouhou dětskou hrou.
>
> 66. Knihy a filmy by se neměly tolik zabývat špinavou a temnou stránkou života; měly by se soustředit na témata, která jsou zábavná nebo povznášející.

[189] Adorno a kol., tamtéž, str. 11–12.
[190] Tamtéž, s. 12.

73. V dnešní době, kdy se tolik různých druhů lidí tolik pohybuje a tak volně se mísí, musí být člověk obzvláště opatrný, aby se chránil před infekcemi a nemocemi.

75. Sexuální zločiny, jako je znásilnění a útoky na děti, si zaslouží víc než pouhé uvěznění; takoví zločinci by měli být veřejně bičováni.[191]

V sexuálních analýzách se „omezený typ předsudečného člověka projevuje hlavně explicitním anti-id moralismem…“. „Nepředpojatí jedinci“ naopak „integrovali“ sex lépe do svých sociálních vztahů. Ti nejméně předsudeční bývají „méně potlačovaní“ a „projevují větší přijetí id“.[192]

Muži, kteří kladou důraz na morálku žen a pohrdají předmanželskými sexuálními vztahy, „postrádají integraci sexu a citů“.[193] To prý není založeno na úctě k ženám, ale naopak na „ambivalentní skryté neúctě“ a „nenávisti vůči opačnému pohlaví“.[194] Výrazy mužů o ženách, jako například „sladká, laskavá a velkorysá“ nebo „srdečná“, jsou považovány za projev „autoritářské osobnosti“, která se snaží ženám přiřadit podřízenou roli.[195]

Pokud jde o autoritativní ženu, „nereálné hledání velké romantické lásky“ je vnímáno jako touha „obnovit úspěšný

[191] Tamtéž, str. 226–227; ‘The F Scale, Form 78’.
[192] Frenkel-Brunswiková v Adorno et al., tamtéž, s. 395.
[193] Tamtéž, s. 398.
[194] Tamtéž, s. 399.
[195] Tamtéž, s. 400.

raný vztah s rodičem založený na péči a podpoře“. Zdravá osobnost je ta, která má ve vztahu „liberální“ (sic) přístup.[196]

Stručně řečeno, Frenkel-Brunswiková dospěla k závěru, že stejně jako vztahy s rodiči jsou i vztahy autoritářského typu s opačným pohlavím založeny na „nedostatku skutečného objektového vztahu“. To je často projevem zklamání z „jejich prvních milostných vztahů, tedy vztahů s rodiči“. V postoji k rodičům i k opačnému pohlaví se projevuje ambivalentní „povrchní obdiv spojený s podvědomou záští“. To se projevuje ve „stereotypech“ týkajících se pohlaví.[197]

Z hlediska pohledu na sociální morálku dosahuje autoritářský typ vysokého skóre v oblasti „moralistického odsuzování“.[198] To je často podpořeno náboženským pohledem na svět.[199]

Důraz na rozlišování pohlaví a vlastní identitu údajně vychází z „ohrožujících rodičovských postav“.[200]

Nyní by se měl vynořit obecný obraz: podle názoru těchto autorů jsou tradiční západní postoje k pohlavím a vztahům projevem hlubokých patologických rysů, které tvoří „autoritářskou osobnost“, „fašistický“ typ. To vše údajně pramení z rodičovských vztahů, zejména z patriarchátu.

---

[196] Tamtéž, s. 401.
[197] Tamtéž, s. 404.
[198] Tamtéž, s. 406.
[199] Tamtéž, s. 408.
[200] Tamtéž, s. 428.

Otázkou politických ideologií se zabýval [Žid] Daniel J. Levinson v kapitole V.[201] Vzhledem k tomu, že extrémní levice, reprezentovaná komunismem, a pravice, reprezentovaná fašismem, nebyly podle výzkumníků v USA nijak významně podporovány, zaměřili se místo toho na „liberalismus“ a „konzervatismus“[202] jako na základy, z nichž by v krizových dobách mohly vzejít extrémní polarity. Je však zřejmé, že tyto kategorie zahrnovaly i extrémy, jako například „liberály“, kteří upřednostňují nejen „mírné reformy“, ale „úplné svržení status quo“.[203] Cílem bylo tehdy vytvořit vědeckou metodu, na jejímž základě by bylo možné předpovědět, které typy osobnosti budou náchylné ke komunismu a fašismu, s tím, že by bylo nutné provést společenské změny, aby se zabránilo významnému nástupu extremismu.

Není překvapivé, že lidé „liberálního“ smýšlení, neboli „levice“, dosahují v osobnostních testech a průzkumech zaměřených na určení „autoritářské osobnosti“ nízkých skóre. Liberálové, včetně socialistů, jsou tedy na rozdíl od konzervativců psychicky zdraví. Definice pojmů „levice“ a „pravice“ nebo „liberalismus“ a „konzervatismus“ se však opírají o definice autorů, a protože ti byli levicového smýšlení, lze zpochybnit jejich objektivitu. Ideologické definice jsou poté pečlivě zapracovány do údajů z průzkumu, aby vykázaly předvídatelné výsledky.

---

[201] Daniel J. Levinson, tamtéž, str. 153–206.
[202] Tamtéž, s. 152.
[203] Tamtéž, s. 154.

V kapitole XVII se Adorno vrací k údajům z Levinsonova průzkumu o politických a ekonomických postojích, přičemž v mezilehlých kapitolách poskytl nezbytné údaje, které ukazují, že lidé s „konzervativními“ názory trpí „autoritářskou osobností“, která vzniká z dysfunkčních vztahů mezi rodiči a dětmi v patriarchální rodině, na rozdíl od zdravých a individualizovaných „liberálů“ nebo „socialistů“.

Hlavním cílem studie je určit „potenciálně fašistický charakter“[204] jako prostředek k zabránění opětovnému rozšíření takové sociopatie. Vznik této osobnosti je posilován „naším obecným kulturním klimatem“, z čehož vyplývá, že k dosažení optimálního sociálního zdraví je nutné změnit společnost. Možnost vzniku masového „antidemokratického hnutí“ musí být řešena psychologickou „diagnózou“.[205] Záměr studie je jasný:

> Význam této diagnózy, pokud bude dostatečně potvrzena našimi údaji, je zřejmý. Jejím nejbezprostřednějším důsledkem je, že boj proti takovému obecně rozšířenému potenciálu nelze vést pouze na vzdělávací úrovni a na čistě psychologické úrovni, ale že zároveň vyžaduje rozhodné změny kulturního klimatu, které vytváří celkový vzorec.[206]

Adorno zdůrazňuje, že je třeba se zaměřit na změnu „nadindividuálních sociálních sil působících v naší společnosti“.[207]

---

[204] Adorno, tamtéž, s. 655.
[205] Tamtéž, s. 655.
[206] Tamtéž.
[207] Tamtéž.

Nezbytné závěry vyvozuje [Židovka] Maria Hertz Levinson (kapitola XXII), když uvádí, že pokud je přilnavost k ideologiím spojena s osobností, pak by se dalo očekávat, že „ideologie bude souviset s různými druhy duševních poruch“.[208] Z četných „proměnných“ se v průzkumu mezi duševně nemocnými ukázalo jako nejjednoznačnější to, že „vysoké skóre“ v kategorii „autoritářská osobnost“ nebo „potenciální fašista“ souviselo s nešťastným dětstvím a rodinnými vztahy. Byla také zjištěna silná souvislost s etnocentrismem. Výsledky údajně souhlasí s celkovou studií, že „nízké skóre“ v kategorii „potenciální fašismus“ bylo schopno otevřeně přiznat problémy s rodiči, zatímco „vysoké skóre“, „potenciální fašisté“, racionalizovali tyto vztahy a idealizovali své rodiny.[209]

V závěru studie M. H. Levinson uvedla, že „osoby s vysokým skóre“ v oblasti „potenciálního fašismu“ „mají rigidní, omezenou osobnost“, „stereotypní, konvenční myšlení“ a extrémní reakci na cokoli, co „jim připomíná jejich vlastní potlačené impulsy“.[210] „Jejich emocionální a intelektuální zážitky jsou omezené.“[211]

> Je to, jako by v dané situaci mohli prožívat pouze jeden konvenčně správný postoj nebo emoci. Všechno ostatní je potlačeno nebo popřeno, a pokud se objeví jiný impuls, je vnímán jako něco, co je zcela neslučitelné s představou o

---

[208] Maria Hertz Levinson, tamtéž, kapitola XXII, ‘Psychological Ill-Health in Relation to Potential Fascism: A Study of Psychiatric Clinic Patients’, s. 891.
[209] Tamtéž, s. 939.
[210] Tamtéž, s. 965.
[211] Tamtéž, s. 966.

> sobě samém a co náhle přemůže ego. Částečně tento vysoký stupeň odcizení ega pravděpodobně vyplývá ze skutečnosti, že impulsy vycházející z potlačení jsou tak primitivní a, zejména u žen, tak velmi nepřátelské.[212]

Potlačování je primárním základem psychopatie „autoritářského typu osobnosti“. Levinson to vysvětluje ve vztahu mužů k ženám a úctě k ženám a mateřství jako důsledku potlačených úzkostí:

> Lidé s vysokým skóre – zejména muži – také zdá se mají silné, ale potlačované pasivně-závislé touhy, ale ty se v jejich osobnosti projevují jinak než u lidí s nízkým skóre. Zatímco u lidí s nízkým skóre se tyto tendence projevují přímo v mezilidských vztazích, v touze být milován a ve strachu z odmítnutí velmi osobním způsobem, pasivita a závislost mužů s vysokým skóre je pravděpodobně hlavně reakcí na jejich extrémní kastrační úzkost. Muži s vysokým skóre často hledají ochranu před touto úzkostí u mateřské ženy, ale bez toho, aby měli k této ženě jako osobě velmi diferencovaný vztah.[213]

Lze si například představit takovou freudovsko-marxistickou analýzu západního středověkého pojetí rytířské cti jako nic jiného než symptom „extrémní úzkosti z kastrace“. Západní vysoká kultura by mohla být analyzována jako metoda znevažování všech tradičních pozůstatků, které v současné společnosti přetrvávají, diagnostikovaných jako vestigiální

---

[212] Tamtéž.
[213] Tamtéž, s. 967.

potlačování, které je třeba ze společenského organismu vymýtit. Odtud vyplývá potřeba sociálního inženýrství a politizovaných analytiků, sociologů, sociálních antropologů, psychiatrů a psychologů, kteří poskytnou nezbytný sociální všelék na vyléčení společenských neduhů.

To, co Adorno a kol. nazývají „konzervativním“ pohledem na genderové role, lze zjednodušeně vyjádřit takto: „Mezilidské vztahy osob s vysokým skóre [„potenciálních fašistů“] se jevily jako mnohem slabší, méně osobní, konvenčnější a častěji se projevovaly v podobě dominance a podřízenosti“.[214]

Rozdíl v pohledu na svět mezi „konzervativními“ a „liberálními“ duševně nemocnými je připisován rozdílům v typech dysfunkcí, přičemž liberální dysfunkce se jeví jako preferovaný typ, protože nevede k „fašistickému“ smýšlení:

> Naše výsledky však naznačují, že způsob uvažování člověka je vždy do větší či menší míry podmíněn emocionálními dispozicemi. Schopnost racionálního fungování, ve kterém potřeby a afekty hrají spíše pozitivní než negativní (zkreslující, inhibující) roli, je součástí toho, co my a jiní nazýváme silným egem. Zatímco síla ega se v průměru jeví jako vyšší u osob s nízkým skóre než u osob s vysokým skóre, je třeba zdůraznit, že určitá míra iracionality byla zjištěna u obou skupin; je však kvalitativně odlišná u obou skupin a vede jednotlivce do protichůdných směrů.[215]

---

[214] Maria Hertz Levinson, s. 967.
[215] Tamtéž, s. 968.

Závěrem Levinson uvádí, že potlačovaný jedinec najde únik v etnocentrismu a jiných formách poruchy osobnosti:

> U osob s vysokým skóre brání rozvoji ega rozsáhlé represe a protikathexy.[216] Ego zůstává spíše primitivní, nediferencované a zcela izolované od velké části hlubších vrstev. Když se nevyřešené nevědomé konflikty zintenzivní a přiblíží se vědomí, ego, které na to není vůbec připravené, se cítí přemožené a šokované. To může vést pouze k silným úzkostem s somatickými příznaky nebo bez nich. V extrémnější formě však může vést k depersonalizaci, úniku z reality, popírání, projekcím a dalším psychotickým projevům. V dostatečně podpůrném prostředí dosahují vysoce etnocentričtí jedinci pocitu „pohody“ a „přizpůsobení“, ale často jim chybí produktivita, schopnost milovat a v době stresu i uchopení reality, které jsou charakterističtější pro antiautoritářské jedince.[217]

Za grafy a údaji se skrývají závěry, které mají politické uplatnění. Autoři knihy The Authoritarian Personality uvádějí, že cílem je „bojovat“ proti „potenciálnímu fašismu“, jehož diagnostickými varovnými signály jsou „konzervativní“ postoje k otázkám pohlaví a rodinných vztahů. Tyto postoje se politicky projevují v názorech na otázky jako obrana a v tom, co si respondenti mysleli o „New Deal“ prezidenta Franklina

[216] Libidální (sexuální) energie vynaložená na udržení potlačeného komplexu.
[217] Maria Hertz Levinson, s. 970.

Roosevelta. Nestačí však, aby byli tito dysfunkční jedinci léčeni převýchovou. Změnit je třeba společnost a kulturu.

The Authoritarian Personality byla nedávno použita proti těm, kteří hlasovali pro Donalda Trumpa v prezidentských volbách. Ukazuje se, že příznivci Trumpa nejsou zdaleka „chudý bílý odpad“ podle buržoazně-liberálního stereotypu, ale obecně jde o znovuoživenou nižší střední třídu, která vykazuje autoritářské osobnostní rysy. V nedávné studii o autoritářské osobnosti v éře Trumpa Matthew MacWilliams[218] uvádí:

> Kdybych se vás zeptal, co nejlépe charakterizuje příznivce Donalda Trumpa, co byste odpověděli? Že jsou bílí? Že jsou chudí? Že jsou nevzdělaní? Mýlili byste se. Ve skutečnosti jsem zjistil, že existuje jediná statisticky významná proměnná, která předpovídá, zda volič podporuje Trumpa – a není to rasa, příjem ani úroveň vzdělání: je to autoritářství. …
>
> K tomuto závěru jsem došel na základě celostátního průzkumu, který jsem provedl v posledních pěti dnech prosince pod záštitou University of Massachusetts v Amherstu a do kterého se zapojilo 1 800 registrovaných voličů z celého území USA a celého politického spektra. Na základě standardní statistické analýzy jsem zjistil, že vzdělání, příjem, pohlaví, věk, ideologie a religiozita nemají žádný významný vliv na preferovaného kandidáta republikánských voličů. Pouze dvě z proměnných, které

[218] Zakladatel politické komunikační společnosti MacWilliams Sanders a doktorand politologie na Massachusettské univerzitě, který píše disertační práci na téma autoritářství.

> jsem zkoumal, byly statisticky významné: autoritářství, následované strachem z terorismu, přičemž první z nich bylo mnohem významnější než druhé.[219]

Ačkoli MacWilliams knihu The Authoritarian Personality necituje, existuje zde implicitní odkaz a je třeba předpokládat, že se jedná o premisu jeho doktorské práce.

> Autoritarismus není pro americké voliče novým, nevyzkoušeným pojmem. Od vzestupu nacistického Německa patří k nejvíce studovaným pojmům v sociálních vědách. Zatímco jeho příčiny jsou stále předmětem debat, politické chování autoritářů nikoli. Autoritáři poslouchají. Shromažďují se kolem silných vůdců a následují je. A reagují agresivně na cizince, zejména když se cítí ohroženi. Od slibu „učinit Ameriku opět velkou“ vybudováním zdi na hranicích až po slib uzavřít mešity a zakázat muslimům vstup do Spojených států, Trump přímo hraje na autoritářské sklony. Ve skutečnosti 49 procent pravděpodobných republikánských voličů v primárkách, které jsem zkoumal, dosahuje skóre v horní čtvrtině autoritářské stupnice – více než dvakrát tolik než demokratičtí voliči.
>
> … V mém průzkumu jsem položil čtyři jednoduché otázky, které politologové používají od roku 1992 k měření sklonů

[219] Matthew MacWilliams, ‘The One Weird Trait That Predicts Whether You’re a Trump Supporter, and It’s Not Gender, Age, Income, Race or Religion’, Politico Magazine, 17. ledna 2016; https://www.politico.com/magazine/story/2016/01/donald-trump-2016-authoritarian-213533.

k autoritářství. Tyto otázky se týkají výchovy dětí: zda je pro voliče důležitější, aby jejich dítě bylo uctivé nebo nezávislé, poslušné nebo samostatné, dobře vychované nebo ohleduplné a zdvořilé nebo zvídavé. Respondenti, kteří v každé z těchto otázek zvolili první možnost, jsou silně autoritářští.

Na základě těchto otázek byl Trump jediným kandidátem – republikánským i demokratickým – jehož podpora mezi autoritářsky smýšlejícími voliči byla statisticky významná.

Je na čase, aby ti, kteří apelují na naše lepší já, brali jeho povstání vážně a přestali jeho příznivce považovat za malou skupinu zbavených práv. Podpora Trumpa je pevně zakořeněna v americkém autoritářství a jakmile se probudí, je to síla, se kterou je třeba bojovat. To znamená, že je také na čase, aby politologové brali autoritářství vážně a začali ho měřit ve svých průzkumech.[220]

Zaměření na otázky výchovy dětí udržuje pozornost na rodině jako inkubátoru „autoritarismu“. Z toho vyplývá, že aby bylo možné tuto hrozbu ze společnosti odstranit, je nejlepší vštěpovat dětem dominantní ideologii, tj. liberalismus nebo „politickou korektnost“, a potlačovat opačné názory, zejména názory rodičů, jako „myšlenkové zločiny“.

Naopak by se dalo položit otázku:

[220] Matthew MacWilliams.

1) Pokud „autoritářská osobnost“ následuje „silného vůdce“, znamená to, že liberálové, včetně demokratů, následují slabého vůdce? Byla Hillary Clintonová vybrána jako demokratická kandidátka na prezidentku proti Trumpovi na základě své jemnosti a tolerance? Byl masový pláč a teatrální chování, když prohrála prezidentské volby, známkou zralé psychologické adaptace?

2) Není normální reakcí reagovat na cizince, zejména když se člověk cítí ohrožen? Jak by se měly interpretovat rozšířené verbálně urážlivé a fyzicky násilné reakce proti Trumpovým příznivcům před a po prezidentských volbách?

3) Vzhledem k tomu, že MacWilliams reaguje „agresivně“ na vnímanou „hrozbu“ Trumpa, neprojektuje snad svou vlastní „autoritářskou osobnost“ na „druhé“? Na ty, které Clintonová dehumanizovala jako „zavrženíhodné“?

Hillary Clintonová vyvolala kontroverzi poté, co naznačila, že polovina příznivců Donalda Trumpa patří do „koše zavrženíhodných“, který popsala jako skupinu „rasistů, sexistů, homofobů, xenofobů, islamofobů – a tak dále“. Dále poznamenala, že „někteří z těchto lidí jsou nenapravitelní, ale naštěstí nepředstavují Ameriku“.[221]

[221] Ben Jacobs, ‘Hillary Clinton Calls Half of Trump Supporters Bigoted ‘Deplorables’, The Guardian, 10. září 2016; https://www.theguardian.com/us-news/2016/sep/10/hillary-clinton-trump-supporters--bigoted-deplorables.

V liberálním narativu Clintonové se politický oponent stává cizincem, ne Američanem, ba dokonce „neamerickým“ a neschopným stát se součástí Ameriky prostřednictvím „vykoupení“. Stereotypní nálepky se používají k dehumanizaci vnímané „hrozby“ pro „skutečné Američany“. Ať už měl Trump jako prezident jakékoli nedostatky, nazývat jeho zahraniční politiku „America First“, která byla v rozporu s agresivním globálním intervencionismem Hillary Clintonové v době, kdy byla ministryní zahraničí, „neamerickou“, vyžaduje národní zapomnění na amerikanistickou tradici, kterou zavedl George Washington ve svém „Rozloučení s americkým lidem“, kde varoval před nutností, aby se Amerika držela stranou zahraničních sporů a importu zahraničních ideologií (v té době jakobinismu). Ztráta kolektivní národní paměti je důležitým prvkem sociálního inženýrství, a proto musí být dnes skuteční národní hrdinové a zakladatelé národů hanobeni a poté odsouzeni k zapomnění ve jménu „pokroku“. Symbolickou podobu to získalo v podobě demontáže soch amerických hrdinů, procesu hysterie a očisty, který se brzy rozšířil z USA do Británie a na území Antipodů. Je to stejný kontext jako ničení kulturních památek utilitárními fanatiky, od egyptských písařů, kteří odstranili všechny stopy po bývalém faraónovi nebo božstvu, které se nové vládě nelíbilo, přes jakobíny, kteří se snažili odstranit všechny stopy monarchie a katolicismu, až po Taliban, který ničil muzejní starožitnosti, které urážely wahhábský fanatismus.

„Konspirační teorie“ jako porucha osobnosti?

Zatímco psychiatrie jako prostředek potlačování politického disentu byla dobře známá pro své použití v SSSR, docházelo k tomu také na Západě, zejména v USA. Zatímco případ básníka Ezry Pounda je poměrně dobře známý, méně známé je, že zejména v době Kennedyho vlády docházelo k pokusům umlčet kritiky pomocí psychiatrie.

Od studie o autoritářské osobnosti se sociální vědci zabývají vytvářením nových přístupů k delegitimizaci disidentských názorů. Mezi hlavní cíle patří ti, kteří byli v posledních letech označeni za konspirační teoretiky. Tento termín se používá k vyvolání pavlovovského behaviorálního reflexu při potlačování disidentských názorů na řadu témat, a to vedle slov jako „rasista“, „fašista“, „sexista“, „homofob“ nebo „stoupenec nadřazenosti bílé rasy“.

Skupina psychologů, která se zabývá údajně protichůdnou povahou konspiračních teorií, nedávno poskytla manipulátorům mysli studii, kterou lze použít k prokázání, že cokoli, co se nazývá „konspirační teorie“, lze zařadit do oblasti duševní nevyrovnanosti. Studie byla publikována pod názvem „Dead and Alive: Beliefs in Contradictory Conspiracy Theories“ (Mrtví a živí: Víra v protichůdné konspirační teorie).[222] Abstrakt zní:

---

[222] Michael J. Wood, Karen M Douglas, Robbie M Sutton, ‘Dead and Alive: Beliefs in Contradictory Conspiracy Theories’, Social Psychology & Personality Science, 25. ledna 2012, http://m.spp.sagepub.com/content/early/2012/01/18/1948550611434786.full.pdf.

> Konspirační teorie mohou tvořit monologický systém víry: soběstačný světonázor složený ze sítě vzájemně se podporujících přesvědčení. Současný výzkum ukazuje, že i vzájemně neslučitelné konspirační teorie jsou pozitivně korelovány v jejich přijetí. Ve studii 1 (n = 137) čím více účastníků věřilo, že princezna Diana předstírala svou smrt, tím více věřili, že byla zavražděna. Ve studii 2 (n = 102) čím více účastníků věřilo, že Usáma bin Ládin byl již mrtvý, když americké speciální jednotky zaútočily na jeho komplex v Pákistánu, tím více věřili, že je stále naživu. Hierarchické regresní modely ukázaly, že vzájemně neslučitelné konspirační teorie jsou pozitivně spojeny, protože obě souvisejí s názorem, že úřady se podílejí na utajování (studie 2). Monologická povaha konspiračních teorií se zdá být poháněna nikoli konspiračními teoriemi, které se navzájem přímo podporují, ale širšími přesvědčeními, která podporují konspirační teorie obecně.[223]

Závěr je takový, že konspirační teoretici mají obecné podezření vůči veškeré autoritě, a proto věří, že jakákoli událost je výsledkem spiknutí autorit. K hodnocení protichůdných postojů k konspiraci bylo použito několik kategorií. Subjekty byly vybrány ze 137 studentů psychologie. Bylo položeno pět otázek týkajících se konspiračních teorií o smrti princezny Diany.[224] Výsledky „naznačují, že ti, kdo nedůvěřují oficiální verzi smrti Diany, se nesnaží přijmout jedinou konspirační teorii jako

[223] Tamtéž, s. 2.
[224] Tamtéž, s. 4.

jediné přijatelné vysvětlení; spíše současně podporují několik protichůdných teorií“.[225]

Je třeba zvážit několik faktorů:

1) Malý počet subjektů pocházejících ze stejného prostředí.

2) Zda víra v protichůdné teorie není spíše ochotou přijmout několik alternativ, než být vázán na jediné vysvětlení.

3) Testy se zdají být charakteru „zaškrtněte políčka“ a nezdá se, že by subjektům nabízely příležitost vysvětlit své názory.

4) Testy se proto jeví jako nic jiného než velmi omezené statistické průzkumy, z nichž je odvozena zobecněná teorie týkající se konspiračních teorií.

Je zajímavé, že Wood, Douglas a Sutton při vytváření psychologického profilu konspiračních teoretiků vycházejí z knihy The Authoritarian Personality, který bude v souladu s levicovými předpoklady o konspiračních teoretiků jako „fašistech“ a „antisemitech“: „Mezi tímto pojetím monologického systému víry a prací Adorna a kol. (1950) o předsudcích a autoritářství existují silné paralely“. [226] Účel studie lze vyvodit z této pasáže:

Pokud lze Adornovo vysvětlení protichůdných antisemitských přesvědčení skutečně aplikovat na

[225] Tamtéž, s. 5.
[226] Tamtéž, s. 6.

> konspirační teorie, lze konspirační přesvědčení nejlépe charakterizovat jako monologická, ale také ideologická. Stejně jako ortodoxní marxista může interpretovat významné světové události jako nevyhnutelný důsledek historických sil, konspirační teoretik bude tytéž události vnímat jako pečlivě naplánované kroky v rámci spiknutí za účelem globální nadvlády. Konceptualizace konspiračního myšlení jako soudržné ideologie, spíše než jako souboru přesvědčení v jednotlivých teoriích, může být v budoucnu plodným přístupem při zkoumání jeho souvislosti s ideologicky relevantními proměnnými, jako je orientace na sociální dominanci a pravicový autoritarismus.[227]

Konspirační teorie jsou označovány za ideologii, která je ze své podstaty „pravicově autoritářská". Autoři Wood, Douglas a Sutton se tímto projevují jako ideologicky zaujatí a motivovaní vlastními záměry, stejně jako Adorno a další. Navíc při přiřazování konspiračních teorií k „pravicové ideologii" se zdá, že ignorují rozmanitost konspiračních teoretiků.

Definice pojmu „konspirace"

Jak jinak než jako liberála bychom měli označit Dr. Carrolla Quigleyho, profesora historie na Harvardově univerzitě a Georgetown University Foreign Service School, jehož akademické magnum opus Tragedy & Hope je často citováno konspiračními teoretiky? Obsahuje několik desítek stránek popisujících „mezinárodní síť" bankéřů, jejichž cílem je

[227] Tamtéž, s. 6.

vytvořit centralizovaný systém světové politické a finanční kontroly.[228] Přestože Quigley ve své 1300stránkové knize této síti věnuje relativně málo prostoru, považoval její roli v historii v průběhu několika generací nejen za klíčovou, ale také za chvályhodnou (s výjimkou její „tajnosti“).[229]

Wood, Douglas a Sutton začínají svou práci definicí: „Konspirační teorie je definována jako navrhovaný komplot mocných lidí nebo organizací, kteří tajně spolupracují na dosažení nějakého (obvykle zlovolného) cíle“.[230] Na základě této definice se zdá být obtížné dojít k jinému závěru, než že Quigley popisoval konspiraci, pokud se jedná o:

1) „Tajnost“, kterou Quigley považuje za hlavní příčinu svého nesouhlasu se „sítí“

2) Skládá se z mocných lidí a organizací

3) Jejím cílem je vytvořit světový finanční systém pod kontrolou mezinárodních bankéřů.

Jedinou otázkou je, zda by „to“ mělo být považováno za „zlověstné“. Wood a kol. však uvádějí, že „konspirace“ jsou obvykle považována za „zlověstná“, což pravděpodobně znamená, že to není podstatná složka. Slovo „zlověstné“ je samozřejmě subjektivní. Quigley „to“ považoval za skupinu vysoce kultivovaných a inteligentních mužů s dobrými úmysly pro svět, i když ke konci svého života, kdy mu byl odepřen přednáškový okruh a jeho učebnice Tragedy & Hope byla

---

[228] C. Quigley, s. 51.
[229] Tamtéž, str. 950–956. Viz také: Bolton, Revolution from Above, str. 24–26.
[230] Michael J. Wood a kol., s. 2.

nevysvětlitelně potlačena jeho vydavatelem, měl zřejmě pochybnosti.[231]

Jak si máme vyložit „varování“ americkému lidu, které Dwight Eisenhower vyslovil ve svém „rozloučkovém projevu“, v němž zmínil „vojensko-průmyslový komplex“, který se stal oblíbeným výrazem nové levice? Eisenhower poukázal na jeho dalekosáhlé důsledky, a to nejen na ekonomické a politické úrovni, ale také na úrovni morální a kulturní:

> Ve vládních radách se musíme bránit získávání neoprávněného vlivu, ať už vyhledávaného či nevyhledávaného, ze strany vojensko-průmyslového komplexu. Existuje a bude přetrvávat potenciál pro katastrofální vzestup nepatřičné moci...
>
> Perspektiva ovládnutí národních vědců federálním zaměstnáním, přidělováním projektů a mocí peněz je stále přítomná a je třeba ji brát vážně. Přestože si vědecký výzkum a objevy zaslouží náš respekt, musíme být také ostražití vůči stejnému a opačnému nebezpečí, že veřejná politika by se sama mohla stát zajatcem vědecko-technologické elity.[232]

Zde jsou hlavní prvky „konspirační teorie“ v Eisenhowerově projevu:

---

[231] Robert Eringer, The Global Manipulators, str. 9–10. Eringer hovořil s Quigleym o profesorově tíživé situaci poté, co se dostal do konfliktu se „sítí“.
[232] Dwight D. Eisenhower, Rozloučení s americkým lidem, 17. ledna 1961, IV, http://www.hnet.org/~hst306/documents/indust.html.

1) Existuje hrozba, která je „tajná“ nebo alespoň není zcela otevřená, jinak by Eisenhower neviděl potřebu zmínit ji ve svém posledním projevu jako prezident.

2) Tato hrozba zahrnuje spiknutí: „vojensko-průmyslový komplex“ a technokratickou „elitu“.

3) Hrozba zahrnuje „moc peněz“.

4) Hrozba spočívá v hromadění moci těmito elitami.

Neřekl snad Karl Marx, že kapitalismus se internacionalizuje a že internacionalizace „výrobních prostředků“ bude mít na společnost to, co dnes nazýváme „globalizačním“ účinkem? Neřekl snad Marx také, že jsou to síly „společenské výroby“, které určují nejen ekonomiku, ale také kulturu, morálku a náboženství společnosti? Neviděl Marx v tom nezbytnou součást dialektického procesu směřujícího ke komunismu? Je tedy i z marxistického pohledu příliš odvážné tvrdit, že mezi mezinárodním kapitalismem a mezinárodním socialismem existuje konvergence pohledů? Konformní akademická obec to však odmítá jako „přílišné zjednodušení“ pravicových konspiračních teoretiků.

Cykly dějin

Vysvětlení je ve skutečnosti mnohem složitější než „konspirační teorie“ a zahrnuje Zeitgeist neboli „ducha doby“, v jehož rámci vznikl jak kapitalismus, tak socialismus. Narážím na to již na začátku knihy Revolution from Above, kde uvádím, že na současných trendech není nic „nového“ ani „progresivního“, protože se již mnohokrát objevovaly v

průběhu tisíciletí, v obdobích úpadku civilizací.[233] Když tedy začínající akademik jako Andrew Woods posměšně hovoří o „konspirační teorii“, promítá do ní své vlastní zjednodušení, aniž by chápal historické souvislosti. Jak teze, tak antiteze (kapitalismus a socialismus), které se objevily ve stejné době, vzešly ze stejného ducha doby a byly vzájemným odrazem. Před sto lety napsal o tomto vztahu mezi nimi významný pravicový filozof Oswald Spengler, který je citován v knize Revolution from Above[234], ale který pravděpodobně není vyučován v současných společenských vědách:

> Neexistuje žádné proletářské, ani komunistické hnutí, které by nepracovalo v zájmu peněz, podle pokynů peněz a po dobu, kterou mu peníze dovolují – a to bez toho, aby idealisté mezi jeho vůdci měli sebemenší podezření o této skutečnosti.[235]

Místo toho, aby se pravice pokoušela vysvětlit sociální a historické složitosti „přílišným zjednodušením“ v podobě „konspirační teorie“, považuje takové konspirace spíše za symptomy než za příčiny, které mohou vzkvétat pouze tehdy, když společnost dosáhne cyklu úpadku, který umožňuje dominanci peněz: plutokracii. Platón nastínil podobnou sérii cyklů ve svém díle Ústava: aristokracie, timokracie (znehodnocení aristokratických hodnot), oligarchie, demokracie a tyranie.[236]

---

[233] Bolton, Revolution from Above, s. 22.
[234] Bolton, Revolution from Above, Spengler citován na straně 23.
[235] Oswald Spengler, The Decline of the West, sv. 2, s. 506.
[236] Platón, Ústava, kniha VIII.

Sociální patogeny, které prosazuje plutokracie a levice, jsou považovány za „pokrok“. Ve své kritické analýze „pravicové konspirační teorie“ Andrew Woods opomenul zmínit, že zdrojem této hypotézy je Zbigniew Brzezinski, když zesměšňoval představu, že kapitalističtí teoretici by mohli mít svůj vlastní dialektický pohled. Brzezinski, jeden z intelektuálů blízkých oligarchii, zejména dynastii Rockefellerů, po celou svou dlouhou kariéru používal dialektickou metodu k vysvětlení „progresivního“ vývoje historie, kde „marxismus představuje další zásadní a tvůrčí etapu ve zrání univerzální vize člověka“.[237]

Někteří zastánci konspiračních teorií nesprávně vyložili Brzezinskiho odkazy na marxismus jako důkaz toho, že byl marxista. Jedná se o typické nepochopení fungování historické dialektiky. Například John Birch Society ve svém nekrologu za Brzezinského píše:

> Zatímco poukazoval na zlo komunismu, jak byl praktikován v Sovětském svazu, Brzezinski projevoval svou náklonnost k marxistické ideologii. V roce 1970 – sedm let předtím, než se stal poradcem prezidenta Jimmyho Cartera pro národní bezpečnost – napsal Brzezinski knihu Between Two Ages. V knize nastínil své plány na postupné vytvoření světové vlády. Between Two Ages se stala vzorem pro globalistickou Trilaterální

[237] Zbigniew Brzezinski, Between Two Ages, s. 34, citováno Boltonem, Revolution from Above, s. 13.

komisi, kterou v roce 1973 založil David Rockefeller a jejímž prvním ředitelem se stal Brzezinski.

V knize Brzezinski, který byl v té době již 12 let americkým občanem, napsal:

> Sociální klapky na očích, které bránily Americe uvědomit si své nedostatky, byly strženy a bolestivé vědomí přetrvávající nedostatečnosti americké společnosti se díky intenzitě a tempu změn ještě více prohloubilo. Jednoduše řečeno, Amerika prochází novou revolucí, jejíž charakteristickým rysem je, že současně maximalizuje potenciál Ameriky a odhaluje její zastaralost.

Brzezinskiho pohrdání „přetrvávající nedostatečností“ a „zastaralostí“ Ameriky bylo vyváženo jeho vysokým hodnocením „vítězství“ a „činnosti“ marxismu. Napsal:

> Proto marxismus představuje další zásadní a tvůrčí etapu ve zrání univerzálního pohledu člověka. Marxismus je zároveň vítězstvím vnějšího, aktivního člověka nad vnitřním, pasivním člověkem a vítězstvím rozumu nad vírou: zdůrazňuje schopnost člověka utvářet svůj hmotný osud – konečný a definovaný jako jediná realita člověka – a postuluje absolutní schopnost člověka skutečně pochopit svou realitu jako výchozí bod pro své aktivní úsilí o její utváření. Ve větší míře než jakýkoli předchozí způsob politického myšlení klade marxismus důraz na

systematické a důsledné zkoumání materiální reality a na pokyny k jednání odvozené z tohoto zkoumání.[238]

V knize Revolution from Above cituji rozsáhleji z Brzezinského knihy Between Two Ages, kde vyslovuji hypotézu, že existuje kapitalistická dialektika, která funguje jako zrcadlový obraz komunistické dialektiky.[239] Moje hypotéza je, že globalistická inteligence, mezi níž vynikal Brzezinski, vnímala marxismus jako dialektickou fázi globalizace, v jistém smyslu podobně jako Karl Marx, který naopak vnímal kapitalismus jako fázi internacionalizace vedoucí ke světovému komunismu. Marx vnímal komunismus jako konec dějin v tomto dialektickém procesu; globalistický intelektuál Francis Fukuyama vnímal liberální kapitalismus jako „konec dějin". Pro pravici, a Spengler to viděl už před sto lety, kapitalismus a komunismus odrážejí stejného ducha; stejný Zeitgeist. Právě tato konvergence dialektického pohledu vysvětluje, proč by arcikapitalisté podporovali organizace a ideologie, které se údajně věnují ničení kapitalismu. To dává větší smysl než předpokládat, že tito kapitalisté jsou oklamáni a manipulováni a že marxisté převzali prostředky oligarchů lstí. Je pravděpodobnější, že oligarchie přesně ví, co podporuje.

Kongresové vyšetřování

Woodsův pokus vysledovat „původ konspirační teorie", kterou by spojil s Revolution from Above a „útokem na The New

[238] C. Mitchell Shaw, 'Globalist Zbigniew Brzezinski Dead at 89', New American, 27. května 2017; https://www.thenewamerican.com/usnews/foreign-policy/item/26125-globalist-zbigniew-brzezinski-dead-at-89.
[239] Bolton, Revolution from Above, str. 9–14.

School“, je nešikovný. Je to nešikovnost pramenící z intelektuální arogance, která prostupuje levicovou inteligenci:

> Boltonův útok na The New School navazuje na tradici amerických konspiračních teorií, která přetrvává od poloviny dvacátého století. Konkrétně jeho práce vychází z přetrvávajících pravicových mýtů o Fabian Society a Frankfurt School. V roce 1964 napsal autor a kazatel John A. Stormer konspirační klasiku None Dare Call It Treason, aby varoval americké občany, že komunisté infiltrovali církve, vzdělávací systém, média, dělnické hnutí a zdravotnictví.
>
> Na základě Stormerových tvrzení Bolton vysvětluje, že – v klasickém obratu dialektického kapitalismu – Webb a Shaw získali od rodiny Rothschildů štědré finanční prostředky na založení London School of Economics v roce 1895. Pro Fabian Society fungovaly univerzity jako zdánlivě neškodné kanály pro šíření kolektivistické propagandy. Po vzoru Webba a Shawa se Dewey spikl, aby prostřednictvím The New School převedl mladé americké intelektuály na zhoubnou doktrínu fabiánského socialismu.[240]

Použití Stormerovy knihy None Dare Call It Treason, jedné ze dvou citovaných prací ve Woodsových poznámkách, je podivné. Woods neidentifikuje „trvalé pravicové mýty o Fabiánské společnosti a Frankfurtské škole“. Stačí něco nazvat „pravicovým mýtem“, aby to bylo zamítnuto. Woods naráží na

[240] Woods, A Secret Invasion.

to, že Stormer byl „kazatelem“, když psal None Dare Call It Conspiracy. To není správné. Stormer se stal prominentní osobností baptistické církve a vzdělávání poté, co napsal knihu None Dare Call It Treason. Nazvat Stormera „kazatelem“ však stačí k tomu, aby to vyvolalo posměšky a úšklebky mezi levicovou inteligencí; aby to evokovalo obraz kazatele, který manipuluje s hady a mluví v jazycích v malém kostele v zapadlé části Appalačských hor.

Z mnoha zdrojů citovaných v knize Revolution from Above, kterých je podle Woodse nepřeberné množství, není mezi nimi kniha None Dare Call it Treason. Navíc, ačkoliv jsem o Stormerově knize slyšel už před desítkami let, teprve po přečtení Woodsovy práce jsem se rozhodl vyhledat tento údajný zdroj svých myšlenek. Teze knihy Revolution from Above se od Stormerovy nejen liší, ale v mnoha ohledech je jí přímo protikladná.

Stormerova kniha je příkladem rostoucího pocitu během studené války, že „komunisté“ „infiltrovali“ nadace osvobozené od daní a používali peníze způsobem, který byl v rozporu s přáním oligarchů. Někdy se poukazuje na to, že Henry Ford Jr. rezignoval v prosinci 1976 na funkci správce Fordovy nadace, protože považoval příjemce štědrosti nadace za příliš levicové. V tomto případě však Ford Jr. rezignoval, protože se domníval, že nadace nadměrně využívá své zdroje, a navrhl škrty v oblasti umění, protože měl za to, že nadace má příliš mnoho zaměstnanců, že nedostatečně podporuje iniciativy mimo své programy a že rada již není záležitostí rodiny Fordů. Když v roce 1954 Reeceův kongresový výbor pro nadace osvobozené

od daní kritizoval Fordovu nadaci za financování levicových projektů, Ford Jr. se proti Reeceovi a konzervativním kritikům pevně postavil. Nadace nicméně zůstala pevně v rukou představitelů establishmentu, jako byl John J. McCloy, včetně těch, kteří byli s Fordem Jr. v rozporu.[241]

Naopak, teze knihy Revolution from Above, abych citoval profesora Quigleyho, zní: „Je třeba si uvědomit, že moc, kterou tito energičtí levičáci vykonávali, nebyla nikdy jejich vlastní mocí ani mocí komunistů, ale v konečném důsledku mocí mezinárodní finanční kliky...“[242] Quigleyho názor, že levicoví členové nadací osvobozených od daní byli podřízeni oligarchům, je v souladu s výše citovanými prohlášeními Rockefellerovy nadace ohledně agendy Rady pro výzkum společenských věd, kterou stanovila nadace. Tyto záležitosti již dříve prošetřoval Reeceův kongresový výbor, který v roce 1954 vyšetřoval nadace. Výzkumný ředitel kongresového výboru Norman Dodd k tomu uvedl:

> Rozsáhlá studie, která upoutala naši pozornost na činnost těchto organizací, odhalila nejen jejich podporu ze strany nadací, ale také určitou míru spolupráce mezi nimi, kterou označují jako „propojení“, což naznačuje koncentraci vlivu a moci. Tímto výrazem naznačují, že je spojuje společný zájem, nikoli závislost na jediném zdroji kapitálu. Je obtížné studovat jejich vztahy, aniž by se toto

[241] Lally Weymouth, ‘Foundation Woes: The Saga of Henry Ford II’, The New York Times, 12. března 1978.
[242] Carroll Quigley, str. 954–955, citováno v Bolton, Revolution from Above, s. 27.

> potvrdilo. Stejně tak je obtížné se ubránit pocitu, že jejich společný zájem je vedl k úzké spolupráci a že tento společný zájem spočívá v plánování a kontrole určitých aspektů amerického života prostřednictvím kombinace federální vlády a vzdělávání.
>
> To může vysvětlovat, proč nadace hrály tak aktivní roli v podpoře sociálních věd, proč tak silně podporovaly zaměstnávání sociálních vědců federální vládou a proč zdá se využily svého vlivu k přeměně vzdělávání na nástroj sociální změny.[243]

Dodd viděl účel sociálních věd, které byly podporovány nadacemi, v „sociální kontrole“ a „sociálním inženýrství“.

> …Z těchto důvodů je pro nás obtížné zbavit se podezření, že v myslích mnoha sociálních vědců přetrvává skrytá víra, že s dostatečnou autoritou a dostatkem finančních prostředků lze lidské chování kontrolovat a že tuto kontrolu lze vykonávat bez ohrožení etických principů nebo duchovních hodnot, a že proto by řešení všech sociálních problémů mělo být svěřeno právě jim. Navzdory tomuto sporu ve vlastních řadách se sociologové postupně stávají důstojnými nositeli titulu „sociální inženýr“. Tento titul naznačuje, že objektivní pohled čistého vědce se stává zastaralým ve prospěch technik kontroly. Naznačuje také, že naše tradiční pojetí svobody jako funkce přírodního a ústavního práva již bylo

[243] Norman Dodd, ‘The Dodd Report to the Special Committee of the House of Representatives to Investigate the Tax Exempt Foundations’ (1954).

„sociálními inženýry“ opuštěno, a připomíná nám naši přirozenou obavu z kontroly, jakkoli dobře míněné.[244]

Levicová falešná stopa: Lyndon LaRouche

Podle informace od New School Woods pracuje na knize, která ukazuje původ konspiračních teorií o kulturním marxismu. Charakter Woodsova bádání při výzkumu pro tuto knihu naznačuje jeho článek na toto téma, který vyšel v Commune, čtvrtletníku v duchu revoluční rétoriky nové levice 60. let.[245] Zde Woods tvrdí, že původ konspiračních teorií o kulturním marxismu vysledoval až k Lyndonu LaRoucheovi. Woods uvádí, že LaRouche (který byl před založením Americké labouristické strany vůdcem maoistické Progresivní labouristické strany) poprvé o kulturním marxismu napsal v roce 1974. Woods předkládá vlastní konspirační hypotézu o programu FBI COINTELPRO, jehož cílem bylo vyvolat vnitřní rozbroje v radikálních skupinách levice i pravice, a klade si otázku, zda LaRoucheovu paranoiu ohledně nepřátelských agentů nemohla podněcovat právě FBI.[246] Když Woods psal článek pro Commune, možná ještě neobjevil Stormerovu knihu None Dare Call It Treason, která vyšla o deset let dříve než LaRoucheovy úvahy?

Woods ve své vlastní verzi konspirační teorie tvrdí, že za masové střelby, které spáchal Anders Behring Breivik v Norsku

---

[244] Tamtéž.

[245] Commune, https://communemag.com/about/.

[246] Andrew Woods, ‘The American Roots of a Right-Wing Conspiracy’, Commune, 20. března 2019; https://communemag.com/the-american-roots-of-a-right-wing-conspiracy/.

v roce 1992 a Brenton Tarrant na Novém Zélandu v roce 2019, je zodpovědná opozice vůči kulturnímu marxismu a že jejich původ lze vysledovat až k LaRoucheovi. Woods vysvětluje:

> Ani Breivik, ani Tarrant nezískali své iracionální a mylné názory na marxismus z meziválečné nacistické propagandy. Tyto názory převzali z dlouhodobě etablovaného diskurzu o „kulturním marxismu“ v rámci americké pravice, který udržují při životě osobnosti jako odpadlík od nové levice [Žid] David Horowitz, konzervativní hudební kritik Michael A. Walsh a paleokonzervativní politik Pat Buchanan. I když články LaRouchea z 70. let v časopise EIR[247] zůstávají nečtené a neuznané, jeho přízrak tento diskurs pronásleduje.[248]

Proto lze na základě stejné logiky tvrdit, že Woods a členové Komuny jsou motivováni přízraky psychopatických Mao Ce-tunga, Pol Pota, [Žida] Bély Kuna a Robespierra a stojí na ramenou 100 000 000 obětí komunismu.[249] Kdykoli dojde na Západě k teroristickému činu wahhábistů, liberálové jsou první, kdo odmítá jakoukoli souvislost mezi islámem jako takovým a terorismem. Pokud jde o pravici, máme snad věřit, že činy „osamělých vlků“ typu Breivika a Tarranta jsou motivovány doktrínami Josepha de Maistre, Thomase Carlylea, Anthonyho Ludoviciho, papeže Lva XIII. nebo vikomta de Bonalda? Mezi islamofoby, jako jsou Breivik a Tarrant, a tradiční pravicí, která

---

[247] EIR = Executive Intelligence Review, periodický „konspirační“ zpravodajský magazín LaRouche.
[248] Andrew Woods, ‘The American Roots of a Right-Wing Conspiracy’.
[249] Stephan Courtois a kol., The Black Book of Communism.

se historicky ztotožňovala s neústupností islámu „proti modernímu světu“, existuje velký rozpor.[250]

Kritický teoretik se musí uchýlit k redukcionistickým banalitám a klišé o „konspiračních teoriích“ jako „životní síle současného fašismu“, čímž se zbavuje jakékoli nutnosti vysvětlovat historiografii pravice. Místo toho slouží jejich agendám pouze pohled na Hitlera a KKK. Woods uvádí, že je třeba zkoumat „historické podmínky, které je vytvořily“, ale levice se tím nikdy nezabývá. V atmosféře hysterie vyvolané proti pravici stačí banalita. Závěrečná věta naznačuje, že se jedná o taktiku, jak získat podporu pro levici, ne-li také o způsob, jak se vyšplhat po kluzkém žebříku akademické sféry a snadno získat uznání, a to tím, že se zaměří na „extrémní pravici“ nebo „fašistické“ strašáky: „Fašismus se šíří vždy, když je radikální levicová politika sabotována, umlčována a potlačována. Zatímco fašismus vytváří obětní beránky, my musíme identifikovat skutečné viníky. Boj proti fašismu je prvním krokem v boji za revoluci“.[251] Na což by se dalo zeptat:

1) Kde je radikální levicová politika „sabotována“? Jaká protilevicová konspirace se podílí na tomto potlačování? Kteří levicoví akademici, i ti nejradikálnější, jsou z akademické sféry vylučováni? Kdy jsou násilné postoje „antify“ odsuzovány mainstreamovými médii? Levicový člověk je psychologicky nucen udržovat mýtus o své roli „revolučního mučedníka“, i když je pevnou součástí

[250] Historický vztah mezi pravicí a tradičním islámem viz: Bolton, Zionism, Islam and the West, str. 239–250.
[251] Andrew Woods, ‘The American Roots…’

systému. Pocit pronásledování a paranoie musí být udržován tím, že svou vlastní pozici projektuje na „pravici“.

2) Co je tato „fašistická hrozba“ jiného než obětní beránek za důsledky kulturních patogenů, jako je multikulturalismus a globalizace?

3) Je účelem tohoto mýtického „globálního fašistického spiknutí“, které je propagováno odborníky, politiky a sdělovacími prostředky, odvedení pozornosti od příčin a účelů sociálních rozporů, delegitimizace a démonizace kritiky globalistických agend?

Daleko od původu kritiky kulturního marxismu, která vychází od Stormera, LaRouche nebo „pravice“, musíme hledat jinde.

Sověti odsuzují kulturní marxismus

Většina americké pravice byla během studené války zmatená antisovětismem establishmentu. Kulturní marxismus vnímali jako spiknutí se sídlem v Moskvě a jeho financování oligarchickým bohatstvím považovali za výsledek marxistické infiltrace nadací. Konflikt vnímali jako střet mezi marxismem a volným podnikáním a mnoho „amerických patriotů“ se nikdy nepřekonalo tuto mylnou představu, založenou na zbožšťování volného podnikání a individualismu.

Komunisté spříznění s Moskvou byli první, kdo pochopil podstatu kritické teorie neboli kulturního marxismu. [Žid] Wilhelm Reich[252] , který se pokusil nahradit třídní boj bojem za

[252] Reich nebyl členem Frankfurtské školy, navzdory ideologickým podobnostem.

orgasmus, byl vyloučen z Německé komunistické strany. V roce 1932 byla Reichova doktrína „sexuální ekonomiky“, poté co byla schválena konferencí komunistické mládeže, odsouzena vedením strany jako snižující politiku „na úroveň žumpy“. Strana ve svém periodiku Roter Sport oznámila, že Reichovy brožury jsou v rozporu s cíli strany v oblasti vzdělávání mládeže. Reich byl vedením strany obviněn z toho, že chce proměnit stranické organizace v „organizace smilstva“. Vedoucí představitelé strany prohlásili, že „mezi proletariátem neexistují poruchy orgasmu, pouze mezi buržoazií“. Strana považovala tuto doktrínu za zdroj generačního konfliktu.[253] V roce 1929 Reich navštívil SSSR, ale zaznamenal, že již došlo k odklonu od rané protirodinné politiky bolševiků.[254] Po příjezdu do USA zjistil, že liberalismus mu více vyhovuje, „zatímco „socialistické“ Rusko bylo svědkem reakčních, antisexuálních vývojů“.[255] Takový vývoj za Stalina považoval Trockij za „zradu revoluce“ a obzvláště otřesné bylo oživení ruského rodinného života a tradičních rolí pohlaví.[256]

Když o několik desetiletí později vliv kulturního marxismu dosáhl dostatečné kritické masy, aby pomohl vyvolat nepokoje nové levice od Chicaga přes Paříž až po Prahu, zdaleka se nejednalo o ruský komplot, ale sovětští komentátoři odsoudili Herberta Marcuse, jehož jméno se objevovalo na ulicích spolu s Maem a Marxem. Marcuse se stal guru nové

[253] Myron Sharaf, Fury on Earth, str. 169–170.
[254] Tamtéž, s. 142.
[255] Tamtéž, s. 318.
[256] Lev Trockij, The Revolution Betrayed, kapitola 7.

levice. Stejně jako Wilhelm Reich, i Marcuse zastával názor, že kapitalismus potlačuje libido proletariátu.[257]

Sovětský novinář Jurij Žukov[258] napsal v Pravdě, že Marcuseovy myšlenky pronikly mezi mládež, aby „zasely zmatek“ a oddělily ji od hnutí dělnické třídy, jehož předvojem byla komunistická strana spojená s Moskvou.[259] Žukov prohlásil, že Marcuse byl západním tiskem propagován „jako filmová hvězda“. Marcuse propagoval generační konflikt namísto boje proti kapitalismu. Odmítl potřebu revoluční organizace ve prospěch „spontánní revolty“. Žukov odsoudil Marcuse za tvrzení, že proletariát přestal být revoluční a že revoltu musí převzít jiní[260] (nespokojené a roztříštěné menšiny „identitní politiky“). Žukov prohlásil, že „buržoazní ideologové“ „využili ultralevicové anarchistické myšlenky, často odrážející myšlenky Mao Ce-tunga, aby způsobili zmatek a dezorientovali zapálené, ale politicky nezkušené mladé lidi, rozdělili je a ty, kteří se chytili na návnadu, proměnili ve slepé nástroje provokací“.[261] Žukov považoval některé socialisty v Německé spolkové republice a v Itálii za sloužící stejným účelům. Tyto různé frakce byly „vlkodlaci“, kteří využívali jméno Marxe k „dekomunizaci marxismu“.[262]

---

[257] Herbert Marcuse, Eros and Civilisation (1955).
[258] Žukov byl redaktorem zahraniční rubriky deníku Pravda, členem Výboru pro zahraniční věci Nejvyššího sovětu a nositelem Leninovy ceny a Řádu rudého praporu.
[259] Jurij Žukov, ‘Werewolves’, Pravda, 30. května 1968.
[260] Tamtéž.
[261] Tamtéž.
[262] Tamtéž.

Žukov Marcuseho ostře kritizoval již před deseti lety, šest let před vydáním Stormerovy knihy None Dare Call It Treason a šestnáct let před LaRouchem. V roce 1958 Žukov odsoudil Marcuseho útok na sovětskou společnost jako snahu západních intelektuálů „rozdělit pokrokové síly a poštvat je proti sobě“.[263]

[263] Jurij Žukov, ‘Taking Marcuse To The Woodshed’, Atlas, XVI (září 1958), str. 33–34.

Psychiatrie a disent

> Ačkoli si to možná neuvědomujeme, jsme v dnešní době svědky zrodu terapeutického státu. To je možná nejvýznamnější důsledek psychiatrie jako instituce sociální kontroly. — Dr. THOMAS S. SZASZ[264]

Kdo a co má kromě státu jedinou schopnost odstranit zbytky zvyků, které by mohly vést k „fašismu“? Je třeba zavést liberální autoritářství, aby se potlačil růst populistického autoritářství, které je v rozporu s novým odvážným světem. To vyžaduje donucovací byrokracii poradců, sociálních pracovníků, psychiatrů, psychologů, sociologů... Ve jménu „svobody“ je výsledkem terapeutický stát, termín, který v roce 1963 vytvořil [Žid] Thomas Szasz, významný profesor psychiatrie.

Szasz rozsáhle kritizoval využívání „institucionální psychiatrie“ pro politické účely. Sociální vědce, jako byl například Frankfurtista Erich Fromm, považoval spíše za oporu politického establishmentu než za skutečné disidenty. Sovětská inteligence měla stejný názor. Szasz přirovnal využívání psychiatrie k inkvizici a honu na čarodějnice. V knize Manufacture of Madness Szasz uvádí, že „institucionální psychiatrie“ poskytuje rituální potvrzení „dominantní etiky“ společnosti. To slouží k „uklidnění“ společnosti, která má kvůli své pluralitě příliš mnoho možností, tedy společnosti, která je „nadměrně heterogenní“. Szasz uvádí, že to „stejně dobře“ slouží kapitalistickým i komunistickým společnostem, „pokud

[264] Thomas S. Szasz, Law, Liberty, and Psychiatry, s. 212.

se všechny drží ‚vědeckého‘ pohledu na lidský život“, který oběma umožňuje definovat opozici jako duševní poruchu.[265] Jak bude ukázáno níže, Frankfurtista Herbert Marcuse, ikonický patron Nové levice, trval na tom, že to, co je ideologicky „správné a špatné“, lze empiricky dokázat, a že doktríny, které se „prokázaly“ jako „špatné“, je třeba potlačit v zájmu všeobecného štěstí.

Fromm hledal „uklidňující prostředek“ ve svém strachu, že nadměrná demokracie nepovede k „spontánní“ svobodě, ale k „fašismu“. Nejistoty vyplývající z nadměrné svobody by mohly být zmírněny terapeutickým státem, i když by to vedlo k dalšímu všudypřítomnému zasahování do života jednotlivce ve jménu potlačení vrozených „fašistických“ tendencí. Proto kritičtí teoretici potřebovali kategorizovat průměrné bílé nežidovské Američany pomocí „F škály“, aby mohli vytvořit donucovací terapeutický stát jako nezbytný přechod k utopii univerzální lásky a spontánnosti. Robespierre, Pol Pot a Mao očistili své populace od prvků, které byly považovány za vrozeně reakční. Více než sto let probíhá neustálá válka ve jménu liberální demokracie a kapitalismu volného trhu, které jako jediné mohou zajistit univerzální lidské štěstí, jakmile budou eliminovány všechny „odpadlické státy“.

MK-Ultra a CIA

Szasz zpochybňoval vytvoření terapeutického státu v době, kdy americká vláda uvěznila disidenty, jako například generála

[265] Thomas Szasz, The Manufacture of Madness, s. 59.

Edwina Walkera[266] a Fredericka Seeliga[267], do vězeňských psychiatrických oddělení a ústavů. Szasz prohlásil, že „organizovaná americká psychiatrie se stávala otevřeně politickou a usilovala o existenční zneplatnění a psychiatrickou destrukci jedinců, kteří nesdíleli levicově liberální „progresivní“ názory psychiatrického establishmentu“...[268] To bylo také období, kdy CIA realizovala projekt MK-ULTRA s LSD a dalšími experimenty s ovládáním mysli, pro které bylo hnutí hippies velmi užitečné. David Price uvádí o využití sociálních vědců CIA v projektu MK-ULTRA:

> Zpráva CIA z roku 1963 popisující projekty MK-Ultra zdůrazňovala interdisciplinární rozvoj programu, protože technická divize CIA zkoumala využití „záření, elektrických šoků, různých oborů psychologie, psychiatrie, sociologie a antropologie, grafologie, obtěžujících látek a paramilitárních zařízení a materiálů“ k ovládání lidského chování …[269]

Ačkoli sociální vědci často nevěděli o spojení s CIA, jejich rozsáhlé zapojení do projektů studené války bylo výsledkem sblížení cílů a ideologií v oblasti „kontroly lidského chování“, které bylo základem sociálních věd.

---

[266] Szasz zastupoval obhajobu v případu Edwina Walkera. Viz: ‘The Shame of Medicine: The Case of General Edwin Walker’, 2009; https://fee.org/articles/the-shame-of-medicine-the-case-of-general-edwin-walker/.

[267] Frederick Seelig, Destroy the Accuser (1967); Frederickhttps://archive.org/stream/SeeligFrederickDestroyTheAccuser_201610/Seelig_Frederick_-_Destroy_the_accuser_djvu.txt.

[268] Szasz, ‘The Shame of Medicine’.

[269] David Price, s. 196.

„Patologie normality“

To, co bylo v tradičním smyslu považováno za „normální“, se stalo patologickým, zejména poté, co „fašismus“ poskytl establishmentu strašáka, který byl podle Fromma a Adorna endemickým stavem vyžadujícím masovou terapii prostřednictvím sociální revoluce. Fromm se zmínil o „patologii normality“ a napsal:

> „Patologie normality“ se málokdy zhoršuje do závažnějších forem duševní nemoci, protože společnost produkuje protijed proti takovému zhoršení. Když se patologické procesy stanou společenským vzorem, ztrácejí svůj individuální charakter. Naopak, nemocný jedinec se cítí jako doma mezi všemi ostatními podobně nemocnými jedinci. Celá kultura je zaměřena na tento druh patologie a zajišťuje prostředky k uspokojení, které odpovídají této patologii. Výsledkem je, že průměrný jedinec nepociťuje odloučenost a izolaci, jakou pociťuje plně schizofrenický člověk. Cítí se dobře mezi těmi, kteří trpí stejnou deformací; ve skutečnosti je to plně duševně zdravý člověk, který se cítí izolován v duševně nemocné společnosti – a může trpět natolik neschopností komunikovat, že se sám stane psychotickým.[270]

Fromm považoval za „neurotika“ jedince, který neustoupil ze své individuality ve prospěch funkčnosti ve společnosti.[271]

---

[270] Eric Fromm, The Anatomy of Human Destructiveness, s. 356.
[271] Fromm, Fear of Freedom, s. 120.

Proto je novým „normálem“ ten, kdo odmítá společnost, protože společnost sama se stala nenormální:

> Z hlediska lidských hodnot však lze společnost označit za neurotickou v tom smyslu, že její členové jsou ochromeni ve vývoji své osobnosti. Jelikož se termín neurotický tak často používá k označení nedostatečné sociální funkčnosti, raději bychom o společnosti nemluvili jako o neurotické, ale spíše jako o společnosti, která brání lidskému štěstí a seberealizaci.[272]

Cesta k duševnímu zdraví spočívala v odříznutí jedince od „primárních vazeb“ a ponechání ho napospas osudu, aby mohl usilovat o to, co se v žargonu příbuzného oboru humanistické psychologie nazývá seberealizací, bez ohledu na to, kam to vede, jako v případě seberealizovaných příkladů Markýze de Sade, Charlese Mansona a Jima Jonese, kteří jsou všichni vzory liberalismu. Pokud by se jedinec dostal do psychické krize, terapeutický stát by mu nabídl – nebo vnutil – směr, který je potřebný k dosažení nirvány „svobody“ a „štěstí“.

Pro freudomarxisty je „společnost nemocná“ a nemoc se stává normou, takže skutečně zdravý jedinec je společností považován za „nemocného“. Je to společnost, která se musí změnit, aby si uvědomila, že to, co bylo normální, je nemocné, a to, co je považováno za nemocné, se musí stát skutečnou normou.

„Pravicový disident“ zůstává podle kritické teorie součástí „šílené menšiny“, což „dokazuje“ „F škála“. Dokonce i senátor

---

[272] Tamtéž, s. 120.

Barry Goldwater, protisystémový kandidát, který v republikánských prezidentských primárkách soupeřil s Nelsonem Rockefellerem, byl skupinou psychiatrů diagnostikován jako duševně nezpůsobilý, a to výhradně kvůli svým konzervativním názorům.

Sexuální redukcionismus Wilhelma Reicha

Dvacet let před vydáním knihy The Authoritarian Personality dospěl Wilhelm Reich, freudovsko-marxistický psychoanalytik z Německa, k závěru, že revoluce nastane pouze prostřednictvím uspokojivého orgasmu, což se snažil prodat komunistické straně jako „sexuální politiku“ a „sexuální ekonomiku“, a formuloval teorii, že fašismus je výsledkem masového sexuálního potlačování ze strany náboženství, státu a rodiny. Jeho studie začaly na počátku 30. let. Kniha The Mass Psychology of Fascism byla poprvé vydána v Dánsku v roce 1933 a v angličtině v roce 1946. Reich uvádí, že výňatky z knihy „byly otištěny ve Francii, Americe, Československu, Skandinávii a dalších zemích a byly podrobně diskutovány v článcích“; byli to komunisté spříznění s Moskvou, kteří tuto tezi horlivě odmítli.[273]

Mary Higginsová, správkyně fondu Wilhelm Reich Infant Trust Fund, shrnuje Reichovu tezi v předmluvě k vydání z roku 1970:

> Fašismus chápe jako projev iracionální charakterové struktury průměrného člověka, jehož primární biologické

[273] Wilhelm Reich, The Mass Psychology of Fascism, Předmluva (třetí vydání, 1942). Tímto tématem se budeme dále zabývat v kapitole věnované Reichově doktríně „Sex-Pol”.

> potřeby a pudy byly po tisíce let potlačovány. Pečlivě analyzuje sociální funkci tohoto potlačování a klíčovou roli, kterou v něm hraje autoritářská rodina a církev. Reich ukazuje, jak každá forma organizovaného mysticismu, včetně fašismu, spočívá na neuspokojené orgastické touze mas.[274]

V té době se Reich, který v roce 1939 přijel do USA, kde získal místo učitele na New School for Social Research, stal nepřítelem marxistické ortodoxie a propagoval svou „sexuálně-ekonomicko-biologickou“ teorii, která nadále využívala ty aspekty marxismu, které považoval za stále platné:

> Stejně jako se pojem sexuální energie vytratil z psychoanalytické organizace, aby se znovu objevil silný a mladý v objevu orgonu, tak i pojem mezinárodního dělníka ztratil svůj význam v praxi marxistických stran, aby byl znovu oživen v rámci sexuálně-ekonomické sociologie.[275]

Zde vidíme základní prvky útoku kritických teoretiků na rodinu a náboženství a nahrazení třídního boje v socialistické revoluci orgasmem. Navzdory osudu Reicha, který byl v roce 1957 ve Spojených státech uvězněn za podvod, protože prohlašoval, že jeho akumulátory orgonové energie mají zázračné léčivé účinky, se jeho teorie staly nedílnou součástí postmarxistické dekonstrukce.

---

[274] Mary Higgins, v knize Wilhelma Reicha The Mass Psychology of Fascism (1970), předmluva.
[275] Reich, tamtéž.

Reich považoval „fašismus“ za vrozený každé rase a národnosti, protože vyjadřoval potlačení vrozených biologických pudů. Proto je zapotřebí univerzální svoboda jednotlivce od pout, která omezují orgasmus a vedou k fašismu. Každý jedinec v sobě skrývá fašistické tendence a fašismus jako hnutí se liší od jiných „reakčních“ forem v tom, že mobilizuje masy:

> Moje zkušenosti s analýzou charakteru mě přesvědčily, že neexistuje jediný jedinec, který by ve své struktuře neměl prvky fašistického cítění a myšlení. Jako politické hnutí se fašismus liší od jiných reakčních stran v tom, že je podporován a prosazován masami lidí.[276]

Reichova sexuálně-ekonomická sociologie byla znovu vyjádřena v knize The Authoritarian Personality. Reich spolupracoval s kritickými teoretiky, jako byl Erich Fromm, když přišel z Vídně do Berlína. Předpoklady jsou stejné, až na Reichovo mystické dogma o kosmické všudypřítomnosti a léčivých vlastnostech orgonu. Reichův životopisec [židovského původu] a kolega Sharaf o jeho vlivu říká:

> Dnes, díky úsilí sociálních analytiků, jako jsou Erich Fromm, Theodor Adorno a [Žid] Richard Hofstadter, jsme si velmi dobře osvojili myšlenku, že k pochopení politických hnutí je nutné pochopit psychologickou strukturu lidí, kteří s nimi souvisejí. Když však Reich v roce 1933 napsal knihu The Mass Psychology of Fascism (téměř deset let před Frommovým Escape from Freedom

[276] Reich, The Mass Psychology of Fascism, „Předmluva“.

> a téměř dvacet let před The Authoritarian Personality), byly jeho myšlenky mimořádně originální.[277]

Zatímco levice je zběhlá v používání psychoanalýzy k oslabení reakcí na své útoky a stala se mainstreamem v akademických a státních kruzích, psychohistorická metoda aplikovaná na analýzu levice přináší mnoho poznatků.[278] Reichův vehementní útok na patriarchální rodinu jako semeniště autoritářství a „fašismu“ lze například vysledovat až k jeho vlastnímu rodinnému zázemí. Sharaf uvádí, že Reichův otec byl o deset let starší než jeho matka. Reich považoval svou matku za „velmi krásnou“, ačkoli Sharaf uvádí, že to z dochované fotografie není patrné. „Je zřejmé, že ji měl raději než svého otce, který byl mnohem přísnější a autoritářštější osobou.“[279] Sharaf cituje Reichovu „skrytou osobní historii“ o jeho „komplexní rodinné dynamice“, která odhaluje kořeny Reichovy posedlosti zničením tradiční rodiny:

> Byl [Reich] vychováván velmi přísně svým otcem a vždy musel dosahovat lepších výsledků než ostatní děti, aby uspokojil otcovy ambice. Od raného dětství se něžně držel své matky, která ho chránila před každodenními výbuchy otcovy zloby. Manželství rodičů nebylo šťastné, protože matka strašně trpěla otcovou žárlivostí. Už jako pětiletý a šestiletý byl svědkem nenávistných scén žárlivosti ze strany otce, které vyvrcholily dokonce otcovým násilím vůči matce. Stál na straně matky, což je snadno

[277] Myron Sharaf, Fury on Earth, s. 164.
[278] Bolton, The Psychotic Left.
[279] Myron Sharaf, Fury on Earth, s. 36.

pochopitelné, protože sám se cítil pod stejným bičem jako matka a hluboce ji miloval.[280]

Ve stejném článku Reich uvádí, že otec obviňoval svou ženu, že je „děvka“. Podle Reichovy třetí manželky [Židovky] Ilse Ollendorffové „Reich idealizoval svou matku a vždy uváděl její kuchařské umění jako vzor, kterého Ilse nemohla dosáhnout“. Jako chlapec na otcově farmě v péči rolníků si již ve čtyřech letech uvědomoval sexualitu, částečně díky „sexuálním hrám se svou chůvou“.[281]

Zde máme v jediném odstavci zdůvodnění Reichova zobecněného promítání vlastního autoritářského a oidipovského dětství na celou tradiční západní rodinu. Sharaf komentuje, že „zdá se, že v rodině panovalo napětí přesahující ‚normální‘ míru, které pramenilo ze žárlivých výbuchů otce a jeho vysokých očekávání vůči dětem“.[282] V další „sebeanalýze“, která měla být silně zamaskovaná, Reich psal o milostném poměru své matky s jeho vychovatelem. Reich vypráví, že když si uvědomil každodenní letmé sexuální setkání, zatímco jeho otec po obědě spal, hrál si na „špióna a pronásledovatele“ a „ochránce“, kdyby se otec probudil. Domníval se, že motivy byly jak „nevědomá nenávist“ vůči otci, tak incestní vzrušení vůči matce. Reich však také přemítá o svém vědomí, že navždy „znovu poskvrnil špínou a bahnem“ své vzpomínky na matku. Jednoho večera, když ho matka a

---

[280] Wilhelm Reich, ‘Über einen Fall von Durchbruch der Inzestschranke in der Pubertät’, Zeitschrift fur Sexualwissenschaft, VII, 1920, s. 221; přeložil Sharaf, s. 37.
[281] Sharaf, s. 39.
[282] Tamtéž, s. 40.

vychovatel zaslechli za dveřmi ložnice, ustoupil zpět do postele, protože se bál, že ho matka a vychovatel „zabijí“. Nicméně se každou noc vracel ke dveřím ložnice; „hrůza zmizela a erotické pocity převážily“. „A pak mě napadlo vtrhnout do pokoje a mít pohlavní styk s matkou s výhrůžkou, že pokud to neudělá, řeknu to otci. Já jsem pravidelně chodil za pokojskou“. Reich, v maskování za pacienta, dospěl k závěru: „Otec to zřejmě zjistil a matka spáchala sebevraždu otravou“. Reich uvádí, že po sebevraždě se vztah jeho „pacienta“ s otcem „zlepšil“ a že se stal otcovým „nejlepším přítelem a rádcem“.[283] Reich později ostatním řekl, že to byl on, jako dvanáctiletý, kdo „naznačil“ svému otci tuto aféru a že byl svědkem toho, jak byla konfrontována. Reich byl rozpolcený a napsal, jak jeho „pacient“ „zápasil se dvěma impulsy: na jedné straně touhou říct to otci a tím se pomstít matce a vychovateli, a na druhé straně touhou chránit matku před otcovou pomstou“. Kompromisem bylo „naznačit“. „Výsledky byly devastující a vinu a výčitky, které musel jako dítě a mladý muž pociťovat, si lze jen představit. I ve svých třiceti letech se Reich někdy v noci budil přemožen myšlenkou, že ‚zabil‘ svou matku“.[284]

Reichův redukcionismus „sexuální ekonomiky“ interpretoval fašistický náboženský mysticismus jako „sadismus“, který transformoval „masochistický charakter starého patriarchálního náboženství utrpení v sadistické náboženství“.[285] Tím je okamžitě zasazen úder tradičnímu

[283] Wilhelm Reich, ‘Über einen Fall von Durchbruch’, str. 222–223, citováno Sharafem, str. 42–43.
[284] Sharaf, s. 44.
[285] Reich, Über einen Fall.

náboženství jako patriarchálnímu sadismu, což je ironický zvrat v historii původu slova sadismus.

Pronásledování disidentů

Je dobře známo, že psychiatrie byla sovětským blokem využívána proti politickým disidentům, aby podkopala jejich důvěryhodnost a bez soudu je uvěznila pod záminkou, že jsou duševně narušení.[286] Jak jsme viděli, Frankfurtská škola připravila půdu pro využití psychiatrie proti disidentům na Západě studiemi jako The Authoritarian Personality a Reichova Mass Psychology of Fascism, které připisovaly abnormální typy osobnosti konzervatismu a hodnotám, etice a morálce, které byly po staletí považovány za „normální". Nyní byly tyto hodnoty nejen abnormální, ale i ve své podstatě „fašistické" a genocidní. Proto musí být stát neustále ostražitý, aby v krizových momentech nedošlo k opětovnému vzestupu fašismu a genocidě. Tato represe je prováděna ve jménu „svobody" a je tím, co Herbert Marcuse myslel „represivní tolerancí".[287]

Dnes vidíme, jak dalekosáhlé jsou represe liberálních států v pokusech potlačit rostoucí vlnu národního populismu, která ohrožuje „otevřené hranice" požadované kapitalistickou globalizací.

V návaznosti na senátora Josepha McCarthyho došlo mezi americkými elitami k reakci, jejímž cílem bylo očistit společnost od pravice. V období po McCarthyho éře se psychiatrie stala prostředkem k umlčení pravicových, konzervativních odpůrců establishmentu.

---

[286] Sidney Bloch a Peter Reddaway, 'Your Disease Is Dissent', New Scientist (21. července 1977), s. 149.
[287] Herbert Marcuse, 'Repressive Tolerance' (1965).

V roce 1961 přijala Kennedyho administrativa „Reutherovo memorandum“ jako vodítko pro očištění vlivných pozic od konzervativců, zejména z armády, kde se obávalo, že by důstojníci mohli zorganizovat puč.[288] Podobné „memorandum“ vydal senátor William Fulbright z Výboru pro zahraniční vztahy Senátu.[289] Hlavním cílem byl generálmajor Edwin Walker, který v německé armádě zahájil „program občanství“, v jehož rámci vysvětloval komunismus a „amerikanismus“. Zatímco USA se snažily omezit vliv SSSR, jejich cílem bylo šířit liberální hegemonii po celém světě, nikoli nacionalismus, který byl v případě jeho šíření mezi vojenskými řadami vnímán jako větší hrozba než Sovětský svaz.

„Sibiřský zákon“

V této době se vyvíjelo velké úsilí o vybudování rozsáhlého komplexu pro duševní zdraví na Aljašce. Podporovali jej senátor [Žid] Jacob Javits a Anti-Defamation League of B’nai B’rith. Americká pravice byla podezřívavá vůči tomu, co nazývala „sibiřským zákonem“. Tvrdila, že zákon o duševním zdraví na Aljašce bude použit k únosům, uvěznění a psychickému zničení disidentských Američanů, podobně jako tomu bylo v SSSR.

---

[288] Walter a Victor Reuther, ‘The Reuther Memorandum to the Attorney General of the United States’, (19. prosince 1961), http://www.scribd.com/doc/31124491/The-Reuther-Memorandum-Precusor-to-the-Ideological-Organizations-Audit-Project-Created-by-President-John-F-Kennedy-and-Attorney-General-Robert-Kenn.

[289] James W. Fulbright, ‘Propaganda Activities of Military Personnel Directed at the Public’, Kongresový záznam (2. srpna 1961), str. 14433–14439 (Senát).

Židovský publicista Milton Friedman [ne ekonom] popsal v časopise The Canadian Jewish Chronicle náladu té doby:

> Extrémní pravice se pustila do „židovských kvákalů“ v novém programu prezidenta Kennedyho pro duševní zdraví. Pravicoví extremisté se nyní snaží psychiatrii označit za podvratnou.
>
> Útoky na hnutí za duševní zdraví ohrožují pokroky, kterých bylo v posledních letech dosaženo v oblasti veřejného povědomí, jak vyplývá z průzkumu antipsychiatrických aktivit v celé zemi. Průzkum provedl [Žid] Dr. Alfred Auerbach pro Americkou psychiatrickou asociaci (APA). Obavy APA z rostoucího odsuzování duševního zdraví jako „ateistického“ nebo „komunistického“ potvrdil prezident asociace Dr. C. H. C. Hardin Branch.
>
> Hlavním terčem útoků se stali psychiatři, psychologové a vedoucí představitelé duševního zdraví židovského vyznání. Pozornost upoutala nedávná popularita divadelní hry a filmu o životě Dr. Sigmunda Freuda.
>
> Nedávný zákon o duševním zdraví na Aljašce zavedl zřízení psychiatrických léčeben na Aljašce. Dříve bylo nutné posílat aljašské pacienty na léčbu do Portlandu v Oregonu. Pravicoví politici obvinili, že křesťanští antikomunisté budou odesíláni na Aljašku, aby tam byli

„židovskými psychiatry“ podrobeni vymývání mozků. Vykreslili tak jakýsi obraz americké Sibiře.[290]

Friedman citoval senátora Thomase H. Kuchela (R., Kalifornie) ohledně nárůstu antisemitismu mezi extrémní pravicí, přičemž zmínil antikomunistickou John Birch Society, která sice odmítala antisemitismus a rasismus, ale byla pro americkou vládu velkým strašákem kvůli svému úspěchu v organizování širokých vrstev obyvatelstva. Javits pochválil Kuchela „za sjednocení Senátu proti znovuoživenému birchismu“.[291] Z Friedmana je zřejmé, že liberální, levicoví a židovští straníci sami toužili spojit odpor proti zákonu o duševním zdraví s širším odsouzením americké pravice, včetně relativně mainstreamových konzervativců, jako byla John Birch Society.

To potvrzuje liberální akademický zdroj z tohoto období. Ralph E. Ellsworth a Sarah M. Harris v článku o „americké pravici“, kterou definovali jako vše, co „není levicové“, uvedli v části věnované reakci pravice na „duševní zdraví“:

> Program duševního zdraví je také interpretován jako spiknutí, často zaměřené přímo proti pravici. Tuto interpretaci najdeme v článcích George Todta, které přečetl senátor Barry Goldwater v Kongresovém záznamu. Aljašský zákon o psychiatrických léčebnách, který byl přijat v roce 1956, znepokojil mnoho konzervativců, protože se jim zdálo, že vytváří jakousi Sibiř, kam by mohli být proti své vůli posíláni političtí vězni, a bylo jim

[290] Milton Friedman, ‘Washington Spotlight’, The Canadian Jewish Chronicle, 31. květen, 1963, s. 6.
[291] Tamtéž.

jasné, že tito vězni budou pravicoví. Již existovaly klasické případy Lucille Millerové... a samozřejmě nejslavnější ze všech, Ezry Pounda – všichni pravicoví politici, jejichž politické názory nepochybně hrály roli při rozhodování o jejich umístění do psychiatrických léčeben. Lucille Millerová ve svém článku The Green Mountain Rifleman jako první upozornila pravici na uvěznění Ezry Pounda v roce 1945 jako politického vězně v nemocnici St. Elizabeths ve Washingtonu, D. C.

John Kasper[292] z Clintonu v Tennessee, který se zabýval soudními spory, v roce 1956 před senátním výborem vypověděl, že Pound nebyl duševně chorý, jak bylo potvrzeno, ale byl trestán za vlastizradu, za kterou nikdy nebyl souzen žádným soudem. Kasper dodal, že psychiatrie je židovský vynález a je naprosto neamerická. Pound i Kasper byli obhajováni Americkým výborem pro občanské svobody s odůvodněním, že došlo k porušení jejich občanských svobod, a zdá se, že v případě Pounda je rozhořčení pravice, i když někdy trochu teatrální, zcela oprávněné.[293]

Americká legie, organizace amerických válečných veteránů, vyjádřila obavy, že běžné americké hodnoty jsou předefinovány

---

[292] John Kasper, intelektuální vydavatel, byl také vášnivým mladým řečníkem a organizátorem White Citizens Councils, které hájily segregaci na Jihu. Stal se jedním z Poundových protégé, když byl Pound v St. Elizabeths. Viz: Dr. Robert S. Griffin, 'The Tale of John Kasper', The Occidental Observer, 15. prosince 2017; https://www.theoccidentalobserver.net/2017/12/15/the-tale-of-john-kasper/.

[293] Ralph E. Ellsworth a Sarah M. Harris, The American Right-Wing, A Report to the Fund for the Republic, str. 14–15.

jako příznaky duševní nemoci, jak tomu skutečně bylo v případě kritických teoretiků, a citovala American Friends Service Committee, významnou kvakerskou organizaci:

> Charakteristickým příkladem této reakce je komentář autora z American Legion, který cituje následující pasáž z bulletinu American Friends Service Committee (květen 1952, s. 7): „Co dělá superpatriota superpatriotem? Následující odstavce spekulují o vnitřních silách, které pohánějí takové muže a ženy. Je to vyjádření přesvědčení, že porozumění nám může pomoci jim pomoci. Superpatrioti mají zjevně strach. Jako dospělí musí své obavy racionalizovat. Mohou to nazývat „starostí o zemi“. V OSN a UNESCO (nebo kdekoli jinde) vidí hrozbu pro národ, protože tyto skupiny zahrnují cizince – lidi odlišné kultury, jazyka, náboženství a rasy. Ale jejich obavy, které vyvolávají takovou hysterii, musí souviset s něčím mnohem základnějším než „vlajka“ nebo „země“. ... Jedná se o nejčistší paranoidní blud: „Mám stovky skrytých, tajných nepřátel!“ Vysvětlování o vymyšlených nepřátel jednoho po druhém navždy nikdy neulehčí stav člověka, který trpí bludy. Přátelský a láskyplný přístup k každému duševně nemocnému člověku je základem pro to, abychom mu mohli pomoci. Cítí nepřátele a vymýšlí si a chytá se osoby nebo skupiny, aby si vysvětlil svůj pocit, že jsou nepřátelé.“[294]

Ellsworth a Harris citují komentář Americké legie:

[294] Citováno podle Ellsworth a Harris, s. 15.

A.F.S.C. naznačuje, že „superpatrioti“, kteří odmítají být podmínění (světovým porozuměním), jsou duševně nemocní. Lze předpokládat, že tito duševně nemocní lidé by měli mít nárok na lékařskou péči předepsanou světově smýšlejícími jedinci, kteří netrpí „nemocí“ vlastenectví.[295]

Porovnejte to s výrokem Harryho A. Overstreeta v knize The Great Enterprise (1952): „Například muž může být rozhořčeně proti rasové rovnosti, veřejnému bydlení, TVA, finanční a technické pomoci zaostalým zemím, organizované práci a kázání sociálního náboženství namísto náboženství spásy. ... Takoví lidé mohou vypadat normálně v tom smyslu, že jsou schopni udržet si práci a jinak si zachovat svůj status členů společnosti; ale jak si nyní uvědomujeme, jsou na dobré cestě k duševní nemoci.“ Tuto pasáž cituje Edith K. Rooseveltová ve svém článku „Bats in the UN Belfry?“. „To, co popisuje Dr. Overstreet, je samozřejmě prototyp milionů konzervativních lidí po celém světě,“ říká. Ještě znepokojivější je její zpráva, že Povl Bang-Jensen, který působil jako náměstek tajemníka Zvláštního výboru OSN pro problém Maďarska a který odmítl předat OSN seznam maďarských svědků proti komunismu, byl suspendován z funkce úředníka OSN a nyní se o něm nemluví jako o „racionálním“, ale jako o „aberantním“, „podivným“, a tudíž nevyhnutelně nespolehlivý a neschopný říkat pravdu a uplatňovat dobrý úsudek. Nebo jak to formuluje paní Alice Widenerová: „Povl Bang-Jensen je oficiálně obviněn

[295] Tamtéž.

výborem OSN z chování, které se výrazně odchyluje od normálních a racionálních standardů chování“.[296]

Ellsworth a Harris se odvolávali na Waltera Reuthera, který prohlásil, že senátor Barry Goldwater, významná politická osobnost, částečně židovského původu a umírněně konzervativní, potřebuje psychiatrické vyšetření. „Dozvídáme se také, že Walter Reuther prohlásil, že senátor Barry Goldwater potřebuje psychiatra. To je samozřejmě přesně to, co by senátor Goldwater od něj očekával. Zdá se, že Aljašská psychiatrická léčebna nakonec možná bude potřebovat celou svou pozemkovou dotaci.“[297]

Goldwater na gauči

Když Goldwater kandidoval na prezidenta poté, co porazil Nelsona Rockefellera v boji o republikánskou nominaci, více než tisíc psychiatrů ho prohlásilo za „duševně nezpůsobilého“. To svědčí o zbytečnosti takových „progresivních“ sil v opravdovém boji proti „establishmentu“. Byly to také volby, ve kterých Nová levice SDS podporovala Lyndona Johnsona, aby se do Bílého domu nedostal „fašista“ jako Goldwater.[298] [Žid] Harry Stein z City Journal píše o této době:

---

[296] Tamtéž.
[297] Tamtéž.
[298] Lance Selfa, The Democrats: A Critical History, str. 223–224. Slogan SDS zněl „Half the Way with LBJ“ (Na půl cesty s LBJ). To ukazuje, jak snadno lze kooptovat i tu nejvíce „revoluční“ levici. Mezitím „šedesát procent členů Business Council, velmi vlivné poradní skupiny ve Washingtonu složené z generálních ředitelů největších a nejdůležitějších amerických společností, podpořilo Johnsona. A LBJ získal lví podíl z příspěvků firem prezidentským kandidátům“ (s. 224).

> Na vrcholu volební kampaně v roce 1964 mezi mladším senátorem za Arizonu Barrym Goldwaterem a prezidentem Lyndonem Johnsonem hlásal titulek na obálce zářijového a říjnového čísla časopisu Fact: 1 189 PSYCHIATRŮ TVRDÍ, ŽE GOLDWATER JE PSYCHOLOGICKY NESCHOPNÝ BÝT PREZIDENTEM! Uvnitř byl celý článek věnován tématu s názvem „Podvědomí konzervativce: Speciální vydání o mysli Barryho Goldwatera“.[299]

Fact vydal [Žid] Ralph Ginzburg (který byl o rok dříve shledán vinným z porušení federálních zákonů o obscénnosti), vydavatel časopisu Eros[300], v době, kdy byla pornografie oslavována jako rebelská, než se stala pro levici anathema za „objektivizaci žen“. Stein pokračuje:

> Dnes již zapomenutý časopis Fact nebyl ani tehdy významným hráčem na žurnalistické scéně. Vycházel od začátku toho roku a vydržel jen do roku 1967. Přesto si mezi progresivními bien pensants té doby užíval postavení, které daleko přesahovalo to, co by naznačoval jeho omezený náklad. …[301]

Reakce psychiatrů byla klasickou Kritickou teorií a dosáhla takové úrovně paranoie, která připomínala to, co bylo slyšet

---

[299] Harry Stein, ‘The Goldwater Takedown’, City Journal, podzim 2016; https://www.city-journal.org/html/goldwater-takedown-14787.html.
[300] Eros byl sám o sobě ideologicky syntézou levicového freudismu. Tímto tématem se budeme zabývat v kapitole „Sexologie“.
[301] Tamtéž.

mezi „progresivisty“ po Trumpově vítězství v prezidentských volbách:

> Úvod tohoto čísla udal tón pro následujících 63 stran. Ginzburg popsal Goldwatera jako produkt „sadistického dětství“, „paranoika“ s „posedlostí střelnými zbraněmi“, který „musí nutkavě dokazovat svou odvážnost a mužnost“, a dodal, že „psychoanalytici, kteří nacházejí souvislost mezi sadismem a análním charakterem, nebudou překvapeni, že Goldwatera fascinovaly koupelny“.[302]

Stein uvádí, že „psychiatrické posudky“, které zabíraly dalších 40 stran, byly odpovědí na otázku, kterou časopis Fact zaslal psychiatrům z celého státu na základě seznamu poskytnutého Americkou lékařskou asociací: „Domníváte se, že Barry Goldwater je psychicky způsobilý zastávat funkci prezidenta Spojených států?“

Mezi odpověďmi[303] jedna newyorská psychiatrička uvedla, že v Goldwaterovi vidí „silnou identifikaci s autoritářstvím Hitlera, ne-li identifikaci s Hitlerem samotným“. Jiný respondent uvedl: „Domnívám se, že Goldwater má stejnou patologickou povahu jako Hitler, Castro, Stalin a další známí schizofreničtí vůdci“. [Žid] Paul Fink z Filadelfie odpověděl, že stejně jako Hitler Goldwater „apeluje na

---

[302] Tamtéž.

[303] Nicméně mezi respondenty „511 uvedlo, že „nemají dostatek informací“… 657 uvedlo, že Goldwater je vhodný…“ Alan Stone, „The Psychiatrists’ Goldwater Rule in the Trump Era“, Lawfare, 19. dubna 2018; https://www.lawfareblog.com/psychiatrists-goldwater-rule-trump-era.

nevědomý sadismus a nepřátelství v průměrném člověku“. G. Templeton z Glen Cove v New Yorku varoval, že „pokud Goldwater vyhraje prezidentské volby, budeme vy i já mezi prvními, kdo skončí v koncentračních táborech“. Stein poznamenává, že článek Ginzburga způsobil skutečné škody, a to zejména komentářem ohledně zdroje financování Ginzburgovy reklamní kampaně pro vydání Eros v hlavních médiích:

> Že celé toto jednání bylo z etického hlediska sporné, bylo již v té době zřejmé. Jak znechuceně poznamenal dlouholetý Goldwaterův poradce Stephen Shadegg: „Ti, kdo si dovolili učinit lékařský a psychiatrický závěr o Goldwaterovi, aniž by ho kdy viděli nebo postupovali podle jakýchkoli jiných běžných postupů vyžadovaných ve vztahu mezi pacientem a lékařem, se prozradili jako lidé nezpůsobilí k výkonu jakéhokoli povolání.“ Ale článek vzbudil širokou pozornost díky mediálnímu pokrytí, které vyvolal, a celostránkovým inzerátům v předních denících v zemi – Goldwaterovi lidé se oprávněně divili, jak si skromné vydavatelství mohlo dovolit náklady ve výši 100 000 dolarů – a nepopiratelně způsobil skutečnou škodu.[304]

Stein o Rockefellerově kampani proti Goldwaterovi uvádí:

> Rockefeller to měl snadné. Cílem jeho volební kampaně, jak později řekl jeho hlavní poradce Stuart Spencer, bylo „zničit Barryho Goldwatera jako člena lidské rasy“. Za tímto účelem zorganizovali bezprecedentní operaci

[304] Harry Stein.

> zaměřenou na výzkum protivníka, prohledávali každý kout Goldwaterovy minulosti a, jak poznamenává [Žid] Perlstein, zajistili, aby „přátelští reportéři zaznamenávali každé slovo, které Goldwater řekl na veřejnosti...“[305]

V době vrcholící studené války panovala velká paranoia, ale postfreudovci vinu za masovou paranoiu přisuzovali výhradně pravici. Stein uvádí, že paranoia nebyla výsadou mccarthismu a bircherů, ale že to byla paranoia levice, která ovládala vlivné kruhy, jako například masmédia (která o deset let dříve sehrála důležitou roli při zničení Josepha McCarthyho).

> Proč tak průhledný útok vyvolal mezi Ginzburgovými kolegy z tisku tak malou vlnu pobouření? V té době by se na to žádný vnímavý pozorovatel kampaně nemusel ptát. „Ve svém srdci víte, že má pravdu,“ zněl Goldwaterův slogan, který rozohnil jeho legie mladých příznivců, ale v progresivních kruzích se ozvala posměšná odpověď: „Ve svém nitru víte, že je blázen.“ Ginzburg nemohl přesněji vystihnout liberální pohled na temnou stránku konzervatismu; jen o měsíc později se objevil slavný esej Richarda Hofstadtera „Paranoidní styl v americké politice“ v časopise Harper's, který říkal mnoho z toho samého, jen zdvořileji. Pokud však fanatici krajní pravice posedlí konspiračními teoriemi často vypadali, jako by žili v alternativní realitě – příkladem je zakladatel John Birch Society Robert Welch, který nazval Dwighta Eisenhowera rudou loutkou –, totéž platilo i pro nesčetné liberály, kteří

[305] Tamtéž.

> si představovali (jak Hollywood několikrát zfilmoval), že superpatrioti usilovně plánují vojenské převraty. V době nejvyhrocenější studené války panovala paranoia na obou stranách a i liberálové viděli ve svých nepřátelích „dokonalý vzor zloby“, jak to vyjádřil Hofstadter. Konzervativci se nejen mýlili, ale byli i morálně primitivní.[306]

[Žid] Alan Stone, bývalý prezident Americké psychiatrické asociace a emeritní profesor práva a psychiatrie na Harvardově univerzitě, se po více než čtyřiceti letech vyjádřil takto: „Je třeba říci, že v následujících letech bylo všem, kdo ho znali, jasné, že Goldwater nebyl duševně nemocný ani netrpěl závažnými psychózami, jak mu diagnostikovali přední američtí psychiatři.“[307] Stone ve své recenzi kompilace psychiatrických diagnóz Donalda Trumpa od Bandy Lee, ve které ji porovnává s kompilací názorů publikovaných v časopise Eros na Goldwatera, cituje jednoho z respondentů a uvádí několik trefných postřehů:

> Je třeba přiznat, že se objevily i některé trapně extrémní odsudky Goldwatera. Byly tak extrémní, že by měly vyvolat otázky ohledně profesionální objektivity nebo dokonce duševního stavu některých psychiatrických expertů:
>
> Domnívám se, že Goldwater je vážně psychotický. Jeho výroky odhalují vážnou poruchu myšlení … Je grandiózní,

[306] Tamtéž.
[307] Alan Stone, ‘The Psychiatrist’s Goldwater Rule in the Trump Era’.

což naznačuje bludy velikášství. Je podezřívavý, což naznačuje paranoiu. Je impulzivní, což naznačuje, že má špatnou kontrolu nad svými city a že jedná pod vlivem hněvu. Už jen to by ho činilo psychicky extrémně nezpůsobilým pro výkon funkce prezidenta. Prezident nesmí jednat impulzivně! Navíc ale vědomě chce zničit svět atomovými bombami. V jádru je to masový vrah a sebevrah. Je amorální a nemorální. Nebezpečný šílenec!

Podepsán: Certifikovaný psychiatr

Stamford, CT

P.S. Každý psychiatr, který s výše uvedeným nesouhlasí, je sám psychicky nezpůsobilý k výkonu povolání psychiatra.

Tento psychiatr s velmi liberálním smýšlením, stejně jako jeho kolegové, kteří se zúčastnili sympozia Bandy Lee (viz níže), a stejně jako Marcuse, jak to vyjádřil ve své eseji „Represivní tolerance“, prozrazuje hluboce autoritářskou, paranoidní osobnost, kterou projektuje na vnímané kacíře. Je to charakter Robespierra nebo [Žida] Berii. Je vždy latentní a čeká na příležitost, aby se projevil v dobách společenského úpadku.

Trump na gauči

Dnes bychom mohli předpokládat, že používání psychiatrie jako politické zbraně proti disidentům na Západě již neexistuje. Zejména proto, že v roce 1973 přijala Americká psychiatrická asociace v reakci na pomlouvačnou kampaň proti senátorovi Goldwaterovi z roku 1964 takzvané „Goldwaterovo

pravidlo“[308], které zakazuje psychiatrům vyjadřovat se k osobám, které osobně nevyšetřili. Alan Stone, emeritní profesor Harvardovy univerzity, který považuje Trumpa za „nebezpečného“ z jiných než psychiatrických důvodů, však poukazuje na to, že „Americká psychologická asociace, na rozdíl například od Americké psychiatrické asociace, žádné Goldwaterovo pravidlo nemá. Americká psychoanalytická asociace se tímto pravidlem již neřídí. Americká psychiatrická asociace je navíc dobrovolnou organizací, která nemá žádnou autoritu nad psychiatry, kteří nejsou jejími členy“.[309]

V roce 2017 zveřejnila psychiatrička z Yale Brandy Lee názory 27 psychiatrů na Trumpa, které vycházely z konference s názvem „Povinnost varovat“ konané 20. dubna 2017 v New Havenu.[310] Stone píše:

> Zjistila, že mnoho jejích významnějších kolegů sdílí její obavy. Někteří z nich přirovnávali svou situaci k situaci německých psychiatrů během vzestupu Hitlera, kteří se neodvážili ozvat. Někteří z jejích kolegů cítili morální povinnost nejen se ozvat, ale také sdílet své odborné

[308] „Goldwaterovo pravidlo“ zní: „Psychiatři jsou někdy žádáni o názor na osobu, která je v centru pozornosti veřejnosti nebo která o sobě zveřejnila informace prostřednictvím veřejných médií. V takových případech může psychiatr sdílet s veřejností své odborné znalosti o psychiatrických otázkách obecně. Je však neetické, aby psychiatr poskytoval odborný názor, pokud neprovedl vyšetření a nezískal k takovému prohlášení řádné oprávnění.“ American Psychiatric Association, Principles of Medical Ethics with Annotations Especially Applicable to Psychiatry, oddíl 7.3.

[309] Alan Stone, ‘The Psychiatrist’s Goldwater rule in the Trump Era’.

[310] Bandy X. Lee, The Dangerous Case of Donald Trump.

názory s prezidentem Obamou, vedoucími představiteli armády a nejvyššími demokraty v Kongresu.

Podle Stonea kniha opakuje stejné názory, které byly použity proti Goldwaterovi před padesáti lety. Je to proto, že tito komentátoři byli přímo či nepřímo ovlivněni Kritickou teorií. To je zřejmé ze Stoneova popisu:

> Je ironií, že mnozí z autorů knihy se zdánlivě vyhýbají odkazům na „oficiální“ diagnostické kategorie uvedené v aktuálním Diagnostickém a statistickém manuálu psychiatrie, přičemž používají stejné hanlivé označení jako psychiatři, kteří v roce 1964 „diagnostikovali“ Goldwatera: narcistická osobnost, paranoidní osobnost, bipolární porucha, bludná porucha, presenilní demence a impulzivita. Stejně jako jejich předchůdci v případě Goldwatera, i mnozí autoři knihy srovnávají Trumpa s Hitlerem nebo je zmiňují ve stejném odstavci. Jediným významným rozdílem mezi nálepkami připisovanými těmto mužům je to, že Trump je považován za sociopata, zatímco Goldwater byl považován za kompulzivně rigidního.[311]

Existuje také přímá narážka na Frankfurtský vliv. V rozhovoru o sympoziu Bandy Lee Bill Moyers[312] zmiňuje Ericha Fromma

---

[311] Stone.

[312] Novinář, politický komentátor a tiskový mluvčí Lyndona Johnsona, prezidenta známého svým oportunismem a dvojí tváří. Během Kennedyho administrativy Moyers působil jako ředitel Peace Corps, organizace, která hraje důležitou roli v rozšiřování amerického globalismu do třetího světa. Během prezidentské kampaně v roce 1964, kdy byl Johnsonův šéf štábu Walter Jenkins přistižen při nabízení homosexuálních služeb na veřejných toaletách, Johnson nařídil

s psychiatrem [židovského původu] Robertem Liftonem, který se podílel na knize:

> Moyers: Zmínil jste extrémní narcismus. Určitě jste znal Ericha Fromma.
>
> Lifton: Ano, znal.
>
> Moyers: — jednoho ze zakladatelů humanistické psychologie. Byl to přeživší holocaustu[313] který se celý život zabýval psychologií zla. Říkal, že podle něj je „maligní narcismus“ nejzávažnější patologií — „kořenem nejzlejší destruktivity a nelidskosti“.[314] Myslíte si, že maligní narcismus do značné míry vysvětluje Trumpa?
>
> Lifton: Ano, myslím si, že do značné míry ano. V raném psychoanalytickém myšlení byl narcismus – a samozřejmě stále je – sebeláskou. Raní psychoanalytici mluvili o libidu zaměřeném na sebe sama. Dnes se takový jazyk jeví trochu kuriózní. Ale zahrnuje nejdivočejší a nejvýraznější formu individuálního já. A v tomto smyslu může být nebezpečný.

Moyersovi, aby požádal FBI o prošetření osobního života členů Goldwaterovy kampaně a členů Johnsonova vlastního štábu. Tento veterán liberální levice byl správcem Rockefellerovy nadace, kde zasedal po boku Johna D. Rockefellera IV, kolega z Bilderbergu Vernon Jordan a další (Výroční zpráva RF za rok 1975), je členem předního globalistického think tanku, Rady pro zahraniční vztahy, a byl členem řídícího výboru Bilderbergské skupiny, kde se může účastnit tajných konkláve s Rothschildy a řediteli Goldman Sachs. Bilderberg Group, řídící výbor: https://web.archive.org/web/20140202095633/http://www.bilderbergmeetings.org/former-steering-committee-members.html.

[313] To, že Moyers popisuje Fromma jako „přeživšího holocaustu“, může naznačovat jeho velmi volnou interpretaci faktů. Fromm byl během Hitlerovy éry v bezpečí v USA.

[314] Maligní narcismus je nejtrvalejší vlastnost, kterou jsem zjistil u levicových ideologů a vůdců. Viz: Bolton, The Psychotic Left.

> Když se podíváte na Trumpa, vidíte člověka, který ničí jakoukoli formu zlepšení života prakticky ve všech oblastech. A pokud tím Fromm myslí maligní narcismus, pak to rozhodně platí.[315]

V roce 2012 byl Liftonu udělen čestný doktorát na New School.[316]

Stone v závěrečné kapitole „Má svět ve svých rukou a prst na spoušti“ uvádí, že „dva psychiatři naléhají na Kongres, aby jmenoval skupinu odborníků, která prezidenta vyšetří“. …[317] To vypovídá spíše o mentalitě takových „profesionálů“, kteří využívají psychiatrii jako politickou zbraň. Kampaň proti Goldwaterovi z roku 1964, která jeho prezidentské kandidatuře způsobila největší škody, měla přesně tento charakter: Goldwater byl vykreslen jako člověk, který pravděpodobně uvrhne svět do jaderné katastrofy, což bylo dramaticky podtrženo obrazem malé holčičky, která sbírá sedmikrásky, než je zasažena radiací. Přestože Trump, který chtěl „vysušit [washingtonské] bažiny“, očistit stát od vlivu Goldman Sachs, vrátit USA k zahraniční politice „America First“ a „přivést vojáky domů“, byl neschopný, ignorantský a couval ze svých

---

[315] Rozhovor Billa Moyerse s Robertem Jayem Liftonem, ‘The Dangerous Case of Donald Trump: Robert Jay Lifton and Bill Moyers on “A Duty to Warn”, Psychiatrist Robert Jay Lifton on the Goldwater Rule: We Have a Duty to Warn if Someone May be Dangerous to Others’, Salon, 19. září 2017; https://www.salon.com/test/2017/09/19/the-dangerous-case-of-donald-trump-robert-jay-lifton-and-bill-moyers-on-a-duty-to-warn_partner/.

[316] New School News, ‘The Right Mixture for a New School Commencement’, 1. května 2012; https://blogs.newschool.edu/news/2012/05/a-new-school-commencement/#.Wz6GBxJKgWo.

[317] Alan Stone.

slibů, byla to Hillary Clintonová, kdo vedl kampaň založenou na konfrontaci s Ruskem, jako ministryně zahraničí eskalovala intervenci USA na Blízkém východě a vyjádřila psychotickou radost, když se dozvěděla o vraždě plukovníka Kaddáfího.[318]

Poučením, které si můžeme vzít z knihy The Dangerous Case of Donald Trump, je, že nový statečný svět, jaký si představují sociální inženýři, bude schopen snadno získat dostatečný počet funkcionářů z oblasti sociálních věd, aby prosadil Marcuseovu vizi „represivní tolerance“.

[318] Hilary Clintonová v CBS News po zprávě o vraždě Kaddáfího: https://www.youtube.com/watch?v=Fgcd1ghag5Y.

Marginalizace disidentů

Půdu pro to připravil prezident Franklin Roosevelt, když se v projevu z roku 1944 zmínil o „šílené spodině“.[319] Americký židovský výbor sponzoroval knihu The Authoritarian Personality, aby „dokázal“, že lidé s dosud normálními hodnotami jsou skrytí „fašisté“ a že společnost potřebuje sociální inženýrství. Toto sociální inženýrství je dnes považováno za účinnější při eliminaci disidentských názorů než cílené „léčení“ jednotlivců. Disidenti, tedy tradiční konzervativci a pravicoví politici, mohou být nyní snadno marginalizováni masmédii, protože hodnoty, které byly ještě před několika desítkami let považovány za normální, jsou nyní stigmatizovány jako regresivní, zastaralé, patriarchální, fašistické, rasistické, sexistické, antisemitské, homofobní, transfobní a tak dále. Tato slova vyvolávají pavlovovský reflex.

Již není nutné hrubě věznit disidenty v psychiatrických léčebnách, jak se zdálo být po několik desetiletí zcela běžné.[320] Způsob, jakým senátora Josepha McCarthyho vykreslovali novináři sponzorovaní CIA, ukazuje, že člověka lze zničit až k smrti stejně jistě, jako kyberšikana může přimět teenagera k sebevraždě. Stejné psychologické metody fungují i prostřednictvím stále účinnějších prostředků masové komunikace a manipulace mysli, které jsou mnohem invazivnější a trvalejší než okázalá propaganda „lidových demokracií“. Pokud se disident stane příliš problematickým,

---

[319] William Safire, Safire’s Political Dictionary, ‘Lunatic Fringe’, s. 405.

[320] Jak strašný tento proces byl, lze vyčíst z knihy investigativního novináře Fredericka Seeliga, ve které popisuje své zážitky.

média mají dostatečný vliv a jejich konzumenti jsou dostatečně poddajní, aby daného jedince démonizovali do té míry, že se stane vyvrhelem.

Metoda patologizace tradičních hodnot byla zdokonalena v rámci sociálních věd a v dobře financovaných think-tancíh, které jsou organizovány za účelem studia „nebezpečí pravice a populismu“. Z nich jsou masmédia po celém světě zásobována informacemi, které umožňují novinářům jednotně vytvářet pomluvy.

Střelba v mešitě v Christchurch (Nový Zéland) v březnu 2019 odstartovala intenzivní kampaň proti pravici a „populismu“, která dosud neutichla. Termín „hon na čarodějnice“[321] přesně vystihuje podstatu této kampaně.

Od té doby, co vyšlo najevo, že střelec z mešity v Christchurchu Tarrant před více než rokem poskytl malé finanční dary Martinu Sellnerovi z organizace Generation Identity (GI) v Rakousku a následně si vyměnili několik e-mailů jako poděkování, byla zahájena honba na „krajní pravici“ s cynickým využitím smrti muslimů.

Sellner se stal terčem zejména kvůli svému výřečnému a profesionálnímu vystupování. Tvrdí se, že Sellner má takový vliv, že jeho kampaň (GI) proti Paktu OSN o migraci byla příčinou toho, že několik států nepodepsalo tento dokument v důsledku takzvaných „falešných zpráv“ a „lží“ o tom, že

[321] „Hon na čarodějnice je pokus najít a potrestat určitou skupinu lidí, kteří jsou z něčeho obviňováni, často pouze kvůli svým názorům, a nikoli proto, že by skutečně udělali něco špatného.“ Collins English Dictionary.

dokument OSN je „závazný“. Nebylo uvedeno, zda Sellner byl zodpovědný za to, že Izrael odmítl Pakt na základě toho, že zasahuje do národní suverenity. Dohoda je ekvivalentem „smluv“ OSN, které se staly „závaznými“ v tom smyslu, že jsou legislativně zakotveny jako zákony a jsou kontrolovány agenturami OSN. Dohoda stanoví takovou kontrolu, aby zajistila dodržování ze strany signatářských států. Účelem je otevřít hranice ve prospěch globalizace a řešit demografickou nerovnováhu v industrializovaných státech prostřednictvím toho, co OSN nazývá „nahrazovací migrací“.[322] Obvinění identitářů a dalších pravicových sil z nepravdivých tvrzení jsou nesmyslná, jak jasně dokládá přečtení ustanovení kompaktního dokumentu. Pravice je zesměšňována za své takzvané „strašení“ a „falešné zprávy“ (sic), když označuje otevřené hranice a masové migrační toky do Evropy jako „Velkou výměnu“, ale tento termín je jak ve formulování, tak ve významu blízký termínu „nahrazovací migrace“ používanému samotnou OSN.[323]

Institut pro strategický dialog

Hlavní otázkou, kterou je třeba si položit, je, odkud média čerpají informace o identitární „krajní pravici“. Je to Institut pro strategický dialog (ISD). Zde se dostáváme ke „konspirační

---

[322] Replacement Migration, ‘Is It a Solution to Declining and Ageing Populations?’ (Population Division Department of Economic and Social Affairs United Nations, Sekretariát OSN, 2001); https://www.un.org/en/development/desa/population/publications/ageing/replacement-migration.asp.

[323] Bolton, ‘United Nations Global Migration Compact: Origins & Aims’, Arktos Journal, 7. ledna 2019; https://arktos.com/2019/01/07/united-nations-global-migration/.

teorii“. Podle ISD byly po webových stránkách „extrémní pravice“ a „bílé nadřazenosti“ nejvíce zodpovědné za šíření Sellnerových takzvaných „lží“ o migračním paktu OSN právě webové stránky „konspiračních teorií“. Jsme ujištěni, že konspirace mezi oligarchy nejsou pravděpodobné, na rozdíl od „mezinárodní rakousko-nacistické konspirace“, která je tak vlivná a finančně silná, že určuje politiku hlavních politických stran a vlád.

Patrick Gower, novozélandský televizní novinář zabývající se aktuálním děním, který byl odhodlán se rehabilitovat po svém ponížení v průběhu rozhovoru s kanadskými „pravicovými extremisty“ Stefanem Molyneuxem a Lauren Southernovou[324], použil ISD jako zdroj pro očerňování údajné „krajní pravice“ na Novém Zélandu a prohlásil:

> Vyšetřování Institutu pro strategický dialog, který monitoruje extremismus na internetu, zjistilo: „Krajně pravicoví a pravicoví populističtí influenceři... začali šířit ve velkém měřítku zkreslené interpretace a dezinformace o migračním paktu OSN“.[325]

Který novinář se pustí do vyšetřování povahy Institutu pro strategický dialog? Podle Gowera se jedná o jakousi definitivní autoritu, která „monitoruje online extremismus“, a zní to téměř

---

[324] Gower Interview with Molyneux and Southern, Newshub, 3. srpna 2018; https://www.youtube.com/watch?reload=9&v=mUR9U6Srj7g.

[325] Patrick Gower, ‘Exclusive: Police Investigating White Supremacist Death Threats against Winston Peters’, Newshub 30. června 2019; https://www.newshub.co.nz/home/new-zealand/2019/06/exclusive-police-investigating-white-supremacists-death-threats-against-winston-peters.html.

oficiálně, jako by šlo o pobočku Interpolu. ISD zahájil mezinárodní pomlouvačnou kampaň proti Generation Identity a Sellnerovi. Je na místě se ptát, zda k tomu došlo právě proto, že Sellner a GI narušili proslulý status quo v souvislosti s migrační dohodou OSN, což je záležitost, která je náhodou součástí agendy ISD?

Mezi hlavní pomluvy proti GI a Sellnerovi patřilo interview s Jakobem Guhlem, „projektovým spolupracovníkem Institutu pro strategický dialog (ISD), kde se zabývá především iniciativou Online Civil Courage Initiative, projektem, jehož cílem je zlepšit a podpořit reakce občanské společnosti na nenávistné projevy a extremismus na internetu“. Guhl v souvislosti s migračním paktem OSN prohlásil, že

> Zatímco do poloviny září se o této dohodě na sociálních médiích téměř nemluvilo, v polovině září ji „objevili“ krajně pravicoví a pravicoví populističtí influenceři a začali šířit ve velkém měřítku zkreslené interpretace a dezinformace o migračním paktu OSN. … a představitelé krajní pravice, jako je Martin Sellner, sehráli významnou roli při formování diskuse o migračním paktu na internetu. Jeho petice „Stop migračnímu paktu“ byla do konce října nejčastěji sdíleným odkazem v našem datovém souboru.[326]

Guhl si stěžoval, že o dohodě nebylo dostatek informací, dokud ji neobjevila „krajní pravice“. To, že OSN zanedbala poskytování informací o dohodě, je jistě vinou této organizace,

---

[326] ‘Too Little, Too Late’, Friedrich-Ebert-Stiftung, 7. února 2019; https://www.fes.de/en/displacement-migration-integration/article-page-flight-migration-integration/too-little-too-late/.

nikoli „krajní pravice“, která se snažila tuto informační mezeru zaplnit. Byla to „krajní pravice“, která pomohla zveřejnit velmi skromné informace, které OSN poskytla, což umožnilo učinit informovaný úsudek na základě prezentace obou stran, což OSN a její spojenci zjevně nebyli ochotni udělat.

„Friedrich-Ebert-Stiftung (FES) je nejstarší politická nadace v Německu s bohatou tradicí v oblasti sociální demokracie, která sahá až do jejího založení v roce 1925. Nadace vděčí za své založení a poslání politickému odkazu svého jmenovce Friedricha Eberta, prvního demokraticky zvoleného německého prezidenta.“[327] Není nic nového na tom, že levicová organizace přebírá svou stranickou linii od plutokratického think tanku, jako je ISD. V duchu dobré levicové sociálnědemokratické tradice podporuje Ebertova nadace NATO, transatlantický volný obchod a obecně to, jak udržet Německo v podřízeném postavení vůči USA.

Zpráva v deníku New Zealand Herald uvádí, že „evropští vyšetřovatelé se podrobněji zabývají možnými vazbami mezi ideology krajní pravice a podezřelým střelcem z mešity v Christchurch, který poslal nejméně dvě dary protimuslimské skupině s pobočkami po celé Evropě... „Jedním z nebezpečí této ideologie je, že vytváří bezprostřední hrozbu zvenčí: blížící se válku, pokud s tím nic neuděláme,“ uvedla rakouská výzkumnice pravicového extremismu Julia Ebnerová z londýnského Institutu pro strategický dialog. „Násilná eskalace

[327] Friedrich-Ebert-Stiftung, ‘About Us’, https://www.fesdc.org/about/friedrich-ebert-stiftung/.

je součástí jejich ideologie.“[328] Média prezentují takové nepodložené strašení jako „odborné znalosti“. Jak GI ukázalo v podrobné odpovědi na mediální pomluvy a represi ze strany establishmentu, nešlo o žádný násilný úmysl.[329]

Zpráva v deníku The Washington Post obsahovala rozšířené téma, že mezi Sellnerem a Tarrantem existovaly „rozsáhlé“ vazby, přičemž citovala Jacoba Daveyho, „autora připravované studie Institutu pro strategický dialog na toto téma“[330]; to znamená, že existovaly tři krátké e-maily týkající se Tarrantových malých darů. Kolumnistka deníku Post [Židovka] Anne Applebaumová, která do tématu vnesla judeocentrický rozměr, dodala:

> Obsese židovským finančníkem Georgem Sorosem, která je charakteristickým rysem krajně pravicové propagandy od Maďarska po Alabamu, souvisí s touto sadou myšlenek. A když prezident Trump nebo italský ministr vnitra Matteo SSalvini hovoří o „invazi“ imigrantů, také tím přikyvují a mrkají na identitářství.[331]

---

[328] ‘Probe into Links between Accused Christchurch Gunman and European Far-Right Groups’, Auckland Herald, 7. dubna 2019; https://www.nzherald.co.nz/nz/news/article.cfm?c_id=1&objectid=12220026.
[329] Generation Identity (Generace Identity), https://www.identitaere-bewegung.at/unwahrheiten/.
[330] Anne Applebaum, ‘How Europe’s “Identitarians” are Mainstreaming Racism’, Washington Post, 17. května 2019; https://www.washingtonpost.com/opinions/global-opinions/how-europes-identitarians-are-mainstreaming-racism/2019/05/17/3c7c9a6e-78da-11e9-b3f5-5673edf2d127_story.html? noredirect=on&utm_term=.2641dfd32252.
[331] Anne Applebaum, tamtéž.

Konspirace zahrnující „antisemity“ je častým tématem komentátorů: reductio ad Judaeum. Vzhledem k tomu, že Applebaum zmínila Sorose, přináší zkoumání osob stojících za ISD známé výsledky. Pokud by se Soros skutečně podílel, měli bychom přehlédnout tuto skutečnost, aby to nevypadalo jako „antisemitská posedlost“?

„Partneři a sponzoři“ ISD jsou vlivné globalistické korporace. Patří mezi ně: Facebook, Google, Twitter, Jigsaw, M & C Saatchi, Microsoft, Love Frankie, Asia Foundation (Rockefeller), Carnegie Corporation NY, Eranda Rothschild Foundation, Gen Next, Open Society Foundations (Soros), Robert Bosch Foundation, Vodafone Foundation.[332]

Love Frankie je projekt „sociální změny“ v Asii sponzorovaný společností Saatchie. Mezi ty, kteří „milují Frankieho“, patří americké ministerstvo zahraničí, USAID, World Bank Group, Facebook, Google, různé agentury OSN a další.[333]

Mezi další partnery ISD patří americké ministerstvo zahraničí, Mezinárodní republikánský institut, Brookings Institution, Chatham House, projekt „Arena“ London School of Economics zaměřený na antiglobalisty, Royal United Services Institute atd.

ISD je globalistická instituce založená za účelem očerňování a agitace za potlačení opozice vůči globalizaci.

---

[332] ISD, ‘Partners and Funders’, https://www.isdglobal.org/isdapproach/partnerships/.
[333] Love Frankie, https://lovefrankie.co/.

Charakter jejích sponzorů to jasně dokazuje. Jejich cílem je označovat antiglobalisty za „fašisty“. To je jejich terminologie:

> Věříme, že úkolem každé generace je postavit se proti takovým rozvratným, fašistickým hnutím a investovat do neustálého budování otevřené, demokratické a svobodné občanské kultury, bez níž nelze trvale chránit práva druhých, dosáhnout soudržnosti a trvalého míru.[334]

Zde se opět objevuje doktrína kritických teoretiků, jako je Marcuse s jeho dvojím myšlením „represivní tolerance“.

ISD „poskytlo poradenství 40 vládám“, oslovilo 120 „členů silné sítě měst“, indoktrinovalo svým globalismem 80 000 mladých lidí ve „vzdělávacích programech“, předsedalo 75 zprávám a politickým briefingům a „vyškolilo přes 32 000 aktivistů“.[335] „Aktivisté“ je obvykle eufemismus pro psychotiky typu Antifa.

> Na základě naší analýzy a výzkumu krajní pravice jsme informovali a radili řadě národních a regionálních tvůrců politik, ministerstev a bezpečnostních a zpravodajských agentur o nejnovějších trendech v online a offline extremismu. Naše výzkumy a analýzy byly publikovány v hlavních mezinárodních a národních zpravodajských médiích a slouží jako podklad pro naši spolupráci s technologickými firmami a občanskou společností.[336]

---

[334] ‘About ISD’, https://www.isdglobal.org/isdapproach/.
[335] ISD, ‘Programmes’; https://www.isdglobal.org/programmes/.
[336] ISD, ‘Far-Right’, https://www.isdglobal.org/issues/far-right/.

Odtud čerpají vlády a média své pomlouvačné informace, a je třeba poznamenat, že také „bezpečnostní a zpravodajské agentury“, což by mohlo vysvětlovat bezdůvodný charakter policejního honu na nepolapitelné „krajní pravicové extremisty“ na Novém Zélandu a banální otázky, které policie klade osobám podezřelým z disidentských názorů.

Mezi „partnery“ ISD patří organizace – „občanská společnost“ –, které se podílely na „změně režimu“ a „barevných revolucích“ jménem vlády USA a/nebo mezinárodní plutokracie, včetně: Mezinárodního republikánského institutu, založeného za účelem propagace americké verze demokracie a kulturní patologie po celém světě. Mezi sponzory IRI patří USAID, Bushův institut, Freedom House, National Democratic Institute, Solidarity Center of the AFL-CIO, australská, kanadská a britská vláda a mnoho dalších.[337] IRI uvádí, že ovlivňuje vznik a politiku politických stran po celém světě.[338] Podporuje „organizace občanské společnosti“[339]; to znamená, že zakládá podvratné organizace ve státech, které USA označily za vhodné pro „změnu režimu“, podobně jako tomu bylo v případě Ruska a Maďarska. Využívá „digitální revoluci“[340], která byla hlavním faktorem usnadňujícím „barevné revoluce“ po celém světě. Zatímco IRI se chlubí svým globálním zasahováním do vnitřních záležitostí

---

[337] IRI, ‘Funders’, https://www.iri.org/who-we-are/our-partners.
[338] IRI, ‘Link Political Parties and People’; https://www.iri.org/program/link-political-parties-and-people.
[339] IRI, ‘Bring Citizens Together’; https://www.iri.org/program/bring-citizens-together.
[340] IRI, ‘Promote Digital Democracy’; https://www.iri.org/program/promote-digital-democracy.

států, má tu drzost moralizovat prostřednictvím svého „Beacon Project“ (založeného za účelem potlačování alternativních názorů na internetu), že „IRI spouští nový program zaměřený na boj proti rostoucí hrozbě ruské měkké síly a propagandy“.[341] Co je IRI jiného než agentura, která šíří „měkkou sílu a propagandu“ USA?

Další sponzoři ISD, Gen Next, Facebook a Google, patřili mezi zakladatele Movements.org, globalistického projektu, jehož cílem je pomocí digitálních technologií podnítit „změnu režimu“ ve státech, na které se globalisté zaměřují. Jeho původní název byl Alliance of Youth Movements (Aliance mládežnických hnutí). Mezi korporátní sponzory Movements.org patří Howcast, Edelman, Music TV, Meetup, Pepsi, CBS News, Mobile Accord, YouTube, MSNBC, National Geographic, Omnicom Group, Access 360 Media. „Veřejnými partnery“ jsou Columbia Law School a americké ministerstvo zahraničí. Zástupci na summitech organizace pocházeli z Rand Corporation, Světové banky, National Democratic Institute, YouTube, Freedom House a dalších organizací. Movements.org byl obzvláště aktivní během „arabského jara“, kdy byla v rychlém sledu svržena řada režimů.[342]

---

[341] IRI, ‘Beacon Project’; https://www.iri.org/web-story/beacon-project-shines-light-moscows-meddling.
[342] K. R. Bolton, Revolution from Above, str. 235–240.

ISD zahájila vlastní digitální projekt zaměřený na mládež, podobný Movements.org, YouthCAN (Youth Civil Activism Network).[343]

ISD je součástí celosvětové sítě nevládních organizací, tzv. „občanské společnosti“, která podporuje globalizaci. Úlohou ISD v tomto procesu je pomáhat potlačovat nesouhlas s globalizací ve jménu boje proti „rasismu“, „xenofobii“ a „fašismu“. Ti, kteří s tímto procesem nesouhlasí, musí být eliminováni tím, že jsou démonizováni, delegitimizováni a pomlouváni jako předehra k skutečnému zákazu disidentů s použitím termínů jako „nenávistné projevy“ a „boj proti terorismu“. Výsledkem je forma masového vymývání mozků, která souvisí s tím, co Dr. Szasz označil jako terapeutický stát. Neustálé mediální kampaně ve spojení se zábavním průmyslem jsou tišší – a tudíž zákeřnější – verzí neustálého hlasitého skandování sloganů v Maoově Číně a komunitě Jima Jonese v Guyaně. Obě verze mají za cíl vnutit a udržet konformitu.

[343] ISD, ‘YouthCAN’, https://www.isdglobal.org/programmes/grassroots-networks/youth-civil-activism-network-youthcan-2/.

Agendy studené války

> V polovině 70. let spolupracovalo s CIA přibližně 5 000 akademiků. — KATHERINE VERDERY

V roce 1964 vyšla Marcuseho kniha One-Dimensional Man. Douglas Kellner píše: „Na rozdíl od ortodoxního marxismu Marcuse hájil neintegrované síly, jako jsou menšiny, outsidery a radikální intelektuály, a snažil se podpořit opoziční myšlení prostřednictvím propagace radikálního uvažování a opozice…“[344] Jako takový může být považován za ideového otce „identitní politiky“. Kellner píše o Marcuseho vlivu:

> V 60. letech 20. století se Marcuse proslavil jako „guru nové levice“... o jeho práci se často diskutovalo v hromadných sdělovacích prostředcích. Marcuse byl charismatický učitel a jeho studenti začali získávat vlivné akademické pozice a propagovat jeho myšlenky, čímž se stal významnou osobností amerického intelektuálního života. Po téměř deseti letech práce pro americkou vládu se Marcuse vrátil k univerzitnímu životu. Získal grant Rockefellerovy nadace na studium sovětského marxismu a v letech 1952–53 přednášel na toto téma na Kolumbijské univerzitě a v letech 1954–55 na Harvardu.[345]

Zatímco levicoví sociální vědci odsuzovali „americký neokolonialismus“, jejich studie byly sponzorovány a využívány CIA a dalšími agenturami americké politiky v zájmu

---

[344] Douglas Kellner (ed.) Herbert Marcuse, The New Left and the 1960s, sv. III, s. 5.
[345] Douglas Kellner, ‘Marcuse, Herbert’, The American National Biography.

tohoto „neokolonialismu“. USA měly svůj vlastní revoluční program od doby, kdy prezident Woodrow Wilson ve svých „čtrnácti bodech“ pro svět po roce 1918 prosazoval demokratický internacionalismus. USA, které se prezentovaly jako velký bratr antikolonialismu, mohly poukazovat na své vlastní revoluční kořeny v povstání proti imperiální moci.

Antisovětské analýzy

Marcuse a další Kritičtí teoretici byli během druhé světové války zaměstnáni OSS, aby analyzovali SSSR a nacionální socialismus.[346] Marcuseho kniha Soviet Marxism: A Critical Analysis byla vydána v roce 1958.[347] Soviet Marxism vycházel z výzkumu, který zahájil v OSS a pokračoval v něm na institucích ruských studií Kolumbijské a Harvardské univerzity. Kniha byla částečně financována Rockefellerovou nadací.[348] Marcuse pokračoval ve státní službě až do roku 1951 jako vedoucí středoevropského úřadu ministerstva zahraničí. Marcuse nebyl zdaleka součástí sovětského spiknutí proti „svobodnému světu“, ale součástí aparátu studené války proti SSSR.

Když se v roce 1968 nová levice mobilizovala v ulicích po celém světě, jejím heslem bylo „Marx, Mao, Marcuse“. Nová levice vznikla během studené války jako alternativa ke komunismu orientovanému na Moskvu, kterou bylo možné manipulovat pro antisovětské účely. Feminismus, zejména

---

[346] Franz Neumann, Herbert Marcuse a Otto Kirchheimer, Secret Reports on Nazi Germany.
[347] Herbert Marcuse, Soviet Marxism.
[348] Tamtéž, Poděkování.

prostřednictvím [Židovky] Glorie Steinem, agentky CIA (najaté Cordem Meyerem z CIA), vzešel z tohoto prostředí.[349] Nová levice také sloužila „establishmentu“ dialekticky: bouřlivé extrémy skupin jako Students for a Democratic Society, Black Panthers, Weathermen a Yippies způsobily, že levicové programy prosazované Rockefellerem a spol. vypadaly umírněně, a tak se USA nepozorovatelně posunuly doleva, zatímco pozornost veřejnosti se soustředila na ultralevicové nepokoje a sovětské agenty.[350]

Někdy se tvrdí, že mezi USA a SSSR existovala tajná dohoda o vytvoření světového státu. Cíle USA a SSSR se často shodovaly, například v případě snahy obou zemí o evropskou dekolonizaci. Dokonce i íránský šáh, zmatený zradou svého amerického „spojence“, se zeptal Nelsona Rockefellera, zda si myslí, že existuje tajná americko-sovětská aliance s cílem ovládnout svět.[351] Studená válka však nebyla žádnou lstí. Cíl vytvořit po druhé světové válce světovou vládu prostřednictvím Organizace spojených národů byl zmařen SSSR. Zatímco USA usilovaly o to, aby se Valné shromáždění OSN stalo světovým parlamentem, kde by bylo možné hlasování ovládat penězi a pomocí, a to demokraticko-plutokratickým způsobem, SSSR trval na tom, že autorita musí být svěřena Radě bezpečnosti, jejíž každý člen mohl vetovat jakékoli rozhodnutí. Proto byla díky SSSR vyhlídka na světovou vládu zmařena ještě předtím, než vůbec vznikla. Zadruhé, Baruchův plán USA na

[349] Bolton, Revolution from Above, str. 164–170.
[350] Tamtéž, str. 144–200.
[351] Mohammad Reza Pahlavi, s. 185.

„internacionalizaci jaderné energie“ v rámci Komise OSN pro atomovou energii byl rovněž odmítnut SSSR, který jej považoval za další prostředek k zajištění kontroly USA.[352] Američtí vlastenci po celá desetiletí odsuzovali OSN jako spiknutí Kremlu. Jediným faktorem, který oddálil vznik „nového světového řádu“, byla spíše neústupnost SSSR.

Zatímco Stalin v roce 1943 Kominternu zrušil, protože ji dlouho považoval za hnízdo zrádců[353], Washington a New York po skončení druhé světové války, kdy SSSR odmítl válečné spojenectví a globalistické manévry, založili další Kominternu. CIA v letech 1949–1950 vytvořila frontu s finanční podporou nadací, zejména Fordovy a Rockefellerovy. Jednalo se o Kongres za kulturní svobodu (CCF). Jeho účelem bylo nasměrovat inteligenci a uměleckou avantgardu k sociální demokracii a odklonit je od sovětského vlivu. Předsedou byl významný socialistický intelektuál [židovského původu] Sidney Hook, který v roce 1938 pomohl Johnu Deweymu založit „Deweyho komisi“ na protest proti stalinistickým obviněním proti Leonu Trockému. CCF zahrnovala řadu liberálů, fabiánů, sociálních demokratů, menševiků, trockistů; socialistů nespokojených s vývojem událostí v SSSR[354], jak je popsáno v Marcuseho knize Soviet Marxism a Trockého knize

---

[352] O počátcích studené války viz: Bolton, Stalin: The Enduring Legacy, str. 125–136. Pozadí potvrzuje sovětský ministr zahraničí Gromyko ve svých pamětech: Andrei Gromyko, Memories, str. 138–140 (Baruchův plán); str. 116 (veto v Radě bezpečnosti OSN).

[353] Bolton, Stalin: The Enduring Legacy, str. 6–9.

[354] Bolton, tamtéž, str. 33–38; Revolution from Above, str. 138–141. Frances Stonor Saunders, The Cultural Cold War, passim.

Revolution Betrayed.[355] CCF předcházel Americký výbor pro kulturní svobodu, založený Deweyem a Hookem v roce 1939, který se stavěl proti nacismu i stalinismu.[356] Dewey se připojil k CCF.[357] Zatímco americké ministerstvo zahraničí, CCF a Rockefellerova nadace sponzorovaly jazz a abstraktní expresionismus, aby předvedly kulturní zázraky demokracie pod záštitou USA, SSSR odsuzoval „bezkořenový kosmopolitismus“ a buržoazní dekadence a upřednostňoval „socialistický realismus“.[358] To bylo to, co se nazývalo „kulturní studená válka“.

V roce 1948 získal Horkheimer finanční podporu od Rockefellerovy nadace, aby se na měsíc vrátil na frankfurtskou univerzitu a prozkoumal možnosti obnovení Institutu sociálního výzkumu na této univerzitě, zatímco on sám přijal místo hostujícího profesora. Oficiálně se vracel do Německa, aby pomáhal s procesem „převýchovy“.[359] Když se Adorno vrátil do obnoveného Frankfurtského institutu v Německu, psal pro Der Monat, mluvčí Kongresu CIA pro kulturní svobodu, ačkoli Horkheimer nesdílel stejnou ochotu sloužit agendám USA v období studené války jako ostatní kritičtí teoretici.[360]

Obnovení institutu ve Frankfurtu bylo financováno granty v celkové výši 430 000 DM, které v roce 1950 poskytl vysoký

---

[355] Lev Trockij, Revolution Betrayed (1937).
[356] ‘Origins of the Congress for Cultural Freedom 1949–50’, CIA, https://www.cia.gov/library/center-for-the-study-of-intelligence/csi-publications/csi-studies/studies/95unclass/Warner.html.
[357] Saunders, s. 92.
[358] Bolton, Revolution from Above, str. 141–143.
[359] Tamtéž, Rolf Wiggershaus, s. 307.
[360] Tamtéž, s. 406.

komisař USA John McCloy[361], což svědčí o významu institutu v rámci „převýchovy“ Německa ze strany USA, a tedy i v rámci strategie studené války.

Ačkoli CCF byla odhalena jako krycí organizace CIA a v roce 1979 zanikla, aby byla v roce 1983 nahrazena Národním fondem pro demokracii (National Endowment for Democracy) s podobným neotrockistickým a sociálnědemokratickým pozadím[362], ofenzíva CCF byla účinná. V roce 1985 CIA vyhodnotila postoj nové levicové inteligence ve Francii a konstatovala, že převládající antisovětský postoj „ztěžuje komukoli mobilizovat významnou opozici proti politice USA“.[363] „Důvěrná“ zpráva CIA uvádí, že levicová inteligence začala opouštět komunistickou stranu a moskevskou orientaci po „traumatických událostech v květnu 1968“, kdy se studentské nepokoje nové levice rozšířily do Paříže a téměř svrhly postrach Spojených států, Charlese de Gaulla. Francouzská komunistická strana odmítla revoltu nové levice jako buržoazní a anarchistickou. Francouzská levicová inteligence odmítla SSSR jako autoritářský.[364] Ve Francii hrála klíčovou roli strukturalistická antropologie Foucaulta a [Žida] Claude-Levi Strausse. Zpráva CIA zmiňuje vliv strukturalismu na vědu ve Francii a jinde v západní Evropě.[365] Zpráva uvádí, že antiamerikanismus mezi intelektuály nejenže vyšel z módy,

---

[361] Tamtéž, s. 434.
[362] Bolton, Revolution from Above, str. 218–221.
[363] ‘France: Defection of the Leftist Intellectuals: A Research Paper’, Directorate of Intelligence, Central Intelligence Agency, prosinec 1985, v.
[364] Tamtéž, s. 5.
[365] Tamtéž, s. 6.

ale že „hledání kladných stránek Ameriky – dokonce i rozpoznávání pozitivních aspektů politiky americké vlády – je považováno za projev rozvážného úsudku“.[366]

Na rozdíl od tvrzení Andrewa Woodse kritika kritické teorie nezačala u Johna Stormera nebo Lyndona LaRouche, ale u Německé komunistické strany a pokračovala v SSSR. Mohlo by se však zdát, že nejpravděpodobnějším místem, kde lze vysledovat původ „konspirační teorie“ v sociálních vědách v USA, jsou vyšetřování Kongresu týkající se financování vzdělávání a sociálních věd nadacemi. Opět se všeobecně předpokládalo, že nadace byly převzaty sovětskými agenty a financovaly prosovětskou ruskou propagandu. Naopak, vyšetřování ukázalo, že nadace, které financovaly levicově liberální ideologie, byly nedílnou součástí ofenzívy studené války proti SSSR, společně s Kongresem pro kulturní svobodu, „feminismem“ Glorie Steinem a Národní studentskou asociací (NSA)[367], předchůdkyní Nové levice.

Fondy nadace

Charles Dollard[368], prezident Carnegie Corporation, byl v roce 1952 vyslýchán během vyšetřování nadací Kongresovým

---

[366] Tamtéž, s. 11.

[367] Kritiku využití Steinemové ze strany CIA a NSA najdete v pamětech významné osobnosti Nové levice Toma Haydena, Reunion. Hayden uvádí, že NSA byla založena v prvních letech studené války a „byla financována především CIA a ministerstvem zahraničí“ za účelem boje proti sovětskému vlivu mezi mládeží v zahraničí. (s. 36). Uvedl, že Gloria Steinemová byla od počátku agentkou CIA a pracovala pro USA na Světových festivalech mládeže, aby čelila sovětskému vlivu. (s. 37).

[368] Dollard byl pedagog, který byl také členem všudypřítomného globalistického think tanku Rady pro zahraniční vztahy (Council on Foreign Relations) a

výborem Cox. Někteří kongresmani očekávali, že zjistí, že Carnegie Corporation poskytuje finanční prostředky vzdělávacím institucím na studium Ruska z prosovětského pohledu. Ve skutečnosti však financovala to, co Gunnar Myrdal popsal jako „americké krédo“, tedy volný tržní kapitalismus a liberalismus. Když byl Dollard dotázán, zda je Das Kapital jednou z „velkých knih“, které Carnegie sponzoruje pro univerzitní knihovny, odpověděl, že primárním textem, který propaguje, je Wealth of Nations Adama Smithe.[369]

Dollard byl dotazován na financování institutů ruských studií na univerzitách, protože panovalo všeobecné přesvědčení, že nadace podporují appeasement vůči SSSR, a dokonce i zradu. Carnegie financoval programy na univerzitách zaměřené na studium Dálného východu, britských kolonií a Latinské Ameriky. Největší část financování však směřovala do ruských studií, což vyvolávalo podezření. Američtí vlastenci učinili mylné předpoklady o charakteru „mezinárodní sítě“, kterou Quigley popsal jako ovládanou Wall Streetem, nikoli Kremlem, ale fungující podobným způsobem jako komunisté, a proto byla často mylně považována za „komunistické spiknutí“.

Dollard uvedl, že největším programem financovaným Carnegieho nadací bylo Ruské výzkumné centrum na

---

ředitelem Rand Corporation, „výzkumné a vývojové“ společnosti zabývající se obranou, která vznikla v období studené války a rozšířila svou činnost i do oblasti sociální politiky.

[369] ‘Tax Exempt Foundations, Hearings Before the Select Committee to Investigate Tax Exempt Foundations & Comparable Organizations before the House of Representatives’, Washington D.C. (1952), výpověď Dollarda, s. 333.

Harvardově univerzitě, „které jsme pomohli založit v roce 1948“. Další granty byly poskytnuty Kolumbijské univerzitě, Dartmouth College a síti pennsylvánských vysokých škol. Dollard byl požádán, aby podrobněji popsal programy ruských studií, protože mnoho lidí považovalo přílišný důraz na ruské studie za „bolavé místo“ a předpokládalo, že se jedná o prosovětský projekt. Dollard odpověděl citací ze své výroční zprávy z roku 1949, že až do konce druhé světové války byly jedinými rivaly USA mocnosti ze západní Evropy. Nyní byla SSSR soupeřící supervelmocí a Američané o Rusích věděli velmi málo. „Bez takového porozumění mohou být naše nejlepší snahy o vytvoření stabilního světa nebo obranu naší vlastní svobody marné... Pokud chcete bojovat s nepřítelem inteligentně a agresivně, musíte o něm vědět vše, co můžete.“[370]

Centrum na Harvardu mělo dvojí účel: výzkum všech aspektů Ruska a výuku absolventů v oborech ruský jazyk, sociologie, ekonomie, politika a psychologie. Na Kolumbijské univerzitě se Ruský institut zaměřoval spíše na výuku než na výzkum.[371] Když Dollard prohlásil, že „jedním z nejdůležitějších způsobů, jak bojovat proti Rusům, je dozvědět se o nich více“[372], zdá se být rozumné dospět k závěru, že účelem bylo vycvičit jádro studené války, agentů CIA a analytiků.

Dollard byl dotázán, zda Carnegie sponzoroval něco, co by mohlo ohrozit „tradiční americký způsob života“, který

[370] Dollard, s. 344.
[371] Tamtéž, s. 345.
[372] Tamtéž, s. 346.

generální poradce Harold Keele popsal jako synonymum „kapitalistického systému“. Dollard odpověděl jednoznačným „ne“. Dollard citoval Národní plánovací radu, zastupující odbory, podniky, vládu a průmysl, která požádala Carnegieho, aby sponzoroval studii o dopadu amerických korporací v zahraničí a o způsobech, jakými by bylo možné zavést kapitalismus do dekolonizovaných států třetího světa.[373]

Russell Leffingwell, předseda správní rady Carnegieho nadace, který měl zkušenosti z Wall Streetu u J. P. Morgana, se před výborem označil za ideologického „stoupence volného obchodu“[374] a zopakoval Dollardovo svědectví o velké „strašlivé hrozbě“, kterou představoval SSSR.[375] Leffingwell uvedl, že financování společenských věd nadací Carnegie vedlo k vyváženějšímu vztahu ve financování akademické sféry v době, kdy přírodní vědy dostávaly finanční prostředky od vlády a podniků. Bylo zapotřebí provádět výzkum v oblastech psychologie, antropologie, politické ekonomie a sociologie, za které převzaly odpovědnost nadace. Leffingwell vysvětlil, že nadace mohly poskytovat finanční prostředky tam, kde bylo lepší, aby se vláda neangažovala, a to kvůli kontroverzní politické povaze těchto studií.[376]

Carnegieho nadace a další nadace nefinancovaly sovětskou subverzi, ale americkou liberální subverzi, a protože

[373] Tamtéž, str. 354–355.
[374] R. Leffingwell, s. 375.
[375] Tamtéž, s. 373.
[376] Tamtéž, s. 376.

ta zahrnovala ničení tradičních postojů, docházelo k všeobecnému zaměňování s „komunismem“.

Role společenských věd

To, že sociální vědy, jak je popisuje Dollard, byly využívány agenturami studené války, zdokumentoval v roce 2016 David Price.[377] Jak vyplývá z výpovědí Dollarda a Leffingwella z roku 1952, proti využívání sociálněvědních programů sponzorovaných Carnegiem ze strany CIA a dalších subjektů neexistovaly žádné ideologické ani etické námitky.

Clyde Kluckhohn z Harvardu, který obdržel nejvyšší částku z Carnegieho štědrých darů, byl klíčovou postavou v „dvojím využití“ antropologie pro účely studené války. Katherine Verdery ve svém komentáři k Priceově výzkumu píše:

> V polovině 70. let spolupracovalo s CIA přibližně 5 000 akademiků. Agenti CIA byli jmenováni do správních rad nadací a důstojníci CIA se pod falešnými jmény zapojili do univerzitních komunit, až do konce 60. let, kdy odhalení tajných operací vedlo Kongres k omezení aktivit CIA.[378]

Prostřednictvím Asia Foundation vytvořila CIA „součást rozsáhlé sítě spojující stovky antropologů a dalších regionálních specialistů s tajnými službami studené války“.[379] Verdery, který cestoval do Rumunska s finanční podporou organizace IREX (International Research and Exchanges

[377] David Price, Cold War Anthropology.
[378] Katherine Verdery, ‘The CIA is Not a Trope’, Hau: Journal of Ethnographic Theory (2016), sv. 6, č. 2, s. 447.
[379] Price, s. 193.

Board), založené „za účelem usnadnění vědecké výměny mezi Spojenými státy a sovětským blokem“, zjistil, že finanční prostředky pocházely od Fordovy nadace, Úřadu pro vzdělávání a kulturní záležitosti Ministerstva zahraničí, Národního fondu pro humanitní vědy, Rady pro výzkum společenských věd a Americké rady učených společností. Sovětské úřady považovaly vědce sponzorované organizací IREX za agenty CIA.[380] Verdery se domnívá, že ona a další vědci působící v sovětském bloku nevědomky sloužili agendě studené války. Mnoho sociálních vědců však, počínaje těmi, kteří pracovali pro OSS (kde, jak si možná vzpomínáme, byli zaměstnáni Marcuse a další kritičtí teoretici), považovalo boj proti SSSR za „spravedlivou válku“.[381]

V roce 1951 napsal Bryce Wood, výkonný spolupracovník Rady pro výzkum společenských věd, Allenu Dullesovi, řediteli CIA, a naléhal na agenturu, aby využila plán Rady nazvaný „Projekt pro výcvik oblastních specialistů“.[382] Podplukovník Matthew Baird, ředitel výcviku CIA, napsal zástupci ředitele CIA (plánování) dopis, ve kterém doporučil zavedení projektové příručky pro přednástupní výcvik a nábor zaměstnanců CIA „a některých dalších vládních agentur“. Projekt byl navržen jako „jednorázová“ snaha o vytvoření 1000 oblastních specialistů do roku 1954, ale Baird jej doporučil jako trvalý program. Cílem bylo přijímat vysokoškolské studenty do CIA a ministerstev zahraničí a obrany před jejich

[380] Verdery, s. 449.
[381] Tamtéž, s. 450.
[382] Bryce Wood, dopis Allenu Dullesovi, 1. února 1951.

absolvováním.[383] V memorandu od zástupce ředitele Úřadu pro rozpočet bylo doporučeno, aby při realizaci projektu byla navázána úzká spolupráce s Radou pro výzkum společenských věd a s Americkou radou učených společností, a dne 19. března 1951 se konalo setkání se zástupci těchto asociací.[384] Na následujícím zasedání se diskutovalo o předchozím financování nadací na vzdělávání odborníků na univerzitách, ale nyní bylo zapotřebí federální financování na rozšíření programů, a to jak pro výběr a vzdělávání studentů, tak pro vzdělávání stávajících pracovníků.[385]

Antropologové byli pro americkou zahraniční politiku obzvláště užiteční při práci s národy, které procházely procesem dekolonizace. Bývalé kolonie byly předmětem zájmu USA a SSSR, které se obě snažily prezentovat jako vůdci antikolonialismu. David Price k tomu uvádí:

> Poválečná globální politická pozice Spojených států posunula americké zaměření směrem k národům, které antropologové studovali. V době, kdy Spojené státy a Sovětský svaz soupeřily o srdce, mysli, dluhy a zbrojní kontrakty nezařazených národů světa, našlo se konkrétní využití pro formy nehmotných znalostí, které antropologové přivezli ze vzdálených oblastí, kde pracovali. Ať už se jejich práce týkala esoterických

[383] Matthew Baird, memorandum CIA, 19. února 1951.
[384] Memorandum od zástupce ředitele Úřadu pro rozpočet generálporučíkovi Beddellu Smithovi a Matthewovi, 16. března 1951.
[385] Ředitel výcviku CIA všem zástupcům ředitele CIA, ‘Summary of Discussion on the Social Sciences Research Council Project for Training Area Specialists’, https://archive.org/details/CIA-RDP55-00001A000100050023-6/mode/1up.

symbolických studií nebo radikální marxistické analýzy, CIA v nich viděla perspektivu užitečných znalostí.[386]

Všimněte si, že Price naráží na využití levicových sociálních vědců. V historickém kontextu to byla doba, kdy mezi levicí panovala taková nenávist vůči SSSR pod Stalinovým vedením, že Natalia Sedová, Trockého vdova, vystoupila ze Čtvrté internacionály a prohlásila, že hlavní překážkou „světové revoluce“ je SSSR, nikoli USA.[387] Marxistická a liberální inteligence se shromáždila na Kongresu za kulturní svobodu, aby bojovala proti Rusům v kulturní válce, zatímco levicoví sociální vědci sloužili programům USA v rámci studené války.

Ředitel Ruského výzkumného centra na Harvardu, Clyde Kluckhohn, najímal kolegy akademiky pro CIA.[388] David Price odkazuje na „práci Kluckhohna, [Margaret] Meadové, [Ruth] Benedictové a dalších, jejichž výzkum byl v souladu se zájmy CIA nebo Pentagonu“.[389]

Price uvádí, že Ruth Benedictová v roce 1946 „zahájila mezikulturní antropologický seminář na Kolumbijské univerzitě, aby vyučovala válečné techniky vyvinuté Úřadem pro válečné informace ke studiu nepřátelských kultur. Benedictové studenti byli tímto přístupem nadšeni a Benedictová díky grantu ve výši 100 000 dolarů od Úřadu pro námořní výzkum (ONR) umožnila projektu Kolumbijské

---

[386] David Price, s. 27.
[387] Natalia Sedova Trotsky, ‘Resignation from the Fourth International’, 9. května 1951; https://www.marxists.org/archive/sedova-natalia/1951/05/09.htm.
[388] David Price, s. 160.
[389] Tamtéž, s. 359.

univerzity pro výzkum současných kultur (RCC) financovat velkou skupinu studentů a zkušených vědců. Mead byla spoludirektorkou skupiny RCC zabývající se studiem Ruska.[390]

> Poté, co Benedictová oznámila získání grantu ONR, nastala bouřlivá aktivita, protože Mead a Benedictová najaly mladé i zkušené vědce, aby vytvořili prototyp mezioborového projektu s cílem rozšířit techniky, které jako první zavedly OWI, OSS a další zpravodajské agentury. Mead napsala, že najali „nadané lidi, kteří se nějak dokázali prosadit v době války, ale nezapadali do mírového modelu – výstřední, nesystematičtí, lidé s příliš nepravidelnými pracovními návyky, aby mohli zastávat běžná zaměstnání“.[391]

Další finanční prostředky byly získány od společnosti RAND Corporation.[392] Mead považovala svou skupinu bohémů, organizovanou podle idealizovaných socialistických zásad, za dědice svého mentora Franze Boase, zakladatele kulturní antropologie, a navzdory svému údajnému znepokojení usilovně pracovala na agendě studené války:

> Mead považovala tento projekt za duchovního potomka Boasova semináře, avšak na rozdíl od Boasových seminářů se účastníci nezaměřovali na esoterické rysy jazyka, kultury nebo mýtů jako nástroje pro pochopení psychické jednoty lidstva, ale na kulturní rysy pro účely související s kontextem studené války. Tato změna přiměla

[390] Tamtéž, s. 100.
[391] Tamtéž, s. 100.
[392] Tamtéž, s. 101.

některé antropology, aby přesunuli své intelektuální zaměření z teoretických abstrakcí na rovinu zájmů souvisejících s rostoucí militarizací státu.[393]

Vzhledem k tomu, co Derek Freeman tvrdil o Meadové průkopnickém výzkumu na Samoi, je zajímavé, že Price komentuje, že kniha Meadové Soviet Attitudes Toward Authority (1951), vydaná nakladatelstvím RAND, zjednodušeně charakterizovala sovětský národní charakter s odkazem na „autoritarismus a politickou policii“. ...[394] V roce 1956 Meadová pomáhala s náborem sociálních vědců pro experimenty CIA MK-ULTRA v oblasti ovládání mysli a vymývání mozků tím, že předala seznam adresátů Institutu pro mezikulturní studia (IFIS) řediteli MK-ULTRA Haroldovi Wolffovi. V IFIS Mead spolupracovala s Donaldem Michaelem, sociálním psychologem a průzkumníkem veřejného mínění z Brookings Institution, na projektu „Man in Space“, který zkoumal postoje Američanů k americkým a sovětským vesmírným programům.[395]

Úlohou antropologa bylo porozumět charakteru společností, které měly být prostřednictvím programů pomoci a podpory přivedeny do sféry vlivu USA. Tyto programy fungovaly pod záštitou Foreign Operations Administration

---

[393] David Price, s. 101. Výzkumný projekt byl společnosti RAND Corporation navržen v roce 1948 Ruth Benedictovou, když řídila výzkum pro Úřad námořního výzkumu na Kolumbijské univerzitě v rámci projektu Výzkum současných kultur. Dr. Nathan Leites z RAND koordinoval výzkumný tým pod vedením Meadové. Meade, Soviet Attitudes Toward Authority (RAND Corporation, 1951), s. 9, pozn. 1. Seznam členů týmu je uveden na str. 11–12.
[394] David Price, s. 101.
[395] Tamtéž, s. 102.

(FOA). Price uvádí, že „FOA potřebovala lidi s antropologickými znalostmi, aby pomohli realizovat tyto programy pomoci, a antropologové se podíleli na projektech FOA v Indii a na Filipínách“.[396] USAID, založená v roce 1961, je vyvrcholením těchto programů z období studené války. Tyto programy pomoci začaly během druhé světové války založením Institutu pro meziamerické záležitosti (1942–55), který „byl pod dohledem Nelsona Rockefellera, jednoho z nejbohatších mužů světa, který někdy mísil své vlastní dlouhodobé finanční zájmy se zájmy institutu“.[397]

V roce 1966 založily USAID a Rockefellerova Asia Society Poradní skupinu pro rozvoj jihovýchodní Asie, která najala antropology, aby studovali tento region. Asia Society hrála klíčovou roli při formování agendy:

> Vztahy mezi SEADAG, Asia Society a USAID stíraly hranice mezi institucemi tak, že obcházely běžné procesy vzájemného hodnocení a propojovaly univerzitní vědce s potřebami státu. Přehled aktivit SEADAG na konci 60. let uvádí, že „Asia Society zahájila program výzkumných grantů financovaný AID prostřednictvím SEADAG a doporučila AID, aby po posouzení velkého počtu návrhů z různých zdrojů na příslušných seminářích a poté screeningovým výborem složeným z významných vědců mimo strukturu organizace SEADAG, podle kritérií pro hodnocení stanovených výkonným výborem...[398]

[396] Tamtéž, s. 114.
[397] Tamtéž, s. 116.
[398] Tamtéž, s. 127.

> Tato komunita vědců propojila veřejné (USAID) a soukromé (Rockefellerova Asia Society) skupiny zajímající se o výzkum jihovýchodní Asie, který by mohl ovlivnit americkou politiku v Asii. Někteří vědci žádající o tyto finanční prostředky se setkali na schůzkách pořádaných USAID nebo Asia Society, kde se účastníci dozvěděli, která výzkumná témata jsou financovány. …[399]

Je zřejmé, že Asia Society je think tankem rodiny Rockefellerů. Společnost byla založena Johnem D. Rockefellerem III. v roce 1956.[400] To, co tito antropologové studovali o kulturách, společnostech a národech, umožnilo pokračování globalizace, na které se do značné míry podílely podniky Rockefellerovy rodiny, a která trvá dodnes.

Nekomunistický manifest: Rostowova dialektika

Když Harry S. Truman ve svém inauguračním projevu prohlásil, že jeho administrativa zahájí čtyřbodový program pro obnovu světa, čtvrtým bodem bylo „zahájit odvážný nový program, jehož cílem bude zpřístupnit výhody našeho vědeckého pokroku a průmyslového rozvoje pro zlepšení a růst zaostalých oblastí“. V reakci na to založila Americká antropologická asociace Výbor pro antropologii a bod IV.[401] Předsedal mu Gordon Wiley, autor příručky o antropologii pro zaměstnance zahraniční služby, která jim má pomoci při práci v cizích kulturách.[402]

---

[399] Tamtéž, s. 128.
[400] „O společnosti Asia Society“, https://asiasociety.org/about.
[401] David Price, s. 116.
[402] Tamtéž, s. 117.

V roce 1960 napsal [Žid] Walt Rostow, hlavní poradce pro zahraniční politiku, doktrinální pojednání o strategické pomoci USA s názvem Stages of Economic Growth: A Non-Communist Manifesto (Fáze ekonomického růstu: nekomunistický manifest), které bylo sponzorováno Centrem pro mezinárodní studia a financováno CIA a nadacemi Ford a Rockefeller. Rostow vyvinul historický model, podle kterého by rozvojové státy dosáhly kapitalistické ekonomiky v několika fázích; „evoluční vývoj pro zaostalé národy, který vyvrcholí dosažením životního stylu s vysokou masovou spotřebou“.[403] O sociálních vědách Price k tomuto dialektickému přístupu uvádí:

> Antropologové a další sociální vědci z období studené války často pracovali jako pěšáci, komunikovali s místním obyvatelstvem, řešili logistické problémy nebo získávali „místní podporu“ pro rozvojové projekty. Mnohé z těchto programů však byly později ostře kritizovány Johnem Perkinsem v knize Confessions of an Economic Hitman (2004) jako projekty, které poskytovaly minimální množství zboží nebo služeb a vytvářely dluhy, které byly využívány k manipulaci domácí politiky v klientských státech.[404]

Pro kapitalismus a zahraniční politiku USA to byl dialektický proces, a to do té míry, že Rostow odkazuje na Komunistický manifest v názvu své práce Stages of Economic Growth: A Non-Communist Manifesto (Fáze ekonomického růstu: Nekomunistický manifest), aby zdůraznil, že jejím účelem je

[403] Tamtéž, s. 119.
[404] Tamtéž, s. 120.

vytvořit dialektickou antitezi. V této době se formovaly strategie a doktríny dnešní globalizace. Price k tomu poznamenává:

> Mnozí antropologové zabývající se rozvojem se cítili nepříjemně, když měli uznat Rostowův ideologický konečný cíl světového rozvoje, a místo toho upřednostňovali vize soběstačnosti třetího světa, které ignorovaly dědictví dluhů rozvojových programů a jejich neschopnost dosáhnout předpokládaných výsledků.[405]

Marxističtí a liberální kulturní antropologové se nechali strhnout tímto globalistickým programem, jehož cílem bylo nahradit evropský kolonialismus americkým finančním kapitalismem, a to tím, že se sami přesvědčili, že to, co dělají, otevírá každý kout Země „pokroku“. Kdyby tito marxisté a liberálové nebyli prodchnuti stejným progresivně-pozitivistickým pohledem na svět jako kapitalismus, odmítli by i samotnou myšlenku takového „pokroku“. Tento „pokrok“ je však založen na pozdním západním ekonomickém modelu a Marx ho chválil za internacionalizační dopad, který by měl na celý svět. Antiglobalizace levice je bezcenná, protože nejde o transcendentní opozici, ale o zrcadlový obraz. Znamená to rozbití tradičních zvyků, kultur, vazeb a mýtů, aby se každý na Zemi mohl stát spotřebitelem v „globální vesnici“. Price popisuje tento proces:

> Teorie modernizace poskytla filozofické ospravedlnění stovkám rozvojových projektů, v nichž antropologové

[405] Tamtéž, s. 121.

> hráli podpůrnou roli v terénu. Tato práce od antropologů málokdy vyžadovala kritické hodnocení úspěchů nebo neúspěchů jejich projektů: stačilo, aby dokončili přidělenou práci v dobře financovaném byrokratickém procesu institucionální sebereplikující se reifikace. Někteří aplikovaní antropologové se ocitli v roli roztleskávačů pokroku nebo obhájců neúspěchů zelené revoluce, usnadňovali vysídlování domorodých obyvatel v rámci hydraulických projektů, působili jako zprostředkovatelé předražených projektů zavlažování nebo transferu technologií nebo radili Světové bance, Mezinárodnímu měnovému fondu nebo velkým korporacím, které měly zájem o „rozvoj“ nových trhů a zdrojů (nebo skládek) zboží v třetím světě. …[406]

Pokud přijmeme, že zde působí kapitalistická dialektika, stane se pochopitelné, jak snadno se marxističtí a liberální sociální vědci nechají vtáhnout do tohoto procesu.

> Zatímco velká část sociálněvědního výzkumu financovaného SEADAG byla spojena s rozvojovými projekty zaměřenými na stabilizaci protipovstaleckých cílů (například práce antropologa Jaspera Ingersolla na projektu Nam Pong v severovýchodním Thajsku), SEADAG financoval také kritičtější progresivní nebo radikální práce, včetně prací protiválečných kritiků. Financováním celé řady politických prací SEADAG ilustroval širokou strategii financování během studené

[406] Tamtéž, s. 135.

> války, kterou úspěšně využívaly veřejné i soukromé organizace k vytváření znalostí, a to i těch extrémně kritických.[407]
>
> Soukromé nadace a vládní agentury poskytovaly dostatek finančních prostředků v souladu se strategickými zájmy na antropologickou práci, od studia jazyků ve třídách až po terénní výzkumné projekty. Tyto prostředky financovaly teoreticky i geograficky širokou škálu výzkumných aktivit, přičemž práce konzervativců, konformistů, liberálů, progresivistů, marxistů, maoistů a dalších radikálů (v druhé polovině 60. a v 70. letech) byly financovány z veřejných i soukromých zdrojů.[408]

Jak Price poznamenává, byli i tací, kteří proti tomuto zdánlivému paradoxu financování levicových akademiků protestovali. Price píše o dialektickém procesu, který probíhal, a na závěr zmiňuje výcvik „oblastních specialistů“ jako partnerství mezi státním vojenským zpravodajským aparátem, akademickou obcí a asociacemi sociálních věd:

> Vládní a nadační programy financování rozdělují své zdroje široce. Zatímco velká část výzkumu financovaného v poválečných 40. letech a v průběhu 50. let byla v souladu s potřebami a ideologiemi amerického státu v období studené války, v 60. a 70. letech radikální hlasy využily tyto prostředky k vytváření vlastních kritik. Souvislosti mezi financováním studené války a jejími výsledky nebyly

[407] Tamtéž, s. 130.
[408] Tamtéž, s. 351.

> často jen nelineární; někdy byly dokonce protichůdné, jako v případě vědců [Žida] Andreho Gundera Franka a June Nashové, kteří financovali své postgraduální práce, vedoucí k silné radikální kritice, z prostředků projektů spojených s armádou. Ačkoli takové nezamýšlené důsledky měly skutečný význam pro rozvoj americké antropologie, tyto výsledky nejsou argumentem proti výnosům z manévru státu v oblasti národní bezpečnosti, který stále produkoval znalosti užitečné pro národní priority a pomáhal vychovávat generace mladších vědců, včetně některých, kteří by pracovali v rámci těchto vládních systémů. Bez ohledu na analytickou nebo politickou orientaci konkrétního díla antropologické spisy informovaly o širším intelektuálním duchu doby a podporovaly vzdělávání širokého spektra odborníků mimo tuto disciplínu.[409]

V tomto procesu hráli antropologové a další sociální vědci průkopnickou roli, když otevřeli každé horské a říční kmeny globalizaci. Jak uvádí Price, sblížení zájmů mezi levicovými sociálními vědci a agenturami studené války bylo možné díky „širšímu intelektuálnímu duchu doby“.

[409] Tamtéž, s. 351.

Dekonstrukce „primárních vazeb“

> Žádný národ si nemůže dát svobodu, pokud již není svobodný, protože lidský vliv sahá pouze tak daleko, jak daleko se rozvinula stávající práva. — JOSEPH DE MAISTRE

Tato konvergence cílů levice a oligarchie pokračuje i v oblasti dekonstrukce rasy, rodiny a pohlaví, které se musí stát „fluidními“ „sociálními konstrukty“, aby se mohla globalizace dále rozšiřovat.

Zatímco marxismus útočí na rodinu z ekonomických důvodů jako na „buržoazní instituci“, kritičtí teoretici a postfreudovci odsuzují tradiční „patriarchální manželství a patriarchální rodinu“[410] jako zdroj buržoazní sexuální represe a tím pádem i autoritářství, které vede k fašismu[411], jak to vyjádřil Wilhelm Reich. Podle kritických teoretiků spočívá vykořisťovatelský systém kapitalismu na sexuální represi v patriarchální rodině. Z revolučního hlediska Reich tvrdí, že „sexuální inhibice mění strukturu ekonomicky utlačovaného jedince takovým způsobem, že myslí, cítí a jedná proti svým vlastním materiálním zájmům“.[412] Rodina je „ústřední reakcionářskou zárodečnou buňkou“ autoritářského státu: „Jelikož autoritářská společnost se reprodukuje ve struktuře masového jedince prostřednictvím autoritářské rodiny, vyplývá z toho, že politická reakce musí bránit autoritářskou rodinu jako

[410] Wilhelm Reich, The Mass Psychology of Fascism, s. 24.
[411] Tamtéž.
[412] Tamtéž, s. 26.

základ státu, kultury a civilizace“.[413] Reichův životopisec Myron Sharaf napsal: „Reich také předvídal mnoho nedávných společenských vývojů“.[414]

Erich Fromm z Frankfurtského institutu prohlásil vznik suverénního jedince „osvobozeného“ od primárních vazeb. Tato „svoboda“ však představovala problém, který se on a další kritičtí teoretici snažili vyřešit: Jedinec, odříznutý od jistoty a pocitu sounáležitosti, které poskytovaly tradiční společnosti, které Fromm nazýval „předindividualistickými“, místo toho, aby dosáhl svobody pro to, co humanističtí psychologové nazývají „seberealizací“, ztrácí smysl života. Fromm, který připravoval půdu pro dekonstrukci, napsal o moderním člověku a nové společnosti, kterou on a další ideologicky připravovali:

> Tato izolace je nesnesitelná a alternativy, kterým čelí, jsou buď útěk od břemene této svobody do nových závislostí a podřízenosti, nebo pokrok k plnému uvědomění si pozitivní svobody, která je založena na jedinečnosti a individualitě člověka.[415]

Fromm a jeho kolegové byli uprchlíky před hitlerismem. Kritičtí teoretici byli znepokojeni pevně zakořeněnou preferencí jednotlivců, kteří toužili spíše po bezpečnosti než po svobodě a raději se obraceli k autoritářství. Fromm a jeho kolegové viděli, že fašismus se snažil vrátit člověka do předmoderního, předindustriálního stavu organické komunity,

---

[413] Tamtéž, s. 88.
[414] Tamtéž, s. 4.
[415] Erich Fromm, The Fear of Freedom (1942), Předmluva, IX. Také pod názvem Escape from Freedom (1941).

kde jedinec nacházel smysl v povinnosti vůči většímu celku. Taková pouta považovali Fromm a jeho kolegové za „tyranii“. Ústřední otázkou bylo,

> že čím více člověk získává svobodu v tom smyslu, že se vymaní z původní jednoty s člověkem a přírodou a čím více se stává „individuem“, tím více nemá jinou možnost, než se spojit se světem ve spontánnosti lásky a produktivní práce, nebo hledat jistotu v takových vazbách se světem, které ničí jeho svobodu a integritu jeho individuálního já.[416]

Kritičtí teoretici, kteří vzešli z chaotického prostředí Výmarské republiky, předznamenali vznik Nové levice a toho, co se dnes nazývá „identitní politika“. Během výmarské éry byli svědky toho, jak se masy obrátily k Hitlerovi, aby nemusely snášet demokratický chaos, a jak se po celé Evropě i mimo ni začaly objevovat autoritářské státy.

Organické vazby (primární vazby) by byly dekonstruovány jako historicky překonané a výsledné odcizené jednotlivce a menšiny by bylo možné rekonstruovat s novými identitami, přičemž by zároveň bylo jednotlivcům umožněno dosáhnout seberealizace prostřednictvím „spontánnosti“ a „lásky k lidstvu“, jak to formuloval Fromm. Jakmile se tyto „progresivní“ bytosti osvobodí od pout tradice, vybudují „demokracii“ pod ochranou technokratické a intelektuální elity, kde demokratická debata nebude narušována vměšováním protichůdných názorů. Cesta k seberealizaci byla podle

[416] Fromm (1942), tamtéž, s. 18.

Fromma jednota se světem „ve spontánnosti lásky a produktivní práce“; mlhavá nirvána. „Produktivní práce“ není „spontánní“ na žádné úrovni, bez ohledu na to, jak primitivní je společnost. I lovci a sběrači potřebují organizaci. Tento nový statečný svět, jak jej viděl Aldous Huxley ve své nevyhnutelné dystopické realitě, se však stal cílem Nové levice v jejím omámeném stuporu „lásky a spontánnosti“, přerušeném Charlesem Mansonem a Jimem Jonesem.

Organická „svoboda“ versus „svoboda“ bez kořenů

Být „svobodný“ (free) v tradičním smyslu znamená žít v míru (Friede = mír), na místě, které je bezpečné a vhodné k pobývání.[417] Pobývání je „základní charakter bytí“[418], což je odhalení toho, čím člověk je. Martin Heidegger zakládal svobodu na místě a bytí. Zatímco kritičtí teoretici a humanističtí psychologové hledali „seberealizaci“ v ničení „primárních vazeb“, pro Heideggera „se svoboda nyní projevuje jako nechat bytí být“[419], přičemž svoboda není svévolným sklonem k jednomu nebo druhému směru[420], ale vyžaduje paměť toho, co je podstatou věcí. Heidegger to kontrastoval s modernistickým impulsem skrývat podstatu bytí zapomněním, kde „historický člověk je ponechán sám sobě“, přijímá své vlastní standardy a „zapomíná na bytí jako celek“, neustále si dodává „nové standardy, aniž by zvažoval důvod pro přijetí standardů nebo

[417] Martin Heidegger, ‘Building Dwelling Thinking’, v Martin Heidegger: Basic Writings.
[418] Tamtéž.
[419] Martin Heidegger, ‘The Essence of Truth: (4) The Essence of Freedom’, tamtéž.
[420] Tamtéž.

podstatu toho, co standard dává“.[421] Tato zapomnětlivost je „neustálým blouděním“.[422] Modernismus vyžaduje zapomnění jako cestu k „seberealizaci“ a zničení všeho, co svazuje; nejprve rodiny, která znamená kontinuitu a stabilitu, a poté „zapomenutí“ všech tradic. Jelikož tyto tradice a primární vazby svazují jednotlivce s pocitem sounáležitosti a kořenů, jsou kritickou teorií považovány za potlačující individuální svobodu a spontánnost. Mezi jistotou a úplnou svobodou je propast, kterou málokdo chce překonat. Když je jedinec tlačen k této neomezené svobodě, podle kritické teorie raději sahá k autoritářství, jako je fašismus. Tento proces Fromm nazval „útěkem od svobody“.

Martin Heidegger, filozof, který učil Marcuseho a další levicově smýšlející studenty, namítal, že tento odtažitý individualismus je útěkem od smyslu a příslušnosti. Po roce 1945 byl Heidegger demokratickým režimem zařazen na černou listinu jako ideologicky podezřelý. Problémy odcizení a nedostatku smyslu v průmyslové společnosti, které se Fromm snažil řešit, nebezpečí moderního člověka, který chce „uniknout svobodě“ a svému „uvědomění a pojetí sebe sama jako nezávislé a oddělené bytosti“[423], se zabýval Heidegger. Považoval moderního, industrializovaného a urbanizovaného člověka za okleštěného, pohltěného pohledem, který mu brání odhalit, kým skutečně je. Toto okleštění existovalo již před

[421] Tamtéž, ‘(6) Untruth as Concealing’.
[422] Tamtéž, ‘(7) Untruth as Errancy’.
[423] Fromm (1942), s. 19.

vznikem průmyslové společnosti, ale technologie a průmysl blokují cestu k Bytí.

Pro Fromma „existuje pouze jedno možné a produktivní řešení vztahu individualizovaného člověka ke světu: jeho aktivní solidarita se všemi lidmi a jeho spontánní činnost, láska a práce, které ho znovu spojují se světem, nikoli prostřednictvím primárních vazeb, ale jako svobodného a nezávislého jedince...“[424]

Fromm převzal od Marxe dialektický přístup k historii, ale namísto třídního boje byl historickým procesem od dob reformace rozšiřující se individualismus. Mnozí hledali „únik ze svobody“ a nejistoty, kterou individuální svoboda přináší, v přijetí otcovské autority fašismu, kterou kdysi poskytovala církev a feudální řád. Zde Fromm píše o „moderní historii“ (sic). Stejně jako Marx a další sociální teoretici, typičtí pro 19. století a pozdější období, vidí lidstvo kráčet „progresivním“, lineárním vzestupem od „primitivního k modernímu“. Ačkoli kritičtí teoretici tvrdí, že odmítli pozitivismus, jehož nejslavnější představitel Auguste Comte vytvořil pojem sociologie, patřili do stejné historické školy. Od doby reformace, která byla zrodem „moderní“ epochy Západu, vidí Fromm začátek procesu, v němž si jedinec uvědomuje sám sebe a odpoutává se od společenských vazeb, stejně jako dítě dospívá a odpoutává se od biologické závislosti na matce.[425] Posláním „moderní“ epochy je pokračovat v procesu odtrhávání jednotlivce od organické identity, která existovala před

[424] Erich Fromm, Escape From Freedom, s. 36.
[425] Tamtéž, s. 20.

reformací, kdy jednotlivec nacházel smysl v cechu, vesnici, rodině a církvi, řemesle a zemi. Právě v této předreformní epoše bylo možné nalézt organickou „svobodu“, o které hovoří Heidegger v jejím původním významu.

Podle Fromma je tento organický smysl pro účel primitivní vlastností, kterou je třeba nahradit „moderní“: to je význam modernistické „svobody“ podle kritických teoretiků a dalších pozitivistů, ať už socialistů nebo kapitalistů. Jedná se o „svobodu“ poháněnou egem, která se stala bojovým heslem nové levice 60. let: „svoboda“, která rozdělila společnost od dob reformace a ohlašovala individualismus buržoazie a vzestup oligarchie. Pro Fromma to bylo dialekticky nezbytnou součástí historického procesu:

> Do té míry, do jaké jedinec, obrazně řečeno, ještě zcela nepřerušil pupeční šňůru, která ho spojuje s vnějším světem, postrádá svobodu; ale tyto vazby mu poskytují jistotu a pocit sounáležitosti a zakořenění. Tyto vazby, které existují předtím, než proces individuace vede k úplnému vzniku jedince, bych chtěl nazvat „primárními vazbami“.[426]

Organické společenství vs. smluvní společnost

Zde Fromm představuje svůj koncept primárních vazeb. Jedná se o nejdůležitější koncept, protože právě zde se Fromm a kritičtí teoretici snažili dekonstruovat západní civilizaci. Fromm tyto primární vazby výslovně nazývá „organickými“, což je zásadní faktor v pravicové analýze: základy tradiční

[426] Tamtéž.

společnosti a tradiční pohled na historii jsou organické; právě to organické se pravice snaží obnovit. „Progresivní“ síly se snaží zničit organické společenství (v sociologickém smyslu Gemeinschaft) a rozbít primární vazby, které toto společenství spojují.

Fromm viděl v dětství dočasnou fázi, ze které je třeba se osvobodit a ve které by se seberealizace měla posunout za primární vazby. O těchto primárních vazbách tvrdí, že představují překážku pro další fázi lidské „evoluce“.

> Jsou organické v tom smyslu, že jsou součástí normálního lidského vývoje; znamenají nedostatek individuality, ale také poskytují jedinci jistotu a orientaci. Jsou to pouta, která spojují dítě s matkou, člena primitivní komunity s jeho klanem a přírodou nebo středověkého člověka s církví a jeho sociální kastou. Jakmile je dosaženo stadia úplné individualizace a jedinec je osvobozen od těchto primárních vazeb, stojí před novým úkolem: orientovat se a zakořenit ve světě a najít jistotu jinými způsoby, než jaké byly charakteristické pro jeho předindividualistickou existenci. Svoboda pak má jiný význam.[427]

Frommova doktrína osvobození od všeho, co má trvalý charakter, která dává jedinci úplnou svobodu dekonstruovat a rekonstruovat sám sebe bez omezení, položila základy dnešní doktríně fluidity všeho, kde pohlaví, rasa a rodina jsou sociální konstrukty. Nic nemusí svazovat, nic nemusí trvat, nic nemusí být ukotveno tradicí, zvyky, zákony, náboženstvím nebo

[427] Tamtéž.

morálkou. Jedná se o dichotomii Gemeinschaft a Gesellschaft, sociologické pojmy vytvořené na konci 19. století k rozlišení tradičního předkapitalistického organického společenství od vzestupu smluvní společnosti.

Pravice se bouří proti modernistickému pojetí, že národy a státy jsou tvořeny deklaracemi, ústavami a právními smlouvami mezi občany, jako například USA, které byly vytvořeny na základě písemné ústavy; Francouzská republika na základě „Deklarace práv člověka a občana“ a současná představa, že světový řád může být vytvořen na základě Charty Organizace spojených národů, Deklarace lidských práv OSN, Deklarace OSN o právech domorodých národů a mnoha dalších povýšených prohlášení. Takové smluvní projekty jsou navrženy tak, aby přetvořily jednotlivce v „občana“ liberálního státu a později v „občana světa“ na základě dohodnutých zákonných práv; doktrína „společenské smlouvy“ a „obecné vůle“ z 18. století formulovaná Rousseauem. To je to, co Fromm popsal jako „jiný význam svobody“ a jako hledání „bezpečnosti jinými způsoby, než jaké byly charakteristické pro jeho předindividualistickou existenci“.

Srovnání pojmů Gemeinschaft a Gesellschaft

Vztahy v rámci gemeinschaft: Osobní, neformální, intimní a důvěrné, tradiční, sentimentální, důraz na přisouzený status, menší tolerance k odchylkám, holistické vztahy, dlouhé trvání, relativně omezené sociální změny, převaha neformální sociální kontroly, pocit sounáležitosti, typické pro venkovský život

> Vztahy v rámci Gesellschaft: Neosobní, formální a smluvní, zaměřené na konkrétní úkoly, utilitární, realistické, důraz na dosažený status, větší tolerance k odchylkám, segmentální (částečné) vztahy, přechodné a fragmentované, velmi zřejmé sociální změny, větší formální sociální kontrola, pocit sounáležitosti, typické pro městský život

Pro pravici je tedy ústava tvořící stát organická a není písemná. Je to především étos zakořeněný v tradici. Jakékoli změny jsou výsledkem růstu, nikoli převratu. Organická ústava, která udržuje zdraví a určuje meze růstu Gemeinschaft, není prohlášením pravidel schválených většinovým hlasováním a oznámených parlamentním shromážděním právníků jako obchodní smlouva. Proto hrabě Joseph de Maistre po epochálně destruktivní jakobínské revoluci ve své zemi definoval růst organické („přirozené“) ústavy:

> Žádná ústava nevzniká na základě deliberace. Práva lidu nejsou nikdy písemně zakotvena, s výjimkou jednoduchých přeformulování předchozích, nepsaných práv. … Ačkoli písemné zákony jsou pouze deklaracemi již existujících zákonů, zdaleka neplatí, že všechny tyto zákony lze zapsat. … Čím více se jich zapíše, tím slabší se instituce stává. … Žádný národ si nemůže dát svobodu, pokud již není svobodný, protože lidský vliv sahá pouze tak daleko, jak daleko se vyvinula stávající práva. … Nikdy neexistoval svobodný národ, který by neměl ve své přirozené ústavě semena svobody stará jako on sám. … Žádný národ se také nikdy úspěšně nepokusil vyvinout

> prostřednictvím svých základních písemných zákonů jiná práva než ta, která existovala v jeho přirozené ústavě. … Jednou z největších chyb století, které se ke všem hlásilo, bylo přesvědčení, že politickou ústavu lze vytvořit a sepsat a priori, zatímco rozum a zkušenost se shodují v tom, že ústava je božským dílem a že právě ty nejzákladnější a nejdůležitější ústavní zákony národa nelze sepsat. …
>
> Sliby, smlouvy a přísahy jsou pouhá slova. Porušit tento bezvýznamný závazek je stejně snadné jako jej uzavřít. Bez doktríny božského zákonodárce se veškeré morální závazky stávají iluzorními. Moc na jedné straně, slabost na straně druhé: to tvoří veškeré vazby lidských společností.
>
> Kodifikátoři římského práva bez okolků vložili do první kapitoly své sbírky pozoruhodný fragment řecké jurisprudence. Mezi zákony, které nás řídí, jsou některé psané a jiné ne. Nic nemůže být jednodušší a zároveň hlubší. …[428]

V srovnávací tabulce (výše) týkající se pojmů Gemeinschaft a Gesellschaft lze vidět rozdíly v pohledu tradičního a modernistického přístupu, přičemž modernistický přístup je smluvní, utilitární, přechodný, fragmentovaný a drží jej pohromadě „formální sociální kontrola“. Gemeinschaft znamená svobodu sdružování ve skupinách, podporovanou zvyky a tradicemi; Gesellschaft znamená, že jedinec je vázán teoretickou společenskou smlouvou ve jménu „svobody“, dříve podporovanou gilotinou a popravčí četou, nyní

[428] Joseph de Maistre (1809).

technokratickými metodami sociální kontroly. Jedno znamená pravici, druhé levici.

Individuace

Zatímco Fromm hovoří o individuaci, Carl Jung, zakladatel analytické psychologie, tento pojem vysvětlil opačným způsobem. Jungovská individuace vychází z toho, co je vrozené, spíše než z toho, co je odříznuté. Opět se jedná o organický přístup. Individuace je „zděděná možnost“, napsal Jung. Zatímco pro kritické teoretiky vyžaduje seberealizace vzpouru, a to jak individuální proti vlastní rodině, tak kolektivní proti „společnosti“, Jung namítal, že individuace je proces, který se odvíjí organicky. Primární vazby zdaleka nepotlačují individuální růst, ale naopak jej podporují: „Vzhledem k tomu, že tento proces [individuace] zpravidla probíhá nevědomě, jak tomu bylo od nepaměti, znamená to pouze to, že žalud se stane dubem, tele krávou a dítě dospělým“.[429] Je to pojetí, které odpovídá Heideggerovu výkladu „bytí“; „nechat být“.

Někteří lidé vědomě usilují o individuální rozvoj v duchu Nietzscheho sublimace instinktů, nebo psychizace, jak ji nazýval Jung, ale pro většinu lidí je to přirozený vývoj života; není třeba procházet existenciální krizí vůči rodičům nebo vlasti. „Individuální rozvoj je prostě běžný život a to, čeho si uvědomujete,“ řekl Jung.[430] Jung o této vrozené kreativitě napsal:

---

[429] Carl Jung, ‘Answer to Job’, Collected Works (2010), sv. 11, odst. 755.
[430] Carl Jung, Letters, sv. 1, s. 442.

> Podle mého názoru je velkou chybou předpokládat, že psychika novorozeného dítěte je tabula rasa v tom smyslu, že v ní není absolutně nic. Vzhledem k tomu, že se dítě rodí s diferencovaným mozkem, který je předurčen dědičností, a je tedy individualizovaný, reaguje na smyslové podněty přicházející zvenčí ne s jakýmikoli schopnostmi, ale se schopnostmi specifickými, což nutně vede k určitému individuálnímu výběru a vzoru vnímání. Tyto schopnosti lze prokázat jako zděděné instinkty a předem dané vzorce, přičemž ty druhé jsou apriorními a formálními podmínkami vnímání, které jsou založeny na instinktu. Jejich přítomnost dává světu dítěte a snílka antropomorfní razítko. Jsou to archetypy, které směřují veškerou fantazijní činnost do předem určených kolejí a tímto způsobem vytvářejí ve fantazijních obrazech dětských snů i v bludech schizofrenie úžasné mytologické paralely, jaké lze nalézt, byť v menší míře, i ve snech normálních osob a neurotiků. Nejedná se tedy o zděděné myšlenky, ale o zděděné možnosti myšlenek.[431]

Zatímco Fromm viděl „primární vazby“ jako pokračování infantilní závislosti jedince, Jung v dítěti viděl přítomnost všech instinktů a zkušeností jeho předků z tisíciletí, z nichž vycházejí jeho potenciály. Nejedná se o něco, od čeho by se mělo oddělovat, ale o něco, co by mělo být integrováno do celkové osobnosti; proces individuace v jungovském smyslu. Zde je rozdíl mezi Jungovou individuací a individuací kritických teoretiků. První znamená integraci, druhá znamená rozkol.

[431] Carl Jung, Collected Works (2000), sv. 9, odst. 136.

Smyslem kritické teorie je rozkol: rozkol mezi jednotlivcem a společností ve jménu neomezené svobody. O počátcích tohoto procesu individuace od dětství Jung uvedl:

> Dětství je důležité nejen proto, že v něm vznikají různé deformace instinktů, ale také proto, že právě v tomto období se před duší dítěte objevují děsivé nebo povzbuzující dalekosáhlé sny a představy, které utvářejí celý jeho osud, stejně jako retrospektivní intuice, které sahají daleko za hranice dětských zkušeností až do života našich předků.[432]

To je to, co modernističtí fanatici autonomního jedince chtějí zničit ve jménu „svobody“ a „seberealizace“, podle svých předsudků o takových abstrakcích, „oslepeni“ tím, co Jung nazval „křiklavými domýšlivostmi osvícenství“.[433] Jung varoval, že přerušením pout a instinktů předávaných po nesčetné generace „rozchod s podvědomím je synonymem ztráty instinktu a vykořenění“.[434]

Individuální a „kolektivní normy“

Progresivní státy tvrdí, že individuace, nebo „seberealizace“, jak se tento trend stal známým v humanistické psychologii, může být dosažena pouze „osvobozením“ se od pout, která omezují ego. Jung naopak tvrdil, že individuace musí vzejít z prvotního zakořenění člověka: „Individuace je možná pouze s lidmi, skrze lidi. Musíte si uvědomit, že jste článkem řetězu, že nejste elektronem visícím někde ve vesmíru nebo bezcílně se

[432] Tamtéž, sv. 8, odst. 98.
[433] Tamtéž, sv. 8, odst. 528.
[434] Tamtéž, sv. 77, odst. 195.

vznášejícím kosmem.“[435] Cesta k individuálnímu rozvoji, k autentické seberealizaci, k odhalení vlastní podstaty vede přes uvědomění si sebe sama jako součásti něčeho většího. Tam, kde Fromm a „progresivisté“ vidí pouze omezení, Jung vidí potenciál: „Individuální rozvoj neznamená, že se stanete egem – tím byste se stali individualistou. Individualista je člověk, který neuspěl v individuaci; je to filozoficky destilovaný egoista.“[436] Individuace není „individualizace“, ale „vědomé uvědomění si všeho, co existence jednotlivce obnáší: jeho potřeb, úkolů, povinností, odpovědností atd.“[437] „Individuace neizoluje, ale spojuje“.[438]

Zatímco Fromm hovořil o odloučeném jedinci, který se nějakým způsobem znovu spojuje s celým lidstvem prostřednictvím nového sociálního vědomí, Jung nevycházel z představy, že jedinec musí být nejprve odloučen od pout, ale spíše z toho, že z těchto pout vyrůstá: „Vzhledem k tomu, že jedinec není jen samostatná, oddělená bytost, ale svou samotnou existencí předpokládá kolektivní vztah, vyplývá z toho, že proces individuace musí vést k intenzivnějším vztahům, a nikoli k izolaci“.[439] Jung označuje nutnost identifikace s „kolektivními normami“ za předpoklad individuace: „Než lze [individuaci] považovat za cíl, musí být nejprve dosažen vzdělávací cíl přizpůsobení se nezbytnému minimu kolektivních norem. Má-li rostlina plně rozvinout svou

---

[435] Carl Jung, Nietzsche’s Zarathustra: Notes of the Seminar, sv. II, část I, s. 103.
[436] Carl Jung, The Psychology of Kundalini Yoga, s. 39.
[437] Carl Jung, Letters, sv. 1, str. 503–505.
[438] Tamtéž.
[439] Carl Jung, Collected Works, sv. 6; odst. 758.

specifickou povahu, musí nejprve být schopna růst v půdě, do které je zasazena“.[440]

Nebezpečí „svobody“

Kritičtí teoretici prosazují proces „dekonstrukce“[441], který musí proběhnout, než bude možné svět znovu vybudovat. Fromm však varuje, že se jedná o nebezpečný postup, protože „svobodu“ lze získat pouze tím, že se člověk odpoutá od všeho známého a skočí do propasti, kde na něj může čekat spíše sebedestrukce než utopie. Kritičtí teoretici se zejména obávají, že jednotlivci by se mohli hromadně rozhodnout pro „bezpečnost“ fašismu (označovaného jako autorita otcovské postavy) namísto „svobody“ bez kořenů. Pokud však člověk dosáhne druhé strany, čeká ho ve světě neomezené univerzální svobody „spontánní“ život.

> Existuje pouze jedno možné a produktivní řešení vztahu individualizovaného člověka ke světu: jeho aktivní solidarita se všemi lidmi a jeho spontánní činnost, láska a práce, které ho znovu spojují se světem, nikoli prostřednictvím primárních vazeb, ale jako svobodného a

---

[440] Carl Jung, Definitions, tamtéž, odst. 761.

[441] Dekonstrukce je metoda kritiky, při které se text, zákon, myšlenka, instituce atd. analyzují z hlediska vnitřních rozporů. Termín byl vytvořen na konci 60. let francouzsko-židovským filozofem Jacquesem Derridou. Jeho vztah ke kritické teorii a postmarxismu – nebo k tomu, co Derrida nazýval „dekonstruovaným marxismem“ – lze rozpoznat z Derridova komentáře, že dekonstrukce je „problematizací základů práva, morálky a politiky“. Jacques Derrida, „Force of Law: The Mystical Foundation of Authority“ v Cornell et al. (eds.), Deconstruction and the Possibility of Justice (Routledge, 1992), s. 8. Neustálá dekonstrukce je další metodou, jak dosáhnout fluidity všech významů, a v podstatě jde o destrukci všeho, co má trvalý charakter: zvyků, tradic, víry, náboženství a institucí, které z nich vycházejí.

> nezávislého jedince. Pokud však ekonomické, sociální a politické podmínky, na nichž závisí celý proces lidské individualizace, neposkytují základ pro realizaci individuality ve zmíněném smyslu, a lidé zároveň ztratili vazby, které jim poskytovaly jistotu, stává se tato mezera nesnesitelným břemenem. Stává se pak totožnou s pochybnostmi, s druhem života, který postrádá smysl a směr. Vznikají silné tendence uniknout z tohoto druhu svobody do podřízenosti nebo do nějakého druhu vztahu k člověku a světu, který slibuje úlevu od nejistoty, i když zbavuje jednotlivce jeho svobody.[442]

Fromm varuje, že „svobodu“ lze dosáhnout pouze tehdy, pokud dojde k revoluci ve společnosti prostřednictvím zničení „primárních vazeb“. Pád do propasti může vést k šílenství, které se Wilhelm Reich pokusil prozkoumat v knize The Mass Psychology of Fascism a Horkheimer, Adorno a další se pokusili změřit v knize The Authoritarian Personality. Fromm a jeho kolegové tvrdili, že pokud aspirant selže a dojde k šílenství, je to vina společnosti. Masové obyvatelstvo má proto sklon utíkat před svobodou a vracet se k tomu, co je uspořádané a bezpečné, což pro kritické teoretiky znamená „fašismus“. Pro Junga však individuace spočívá v přístupu, který je přesně opačný než přístup postmarxistů, kde primární vazby zdaleka neomezují individuace, ale jsou organickými a nadčasovými predikáty, z nichž individuace vyrůstá.

[442] Erich Fromm, Escape from Freedom, str. 30–31.

Matka, dítě, fašismus

Fromm naznačuje, že dítě v rámci výchovného procesu stále více usiluje o nezávislost na matce, až ji nakonec považuje za „nepřátelskou a nebezpečnou osobu“. Tento „antagonismus“ prohlubuje rozdíl mezi „já“ a „ty“.

> Tento proces s sebou nese řadu frustrací a zákazů, které mění roli matky v osobu s odlišnými cíli, které jsou v rozporu s přáními dítěte, a často v nepřátelskou a nebezpečnou osobu. Tento antagonismus, který je součástí výchovného procesu, ale zdaleka ne jeho celým obsahem, je důležitým faktorem při prohlubování rozdílu mezi „já“ a „ty“.[443]

Antagonismus vůči matce, otci a tradiční rodině se stává otázkou politické ideologie, v níž musí být rodina jako inkubátor „fašismu“ eliminována. Prostřednictvím průzkumů mezi Američany, publikovaných v knize The Authoritarian Personality, se Max Horkheimer, Theodor Adorno a jejich tým snažili „dokázat“, že čím více člověk miluje své rodiče, tím více má autoritářskou osobnost a dosahuje vysokého skóre na „F škále [fašismus]“.[444]

---

[443] Fromm, tamtéž, s. 21.

[444] M. Horkheimer (ed.), T. W. Adorno et al., The Authoritarian Personality (American Jewish Committee, 1950), passim. Je ironické, ale nikoli ojedinělé, že organizace věnovaná zachování židovské etnické identity sponzorovala takovou studii. Předmětem průzkumu byli zřejmě pouze bílí křesťanští Američané. To navazuje na téma z počátku psychoanalýzy. Podle židovského historika Howarda Sachara, str. 400–401, se lóže B'nai B'rith ve Vídni s potěšením účastnila přednášky Freuda o neurózách západní civilizace.

The Authoritarian Personality popisuje stav rodiny a porovnává jej s jinými hierarchickými a autoritářskými prvky společnosti: „Představa ideální rodinné situace pro dítě je podobná: nekritická poslušnost otci a starším, tlaky směřující jednostranně shora dolů, zákaz spontánnosti a důraz na přizpůsobení se vnějším hodnotám“.[445] Již v roce 1950 Horkheimer, editor knihy The Authoritarian Personality, s odkazem na Freudovu psychiatrii prohlásil, že ve vztahu mezi rodiči a dětmi došlo k sociální revoluci:

> Pronikání vědecky získaných poznatků do společenského povědomí, že události raného dětství mají zásadní význam pro štěstí a pracovní potenciál dospělého člověka, přineslo revoluci ve vztahu mezi rodiči a dětmi, která by byla před sto lety považována za nemožnou.[446]

Hlavním faktorem v průzkumech The Authoritarian Personality byl vztah respondenta k rodině:

> Rodinné postavy: osobní aspekty. Po prozkoumání sociologických aspektů rodinného zázemí bylo zaznamenáno osobní vnímání rodinných postav subjektem. Vnímání rodičovských postav subjektem mohlo mimo jiné odhalit, zda obraz dominovaly autoritativní aspekty vztahu rodič-dítě, nebo spíše demokratičtější typ vztahu. V této souvislosti se pozornost tazatele dále soustředila na schopnost subjektu objektivně hodnotit své rodiče – zda spíše kriticky, nebo láskyplně –

[445] Horkheimer, Adorno et al., The Authoritarian Personality, s. 150.
[446] Max Horkheimer, tamtéž. Předmluva, X.

> v kontrastu se sklonem stavět rodiče na velmi vysoký piedestal a přehánět jejich sílu a ctnosti.[447]
>
> Pro náš problém se zdály být důležité také mocenské vztahy mezi rodiči, dominance otce nebo matky v rodině subjektu a jejich relativní dominance v konkrétních oblastech života. Byly také zkoumány zdroje spokojenosti a napětí v rodině obecně.[448]

Je pozoruhodné, že hlavním faktorem „rebélie“ nové levice byla vzpoura proti rodičům a proti státu jako náhradní rodičovské autoritě. Stejně jako Fromm a Reich i kritičtí teoretici pracující na knize The Authoritarian Personality jednoznačně tvrdí, že „rebélie“ proti tradiční společnosti je zdravá a že pokračující dodržování těchto tradic řadí člověka vysoko na „F škále“ latentního „fašismu“. O vztahu k otci Adorno a kol. uvedli:

> Dotazování týkající se raných vzpomínek, přání, obav, snů atd. mělo za cíl získat materiál, který byl pro subjekt významný v souvislosti s jeho dětstvím a který se jevil jako relevantní pro odvození závěrů. Mezi základními otázkami se jako nejdůležitější jevila struktura emocionální vazby k rodičům. Zde nás zajímali zejména rodiče jako objekty kathexe a identifikace. V případě muže bylo důležité zjistit, zda někdy došlo k výslovné vzpouře proti otci a proti jakému druhu otce, nebo zda šlo pouze o pasivní podřízení. Za touto otázkou stál předpoklad, který se

[447] Tamtéž, s. 313.
[448] Tamtéž, s. 314.

> později ukázal jako správný, že vzorec vyvinutý ve vztahu k otci má tendenci se přenášet na jiné autority a stává se tak klíčovým pro formování sociálních a politických přesvědčení u mužů. V této souvislosti je důležité vědět nejen o vzpouře proti otci, ale také o tom, do jaké míry je taková vzpoura vědomá a jako taková přijímaná. Vzpoura proti otci nebo podřízení se mu je pouze jednou částí obrazu. Druhá část se týká otázky identifikace nebo neidentifikace s otcem, a tedy s mužskou rolí obecně.[449]

Zajímavé je, že jedna studie zjistila, že existuje rozdíl ve vztahu k otci mezi lidmi z extrémní levice a etnickými nacionalistickými separatisty. Levicoví aktivisté mají dysfunkční vztah k otci, zatímco etničtí separatisté považují svou rebelii za poctu otci, symbol předků. Na rozdíl od extrémní levice se ukázalo, že etničtí separatističtí nacionalisté jsou dobře přizpůsobeni ve svých komunitách a mají podporu rodiny.[450]

O vztahu k matce kritičtí teoretici napsali:

> Upevnění mužskosti u chlapce je samozřejmě úzce spojeno také s jeho vztahem k matce. Do jaké míry miloval svou matku a do jaké míry se s ní identifikoval? Byla tato identifikace sublimována a přijata egem, nebo byla na vědomé úrovni odmítnuta, protože matka symbolizovala nejen něco „obdivuhodného“, ale zároveň i něco slabého, a tudíž opovrženíhodného? Jak se chlapec bránil proti

[449] Tamtéž, s. 315.
[450] J. M. Post, ‘Notes on a Psychodynamic Theory of Terrorist Behavior’, in Terrorism: An International Journal, sv. 7, č. 3, 1984, s. 243.

odmítané a obávané pasivitě? Kompenzační projevy „tvrdosti“ a bezohlednosti podle zjištění F škály korelují s antidemokratickými sociálními a politickými přesvědčeními.[451]

Takové motivy však nebyly nalezeny u „fašistů“, ale o dvě desetiletí později u nových levičáků. Vztah, zejména židovského radikála k jeho matce, byl významným faktorem jeho „rebélie“. Židovští psychohistoričtí vědci Stanley Rothman a S. R. Lichter ve svých průzkumech zjistili, že židovští šprkouni se snažili dokázat svou mužnost matce, která ho podle jeho názoru zbavila mužnosti[452], zatímco nežidovští noví levičáci se bouřili proti oběma rodičům.[453]

Dalším výkladem vzpoury mládeže je „nezralá porucha osobnosti“, kdy je požadováno okamžité uspokojení. To nepopisuje pouze rozšířenou mentalitu mladých lidí, ale také rozšířenou mentalitu moderního světa obecně. Jak uvedl Fromm, doktríny kritických teoretiků „pronikly do společenského vědomí“, ale také posílily hedonistický, banální a egoistický pohled na svět, který se dostává do popředí v degenerativní epoše civilizace.

Pokud není okamžité uspokojení dosaženo, je to nejen mladými lidmi, ale i zdánlivě dospělými považováno za „potlačení“. Jako děti křičeli „to není fér“, „chci...“. V kritické teorii se tomu říká „spontánní kreativita“ a v „identitní politice“

---

[451] Horkheimer, Adorno et al., The Authoritarian Personality, str. 315–316.
[452] Stanley Rothman, ‘Group Fantasies and Jewish Radicalism: A Psychodynamic Interpretation’, The Journal of Psychohistory, podzim 1978, str. 211–240.
[453] Stanley Rothman and S. R. Lichter, Roots of Radicalism, s. 227.

se popření okamžitého uspokojení stává součástí narativu o znevýhodnění.

Děti jako konzumenti

Neustálá „potřeba“ hraje zásadní roli v ekonomickém procesu kapitalismu. Spotřebitelskou poptávku zajišťuje spíše novost než trvanlivost, která je stejně jako vše ostatní rychle proměnlivá. Zatímco Marcuse, Fromm a další měli v úmyslu kritizovat industrialismus a konzumerismus a ukázat cestu k „seberealizaci“, jejich dekonstrukce organického, trvanlivého a tradičního mohla vést pouze k neustále se měnícímu světu, který by prospíval kapitalistickému způsobu hromadné výroby založenému na „plánované zastaralosti“, ať už v hudbě nebo v automobilovém průmyslu. Tento proces vysvětluje, proč může docházet ke sbližování levice a oligarchie; proč New School a London School of Economics & Political Science, založené jako socialistické instituce, vždy dostávaly oligarchické financování. Horkheimer, Adorno a další pokračovali:

> Jelikož způsob, jakým rodiče předávají dítěti sociální hodnoty, a tresty a odměny, kterými je posilují, jsou rozhodující pro vytvoření superega, jsme z vysoce osobních problémů vedeni zpět k problémům sociálního svědomí. Účinky se odrážejí v mezilidských vztazích, v menším měřítku v soukromém životě a ve větším měřítku ve veřejné funkci občana. Člověk se zralým, integrovaným a internalizovaným svědomím bude mít jistě odlišný postoj k morálním a sociálním otázkám než člověk s nedostatečně vyvinutým, vadným nebo příliš represivním superegem, nebo člověk, který se stále, jako v dětství, drží

souboru pravidel a hodnot pouze proto, že jsou posilovány vnější autoritou, ať už jde o veřejné mínění nebo vůdce.[454]

Fromm dříve napsal, že „fašistické“ tendence budou přetrvávat, dokud bude existovat počáteční „fašismus“ rodičů v tradiční rodině. Zní to velmi „moderně“, protože útoky na rodinu se zrychlily. Fromm napsal o „potlačujícím“ charakteru rodiny: „Je to maření expanzivity, potlačování snahy prosadit se, nepřátelství vyzařující z rodičů – zkrátka atmosféra potlačování – které v dítěti vyvolávají pocit bezmocnosti a z něj pramenící nepřátelství“.[455] To, co kritičtí teoretici zde označují jako zralé a nezralé pohledy, je opakem reality.

Je ironií, že Institut pro sociální výzkum, který se po druhé světové válce přestěhoval zpět do Frankfurtu a jehož ředitelem byl Adorno, nebyl imunní vůči studentským nepokojům v 60. letech: „Již v roce 1964 žaloval [Adorno] dva studenty ze skupiny Student Aktion za výrobu satirického plakátu, který bez jeho svolení používal citáty z jeho díla...“ Od té doby studenti-nihilisté nepovažovali Adorna za ctihodného marxistického filozofa, ale za překážku radikalizace studentů. Adorno ze své strany Marcuseovi prohlásil, že „studentské hnutí ve své současné podobě směřuje k technokratizaci univerzity, které se údajně chce zabránit“. Novou levici považoval za návrat k „preoedipovskému“ stavu vývoje s použitím násilí a viděl v ní „levicový fašismus“. Adorno se obával, že infantilní studenti-nihilisté, jak je sám považoval, zničí „tradici“ radikalismu a jakoukoli šanci na skutečně

[454] Horkheimer, Adorno et al., The Authoritarian Personality, s. 317.
[455] Fromm (1942), s. 21.

pokrokové hnutí. „Situace vyvrcholila v prvních šesti měsících roku 1969“, krátce před Adornovou smrtí. Na konci ledna členové Německé socialistické studentské aliance obsadili institut. Adorno nechal policií 76 z nich vyvést. V dubnu frakce vtrhla na Adornovu přednášku, tři studentky před ním odhalily prsa a byly rozdávány letáky s nápisem „Adorno jako instituce je mrtvý“ (sic). „Adorno, který upadl do deprese kvůli různým sporům se studenty, zemřel v srpnu během dovolené ve Švýcarsku na srdeční infarkt.“[456]

Adorno čelil nihilismu, který sám pomáhal vytvořit, viděl, jak v praxi slouží systému, proti kterému údajně bojuje, a byl tím přemožený.

Wilhelm Reich ve svých pracích o „sexuální politice“ a „sexuální ekonomice“[457] předběhl knihu The Authoritarian Personality tím, že popsal potlačování uvolňování orgonové energie (prvotní sexuální energie) jako základ psychologických, sociologických a politických poruch. To začíná sexuální represí v dětství.

Když Reich položil základy pro dekonstrukci tradiční morálky, tabu a rodinných vazeb, projektoval svůj vlastní oidipovský boj na celou západní civilizaci. Pokud porovnáme výše citovanou Reichovu sebeanalýzu jeho dětských vztahů s rodiči, vidíme, že to, co Reichovi po celý život hnisalo v mysli,

---

[456] Philip Bounds, ‘Just Say No: Herbert Marcuse and the Politics of Negationism’, v David Berry (ed.), Revisiting the Frankfurt School, str. 58–61.
[457] Viz kapitola „‚Sex-Pol‘ Wilhelma Reicha“.

tvořilo základ zobecněných psychoanalytických principů o společnosti.

> … dětská sexualita, jejíž nejdůležitější součástí je vztah mezi dítětem a rodičem („Oidipův komplex“), je obvykle potlačována ze strachu z trestu za sexuální činy a myšlenky (v podstatě „strach z kastrace“); sexuální aktivita dítěte je blokována a vymazána z paměti. Potlačení dětské sexuality ji sice zbavuje vlivu vědomí, ale neoslabuje její sílu. Naopak, potlačení ji zesiluje a umožňuje jí projevit se v různých patologických poruchách mysli. Jelikož mezi „civilizovanými lidmi“ neexistuje téměř žádná výjimka z tohoto pravidla, mohl Freud říci, že má za pacienta celé lidstvo.[458]

Oidipovský boj uvnitř rodiny nahradil marxistický třídní boj a zákony sociální výroby jako základ, na kterém byly založeny instituce západní společnosti. Tam, kde Marx viděl ekonomiku, náboženství, rodinu, morálku a zákony jako vyplývající ze zákonů výroby, Reich a kritičtí teoretici viděli oidipovský boj. Fašismus nebyl pouze „poslední obrannou linií kapitalismu“, ale masovým povstáním sexuálně potlačované buržoazie, jak píše Reich:

> Morální kodex člověka vychází z výchovných opatření, která v raném dětství uplatňují rodiče a rodičovští zástupci. V zásadě jsou nejúčinnější ta výchovná opatření, která se staví proti dětské sexualitě. Konflikt, který původně

[458] W. Reich, The Mass Psychology of Fascism, kapitola ‘Family Ties and Nationalistic Feelings’.

> vzniká mezi touhami dítěte a potlačováním těchto tužeb rodiči, se později stává konfliktem mezi instinktem a morálkou uvnitř člověka. U dospělých morální kodex, který je sám o sobě nevědomý, působí proti pochopení zákonů sexuality a nevědomého psychického života; podporuje sexuální potlačování („sexuální odpor“) a vysvětluje rozšířený odpor k „odhalování“ dětské sexuality. Každý z těchto objevů [Freuda] svou samotnou existencí představuje těžkou ránu pro reakcionářskou morální filozofii a zejména pro náboženskou metafyziku, které obě hájí věčné morální hodnoty, chápou svět jako podřízený objektivní „moci“ a popírají dětskou sexualitu, kromě toho, že omezují sexualitu na funkci rozmnožování.[459]

Zde byly položeny základy pro slibné nové směry levicové agitace: sexuální osvobození dětí. Pokud je potlačování dětské sexuality primární příčinou masové psychózy a vykořisťování, pak podle této premisy je věk pohlavní dospělosti nebezpečně omezujícím buržoazním zákonem, podporovaným náboženstvím a zvyky. [Žid] Danny „Rudý“ Cohn-Bendit, vůdce studentské revolty Nové levice v Paříži v roce 1968, která téměř svrhla vládu de Gaulla, a nyní spolupředseda Federace zelených stran v Evropském parlamentu, ve své knize The Big Madness z roku 1975 narážel na „erotické flirtování“ s pětiletými dívkami, ke kterému docházelo, když pracoval v „antiautoritářské mateřské školce“ v Německu. Danny se ocitl

[459] Tamtéž.

v obtížné situaci, protože nemohl popřít, že „děti mají sexualitu“.[460]

Sexualizace dětí vychází z komerčních zájmů, jejichž cílem je co nejdříve zapojit děti do spotřebitelského procesu, podobně jako byly ženy zapojeny do výrobního procesu ve jménu „svobody“. Bernays přinesl ženám „svobodu“ konzumovat tabák pod záštitou „emancipace“. Markýz De Sade, když naléhal na svržení všech morálních omezení, aby rozšířil své vlastní možnosti perverze, činil tak za fasádou univerzální „svobody“ ve jménu „filozofie“. Sexuologie Alfreda Kinseyho je stejného řádu a účelu. Kritická teorie poskytla racionalizaci tohoto procesu.

Pokud děti potřebují „osvobodit“ od patriarchální rodiny, pak to znamená to, co je dnes považováno za nejdůležitější: jejich nezávislost jako spotřebitelů. „Identita dítěte“ je v souladu s „politikou identity“, kde lze identity vytvářet na zakázku. V kontextu před dospělostí může existovat více identit, včetně identit kojenců, batolat, předškoláků a teenagerů; analogicky k neustále se rozšiřujícím „genderům“, které nyní přesahují několik desítek kategorií. S odkazem na to, že ženy dnes kontrolují 85 % výdajů domácností, sociologie marketingu poznamenává, že „Kid Power“ (sic) vznikla z „menšího počtu dětí v rodině“, z plného pracovního úvazku nebo z toho, že rodiče samoživitelé potřebují pomoc od dětí, z „agresivního marketingu zaměřeného na děti“ a z „mediálně zdatných dětí“. Zejména dochází k „věkové kompresi“: „děti stárnou dříve“

[460] Bolton, The Psychotic Left, str. 214–215.

(KGOY - kids getting older younger), kdy „děti jsou psychicky vyspělejší díky své větší nezávislosti a kupní síle“. „Proto se marketingoví specialisté zaměřují na devítileté děti s oblečením a doplňky, které byly dříve považovány za vhodné pouze pro teenagery“.[461]

Byly by příležitosti pro marketing zaměřený na děti možné bez „věkové komprese“, která přinesla paradigmatickou změnu v morálce u „generace 68“, vycházející ze sociálních věd sponzorovaných oligarchií? Pro akademickou obec je to příklad nechtěných důsledků, které vyplynuly z vůle dekonstruovat ve jménu „pokroku“. Podkopání rodičovské autority bylo předpokladem pro ustavení dítěte jako suverénní osoby, a tedy i jako spotřebitele.

„Patriarchální represe“

Reich, který se rozkmotřil s Freudem a byl vyloučen z Psychoanalytické asociace[462], se domníval, že ortodoxní freudismus nedosáhl nezbytných revolučních závěrů k dekonstrukci a přetvoření společnosti. To byl také pohled a účel kritické teorie, převést freudovskou psychoanalýzu do revoluční doktríny.

> Tyto [Freudovy] objevy však nemohly mít významný vliv, protože psychoanalytická sociologie, která na nich byla založena, zpomalila většinu toho, co přinesly v podobě pokrokového a revolučního impulsu.[463]

---

[461] Geoffrey P. Lantos, Consumer Behavior in Action, s. 262.
[462] Sharaf, str. 160–191.
[463] W. Reich, The Mass Psychology of Fascism, kapitola ‘Family Ties and Nationalistic Feelings’.

Reich tvrdil, že autoritářská patriarchální společnost byla relativně pozdním historickým vývojem. Reich zde spojuje sexuální represi s patriarchálními třídními zájmy. Opět je pozoruhodné, že manželství, rodina a náboženství jsou základními pilíři tohoto třídního vykořisťování. Církev funguje jako „sexuálně-politická organizace“, jejímž motivem je popření sexuality a jejímž cílem je odstranit i ten malý stupeň štěstí, který lidstvo zakládá na sexuálním uspokojení. Opět se zde objevuje přízrak de Sade. Jedná se o mimořádně redukcionistickou doktrínu, postrádající historické porozumění povaze náboženství, mýtů a formování sociálních struktur.[464] Pro Reicha a postfreudovce je historie poháněna tím, zda je orgasmus vyjádřen nebo potlačen.

> Teprve relativně pozdě, s ustavením autoritářského patriarchátu a počátkem rozdělení tříd, se začíná objevovat potlačování sexuality. V této fázi se sexuální zájmy obecně začínají podřizovat zájmům menšiny na materiálním zisku; v patriarchálním manželství a rodině nabývá tento stav pevnou organizační formu. S omezením a potlačováním sexuality se mění povaha lidských citů; vzniká náboženství popírající sex a postupně se vyvíjí jeho vlastní sexuálně-politická organizace, církev se všemi svými předchůdci, jejímž cílem není nic jiného než vymýcení sexuálních tužeb člověka a tím i toho mála

[464] Přehled tradicionalistického historicismu viz: Bolton, The Decline & Fall of Civilisations. Dále: Oswald Spengler, The Decline of the West; Julius Evola, Revolt Against the Modern World; G. Vico, The New Science; Mircea Eliade, The Sacred and the Profane.

štěstí, které na zemi existuje. Z pohledu dnes vzkvétajícího vykořisťování lidské práce má to vše své opodstatnění.[465]

Patriarchální rodina je autoritářským státem v mikrokosmu, kde represe začíná v podobě orgasmické inhibice a tabu. To, že tabu jsou ze své podstaty inhibiční a tvoří komplexní matici počínaje nejprimitivnějšími společnostmi, nevyvrací dogma, které vzniklo v 18. století v období takzvaného „osvícenství“ na Západě, které zahájilo proces nahrazování víry a tradic velmi absurdními předpoklady. Jedním z těchto předpokladů byla doktrína „ušlechtilého divocha“, která se stala základem liberální kritiky západní civilizace, v přesvědčení, že „ušlechtilý divoch“, neposkvrněný civilizací s jejími zákony, církví, majetkem a morálkou, žije v dokonalé svobodě, rovnosti a štěstí.

Abychom pochopili vztah mezi sexuálním potlačováním a vykořisťováním lidí, je nutné nahlédnout do základní sociální instituce, v níž se prolíná ekonomická a sexuálně-ekonomická situace patriarchální autoritářské společnosti. Bez zahrnutí této instituce není možné pochopit sexuální ekonomiku a ideologický proces patriarchální společnosti. Psychoanalýza mužů a žen všech věkových skupin, všech zemí a všech sociálních tříd ukazuje, že: Propojení socioekonomické struktury se sexuální strukturou společnosti a strukturální reprodukce společnosti se odehrávají v prvních čtyřech nebo pěti letech života v autoritářské rodině. Církev tuto funkci pouze později

[465] Reich, The Mass Psychology of Fascism, kapitola ‘The Social Function of Sexual Repression’.

> pokračuje. Autoritářský stát tak získává obrovský zájem o autoritářskou rodinu: stává se továrnou, ve které se formuje struktura a ideologie státu.[466]

Tvrzení Reicha a kritických teoretiků, že autoritářská rodina je nedílnou součástí formování autoritářského státu, je nelogické. Je pozoruhodné, že prvním terčem autoritářského státu je právě rodina, a to z toho důvodu, že rodina je sociálním poutem, které brání všudypřítomné moci autoritářského státu. Silné, soběstačné rodiny, které obdělávají vlastní pozemky, existují tam, kde se státní tyranie snaží zasáhnout. Právě mimo rodinu a proti ní je vybudována „továrna, ve které se formuje struktura a ideologie státu“. Jak v plutokracii, tak v komunismu je tato „továrna“ doslovná, protože výrobní procesy těchto společností mají za cíl nahradit rodinu. Proto se raný Sovětský svaz snažil nahradit rodičovské pouto tovární školkou a společnou tovární kuchyní, aby produktivita rodičů, zejména žen, již nebyla přerušována rodinnými povinnostmi. To bylo to, co raní bolševici nazývali svobodou a co feministky chválí jako „osvobození“ od domova.

To, co zde vidíme, je projekce Reichova vlastního oidipovského dětství: potlačené incestní komplexy projektované na celou západní společnost a přetvořené v doktrínu, která se o několik desetiletí později stala mainstreamovou díky vydání knihy The Authoritarian Personality.

---

[466] Tamtéž.

> Našli jsme sociální instituci, v níž se sbíhají sexuální a ekonomické zájmy autoritářského systému. Nyní si musíme položit otázku, jak k tomuto sbíhání dochází a jak funguje. Netřeba dodávat, že analýza typické charakterové struktury reakcionářského člověka (včetně dělníka) může přinést odpověď pouze tehdy, je-li si člověk vůbec vědom nutnosti položit si takovou otázku. Morální potlačení přirozené sexuality dítěte, jehož posledním stupněm je vážné poškození genitální sexuality dítěte, způsobuje, že se dítě bojí, je plaché, má strach z autority, je poslušné, „hodné“ a „poslušné“ v autoritářském smyslu těchto slov. Má to paralyzující účinek na rebelské síly člověka, protože každý životně důležitý impuls je nyní zatížen silným strachem; a protože sex je zakázané téma, potlačuje se také myšlení obecně a kritické schopnosti člověka. Stručně řečeno, cílem morálky je vytvořit poslušné subjekty, které se navzdory utrpení a ponížení přizpůsobí autoritářskému řádu. Rodina je tedy autoritářským státem v malém, na který se dítě musí naučit přizpůsobit jako přípravu na obecné sociální přizpůsobení, které se od něj později vyžaduje. Autoritářská struktura člověka – to musí být jasně stanoveno – je v zásadě vytvořena zakotvením sexuálních zábran a strachu do živé podstaty sexuálních impulsů.[467]

Reich zdůrazňuje, že rodina je inkubátorem autoritářství nebo „fašismu“. Manželka je zde předmětem sexuální represe, která

[467] Tamtéž.

vyvrcholí hlasováním pro fašistickou stranu nebo, pokud to aktualizujeme, pro Donalda Trumpa.

> Když se podíváme na situaci průměrné manželky konzervativního dělníka, snadno pochopíme, proč sexuální ekonomika považuje rodinu za nejdůležitější zdroj reprodukce autoritářského společenského systému. Ekonomicky je stejně zoufalá jako emancipovaná pracující žena, podléhá stejné ekonomické situaci, ale volí fašistickou stranu; pokud dále objasníme skutečný rozdíl mezi sexuální ideologií průměrné emancipované ženy a průměrné reakcionářské ženy, pak uznáme rozhodující význam sexuální struktury. Její antisexuální morální zábrany brání konzervativní ženě uvědomit si svou sociální situaci a vážou ji stejně pevně k církvi, jako ji nutí bát se „sexuálního bolševismu“. Výsledkem je konzervatismus, strach ze svobody, zkrátka reakcionářské myšlení.[468]

Zde Reich popisuje svého otce, svou rodinu a své dětství, které skončilo tragédií:

> Za prvé, politické a ekonomické postavení otce se odráží v jeho patriarchálním vztahu k ostatním členům rodiny. V postavě otce má autoritářský stát svého zástupce v každé rodině, takže rodina se stává jeho nejdůležitějším nástrojem moci.
>
> Autoritativní postavení otce odráží jeho politickou roli a odhaluje vztah rodiny k autoritativnímu státu. V rámci

[468] Tamtéž.

> rodiny zaujímá otec stejné postavení, jaké má jeho šéf vůči němu v produkčním procesu. A svůj podřízený postoj k autoritě reprodukuje u svých dětí, zejména u synů. Z těchto podmínek vyplývá pasivní a servilní postoj muže z nižší střední třídy k postavě vůdce.[469]

Louis Althusser, přední francouzský komunistický filozof, jehož začlenění Freuda do svého „strukturalistického marxismu“ ho přiblížilo kritické teorii, má hluboký vliv na sociální vědy, přestože se stal zcela psychotickým a zavraždil svou ženu, která pro něj byla jako matka. Althusser trpěl stejně závažným Oidipovým komplexem jako Reich.[470] Stejně jako Reich a kritičtí teoretici zobecnil a projektoval tento oidipovský „boj“ na společnost. I pro Althussera je rodina strukturou, v níž se zakládá poslušnost systému. Rodina je jedním z toho, co nazýval „ideologickými státními aparáty“ (ISA), a jednotkou produkce. Althusser napsal, že „rodina má zjevně i jiné „funkce“ než ISA. Zasahuje do reprodukce pracovní síly. V různých způsobech výroby je jednotkou produkce a/nebo jednotkou spotřeby“. Rodina patří mezi řadu institucí, které vyvolávají a udržují autoritu kapitalismu. Althusser píše: „Školy a církve tedy používají vhodné metody trestání, vyloučení, výběru atd., aby „disciplinovaly“ nejen své pastýře, ale i své stádo. Totéž platí o rodině...“[471]

Cílem není tyto instituce zrušit, ale převzít je: „Podle mého názoru žádná třída nemůže dlouhodobě udržet státní moc, aniž

---

[469] Tamtéž, ‘Family Ties and Nationalistic Feelings’.
[470] Bolton, The Psychotic Left, str. 114–123.
[471] Louis Althusser (1971), poznámka 8.

by zároveň uplatňovala svou hegemonii nad státními ideologickými aparáty a v jejich rámci.“ Pro Althussera je v kapitalistické společnosti dominantním státním ideologickým aparátem „dvojice škola/rodina“, která nahradila předkapitalistickou „dvojici církev/rodina“[472]:

> Přijímá děti ze všech tříd v předškolním věku a poté je po celá léta, během nichž jsou děti nejzranitelnější, vtěsnané mezi rodinný státní aparát a vzdělávací státní aparát, vtlouká jim do hlavy, ať už pomocí nových nebo starých metod, určité množství „know-how“ zabalené do vládnoucí ideologie.[473]
>
> Ve skutečnosti byla církev dnes ve své roli dominantního ideologického státního aparátu nahrazena školou. Je spojena s rodinou stejně jako kdysi byla církev spojena s rodinou. Nyní můžeme tvrdit, že bezprecedentně hluboká krize, která v současné době otřásá vzdělávacím systémem mnoha států po celém světě[474], často ve spojení s krizí (již vyhlášenou v Komunistickém manifestu) otřásající rodinným systémem, nabývá politického významu, vzhledem k tomu, že škola (a dvojice škola/rodina) představuje dominantní ideologický státní aparát, který hraje rozhodující roli v reprodukci výrobních vztahů výrobního způsobu, jehož existence je ohrožena světovým třídním bojem.[475]

---

[472] Tamtéž, ‘Ideology and Ideological State Apparatuses’.
[473] Tamtéž.
[474] Odkaz na studentské nepokoje nové levice na konci 60. let.
[475] Louis Althusser, ‘Ideology and Ideological State Apparatuses’.

Fromm uvedl, že je třeba odstranit sociální a morální omezení, která brání „individuaci“. To je „růst“:

> Kdyby každý krok směrem k oddělení a individuaci odpovídal odpovídajícímu růstu já, vývoj dítěte by byl harmonický. To se však neděje. Zatímco proces individuaci probíhá automaticky, růst já je z řady individuálních a sociálních důvodů brzděn. Rozdíl mezi těmito dvěma trendy vede k nesnesitelnému pocitu izolace a bezmocnosti, což zase vede k psychickým mechanismům, které jsou později popisovány jako mechanismy úniku.[476]

Dalšími faktory při určování míry svobody bylo evoluční překonání dědičných instinktů. Plně lidská společnost se měří podle toho, do jaké míry byly instinkty eliminovány.

> Lidská existence začíná v okamžiku, kdy nedostatek fixace jednání instinkty překročí určitou hranici; kdy přizpůsobení se přírodě ztratí svůj donucovací charakter; kdy způsob jednání již není fixován dědičně danými mechanismy. Jinými slovy, lidská existence a svoboda jsou od počátku neoddělitelné. Svoboda je zde použita nikoli v pozitivním smyslu „svoboda k“, ale v negativním smyslu „svoboda od“, konkrétně svoboda od instinktivního určování svých činů.[477]

---

[476] Fromm (1942), s. 26.
[477] Tamtéž.

Jung napsal o těch sociálních teoreticích, kteří se pokoušejí zničit pravý charakter Bytí ve jménu bezkořenové „svobody“, že:

> Nebezpečí, kterému dnes čelíme, spočívá v tom, že celou realitu nahradí slova. To vysvětluje ten strašný nedostatek instinktu u moderního člověka, zejména u obyvatele města. Chybí mu jakýkoli kontakt se životem a dechem přírody. Zná králíka nebo krávu pouze z ilustrovaných časopisů, slovníku nebo filmů a myslí si, že ví, jaké to ve skutečnosti je – a pak je překvapen, že kravíny „smrdí“, protože to ve slovníku nebylo.[478]

Primární vazby, které je třeba odstranit, se odstraňují velmi obtížně. Jak Fromm lituje, když jsou tyto primární vazby odstraněny, instinktem je vytvoření nových organických vazeb v rámci neustálého „útěku od svobody“. Na neustálý odpor vůči „svobodě“ reagují ideologové, kteří požadují, aby byl člověk „svobodný“ proti svému „instinktu“, a to za použití popravčího provazu, sekery, gilotiny, popravčí čety a koncentračního tábora, kde je výsledkem často „být svobodný nebo zemřít“ ve jménu „tady není žádný papež“, „svoboda, rovnost, bratrství“, „všechna moc sovětům“, „boj proti fašismu“, „konec rasismu“... Marcuse připustil, že tato svobodná společnost může být udržována pouze potlačováním disentu.[479]

V přirozeném průběhu sociálního a organického vývoje lidstva vznikla rodina jako nejzákladnější organická jednotka,

---

[478] Carl Jung, Collected Works, sv. 10, s. 882.
[479] Hebert Marcuse, ‘Repressive Tolerance’.

která spojovala jednotlivce, podporovala řádnou spolupráci a zajišťovala přežití kmene. Antropolog Roger Pearson[480] o tom napsal:

> Obecně se uznává, že lidská sociální organizace se vyvinula z párového svazku. Párový svazek vedl ke vzniku rodin a nad rámec rodin také k příbuzenským vazbám, které tvořily základ pro regulaci chování ve větších společnostech a v menší míře také v mnohem větších společnostech, které známe jako národy. Rodina byla základem pro vznik složitějších sociálních institucí a zatímco rodina jako instituce byla vždy pilířem zdravé společnosti ve všech jejích formách, starověkých i moderních, ukázala se jako ochrana jednotlivce před přílišnou mocí moderního politického státu.[481]

Zatímco progresivní sociální inženýři považují i rodinnou lásku za projev „fašistických“ tendencí, etolog Konrad Lorenz poukázal na faktor, který je v rozporu s názory těchto sociálních vědců. V souvislosti s „přirozeným hierarchickým uspořádáním“, které progresivisté chtějí odstranit, aby ho nahradili jinými formami hierarchie, Lorenz řekl, že „bez takového hierarchického uspořádání se nemůže vyvinout ani ta nejpřirozenější forma lidské lásky, která normálně spojuje členy rodiny; tisíce dětí se staly nešťastnými neurotiky kvůli známé ‚nefrustrující‘ výchově. ... dítě ve skupině bez pořadí se ocitá v

---

[480] Roger Pearson, Autobiographical outline: https://www.professor-roger-pearson.com/.

[481] Roger Pearson, ‘The Misuse of the Term “Nation State”’, The Mankind. Quarterly, ročník 44, čísla 3 a 4, str. 403–408, podzim/zima 2008.

naprosto nepřirozené situaci“. Jelikož je instinkt pořadí potlačen, dítě tyranizuje své rodiče a ocitá se v roli vůdce skupiny, „v pozici, ve které se nemůže cítit spokojeně“. Bez „silnějšího“ nadřízeného se cítí frustrované v nepřátelském světě, protože děti bez frustrace nejsou nikdy oblíbené. „Když takové dítě v pochopitelné iritaci provokuje své rodiče a ‚prosí o facku‘, nesetkává se s instinktivně očekávanou a podvědomě doufanou protiagresí, ale naráží na vypolstrovanou zeď klidu a pseudoracionálních frází“. „Nikdo se nikdy neztotožňuje s otrockým slabochem“ ani nedovolí, aby mu taková osoba předávala „normy chování“ nebo „kulturní hodnoty“.[482] Podle Lorenze většina adolescentů postrádá „otcovskou postavu“. Nyní můžeme konstatovat, že „otcovskou postavu“ postrádají nejen adolescenti. Batolata mají svá práva, což ve skutečnosti vede k jejich „právům jako spotřebitelů“, kdy postoje batolat, stejně jako jiných věkových skupin, jsou formovány reklamou, módou a zábavním průmyslem.

[482] Konrad Lorenz, Civilized Man’s Eight Deadly Sins, s. 72.

Poučení ze Samoy: Margaret Meadová

> Bylo by žádoucí alespoň v malé míře zmírnit silný vliv, který rodiče mají na život svých dětí, a tím odstranit jeden z nejvýznamnějších náhodných faktorů ovlivňujících volby v životě každého jednotlivce. — MARGARET MEAD

Kulturní antropologie se vyvíjela souběžně s kritickou teorií. Otec kulturní antropologie, Franz Boas, vedl v letech 1899–1942 katedru antropologie na Kolumbijské univerzitě.

Boas vychoval první generaci kulturních antropologů, kteří se vydali na vlastní „pochod institucemi“ antropologických kateder a etnologických muzeí. Mezi jeho rané protégés patřil [Žid] Alexander Goldenweiser. Ten získal v roce 1910 pod Boasovým vedením doktorát. Goldenweiser přednášel na New School for Social Research, kde učil další nadějnou osobnost kulturní antropologie, Ruth Benedictovou, která pod Boasovým vedením napsala svou doktorskou disertační práci. Stala se extrémní zastánkyní myšlenky, že člověk je od narození tvorem kultury, do které se narodil.[483]

Boas se snažil oddělit antropologii od biologie a opět v souladu s kritickou teorií usiloval o osvobození jednotlivce od pout tradice. Dr. Derek Freeman komentuje intelektuální kořeny Boase:

> Jako mladík byl šokován, když jeden z jeho spolužáků „prohlásil svou víru v autoritu tradice a své přesvědčení,

[483] D. Freeman (1984), str. 56–57.

že nikdo nemá právo zpochybňovat to, co nám předala minulost“. Taková implicitní víra v autoritu tradice byla Boasovi cizí. V roce 1888 při diskusi o cílech etnologie zdůraznil, jak důležité je „pozorovat boj jednotlivců proti kmenovým zvykům“ a sledovat, „do jaké míry je silný jedinec schopen osvobodit se z pout podmínek“. ... Ve svém antropologickém krédu ... zaznamenal, že k jednání v jeho vlastním životě ho podnítily kulturní podmínky, které byly v rozporu s jeho ideály, a přiznal, že celý jeho pohled na společenský život byl „určen otázkou: Jak můžeme rozpoznat okovy, které nám tradice nasadila“. Dodal, že jakmile tyto okovy rozpoznáme, jsme schopni je rozbít.[484]

Mezi Boasovými studenty, kteří měli zásadní vliv na antropologii, byla Margaret Meadová. Studovala u Boase v době, kdy byla jeho asistentkou Ruth Benedictová, se kterou se velmi sblížila.[485]

Boasovská antropologie byla pro frankfurtskou školu předmětem zvláštního zájmu. Meadová, jako „nejznámější osobnost“ boasovců, byla frankfurtským členům představena na Kolumbijské univerzitě Erichem Frommem v 30. letech 20. století. Psala pro jejich časopis Zeitschrift für Sozialforschung („Studie v oblasti filozofie a sociálních věd“). Byla přizvána ke studii antisemitismu, kterou zadalo Americké židovské komité

[484] Franz Boas, ‘An Anthropologist’s Credo’, ‘The Aims of Ethnology’, citováno D. Freemanem (1984), str. 23–24.
[485] Tamtéž, s. 57.

(AJC)[486] a kterou provedli Horkheimer, Adorno a další. Kniha The Authoritarian Personality se stala jednou z publikací série Studies in Prejudice, kterou sponzorovalo AJC.[487]

V roce 1925 poslal Boas Meadovou na misi, kterou považoval za obzvláště důležitou, do Americké Samoy, aby provedla to, co ona sama popsala jako speciální výzkum „relativní síly biologické puberty a kulturních vzorců“ u dívek.[488] Bylo to v době velkých debat o sexuálních mravech americké mládeže. Studie Meadové měla dokázat, že stejně jako v 18. století, kdy se hovořilo o „ušlechtilém divochovi“, byla i samoanská společnost prostá sexuálních problémů civilizovaného Západu a Samoané žili v idylickém štěstí. Výsledkem byla kniha The Coming of Age in Samoa, která se stala základním textem antropologie. Její závěr zněl:

> Je prokázáno, že dospívání nemusí být nutně zvlášť obtížným obdobím v životě dívky – a pokud najdeme nějakou společnost, ve které tomu tak je, pak je to prokázáno – co tedy vysvětluje bouřlivé období a stres u amerických adolescentů? Za prvé, můžeme jednoduše říci, že v těchto dvou civilizacích musí být něco, co vysvětluje tento rozdíl. Pokud stejný proces nabývá v těchto dvou odlišných prostředích odlišnou podobu, nemůžeme přijmout žádné vysvětlení týkající se tohoto procesu, protože ten je v obou případech stejný.[489]

---

[486] Rolf Wiggershaus, str. 357–358.
[487] Tamtéž, s. 408.
[488] Derek Freeman, s. 61.
[489] Margaret Mead, (1973), s. 197.

Podtitul knihy naznačuje její záměr: „Psychologická studie primitivní mládeže pro západní civilizaci“. Poučením pro Západ bylo, aby dal volný průchod sexuálním pudům; stejné téma jako u Marcuseho, Fromma, Reicha, Kinseyho, de Sadeho a dalších. Boas v úvodu odkazoval na stejná témata jako kritičtí teoretici a kinseyovci: výsledky „pečlivého výzkumu potvrzují podezření, které antropologové dlouho měli, že mnoho z toho, co připisujeme lidské přirozenosti, není nic jiného než reakce na omezení, která nám ukládá naše civilizace“.[490]

Meadová vysvětlila záměr své studie: ukázat, že to, co bylo považováno za lidskou přirozenost a nevyhnutelnost, bylo „výsledkem civilizace“, který nemusí být nutně přítomen v jiných společnostech, a že jedinec reaguje na „sociální podmínky“, do nichž se narodil. Meadová poukázala na společné rysy Boasovy antropologie a behaviorismu. Pro obě je to otázka „tvarovatelného lidstva“[491] a „plasticity lidských bytostí“.[492] Možnosti sociálního inženýrství, a tedy i sociální kontroly, se stávají zřejmými.

Meadová vysvětlila, že primitivní společnosti jsou pro antropologický výzkum nejvhodnější, protože „vyškolený student může během několika měsíců zvládnout základní strukturu primitivní společnosti“.[493] Pro Meadovou to byla „nekomplikovaná, jednotná kultura“, a proto jí studium pouhých padesáti dívek ve třech malých sousedních vesnicích

---

[490] Boas v Mead, Coming of Age in Samoa, xv.
[491] Mead, Coming of Age in Samoa, s. 4.
[492] Tamtéž, s. 5.
[493] Tamtéž, s. 8.

umožnilo „zobecňovat“ její zjištění.[494] Je to typická arogance liberálů, kteří předpokládají, že jejich ideologie je aplikovatelná na celý svět a přinese „pokrok“ a „lidská práva“ „primitivním“ národům, zatímco sami promítají svou „nadřazenost“ na ty, kteří v tradici de Maistra odmítají doktrínu, že existují nějaké univerzální zákony.

Mead byla financována grantem od Národní rady pro výzkum[495], která zprostředkovávala finanční prostředky od Rockefellera. „Dokázala“ předpoklady romanopisců a básníků 17. a 18. století, kteří snili o primitivní utopii mezi vzdálenými indiány a Afričany, žijícími ve štěstí a rovnosti díky absenci omezení.

Již na několika stránkách však vidíme, že samoanská společnost je založena na patriarchální rodině, kde otec jako hlava rodiny jí jako první.[496] Věk přináší autoritu. Dívky jsou ignorovány, dokud se nevdají.[497] Napomínání a trestání batolat staršími dětmi je běžné a je součástí socializace.[498] Etiketa mezi chlapci a dívkami je přísná.[499] Panenství se očekává až do svatby, zejména u dcer náčelníků.[500] Vhodnost dívky k sňatku se odvíjí od její pověsti v oblasti „domácích prací“. Od chlapce se očekává, že bude zdatným rybářem, stavitelem nebo

[494] Tamtéž, s. 11.
[495] Tamtéž, vii.
[496] Tamtéž, s. 18.
[497] Tamtéž, s. 21.
[498] Tamtéž, s. 25.
[499] Tamtéž, s. 44.
[500] Tamtéž, s. 99.

lodníkem[501], a o tento status panuje velká konkurence.[502] Od dospívání jsou chlapci součástí disciplinované vesnické skupiny (Aumaga) pod dohledem náčelníků.[503] Místní samosprávu tvoří shromáždění náčelníků (Fono), kteří jednotlivě prokázali svůj status příkladem.[504] Postavení ženy závisí na jejím manželovi.[505]

Zdá se, že to, co Meadová chtěla vidět v samoanské společnosti, podle jejího vlastního popisu neexistovalo. Na závěr však vyvozuje ponaučení pro americké adolescenty, v kontrastu s „bezstarostnými Samoany, kteří nejsou ve spěchu ani tvrdě trestáni“. Láska, nenávist, žárlivost a pomsta rychle pominou. Meadová rozlišuje mezi Samoany vlastnost, kterou považovala za chvályhodnou:

> Od prvních měsíců života, kdy je dítě bezstarostně předáváno z rukou jedné ženy do rukou druhé, se učí, že nemá smysl příliš se o někoho starat a vkládat velké naděje do jediného vztahu. … Samoa je laskavá k těm, kteří se naučili tuto lekci, a tvrdá k těm několika málo jedincům, kteří se ji nenaučili.[506]

Meadová tvrdila, že se od Samoanů naučila, že je žádoucí nemít hluboké city a nepřipoutanost. Není divu, že Samoané požádali Freemana, aby Meadové tvrzení vyvrátil. Pokud jsou však rodinné vazby a smysl pro povinnost v přirozené společnosti,

---

[501] Tamtéž, s. 33.
[502] Tamtéž, s. 191.
[503] Tamtéž, s. 34.
[504] Tamtéž.
[505] Tamtéž, s. 78.
[506] Tamtéž, s. 199.

která není zatížena omezeními a požadavky civilizace, tak povrchní, jsme opět konfrontováni s postfreudovským cílem zničit tradiční zvyky, etiku, morálku a zákony ve jménu „svobody“ a „štěstí“. V Meadové vlastní zprávě je však obtížné rozeznat realitu jejích závěrů. Samoa má spíše všechny aspekty, které by člověk očekával v tradiční společnosti: hierarchii, tabu, patriarchální rodiny, mnoho dětí, silně vymezené role pohlaví a rozdíly v sociálním postavení založené na úspěchu. Meadová nenašla rovnostářský ráj, který od ní očekával Boas, ale pokusila se zamlžit to, co skutečně našla.

Ruth Benedictová nicméně považovala Meadovou za osobu, která dokázala, že „nesmírně proměnlivé sociální determinanty … formují naši lidskou přirozenost“ a že lidstvo je „neuvěřitelně flexibilní“.[507] K vítězství sociálního determinismu přispěl předchozí vzestup behaviorismu, na který Meadová naráží ve svém úvodu, a sjednocení sociálních věd pod záštitou Rockefellera, které již tento redukcionistický přístup přijalo. Jak řekl Charles Merriam z pohledu sociologie, lidská přirozenost ve skutečnosti nebyla „přirozeností“, ale neustále se měnící reakcí na tradici, kterou mohly nové sociální vědy libovolně měnit. To se Meadová rozhodla dokázat svému mentorovi Boasovi.

Ve skutečnosti neměl Meadové popis primitivní idyly o nic více společného s realitou než báseň Johna Drydena z doby před více než 250 lety:

---

[507] R. Benedict, ‘Nature and Nurture’, The Nation, č. 118 (1924); citováno Freemanem, s. 81.

> Jsem svobodný jako člověk, kterého stvořila příroda, než začaly platit nízké zákony otroctví, když ušlechtilý divoch běhal volně v lesích.[508]

Trvalo desítky let, než byla Meadová důkladně vyvrácena skutečnou autoritou na Samoi, ačkoli Boasova antropologie zůstává v akademickém světě dogmatem, které je necitlivé k důkazům, protože slouží politickým cílům. Freeman byl ze své strany terčem opovržení ze strany sociálních vědců oddaných Boasovu dogmatu a výsměchu za to, že se údajně prezentoval veřejnosti jako „kacíř“.[509] Na rozdíl od Meadové, která během svého krátkého pobytu zůstala pro samoanskou společnost cizinkou, Freeman, profesor antropologie na Australské národní univerzitě, pracoval na Samoi šest let. Byl zakládajícím profesorem antropologie a akademickým prorektorem Samoánské univerzity a čestným samoanským náčelníkem. Jeho kniha Margaret Mead and Samoa byla napsána na žádost vysokoškolsky vzdělaných Samoanů, kteří byli zděšeni popisem Meadové o jejich společnosti, zatímco jiní považovali Meadové líčení jejich „jednoduchého života” za urážlivé. Meadová si myslela, že pochopení jednoduché společnosti, jako je Samoa, zbavené složitosti evropské civilizace, zabere několik měsíců. Freeman uvádí, že je zřejmé, že „značně podcenila kulturu, společnost, historii a psychologii lidí, mezi nimiž měla studovat dospívání“. Samoanská společnost je stejně složitá

---

[508] John Dryden, The Conquest of Granada (1672).

[509] James E. Côté, et al., ‘The Mead-Freeman Controversy in Review’, Journal of Youth and Adolescence, sv. 29, č. 5, 2000; https://www.academia.edu/27125304/The_Mead_Freeman_Controversy_in_Review.

jako každá jiná. Zdá se mimořádné, že toto podcenění samoanské společnosti je premisou skupiny antropologů, kteří se snažili eliminovat „rasismus“ a „předsudky“. Jak Freeman ukázal, samoanská společnost je rozdělena násilím a studie ukazují, že tomu tak bylo již v předkoloniálních dobách. Fyzické trestání dětí je normou, znásilnění je „neobvykle časté“ a patří k nejvyšším na světě. Samoanská povaha je nestálá. Poddajnost a poslušnost vůči kasty náčelníků jsou základem tradičního společenského řádu, který je udržován trestáním.[510]

Freeman nebyl ve své kritice Meadové osamocený. Další kritika přišla od sociálních vědců, kteří však zároveň kritizovali to, co považovali za Freemanův „rasismus“ v jeho sociobiologickém přístupu. Na sympoziu kritizujícím Meadovou napsal Peter Worsley, australský antropolog a sociolog levicového smýšlení: „Kritické zhodnocení díla Margaret Meadové je již dlouho potřebné, zejména ve Spojených státech, kde jsem často shledával obtížným zapojit se do diskuse o Meadové, protože sebemenší náznak kritiky obvykle vyvolává vášnivou – a podle mého názoru zcela nekritickou – obranu celého souboru jejích velmi nerovnoměrných spisů a její životní kariéry“.[511] V recenzi z roku 1957 s názvem „Margaret Mead: Science or Science-Fiction?“ Worsley poukázal na „impresionistickou a často pochybnou povahu důkazů“ v jejích knihách určených pro širokou veřejnost.[512] Worsley narážel na „nekritické

[510] Freeman, s. 274.
[511] Peter Worsley v Lenora Forestel a Angela Gilliam (eds.), Confronting the Margaret Mead Legacy, ix.
[512] Tamtéž, x.

obdivování“ Meadové a citoval sympozium z roku 1983 v časopise American Anthropologist, kde ostře kritizoval Freemanovu kritiku, která podle Worsleyho nebyla odmítnutím Freemanových pečlivých důkazů, ale odsudkem jeho „teoretické orientace“.[513] John Waiko, bývalý ředitel Novoguinejského institutu pro sociální a ekonomický výzkum, který pozoroval Meadovou v Nové Guineji, ji kritizoval z podobných důvodů: Novoguinejci byli zděšeni tím, jak „nepřesně popsala jejich kulturu“, a ona se k těm, kteří ji zpochybňovali, chovala pohrdavě.[514]

Opět se jednalo o rozpad tradiční rodiny. Meadová ve svých závěrech mimo jiné uvedla: „… Je velmi pravděpodobné, že život malých dětí na Samoi má určité aspekty, které je zvláště dobře připravují na to, aby prošly životem bez nervové nestability.“[515] Taková je podle Meadové běžná existence, kterou viděla, ačkoli ve svých spisech tvrdila pravý opak, když uvedla, že lidé, kteří jsou na Západě považováni za mentálně retardované, by na Samoi žili bez povšimnutí a že „samoanská civilizace“ nikdy nedosáhne umělecké vznešenosti Západu.

Meadová tvrdila, že zjistila, že bezstarostná existence samoanského dítěte ustupuje pouze v míře, v jaké je uplatňována rodičovská autorita. Poučením v kapitole „Naše [západní] problémy ve vzdělávání“ je, že je třeba odstranit rodičovské pouto. Teprve pak bude možné dosáhnout šťastné

---

[513] Tamtéž, xii.
[514] John Waiko, ‘Culture, Identity, Commitment’, v knize Confronting the Margaret Mead Legacy, s. 245.
[515] Mead, Coming of Age, s. 208.

existence společnosti, o které Mead tvrdila, že nedokáže rozlišit mezi normální a podprůměrnou inteligencí a není schopna vytvářet velká umělecká díla.

> S ohledem na tuto hypotézu stojí za to podrobněji zvážit, které části zvláštního prostředí malého dítěte se nejvýrazněji liší od našeho. Většina z nich se týká rodinné situace, prostředí, které nejdříve a nejintenzivněji ovlivňuje vědomí dítěte. Organizace samoanské domácnosti téměř ve všech případech najednou eliminuje mnoho zvláštních situací, o nichž se předpokládá, že vedou k nežádoucím emocionálním stavům. ... ale v těch několika případech, kdy se samoanský rodinný život blíží tomu našemu, mají tendenci se vyvíjet zvláštní postoje související s pořadím narození a úzkými citovými vazbami s rodiči.[516]

Podle Meadové byla samoanská rodina zbavena patriarchální (nebo matriarchální) autority. Pokud bychom měřili samoanský fašismus, pravděpodobně by dosáhli nízkého skóre na stupnici „F“. Naopak existuje kolektivní autorita, kterou Meadová považuje za nadřazenou rodičovskému párovému svazku. Je silně hierarchická. Máme z toho vyvodit, že Meadová věřila, že rodičovská autorita je kořenem všeho zla na Západě, stejně jako kritičtí teoretici, ale že silně hierarchická společnost nahrazující rodičovskou autoritu je lepší? To se zdá být v rozporu s ideálem bezstarostného jedince, který se bez omezení realizuje. Je to

[516] Tamtéž, s. 208.

však v souladu s konstrukcí centralizovaného režimu nahrazujícího autoritu rodičů a nezávislost domácnosti.

> Úzký vztah mezi rodičem a dítětem, který má tak rozhodující vliv na mnoho lidí v naší civilizaci, že podřízení se rodiči nebo vzpoura proti rodičům se může stát dominantním vzorem celého života, se na Samoi nevyskytuje. Děti vychovávané v domácnostech, kde se o ně stará a utírá jim slzy půl tuctu dospělých žen a půl tuctu dospělých mužů, z nichž všichni představují ustanovenou autoritu, nerozlišují své rodiče tak ostře jako naše děti. ... Místo toho, aby se jako první lekci naučilo, že zde je laskavá matka, jejíž zvláštní a hlavní péčí je jeho blaho, a otec, jehož autoritě je třeba se podřídit, se samoanské dítě učí, že jeho svět je složen z hierarchie dospělých mužů a žen, na které se lze spolehnout a kterým je třeba se podřídit.[517]

V kontextu průmyslové společnosti, jejíž ekonomická struktura je složitější než struktura Samoy, co nahrazuje pouto mezi matkou, otcem a dítětem a autoritu obou rodičů, které „je třeba se podřídit“? V předstalinovském bolševickém Rusku převzala autoritu tovární školka a rodinný krb nahradily tovární společné kuchyně a jídelny; pro ženy byla „dřina“ domácích prací a výchovy dětí nahrazena vzrušujícími možnostmi tovární práce za stejných podmínek jako pro muže.

Meadová hovořila o „neformálních sexuálních vztazích“, které „s sebou nenesou břemeno silné citové vazby, takže

[517] Tamtéž, str. 209–210.

manželství z rozumu, diktované ekonomickými a sociálními důvody, vzniká snadno a rozpadá se bez silných emocí“.[518] Můžeme předpokládat, že samoanští náčelníci v 18. století získali kopii de Sadeho knihy Filozofie v budoáru a použili ji jako základ samoanské společnosti? V čím dál tím více koncentrované kapitalistické společnosti se situace v oblasti manželství, rodiny a rodičovských vazeb stále více „bolševizuje“, až na to, že se tak děje ve jménu „volného podnikání“ namísto „socialismu“, což je vývoj, na který zvláště upozornil bývalý levicový učenec Christopher Lasch.

Meadová pozorovala, že děti jsou

> vychovávány nikoli jednotlivcem, ale armádou jednotlivců k obecné konformitě, na kterou má osobnost jejich rodičů jen velmi malý vliv. … Je možné, že v naší kultuře, která je tak nabitá možnostmi volby, by bylo žádoucí alespoň v malé míře zmírnit silnou roli, kterou rodiče hrají v životě dětí, a tak eliminovat jeden z nejmocnějších náhodných faktorů při volbách v životě každého jednotlivce.[519]

Mohli bychom se zde dostat k důvodu, proč Meadová byla ve své terénní práci sponzorována Rockefellerem, proč jsou její knihy silně propagovány pro širokou veřejnost a proč ona a další boasovci zůstali dominantní v antropologii, zatímco ti vědci, kteří s nimi nesouhlasili, byli zatraceni? Jediným způsobem, jak prosadit a udržet „obecný soulad“, je „oslabit

[518] Tamtéž, s. 210.
[519] Tamtéž, s. 214.

roli rodičů v životě dětí“. Pro průmyslové společnosti to znamená, že dítě není formováno rodiči, ale armádou úředníků, průmyslových psychologů, sociálních pracovníků, reklamních a PR agentur a průmyslových programů, které zajišťují soulad s firemní etiketou maximalizace zisku v „inkluzivní ekonomice“. Tam, kde kdysi byl komisař, je dnes firemní „pracovník pro lidské vztahy“.

Role v obnově freudismu

Po první světové válce freudismus, který byl v módě mezi avantgardou a těmi, kdo v něm viděli prostředek k prosazování „sexuální svobody“, ustoupil do pozadí ve prospěch jiných psychobiologických teorií. Margaret Meadová, jako nejaktivnější z Boasových chráněnců, publikovala populární zprávy o svých antropologických studiích,

> pravděpodobně udělala stejně jako kdokoli jiný v USA, aby levicová freudovská kritika libidinózní represe v moderní civilizaci zůstala v těchto letech v kulturním pozadí. Meadová po celou svou kariéru důsledně využívala své výpravy do oblasti participativní observace k vytvoření komparativního antropologického modelu lidských kultur jako jedinečných, synkretických a dynamických projevů univerzální tendence vytvářet smysl a komunitu, založeného na odmítnutí rasistických teorií jako vědecky a eticky neplatných a hluboce zakořeněného ve freudovském přesvědčení, že soukromé sociální interakce a zvyky, zejména ty, které se týkají sexuality,

> jsou obzvláště užitečné pro pochopení širších sociálních struktur.[520]

Ačkoli radikální zastánci „svobodné lásky“, jako například kolegyně Margaret Sangerové, [židovská] anarchistka Emma Goldmanová, byli potlačeni zákonem, Meadová a Ruth Benedictová, obě „staré americké krve“, na rozdíl od mnoha předchozích radikálů, měly lepší předpoklady pokračovat v „té starší agendě“ levicových radikálů a jejich buržoazních liberálních spojenců, „částečně díky vakuu vytvořenému čistkami“. „Ujaly se vedení při prosazování nyní internalizované libertariánské agendy této staré aliance“.[521]

> Kniha Coming of Age in Samoa představuje jasný příklad toho, jak práce Meadové pomohla nasměrovat nově vznikající obor kulturní antropologie tímto směrem, a ve skutečnosti by byla nepochopitelná pro čtenáře, kteří nejsou dobře obeznámeni s obrysy freudovského pohledu na svět.[522]

Přední americký psychoanalytik [židovského původu] A. A. Brill v propagačním textu ke knize Coming of Age in Samoa (vydání z roku 1963) uvedl, že „Meadová prostřednictvím praktické demonstrace poskytla důkladné potvrzení psychosexuálních teorií, které prosazoval Freud a jeho žáci“.[523] Meadová údajně prokázala, že Samoa je prostá neuróz a stresů puberty díky údajně libertinskému způsobu života mýtických

---

[520] Charles F. Williams, s. 58.
[521] Tamtéž, s. 59.
[522] Tamtéž.
[523] Citováno Charlesem F. Williamsem, s. 61.

ušlechtilých divochů. Opět by se dalo uvažovat, zda Meadová, podobně jako Wilhelm Reich, Althusser nebo Kinsey, neprojektovala svou vlastní osobnost na celou společnost, aby tak normalizovala své vlastní rysy. Charles Williams se domnívá, že by to mohlo vysvětlovat polemickou povahu knihy Coming of Age in Samoa, která doporučuje západním společnostem poučit se z „primitivních společností“. Meadová tvrdila, že „normální skupinové normy“ zahrnují příležitostná a běžná lesbická setkání, i když ne trvalého charakteru.

> To samozřejmě ukazuje, alespoň pro západního čtenáře, na zřejmou a ústřední motivaci polemického tónu knihy: její vlastní osobní zkušenost se studiem na čistě ženských vysokých školách se silnou tradicí homosexuálních vztahů a její občasné zkušenosti s homosexuální láskou v dospělosti, včetně jejího známého vztahu s Ruth Benedictovou.[524]

Právě Meadové dílo Coming of Age in Samoa „nejjasněji ukazuje, jak byla psychoanalyticky podložená rétorika volné lásky prosazována bílými liberály v období po první světové válce, kdy byli radikálové vyhnáni z politiky i z klinické psychoanalytické praxe“. Knihy Meadové a Benedictové měly za cíl „usnadnit transformaci, nebo alespoň významnou úpravu v neo-freudovském smyslu tohoto pojmu, v moderní kultuře Spojených států“.[525]

---

[524] Tamtéž, s. 67.
[525] Tamtéž, s. 76.

Trvalý charakter primárních vazeb

> Morálka není vnucena zvenčí; máme ji v sobě od samého počátku – ne zákon, ale naši morální povahu, bez níž by kolektivní život lidské společnosti nebyl možný. — CARL JUNG

Carl Jung tvrdil, že člověk není v žádném případě nad instinkty ani nad minulými historickými érami; že jsou vrstveny v jeho podvědomí a jsou ignorovány nebo potlačovány na vlastní nebezpečí. Jung neusiloval o odstranění instinktů, ale o rovnováhu. To byl jeho koncept individuace; integrace já jako celistvé bytosti. Instinkty jsou součástí podvědomí spolu s archetypy a projevují se jako mýty a náboženství v kolektivním podvědomí lidí, stejně jako u jednotlivců. Jsou nezbytné pro psychické blaho jednotlivce i skupiny. Projevují se jako primární vazby, které kritičtí teoretici usilovali odstranit jako primitivní a dětinskou překážku „pokroku“ lidstva směrem k plně autonomnímu já.

Jung řekl o „zákonech vytvořených člověkem“, že odrážejí vrozenou nutnost, kterou je třeba projevit, nikoli potlačit. Kreativní vyjádření těchto instinktů Jung nazval psychizací; Friedrich Nietzsche sublimací. Tato vůle k řádu je základem kreativity, nikoli, jak tvrdili Fromm a další, jejím potlačením. Pro Wilhelma Reicha je proto cestou k seberealizaci neomezený orgasmus, zatímco postfreudovci se shodují v tom, že základním pudům musí být dána volná ruka; údajně tak „volná“, jako „ušlechtilý divoch“ z poetické představivosti 18. století, nebo „svobodná láska“ generace 60. let, nebo Meadové vnímání samoanských adolescentů.

Jung a Nietzsche

Pro Nietzscheho, jednoho z nejvíce nepochopených a špatně interpretovaných filozofů, jehož myšlenky byly přivlastněny a zkresleny kritickými teoretiky, navzdory jeho odporu ke všemu socialistickému, „mohl být například sexuální impuls nasměrován do tvůrčí duchovní činnosti, místo aby byl přímo uspokojen. Podobně barbarská touha mučit svého nepřítele může být sublimována do touhy porazit svého rivala, řekněme v olympijských soutěžích...“[526] Kritičtí teoretici rozvedli Nietzscheho vůli k moci jako předzvěst seberealizace humanistické psychologie, která se stala módním trendem v 60. letech 20. století a našla své infantilní vyjádření v Nové levici a nejvýrazněji v „rodině“ Charlese Mansona. Christine Swanton proto považuje za „klíčové oblasti, které jsou jádrem vůle k moci jako vývojové teorie“, „vyvinuté psychology, jako je Fromm... Erich Fromm, připomínající Nietzscheho, rozlišoval mezi ‚syndromem podporujícím život‘ a ‚syndromem bránícím životu‘. ... Stejně jako u Nietzscheho je pro Fromma odcizení od sebe sama destruktivní pro životní afirmaci...“[527] Nietzsche se tak spolu s Frommem, Marcusem a nešťastným Adornem stává filozofickým otcem hippies, yippies, yuppies a pacientů skupinové terapie. Swanton naráží na Fromma, když tvrdí, že návrat k prvotní krutosti je „nesnesitelnou frustrací způsobenou společenskými omezeními“... „zvyky, úctou, sebekontrolou“... „a potřebou se od nich osvobodit“.[528] Pokud předpokládáme, že Nietzscheho překonávání sebe sama znamená, stejně jako u

[526] Walter Kaufmann, s. 214.
[527] Christine Swanton, s. 140.
[528] Tamtéž, s. 142.

Fromma, Reicha a Marcuse, odmítnutí omezení, zvyků a sebeovládání, aby se stalo dalším typem „teorie vývoje“, pak se hloubka tohoto filozofa redukuje na banalitu moderní epochy. Zatímco Nietzsche rozlišoval mezi „morálkou otroků“ a „panskou morálkou“, tato není definována hedonistickým a malicherným odmítáním morálky a omezení v honbě za nesmyslnou „seberealizací“ popové terapie, ale jako hledání vyššího člověka jako předehry k dalekému nadčlověku. To je tak daleko, jak jen lze od shovívavé hippie nirvány postfreudovské „svobody“. Nietzscheho úcta k hinduistickému Manuovu zákoníku, „přirozenému zákonu první třídy, nad nímž nestojí žádný svévolný příkaz, žádná ‚moderní idea‘“.[529], například naznačuje, že jeho posláním nebylo osvobodit člověka od omezení, ale ohlašovat návrat přísné morálky vůči sobě samému. Nietzscheho vůle k moci, jak sama Swantonová uvádí, je v protikladu k volnému vládnutí „principu slasti“, který je však základem postfreudovského učení. Proti takovým „moderním myšlenkám“ Nietzsche brojil ve svém spise Manuův zákoník:

> Nejinteligentnější muži, stejně jako ti nejsilnější, nacházejí své štěstí tam, kde by jiní našli jen neštěstí: v bludišti, v tvrdosti k sobě samým i k ostatním, v úsilí; jejich potěšení spočívá v sebekázni; v nich se asketismus stává druhou přirozeností, nutností, instinktem.[530]

---

[529] Nietzsche, Antikrist, oddíl 57.
[530] Tamtéž.

Pokud jde o Nietzscheho pohled na ty, kteří by člověka ve jménu „svobody“ od omezení degradovali na nicotu: „Koho z dnešní lůzy nenávidím nejvíc? Lůzu socialistů. …“[531]

Na takové představy o člověku, který se „osvobozuje“ od organických pout, která byla podstatou jeho bytí od nepaměti, Jung odpověděl:

> Morální zákon není nic jiného než vnější projev vrozené touhy člověka ovládat a kontrolovat sám sebe. Tento impuls k domestikaci a civilizaci se ztrácí v temných, nepochopitelných hlubinách evoluční historie člověka a nelze jej nikdy chápat jako důsledek zákonů uložených zvenčí. Člověk sám, poslouchající své instinkty, vytvořil své zákony.[532]
>
> Morálka nebyla přinesena na kamenných deskách ze Sinaje a vnucena lidem, ale je funkcí lidské duše, stejně starou jako lidstvo samo. Morálka není vnucena zvenčí; máme ji v sobě od počátku – ne zákon, ale naši morální povahu, bez níž by kolektivní život lidské společnosti nebyl možný.[533]

Tato vrozená „morální povaha“ je základem rozvoje jednotlivce i kolektivu. Zákony jsou jejím projevem, nikoli původem. Levice se snaží nahradit tuto vrozenou „morální povahu“, která je pro ni pouze odrazem zákonů společenské výroby.

---

[531] Tamtéž.
[532] Carl Jung, Collected Works, v. 4, odst. 486.
[533] Tamtéž, sv. 7, odst. 30.

Spiritualita je také vrozená nutnost, kterou freudovci a marxisté považují za pověru a magii. Jung o tom psal a naznačil svůj nietzscheánský vliv:

> Duchovní princip není, přísně vzato, v rozporu s instinktem jako takovým, ale pouze se slepou instinktivitou, která ve skutečnosti představuje neoprávněnou převahu instinktivní povahy nad duchovní. Duchovní se v psychice projevuje také jako instinkt, dokonce jako skutečná vášeň, „požár“, jak to kdysi vyjádřil Nietzsche. Nevychází z žádného jiného instinktu, jak by nás chtěli přesvědčit psychologové zabývající se instinktem, ale je to princip siti generis, specifická a nezbytná forma instinktivní síly.[534]

Mýtus o „ušlechtilém divochovi“, nezkaženém civilizací, je ideálem, který inspiroval sny salónní inteligence již od dob osvícenství. Na základě představované přirozené nevinnosti utopisté věří, že mohou člověka znovu stvořit podle toho prvotního obrazu, který ve skutečnosti nikdy neexistoval, a že člověk může být „svobodný“ a „spontánní“. Ačkoli hippies se tomuto ideálu přiblížili tím, že se váleli ve vlastní špíně a nemocech, Jung takové iluze neměl:

> Člověk žijící v přirozeném stavu není v žádném smyslu pouze „přirozený“ jako zvíře, ale vidí, věří, bojí se a uctívá věci, jejichž význam nelze vůbec odhalit z podmínek jeho přirozeného prostředí. Jejich skrytý význam nás ve skutečnosti vede daleko od všeho, co je přirozené, zřejmé

[534] Tamtéž, sv. 8, odst. 108.

> a snadno srozumitelné, a často je v ostrém kontrastu s přirozenými instinkty.[535]

Mýtus, který Jung nazýval „náboženským instinktem“, je podstatnou součástí vývoje člověka a vyjádřením jeho místa ve vesmíru; nejde o „opium lidstva“, zbraň vládnoucí třídy k udržení poslušného obyvatelstva, ani o dětinskou pověru, která brání jednotlivci v neomezené spontánní kreativitě. Všechny národy v celé historii měly vnitřní nutkání vytvářet náboženství a pojetí Božství; „nejsilnější vnitřní nutkání, které lze vysvětlit pouze iracionální silou instinktu“. „Dalo by se téměř říci, že kdyby byly všechny tradice světa jedním úderem odstraněny, celá mytologie a celá historie náboženství by začaly znovu s další generací“.[536] Racionalismus je odtržení od prapůvodního zdroje myšlení, umění a náboženství. Jung prohlásil: „Celé mé úsilí směřovalo k tomu, abych ukázal, že mýtus je něco velmi skutečného, protože nás spojuje s instinktivními základy naší existence.“[537]

> Instinkt není izolovaná věc a ani v praxi jej nelze izolovat. Vždy s sebou přináší archetypální obsah duchovní povahy, který je zároveň jeho základem i omezením. Jinými slovy, instinkt je vždy a nevyhnutelně spojen s něčím jako životní filozofií, jakkoli archaickou, nejasnou a mlhavou. Instinkt stimuluje myšlení, a pokud člověk nemyslí z vlastní vůle, dochází k nutkavému myšlení, protože dva póly psychiky, fyziologický a mentální, jsou nerozlučně spojeny. Z tohoto

[535] Tamtéž, sv. 8, odst. 98.
[536] Tamtéž, sv. 4, odst. 30.
[537] Carl Jung, Letters, sv. II, s. 468.

důvodu nelze instinkt osvobodit bez osvobození mysli, stejně jako mysl oddělená od instinktu je odsouzena k marnosti.[538]

Mytolog Joseph Campbell diskutoval o rozdílech v pohledu Junga a Freuda, přičemž Freudův pohled sdíleli také kritičtí teoretici. Pro Freuda jsou mýty veřejnými sny a sny jsou soukromými mýty. „Oba jsou podle jeho názoru příznakem potlačení infantilních incestních tužeb, přičemž jediným podstatným rozdílem mezi náboženstvím a neurózou je to, že první z nich je více veřejné. ... Civilizace sama o sobě je ve skutečnosti patologickou náhražkou nevědomých dětských zklamání. A tak Freud ... hodnotil svět mýtů, magie a náboženství negativně, jako omyly, které je třeba vyvrátit, překonat a nakonec nahradit vědou“.[539]

S Freudem jsou kritičtí teoretici schopni dekonstruovat a rozbít „civilizaci“ způsobem, který má dalekosáhlejší dopad než třídní boj marxismu. Zasahují samotný kořen lidské existence, který je mnohem víc než jen ekonomické vztahy marxismu. Jung měl „zcela odlišný přístup“, píše Campbell, přičemž mýty a náboženství sloužily „pozitivním, život potvrzujícím účelům“. Mýty, jsou-li správně čteny, píše Campbell s odkazem na Junga, jsou prostředkem, kterým se jedinec může znovu spojit se svými „vnitřními silami“, když jsou zastíněny všední rutinou. Mýty jsou moudrostí tisíciletí. „Proto nebyly a nemohou být nahrazeny vědeckými

[538] Carl Jung, Collected Works, sv. 16, odst. 185.
[539] Joseph Campbell (1961).

poznatky...“[540] To však neznamenalo výzvu pro západního člověka, aby se vrátil k primitivním atavismům, protože individualizace vyžaduje rovnováhu:

> Zde však existuje také nebezpečí, a to nebezpečí, že nás naše sny a zděděné mýty odvedou od světa moderního vědomí a uvězní nás v archaických vzorcích cítění a myšlení, které nejsou vhodné pro současný život. Jung proto tvrdí, že je zapotřebí dialog, nikoli fixace na jednom z pólů; dialog prostřednictvím symbolických forem vycházejících z podvědomí a rozpoznávaných vědomím v neustálé interakci.[541]

I v moderním světě, kde se prosazuje sekularismus a pohrdá se náboženstvím, vzniká velká touha po mýtu, který by nahradil zabité bohy, byť je tato touha zkreslena fascinací zejména mýty a náboženstvími kultur, které nejsou vlastní. Jung varoval před škodlivým charakterem fetišizace cizího a napsal, že kvůli prapůvodnímu psychologickému rozdílu mezi rasami „nemůžeme transplantovat ducha cizí rasy jako celek do naší vlastní mentality, aniž bychom ji citelně poškodili, což však neodradí ty, kteří mají slabý instinkt, aby se o to pokusili“.[542]

V odmítnutí představy o univerzálním lidství, které by existovalo na jiné než nejprimitivnější úrovni existence, a modernistického dogmatu, že rasy mohou bez výhrad přijímat poučení a názory jiných, Jung prohlásil:

---

[540] Tamtéž.
[541] Tamtéž.
[542] Jung, Collected Works, op. cit., sv. 7, s. 149, pozn. 8.

> Ve skutečnosti nejsme schopni si nic vypůjčit ani vstřebat zvenčí, ze světa nebo z historie. To, co je pro nás podstatné, může vyrůst pouze z nás samotných. Když je běloch věrný svým instinktům, reaguje obranně na jakoukoli radu, kterou mu někdo dá. To, co již přijal, je nucen znovu odmítnout, jako by to bylo cizí těleso, protože jeho krev odmítá asimilovat cokoli, co vzešlo z cizí půdy.[543]

Jedná se o jednoznačné varování před multikulturalismem a představami o „kulturním obohacení“ prostřednictvím vědomého či nevědomého, dobrovolného či vynuceného přijímání toho, co by se dalo nazvat „cizími tělesy“, do kulturního organismu.

Tam, kde freudovsko-marxistický myslitel vidí potlačení individuální „svobody“ a zablokování cesty k „seberealizaci“, organický myslitel vidí trvalé základy pro vše, co se skutečně seberealizuje. Fromm se snažil tyto „vazby“ přerušit, aby mohl vytvořit nové. Kde je v takovém přerušení kotva? Pro jakýkoli typ politického zřízení se musíme vrátit k myšlence z 18. století, že jednotlivci uzavírají smlouvu o vytvoření „společnosti“, což je skutečně předpoklad našich současných představ o „občanské společnosti“. Jak se z takové občanské společnosti, která se dnes stala univerzální, „odstoupit“, je jiná otázka, jak dokládá jakobínská „teroristická vláda“ ve Francii nebo zničení takzvaných „odpadlických států“ OSN a NATO. Rousseau při formulování doktríny „společenské smlouvy“ vycházel z

[543] Tamtéž, sv. 7, odst. 31.

abstrakce „obecné vůle“, kterou po jejím ustavení nemohl jednotlivý „občan“ odmítnout.

Jung si uvědomoval, že moderní éra Západu se formovala po staletí. Kulturní epochy nevznikají jako náhlé a jasně ohraničené období, stejně jako nelze přesně vymezit stáří, střední věk a mládí jednotlivce, ale existují určité znaky. Jung viděl, že tyto moderní doktríny vznikly v předchozích stoletích, a poukázal na „věk rozumu“ a na „americké psychology“ jako na produkt této epochy: „Většina vašich [amerických] psychologů, jak se mi zdá, je stále v 18. století, protože věří, že lidská psychika je při narození tabula rasa, zatímco všechna poněkud diferencovaná zvířata se rodí se specifickými instinkty“.[544]

> Instinkt sebeuchování občana by měl být za každou cenu chráněn, protože jakmile je člověk odříznut od výživných kořenů instinktu, stává se míčkem, který se pohupuje podle toho, jak fouká vítr. Pak není o nic lepší než nemocné zvíře, demoralizované a zdegenerované, a k jeho uzdravení může přispět jen katastrofa.[545]

Odříznutí od „živících kořenů instinktu“ je přesně cílem modernistických doktrín. Co jsou tyto „živící kořeny“, pokud ne „primární vazby“, které kritičtí teoretici odsuzují jako represivní a které dosahují vysokého skóre na „F škále“? Dále: „Jelikož žádné zvíře se nenarodí bez instinktivních vzorců, není žádný důvod se domnívat, že by se člověk měl narodit bez

[544] Carl Jung, Letters, sv. II, s. 150.
[545] Carl Jung, Collected Works, sv. 10, odst. 413.

svých specifických forem fyziologických a psychologických reakcí“.[546] Ale pro Fromma a spol. je to, s čím se člověk „narodí“, něco, co je třeba odstranit jako břemeno.

Pro kritické teoretiky byly „primární vazby“ jednou přerušeny a již nemohly být obnoveny; nebezpečí spočívalo v tom, že člověk by si tuto „svobodu“ nevybral, aby se stal „spontánním“ prostřednictvím „lásky“, ale vrátil by se zpět k otcovské jistotě autority.

Fromm označil Junga za „reakcionáře“. Obhajoba „primárních vazeb“ podle Fromma dokazovala „Jungův nedostatek oddanosti autentičnosti“, a to díky Jungově „směsi zastaralých pověr, neurčitého pohanského uctívání modly a vágních řečí o Bohu, jakož i tvrzení, že buduje most mezi náboženstvím a psychologií...“[547]

[546] Carl Jung, Letters, sv. II, s. 152.
[547] Fromm citován Frankem McLynnem, Carl Gustav Jung: A Biography, s. 434.

Dialektika kritické teorie

> Univerzita nesmí být cílem sama o sobě; musí být institucí reagující na potřeby společnosti, silnou hybnou silou sociálního a ekonomického rozvoje, zabývající se výukou a výzkumem potřebným pro přechod od tradičního k modernímu způsobu života. — Rockefellerova nadace, 1968

Kritická teorie převzala od Marxe dialektickou metodu. Společenský vývoj byl založen na historických zákonech, v nichž se střetávají protiklady, a z tohoto konfliktu vzniká syntéza, po níž následuje nový střet protikladů: rovnice teze + antiteze = syntéza…, vyjádřená také jako teze obsahující zárodky své vlastní destrukce. To je lineární, „progresivní“ „pochod dějin“. Marx mesiášsky věřil, že ze střetu buržoazie a proletariátu vzejde socialistická a nakonec komunistická světová společnost, a poté bude historie dokončena; další dialektika již nebude existovat. Proč by měl být světový komunismus vyvrcholením historie, Marx zřejmě nevysvětlil, ale vycházel z představ typických pro anglický Zeitgeist, v jehož duchu psal. Podobně liberálně-kapitalistický teoretik profesor Francis Fukuyama prohlásil, že jakmile se liberálně-demokratický kapitalismus etabluje po celém světě, bude to doslova „konec dějin“.[548] Darwinističtí vědci devatenáctého století považovali své století za vrchol celé historie a v Londýně se konala Velká výstava (1851), aby to dokázala. Budoucnost patřila průmyslu a vědě a tato vize platí dodnes.

---

[548] Francis Fukuyama (1992).

Kritičtí teoretici aplikovali marxistickou dialektiku na Freudovu psychoanalýzu a tento „progresivní“ „pochod historie“ vnímali z psychologického hlediska. Stejně jako Marx kritičtí teoretici tvrdili, že kapitalismus je nezbytnou fází této dialektiky, protože kapitalismus a před ním reformace a renesance přinesly nové pojetí svobody tím, že podkopaly tradiční společenský řád. Fromm psal o kapitalismu v této psychosociální dialektice podobně jako Marx ve svých komentářích o kapitalismu v souvislosti s třídním bojem:

> Jakékoli kritické hodnocení vlivu průmyslového systému na tento druh vnitřní svobody musí vycházet z plného pochopení obrovského pokroku, který kapitalismus znamenal pro rozvoj lidské osobnosti. Ve skutečnosti se každé kritické hodnocení moderní společnosti, které tuto stránku věci opomíjí, musí ukázat jako zakořeněné v iracionálním romantismu a je podezřelé z toho, že kapitalismus kritizuje nikoli v zájmu pokroku, ale v zájmu zničení nejdůležitějších úspěchů člověka v moderních dějinách.[549]

Fromm zde odsuzuje ty, kteří kapitalismus nepovažují za nezbytnou součást procesu „rozvoje lidské osobnosti“, jako zastánce „iracionálního romantismu“. Marx jej odsoudil jako „reakcionismus“. Pravice se jeví jako jediná doktrína, která se skutečně staví proti kapitalismu a nevidí v něm krok v „rozvoji lidské osobnosti“, ale spíše regres. Není divu, že levice se tak

[549] Erich Fromm (1942), s. 92.

snadno spojuje s oligarchií v útocích na pravici. Fromm pokračuje:

> To, co protestantismus započal v oblasti duchovního osvobození člověka, kapitalismus dokončil v oblasti mentální, sociální a politické. Základem tohoto vývoje byla ekonomická svoboda, jejím zastáncem byla střední třída. Jedinec již nebyl svázán pevným sociálním systémem založeným na tradici a s relativně malým prostorem pro osobní rozvoj nad rámec tradičních limitů. Mohl a měl uspět v osobním ekonomickém zisku, pokud ho k tomu vedla jeho píle, inteligence, odvaha, šetrnost nebo štěstí. Měl šanci na úspěch, ale také riskoval, že prohraje a stane se jednou z obětí nebo zraněných v nelítostném ekonomickém boji, ve kterém každý bojoval proti všem ostatním. Ve feudálním systému byly hranice jeho životního rozvoje stanoveny ještě před jeho narozením, ale v kapitalistickém systému měl jednotlivec, zejména člen střední třídy, šanci – navzdory mnoha omezením – uspět na základě svých vlastních zásluh a činů. Viděl před sebou cíl, o který mohl usilovat a který měl často dobrou šanci dosáhnout. Naučil se spoléhat na sebe, činit zodpovědná rozhodnutí, vzdát se uklidňujících i děsivých pověr. Člověk se stále více osvobozoval z pout přírody, ovládl přírodní síly do míry, která byla v předchozí historii neslýchaná a nepředstavitelná. Lidé se stali rovnými; rozdíly v kastách a náboženství, které kdysi představovaly přirozené hranice bránící sjednocení lidstva, zmizely a lidé se naučili uznávat se navzájem jako

> lidské bytosti. Svět se stále více osvobozoval od mystických prvků; člověk začal nahlížet na sebe objektivně a s čím dál méně iluzemi. Rostla i politická svoboda. Díky své ekonomické pozici mohla rostoucí střední třída dobýt politickou moc a nově získaná politická moc vytvořila větší možnosti pro ekonomický pokrok.[550]

Fromm uvedl, že oligarchické a buržoazní revoluce ve jménu „lidí“ pokračovaly v procesu, který započal renesancí a reformací a pokračoval „velkými revolucemi v Anglii [Cromwell] a Francii [jakobinismus] a bojem za americkou nezávislost [které] jsou milníky tohoto vývoje“.[551]

Pro kritické teoretiky musí být dalším krokem v psycho-sociologicko-historické dialektice náprava odcizení vyplývajícího z rozpadu „primárních vazeb“ prostřednictvím vynalezení nových forem identity. Cesta k utopii seberealizace vyžaduje revoluci. Kapitalismus osvobodil člověka od jeho organických pout, Gemeinschaft bylo nahrazeno smluvní občanskou společností. Zbývá jen komodita, a to především komodifikace vlastní práce, zatímco ve středověku existovalo řemeslo jako sociální funkce daná Bohem. Fromm vysvětlil:

> Přístup k práci má charakter nástroje; na rozdíl od středověkého řemeslníka se moderní výrobce nezajímá primárně o to, co vyrábí; vyrábí v podstatě proto, aby dosáhl zisku ze své kapitálové investice, a to, co vyrábí, závisí v podstatě na trhu, který slibuje, že investice

[550] Erich Fromm (1942), s. 92.
[551] Tamtéž, s. 92.

> kapitálu do určitého odvětví se ukáže jako zisková. Nejen ekonomické, ale i osobní vztahy mezi lidmi mají tento charakter odcizení; namísto vztahů mezi lidmi nabývají charakteru vztahů mezi věcmi. Ale snad nejdůležitějším a nejničivějším příkladem tohoto ducha instrumentality a odcizení je vztah jedince k sobě samému. Člověk neprodává jen zboží, prodává sám sebe a cítí se být zbožím. Manuální dělník prodává svou fyzickou energii; obchodník, lékař, úředník prodávají svou „osobnost". Musí mít „osobnost", pokud chtějí prodávat své produkty nebo služby.[552]

V tomto bodě se tradiční pravice shoduje s podobným hodnocením Marxe. Ale zatímco Marx odsuzoval reakcionáře, kteří usilovali o návrat ke gotickému étosu, a kritičtí teoretici mají svou „F škálu", tradiční pravice zpochybňuje moudrost odmítání minulosti za účelem překonání propasti směrem k budoucnosti, jejíž jediným prodejním argumentem je samozvaný „pokrok". Fromm odkazuje na filozofy osvícenství a průmyslové revoluce jako na hlasatele budoucnosti, v níž je já jediným smyslem existence, a přitom obscénně spojuje Nietzscheho s Diderotem, Rousseauem a Marxem. Stejně jako Marx odsuzuje Fromm „reakcionáře" za to, že chtějí obnovit to, co kapitalismus zničil.

> Filozofové období francouzské revoluce a v devatenáctém století Feuerbach, Marx, Stirner a Nietzsche opět nekompromisně vyjádřili myšlenku, že jedinec by neměl

[552] Tamtéž, s. 103.

být podřízen žádným účelům mimo svůj vlastní růst nebo štěstí. Reakční filozofové téhož století však výslovně postulovali podřízenost jednotlivce duchovní a světské autoritě. Druhá polovina devatenáctého století a počátek dvacátého století ukazují trend lidské svobody v jejím pozitivním smyslu na vrcholu. Nejen střední třída se na něm podílela, ale také dělnická třída se stala aktivním a svobodným činitelem, bojujícím za své vlastní ekonomické cíle a zároveň za širší cíle lidstva.[553]

Fromm, když naráží na „dělnickou třídu“ jako na součást stejného revolučního procesu jako buržoazie, také nevědomky naznačuje to, co Spengler viděl jasněji, že „neexistuje žádné proletářské, ani komunistické hnutí, které by nepůsobilo v zájmu peněz“.[554] Socialistická odpověď na kapitalismus byla jeho zrcadlovým obrazem, nikoli jeho překonáním. Namísto toho, co podle Fromma mělo být velkým příslibem individuální „svobody“ v 19. století, došlo k vzestupu oligarchie.[555] Kritické schopnosti moderního člověka jsou také otupovány reklamou, lituje Fromm [556], zatímco zde byla reklama a samotná myšlenka obchodní konkurence pro gotické myšlení hanebná. Jakákoli řeč o obnovení gotického étosu je však pro Marxe a Fromma anathema.

Úkolem je spíše pokračovat v revoluci za zajištění „lidského štěstí a seberealizace“ v procesu, který započali

[553] Tamtéž, s. 106.
[554] Oswald Spengler, The Decline of the West, sv. II, s. 402.
[555] Fromm, Fear of Freedom, s. 106.
[556] Tamtéž, s. 110.

Luther, Jindřich VIII. a Kalvín a pokračovali v něm Cromwell, Robespierre, Franklin, Marx a Freud. Člověk se nemůže „vrátit“ k tradičnímu životu, od kterého byl odtržen; může se pokusit „uniknout“ nejistotě své „svobody“ tím, že se obrátí k autoritářství, ale jeho seberealizovaná budoucnost spočívá v nově nalezené „spontánnosti“.[557]

„Láska“ je prostředkem, pomocí kterého může odcizený spontánní jedinec najít nové vztahy, ale ne „láska“ ve smyslu jakéhokoli odříkání se sebe sama pro druhého. Ale „láska“ by také vedla k potlačení spontánnosti, protože je to oběť někomu mimo sebe, pokud kritičtí teoretici nemají na mysli to, co by se eufemisticky dalo nazvat „sebeláskou“. Jelikož v „lásce“ musí existovat polarita, jedná se o „lásku“ nejasného, univerzálního druhu, která „vychází z potřeby překonat odloučenost“ a vede k „jednotě – a přesto není individualita eliminována“.[558] Nejde o rodinnou lásku, ale o „lásku“ ke všemu obecně a k ničemu konkrétnímu. Susan Atkinsová, zdrogovaná přívrženkyně Charlese Mansona, vyjádřila stejnou filozofii svému kurátorovi: „Láska je všechno; všechno je nic“.[559] Atkinsová vyjádřila celou freudovsko-marxistickou dialektiku šesti slovy, zatímco Fromm, Marcuse, Adorno, Horkheimer a další k tomu potřebovali hromadu papíru. Jedinec tím, že přeruší „primární vazby“ na rodinu, dědictví, víru a vlast, získává nový smysl z tohoto nejasného závazku k „lidskosti“; zmaření v univerzální pozemské nirváně.

---

[557] Tamtéž, s. 121.
[558] Tamtéž, s. 225.
[559] Tom O’Neill, s. 278.

> Pokud jedinec realizuje své já spontánní činností a tím se vztahuje ke světu, přestává být izolovaným atomem; on i svět se stávají součástí jednoho strukturovaného celku; má své oprávněné místo, a tím mizí jeho pochybnosti o sobě samém a o smyslu života.[560]

„Osamělost“ člověka se tak „rozpouští“, když „jedinec přijímá svět“. Tento nový způsob seberealizace znamená odmítnutí majetku a „duševních vlastností, jako jsou emoce nebo myšlenky“, které jen brání jednotlivci v jeho snaze o seberealizaci.

> Pozitivní svoboda také implikuje princip, že neexistuje žádná vyšší moc než toto jedinečné individuální já, že člověk je středem a smyslem svého života; že růst a realizace individuality člověka je cílem, který nikdy nemůže být podřízen účelům, které mají údajně větší důstojnost.[561]

Podřídit se „vyšší moci“ znamená „fašismus“, ale jedním z mála praktických opatření, byť nejasných, které Fromm prosazuje, je „plánovaná ekonomika“[562], kterou označuje jako „demokratický socialismus“. Fromm však vidí i nebezpečí v tom, aby „plánování shora bylo spojeno s aktivní účastí zdola“[563], aby to neskončilo jako v SSSR, kde se socialistický sen zvrtl. Lze se ptát, jak by „tvůrčí spontánnost“ fungovala v rámci „plánovaného hospodářství“, pokud by individuální

[560] Tamtéž, s. 226.
[561] Tamtéž, s. 228.
[562] Tamtéž, s. 235.
[563] Tamtéž, s. 236.

pojetí „lásky k práci“ neumožňovalo plnit výrobní plány? Je to případ, kdy by byla „racionální autorita“ ospravedlněna, „s aktivní účastí zdola“, vynucená například kulkou do hlavy nebo snížením přídělů v tovární jídelně?

Důležité je samotné jednání, nikoli výsledek, píše Fromm. Tímto způsobem přestává být jednání komoditou a štěstí se nedosahuje snahou o dosažení cíle, ale prožíváním přítomného okamžiku.[564] Jak přesně se taková ekonomika „plánuje“, je opět záhadou. To neznamená, že by neměly existovat „ideály“[565], pouze že „ideály“ by neměly přesahovat seberealizaci a musí zůstat v souladu se světem. Zde lze rozpoznat premisy různých hesel, která charakterizovala revoltu mládeže v 60. letech: „žít v přítomnosti“ tím, že se staneme součástí „nového vztahu ke světu“ prostřednictvím spontánnosti.[566]

Pokud se celá premisa jeví jako příliš nejasná a protichůdná, Fromm má vysvětlení: „Nemusíme vždy vědět, co tomuto cíli slouží...“ Ujišťuje nás však, že na tuto velkou otázku nelze odpovědět metafyzicky, ale empirickou vědou, freudovsko-marxistickou vědou.[567] Tato věda prokázala, že jakýkoli „ideál“, který je mimo jednotlivce, není „ideálem“, ale „patologií“.[568] Ať už jsou v Frommově pojednání jakékoli nejistoty, vrací se a uzavírá s ústředním cílem kritických

[564] Tamtéž, s. 226.
[565] Tamtéž, s. 229.
[566] Tamtéž, s. 226.
[567] Tamtéž, s. 229.
[568] Tamtéž, s. 230.

teoretiků, rodinou, jejíž vliv na dítě musí být obcházen vzdělávacím systémem:

> … Freud ukázal, že rané zkušenosti dítěte mají rozhodující vliv na formování jeho charakterové struktury. Pokud je to pravda, jak pak můžeme pochopit, že dítě, které – alespoň v naší kultuře – má jen malý kontakt se společenským životem, je jím formováno? Odpověď není jen v tom, že rodiče – kromě určitých individuálních odchylek – uplatňují výchovné vzorce společnosti, ve které žijí, ale také v tom, že ve svých osobnostech reprezentují sociální charakter své společnosti nebo třídy. Přenášejí na dítě to, co můžeme nazvat psychologickou atmosférou nebo duchem společnosti, prostě tím, že jsou tím, čím jsou – totiž reprezentanty tohoto ducha. Rodinu lze tedy považovat za psychologického zástupce společnosti.[569]

Althusser dospěl ke stejnému závěru jako Reich a Horkheimer: rodina je primárním inkubátorem společenského řádu a společenské morálky, který musí být odstraněn, aby mohla pokračovat další fáze lidské evoluce. Fromm o rodičovském vztahu uvedl, že

> pokud se vyvine nepřátelství a je potlačeno a pokud zároveň otec nebo matka nabízejí lásku nebo péči pod podmínkou podrobení se, vede taková konstelace k postoji, v němž je aktivní ovládání vzdáno a veškerá energie je nasměrována k vnějšímu zdroji, z něhož nakonec vzejde splnění všech přání. Tento postoj nabývá

[569] Tamtéž, str. 246–247.

tak vášnivého charakteru, protože je to jediný způsob, jakým se taková osoba může pokusit realizovat svá přání.[570]

Jak však má být rodina přetvořena – jak naléhá Althusser – nebo odstraněna, pokud to není pod nátlakem „vnějšího zdroje“?

Frommovi bastardi

Kam to všechno směřovalo? Namísto nadbytečného třídního konfliktu se v 60. letech objevil konflikt vícečetných identit, počínaje nespokojenými černochy a privilegovanou mládeží odcizenou od „autoritářských“ rodičů. Tito „rebelové“ se řídili scénářem připraveným již před desítkami let. Dobře financované studie legitimizovaly doktríny, které pronikly do společnosti z akademické sféry.

Fromm viděl studentské nepokoje na své univerzitě v Columbii v roce 1968 jako zrod revoluce, na kterou se on a jeho kolegové připravovali již od dob Výmarské republiky. Jako čestný host promluvil na „protimaturitním ceremoniálu“ na Kolumbijské univerzitě[571], který byl zorganizován jako protest proti správě ze strany Students for a Restructured University [572], Fromm prohlásil, že studentské protesty byly „revolucí života“ „ve společnosti zombie“ a že „kdo neztratí rozum, nemá co ztratit“.[573]

---

[570] Tamtéž, s. 250.
[571] ‘Commencement to Be Held Amidst Protest’, Columbia Daily Spectator, sv. CXII, č. 120, 3. června 1968.
[572] SRU byla financována Fordovou nadací a dalšími zdroji. Viz: Jerry Avorn et al., (1968), s. 283.
[573] Citováno Danem Bergerem (2005), s. 65.

Právě na Kolumbijské univerzitě získali exulanti z Frankfurtského institutu své první akademické zaměstnání a právě zde Franz Boas dříve založil svou školu kulturní antropologie.

Vzpoura proti rodičům byla zdravá a měla přinést Frommovu utopii „spontánnosti v lásce a práci“. Mladí lidé, spojení s černochy, byli vlnou budoucnosti a měli napravit vrozený rasismus a „privilegia bílých“ svých rodičů.

Je možné, že Fromm projektoval své vlastní dysfunkční vztahy s rodiči, stejně jako Althusser a Reich? Nová levice se v mnoha ohledech chovala jako rozmazlené dítě, které se vzteká na rodiče, a to až do té míry, že požadovala vraždu matky a otce.[574] V roce 1912 zaměstnal Frommův otec Naphtali [Žida] Oswalda Sussmana ve svém vinařství. Sussman bydlel ve Frommově domácnosti, seznámil Ericha s díly Marxe a Engelse a stal se pro něj otcovskou postavou. Erich o Sussmanovi řekl, že byl prvním dospělým, který se o něj jako o jednotlivce skutečně zajímal.[575] O svém otci Erich prohlásil, že byl „velmi neurotický“ a „posedlý“. Erich uvedl, že „trpěl pod vlivem patologicky úzkostlivého otce, který mě zahlcoval svou úzkostí, zároveň mi nedával žádné pokyny a neměl žádný pozitivní vliv na mé vzdělání“.[576] Manželství Frommových nebylo šťastné a Erich popisoval svého otce jako odtažitého a matku jako přehnaně ochranářskou.[577]

---

[574] Viz: Bolton, The Psychotic Left, str. 148–189.
[575] Lawrence J. Friedman, s. 8.
[576] Rainer Funk, s. 17.
[577] Daniel Burston, s. 8.

V roce 1923 otevřel Fromm společně s freudovskou analytičkou [Židovkou] Friedou Reichmannovou psychiatrickou kliniku, která se specializovala na léčbu židovských pacientů tím, že jim pomáhala uvědomit si jejich židovskou tradici a identitu.[578] Fromm vyrůstal v ortodoxní rodině a v mládí se věnoval studiu Talmudu. Je pozoruhodné, že ačkoli se horlivě snažil odtrhnout nežidovské jedince od tradic, nevztahovalo se to na židovské jedince, jejichž úzkosti bylo možné léčit opětovným připoutáním k jejich dědictví, tedy opětovným připoutáním k primárním vazbám.

Židovský faktor

Tento židovský faktor je významný a komentovali jej židovští vědci. Když však nežidovský vědec, Dr. Kevin MacDonald, zkušený psycholog z Kalifornské státní univerzity (Long Beach), zkoumal zapojení Židů do kritické teorie a dalších podvratných hnutí jako mechanismu přežití[579], byl označen za „antisemitu“ a jeho závěry a zdroje byly zpochybněny pomocí standardních argumentů ad hominem a slaměného panáka.[580] Carl Jung zažil podobné pomluvy, když se rozkmotřil s

[578] Lawrence J. Friedman, s. 20.

[579] Kevin MacDonald, A People That Shall Dwell Alone: Judaism As a Group Evolutionary Strategy, With Diaspora Peoples, (Praeger 1994); Separation and Its Discontents: Toward an Evolutionary Theory of Anti-Semitism, (Praeger 1998); The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements, (Praeger 1998).

[580] Nathan Cofnas, ‘Is Kevin MacDonald’s Theory of Judaism “Plausible”? A Response to Dutton (2018)’, Evolutionary Psychological Science, sv. 5, (2019) str. 143–150; https://doi.org/10.1007/s40806-018-0162-8.

Freudem. Jack Jacobs, významný židovský učenec [581] v prvním odstavci své knihy o Židech a Frankfurtské škole uvádí, že:

> Historie frankfurtské školy nemůže být plně popsána bez zkoumání vztahů kritických teoretiků k jejich židovskému rodinnému zázemí. Židovské otázky měly významný vliv na klíčové osobnosti Frankfurtské školy, včetně Maxe Horkheimera, Theodora W. Adorna, Ericha Fromma, Lea Löwenthala a Herberta Marcuse. V některých ohledech jejich židovské rodinné zázemí objasňuje jejich cesty...[582]

Jacobs uvádí, že ti, kteří byli „zcela nebo částečně“ židovského původu, tvořili „drtivou většinu“ Institutu pro sociální výzkum během výmarské éry. Počet nežidů byl „poměrně malý“ a jeden z nich, Paul Massing, měl pocit, že jeho nežidovský původ mu brání v plném přijetí do „vnitřního kruhu“ institutu. Jednalo se o otázku „volitelné spřízněnosti“[583] mezi židovskou levicovou inteligencí, tedy o psychosociologický faktor, ačkoli obhájci kritické teorie reagují obviněními z konspiracionismu, když takové záležitosti zmiňují nežidovští vědci. Například v případě Fromma považuje Jacobs jeho ortodoxní zázemí za významný faktor, který formoval jeho pohled na svět, a zdůrazňuje, že „byl aktivní v sionistických organizacích“. V roce 1919 spoluzaložil Frankfurtskou společnost pro židovské vzdělávání dospělých.[584] V polovině 20. let pilně studoval encyklopedický

---

[581] Jack Jacobs: profesor politologie na John Jay College a Graduate Center, City University of New York; Fulbrightův stipendista na Tel Aviv University (1996–1997); Fulbrightův stipendista na Vilnius Yiddish Institute (2009).
[582] Jack Jacobs, i.
[583] Tamtéž, s. 3.
[584] Tamtéž, str. 33–34.

Talmud, židovský náboženský a právní kodex.[585] Dlouho po opuštění judaismu, v roce 1966, Fromm stále připisoval zásluhy svému židovskému náboženskému zázemí a o svých židovských učitelích prohlásil, že „v žádném okamžiku nebyla přerušena kontinuita mezi jejich učením a mým vlastním názorem“.[586]

Jacobs tvrdí, že ačkoli mnoho Židů, kteří institut založili, stejně jako židovští socialisté obecně, později opustilo judaismus a sionismus, „zůstává pravdou, že všichni k němu dospěli po zjevně židovských kořenech“.[587] Horkheimerův nejednoznačný postoj vůči státu Izrael vycházel z židovské kritiky, podle níž je stát „modlou“.[588] Postoj Löwenthala a Marcuse byl rovněž nejednoznačný a oba přijali pozvání k přednáškám v Izraeli.[589] Problém spočíval v tom, že Izrael jako stát byl v rozporu s globálním mesiášstvím judaismu, s posláním izraelské diaspory jako kosmopolitního, nikoli nacionalistického národa; s tím, co Löwenthal označil jako „prorocko-mesiášské poselství“, které bylo zastíněno sionismem. V roce 1982 Löwenthal napsal o „utopicko-mesiášském motivu“, „hluboce zakořeněném v židovské metafyzice a mysticismu“, že „hraje významnou roli“ pro

[585] Tamtéž, s. 36.
[586] Jacobs cituje Fromma (Ye Shall be as Gods, s. 166), str. 36–37.
[587] Jack Jacobs, s. 42.
[588] Rozhovor Horkheimera s Der Spiegel, (1970), Jacobs, s. 142.
[589] Jacobs, s. 142.

kritické teoretiky, jako jsou Marcuse, Horkheimer a on sám[590], zatímco Fromm se stal nepřátelským vůči izraelskému státu.[591]

[Žid] Val Vinokur, docent literární vědy na New School for Social Research v New Yorku, píše:

> Co je tedy na The New School tak židovského? No, záleží na tom, co myslíte slovem „židovský“. … Rutkoff a Scott ve své knize History of The New School for Social Research tvrdí, že existuje přímá souvislost mezi počátky školy ve filozofickém pragmatismu před sto lety a vstupem Židů do americké akademické sféry, přičemž poukazují na to, že během prvních dvou desetiletí „polovina stálých přednášejících na The New School byli Židé“ a to ještě předtím, než byla v roce 1933 založena Graduate Faculty, aby zachránila „převážně židovské“ evropské vědce prchající před nacisty. Rutkoff a Scott také poznamenávají, že The New School „sloužila jako shromaždiště pro židovské aktivity“, přičemž Horace Kallen aktivně podporoval úsilí amerických sionistů, zatímco jeho kolega Morris Cohen, který se ve dvacátých letech stavěl proti Kallenovu sionismu jako „v rozporu se sekulární filozofií“, v roce 1933 založil na The New School Konferenci o židovských vztazích, aby „pomohl vzdělávat veřejnost o mezinárodní hrozbě antisemitismu“.[592]

---

[590] Löwenthal citován Jacobsem, str. 146–147.
[591] Jacobs, s. 148.
[592] Val Vinokur, ‘What’s so “Jewish” about The New School? Inventing a Parable of Pluralism’, Public Seminar, 7. února 2019; https://publicseminar.org/2019/02/whats-so-jewish-about-the-new-school/.

Vinokur označuje Horace Kallena za otce „kulturního pluralismu“ a toho za předchůdce „identitární politiky“.

> Kallenův kulturní pluralismus se proměnil v to, co mnozí dnes nazývají identitní politikou na univerzitách nebo sociální spravedlností a občanskou angažovaností, což odráží ideologický posun od suverenity národního státu a jednotlivce ve prospěch sociálních skupin. Jinými slovy, „židovská historie The New School“ se nakonec spojila s dlouhou historií poválečných amerických univerzit.[593]

Marcuse a nová levice

Byl to Herbert Marcuse, kdo v roce 1967 definoval „novou levici“ a vyzval k nutnosti sjednocení studentských organizací po celém světě. To již dlouho dělaly pod vedením Národní studentské asociace, s podporou CIA, jako součást agendy studené války, jejímž cílem bylo zmařit sovětský vliv mezi mládeží.[594] Nicméně, teprve se založením Students for a Democratic Society (SDS) jako „studentského oddělení“ League for Industrial Democracy, fabiánské organizace, v níž působil John Dewey, se Nová levice dostala do popředí. Zakládající dokument SDS, The Port Huron Statement, byl prodchnut kritickou teorií. Požadavky SDS byly analogické s požadavky „establishmentu“, proti kterému se údajně stavěly:

- Globální industrializace vedená USA;

[593] Tamtéž.
[594] Viz: Louis Menand, ‘A Friend of the Devil’, The New Yorker, 23. března 2015; https://www.newyorker.com/magazine/2015/03/23/a-friend-of-the-devil.

- Opozice vůči senátorovi Barrymu Goldwaterovi, rebelskému uchazeči o prezidentskou nominaci Republikánské strany proti Nelsonu Rockefellerovi;
- Nenávist vůči „Dixiecrats“ (jižním demokratům), poslední linii obrany proti vpádu severní oligarchie na jih;
- Rozšíření pravomocí OSN ve jménu „odzbrojení“, které prosazovaly USA jako „Baruchův plán“ a které SSSR odmítl jako vytvoření de facto světové vlády;
- Horlivé šíření americké liberální demokracie po celém světě; oživení manifestu „Čtrnáct bodů“ Woodrowa Wilsona z roku 1918 o demokratickém internacionalismu, který se stal morální fasádou globální hegemonie USA.

Hayden vysvětlil v Port Huron Statement:

> Bude to zahrnovat souběžné vytvoření mezinárodního mechanismu pro tvorbu pravidel a jejich prosazování pod záštitou Organizace spojených národů a postupný převod suverenity – například národních armád a národního určování „mezinárodního“ práva – na tento mechanismus.[595]
>
> Mnoho Američanů má sklon považovat industrializaci nově rozvinutých zemí za moderní formu americké šlechetnosti, která je prováděna obětavě ve prospěch druhých. Naopak, úkol světové industrializace, odstranění nerovností mezi bohatými a chudými národy, je stejně důležitý jako jakákoli jiná otázka, které Amerika čelí.[596]

---

[595] Tom Hayden et al., The Port Huron Statement, ‘What is Needed? (2)’.
[596] Tamtéž, ‘The Industrialization of the World’.

> Má-li být úcta k demokracii mezinárodní, pak význam demokracie musí vycházet z amerických břehů, nikoli z „jemného prodeje“ Americké informační agentury.[597]

Ať už byly záměry SDS jakékoli, a v Port Huronském prohlášení je mnoho chvályhodného v kritice kapitalismu a vlivu korporací, chybělo mu překonání kapitalismu, což vedlo Christophera Lasche k odmítnutí levice jako irelevantní alternativy. Přes veškerou revoluční rétoriku, vlajky Vietcongu, zaťaté pěsti a pouliční a studentské nepokoje se SDS neohlíželo dál než k „reformě“ Demokratické strany. Hayden v Port Huronském prohlášení o této liberalizaci demokratů napsal v termínech, které se později staly známými jako „identitní politika“: „Nezbytným úkolem těchto veřejně vyděděných skupin je tedy požadovat, aby Demokratická strana zodpovídala za jejich zájmy“.[598]

Marcuse považoval 60. léta za období, kdy bylo třeba vytvořit strategii napětí po celém světě. Nová levice byla spíše „postmarxistická“ než „marxistická“ a byla ovlivněna maoismem, revolučními hnutími třetího světa a „neoanarchismem“.[599] Marcuse definoval levici jinak než podle

---

[597] Tamtéž (5). Jedním z takových projevů demokracie ze strany USA byl Mírový sbor, myšlenka, kterou prosazoval a možná i inicioval Hayden (Reunion, xviii).
[598] Tom Hayden et al., The Port Huron Statement, ‘Alternatives to Helplessness (5)’.
[599] Herbert Marcuse, ‘The Problem of Violence and the Radical Opposition, Psychoanalyse und Politik’; lecture delivered at the Free University of West Berlin, červenec 1967; https://www.marxists.org/reference/archive/marcuse/works/1967/violence.htm.

starých třídních pojmů, a zde se objevuje pojem identitní politika:

> Novou levici nelze definovat z hlediska třídního, protože se skládá z intelektuálů, skupin z hnutí za občanská práva a mládežnických skupin, zejména z nejradikálnějších prvků mládeže, včetně těch, kteří na první pohled vůbec nevypadají politicky, jmenovitě hippies, k nimž se vrátím později.[600]

Marcuse prohlásil, že revoluci neprovede proletariát, který byl kooptován systémem, ale nespokojené a odcizené prvky. Ironií osudu to byla právě „mládežnická revolta“ a další „odcizené prvky“, které byly kooptovány systémem, a právě proletariát se neukázal jako poddajný manipulacím establishmentu.[601]

V roce 1964 Marcuse vydal svou knihu One-Dimensional Man jako krédo nového typu revoluce, která by mobilizovala nespokojené etnické skupiny, ženy a mládež – předzvěst identitní politiky – s granty od Rockefellerovy nadace, Rockefellerem založené Rady pro výzkum společenských věd, marxistického fondu Louis M. Rabinowitz Foundation a Americké rady učených společností[602], která byla rovněž pod vlivem Rockefellera.[603]

---

[600] Herbert Marcuse, ‘The Problem of Violence…’, tamtéž.
[601] Jak dokládá například odsouzení studentské revolty ve Francii v roce 1968 francouzskou komunistickou stranou, která hnutí považovala za buržoazní jev, a antagonismus mezi Dannym Cohn-Benditem a „stalinistickým“ vedením dělnické třídy.
[602] Herbert Marcuse, One-Dimensional Man, Poděkování.
[603] Raymond Fosdick, str. 264–265.

O této knize David Kellner uvádí: „Na rozdíl od ortodoxního marxismu Marcuse hájil neintegrované síly, jako jsou menšiny, outsidery a radikální inteligenci, a snažil se podpořit opoziční myšlení prostřednictvím propagace radikálního uvažování a opozice...“ Taktikou je infiltrace, radí Marcuse, „pracovat proti zavedeným institucím, zatímco v nich pracujete“.[604] Kellner ve svém úvodu k druhému vydání napsal, že One-Dimensional Man:

> … byla jednou z nejdůležitějších knih 60. let. Poprvé vyšla v roce 1964 a okamžitě byla uznána jako významná kritická diagnóza současné doby. Brzy ji převzala vznikající Nová levice jako zdrcující obžalobu současných západních společností, kapitalistických i komunistických. Kniha, která byla koncipována a napsána v 50. a na počátku 60. let, odráží dusivou konformitu té doby a poskytuje silnou kritiku nových způsobů nadvlády a sociální kontroly. Zároveň však vyjadřuje naději radikálního filozofa, že lidská svoboda a štěstí mohou být výrazně rozšířeny nad rámec jednorozměrného myšlení a chování převládajícího ve zavedené společnosti. …[605]

One-Dimensional Man byl propagován jako nová ideologie vzpoury proti průmyslovému systému, který si prostřednictvím konzumerismu podmanil proletariát a zbavil jej jeho role jako třídního agenta revoluce. Marcuseova kritika industrialismu je z pohledu disidentské pravice v mnoha ohledech správná. Kniha by mohla být součástí pravicového intelektuálního

---

[604] Herbert Marcuse, Counterrevolution and Revolt, s. 55.
[605] David Kellner v Marcuse, One-Dimensional Man, xi.

korpusu, pokud by se vynechala závěrečná kapitola, která maří skutečnou revoltu nebo to, co Marcuse nazýval „velkým odmítnutím“. Stejně jako u jiných kritických teoretiků a v návaznosti na Marxe a Engelse, i když analýzy měly svou hodnotu, jsou předpoklady odporu natolik chybné, že se stávají nepoužitelnými. Max Horkheimer si uvědomil nesmyslnost studentské pseudorevolty, když se setkal s Marcuseho ideologickými následovníky ve Frankfurtském institutu. Horkheimer hodnotil revoltu Nové levice jako „bez teorie, pouze se slepou oddaností akci. Většina vůdců, tvrdil, by se snadno přizpůsobila totalitnímu řádu“. Už nevěřil ve vyhlídky na revoluci.[606] Zatímco na ulicích skandovali jméno Marcuse spolu s Marxem a Maem, Horkheimer a Frankfurtská škola po desetiletí připravovali půdu pro tuto revoltu, a když k ní došlo, byla příliš dětinská na to, aby představovala skutečnou výzvu pro systém.

Proč by kritičtí teoretici a další levicoví myslitelé byli po desetiletí tak horlivě podporováni oligarchií, kdyby představovali skutečnou výzvu pro „establishment“? Kritičtí teoretici nebyli dostatečně kritičtí.

Zásluha Marcuseovy kritiky sahá až k jeho studiu u Martina Heideggera v Německu ve 20. a 30. letech 20. století. Stejně jako Heidegger „vidí technologickou racionalitu kolonizovat každodenní život a okrádat jednotlivce o svobodu a individualitu tím, že jim vnucuje technologické imperativy, pravidla a struktury do jejich myšlení a chování“.[607] Marcuse,

---

[606] Peter Stirk, s. 180.
[607] David Kellner v Marcuse, xiv.

jako Žid a marxista, se nutně rozešel s Heideggerem, když ten viděl v nacionálněsocialistickém režimu možnost, jak moderní člověk znovu najde smysl života a místo, kde se zdálo, že se vrací staré hodnoty země, rodiny a domova. Kniha One-Dimensional Man získala „chvalozpěvné“ (Kellner) recenze od establishmentu v době, kdy byl Marcuse považován za „guru“ novolevicových vzbouřenců. Je třeba se ptát proč. Kellner ve svém článku o přijetí této knihy uvádí, že:

> … Byla recenzována ve většině významných intelektuálních časopisů, mnoha národních magazínech a novinách a v mnoha specializovaných akademických časopisech z nejrůznějších oborů. Text byl čten jako klasická studie současných trendů současné společnosti, která se řadí po bok děl C. Wrighta Millse, Daniela Bella, Johna Galbraitha a dalších kritiků současné americké společnosti.[608]

Jaký zájem tedy establishment měl na Marcuseho doktríně? Odpověď lze najít v závěrečné kapitole. Cílem, ospravedlněným dialektickou metodou, je ekonomická centralizace ve jménu individuální „svobody“. Zatímco ekonomická struktura má být koncentrována, jedinec má být odtržen od všech „primárních vazeb“, které podle kritické teorie omezují individuální „svobodu“. Zdá se, že odloučení jednotlivce od jakéhokoli typu organického skupinového sdružení je prostředkem, kterým by se potenciální odpor stal nemožným. Tímto procesem přestává mít jednotlivec identitu

[608] David Kellner v Marcuse, tamtéž, xxxvi.

mimo rámec centralizovaného ekonomického procesu ve jménu efektivity a spravedlivého rozdělení:

> Zde je technologická racionalita, zbavená svých vykořisťovatelských rysů, jediným standardem a vodítkem při plánování a rozvoji dostupných zdrojů pro všechny. Sebeurčení v oblasti výroby a distribuce životně důležitých statků a služeb by bylo nehospodárné. Jedná se o technickou práci, a jako skutečně technická práce přispívá ke snížení fyzické a duševní námahy. V této oblasti je centralizovaná kontrola racionální, pokud vytváří předpoklady pro smysluplné sebeurčení. Ta se pak může stát účinnou ve své vlastní oblasti – v rozhodnutích, která se týkají výroby a distribuce ekonomického přebytku, a v individuální existenci. V každém případě je kombinace centralizované autority a přímé demokracie předmětem nekonečných variací v závislosti na stupni rozvoje. Sebeurčení bude reálné do té míry, do jaké se masy rozplynou v jednotlivcích osvobozených od veškeré propagandy, indoktrinace a manipulace, schopných poznat a pochopit fakta a zhodnotit alternativy. Jinými slovy, společnost by byla racionální a svobodná do té míry, do jaké je organizována, udržována a reprodukována v podstatě novým historickým subjektem.[609]

Je to to, co Orwell nazval dvojím uvažováním. Engels také řekl, že konečným cílem bylo „odumření“ státu:

[609] Marcuse, One-Dimensional Man, s. 256.

> První čin, kterým se stát skutečně stává zástupcem celé společnosti – převzetí výrobních prostředků jménem společnosti – je zároveň jeho posledním samostatným činem jako státu. Státní zásahy do společenských vztahů se v jedné oblasti za druhou stávají nadbytečnými a poté samy zanikají; vláda nad lidmi je nahrazena správou věcí a řízením výrobních procesů. Stát není „zrušen“. Odumírá.[610]

Marcuse i Engels tvrdili, že absolutní svoboda je podmíněna centralizací výroby, což se stává technokratickým problémem. Marcuse činí své „velké odmítnutí“ všudypřítomnosti průmyslově-technologické společnosti zbytečným tím, že tvrdí, že odpověď spočívá právě v technokracii. Tato cesta k seberealizaci, která byla cílem kritické teorie, je tak vykreslena jako nic jiného než technokratická otázka. O tom napsal jednoznačně:

> Cíl autentického sebeurčení jednotlivců závisí na účinné sociální kontrole nad výrobou a distribucí nezbytných potřeb (z hlediska dosažené úrovně kultury, materiální a intelektuální).[611]

Když Marcuse hovoří o „rozpuštění mas“ v „jednotlivce“, usiluje o vymazání jakéhokoli druhu skupinového sdružování a urychluje proces, který probíhá od doby, kdy jakobíni zakázali cechy ve jménu „svobody“ a volného obchodu. Stejně jako Marx, i Marcuse tento proces kapitalismu nepovažuje za něco,

---

[610] F. Engels, Socialism: Utopian and Scientific, s. 76.
[611] Marcuse, One-Dimensional Man, s. 255.

čemu je třeba se bránit, ale za součást dialektiky pokroku. Jak však kritická teorie jasně ukazuje, „masa“, která má být zrušena, je tvořena „primárními vazbami“ rodiny, církve, vesnice, řemesla, vlasti, etnika. Z identity zbývá pouze připoutanost k výrobnímu procesu. Co jiného zbývá? Kdo to ovládá? Technokraté a sociální inženýři.

Zvýšená produkce: Smysl života

Pro marxismus je připoutanost k výrobnímu procesu prostředkem k dosažení seberealizace. [Žid] Georg Lukács, zakladatel takzvaného „západního marxismu“, k němuž patří i Frankfurtský institut, jasně prohlásil, že marxistická „morálka“ je založena na zvyšování produkce a „pracovní disciplíně“.

> Bod, v němž se sbíhají individuální a třídní zájmy, je ve skutečnosti charakterizován zvýšenou produkcí, růstem produktivity a odpovídajícím posílením pracovní disciplíny. Bez těchto věcí nemůže proletariát přežít, bez nich mizí třídní hegemonie proletariátu – bez nich (i když pomineme katastrofální důsledky, které takové rozvraty třídy mají pro všechny proletáře) se žádný člověk nemůže plně rozvíjet, ani jako jednotlivec. Je totiž zřejmé, že ty aspekty moci proletariátu, které jsou nejvíce utlačující a jejichž bezprostřední důsledky každý proletář pociťuje nejvíce – totiž nedostatek zboží a vysoké ceny – jsou přímým důsledkem uvolnění pracovní disciplíny a poklesu produktivity. Aby se tento stav napravil a tím se zvýšila

životní úroveň dotčených jednotlivců, je třeba odstranit příčiny těchto jevů.[612]

Zde se nám říká, že skutečná individuální svoboda se dá dosáhnout prostřednictvím „pracovní disciplíny“, která zajistí zvýšení produkce, a tím odstraní nedostatek a vysoké ceny. Marcuse tvrdil totéž, když říkal, že klíčem k individuální svobodě je využití produkce. Ekonomika se stává určujícím faktorem života v tomto „socialismu“, stejně jako v buržoazních a oligarchických formách kapitalismu. Inteligence, která tvrdí, že se brání kapitalismu „velkým odmítnutím“ nebo revolucí, nedělá nic takového, když je její „revoluční morálka“ založena na „pracovní disciplíně“ jako prostředku ke zvýšení produkce, která je údajným všelékem na sociální, morální a ekonomické blaho. Není divu, že „establishment“ tyto teoretiky chválil a financoval. „Pracujte tvrději“ je přesně ta formule, kterou hledají kapitalisté volného trhu v obdobích stagnace.

Ve jménu ekonomické efektivity a produktivity, „technologické racionality“ – jak to nazval Marcuse – známého pohledu kapitalistických ekonomů, se za fasádou „individuální svobody“ požaduje zničení „primárních vazeb“, doprovázené refrénem „pracuj tvrději“ pro svou vlastní svobodu a blahobyt. Gotická epocha západní vysoké kultury považovala takový ekonomismus za bezbožný a morálně hrubý. To byla éra skutečného socialismu.

---

[612] Georg Lukács, ‘The Role of Morality in Communist Production’ (1919), v R. Livingstone (ed.), Georg Lukács: Political Writings.

Nové pojetí rodinných vazeb

Marcuse viděl v hippies revoluční potenciál. Byli naplněním Frommovy „tvůrčí spontánnosti“ a „lásky“ k lidstvu, kteří mohli prostřednictvím LSD dosáhnout revoluční nirvány zrychleným tempem. Byli tím, čeho lze dosáhnout, když se rozpadnou rodinné vazby a vytvoří se nové vazby uprostřed narkotického opojení, bezohledného sexu a volného vládnutí všech atavistických impulsů.

Mluvčí Nové levice [Žid] Jerry Rubin, vůdce Yippies, vzpomínal na „psychoterapeutické sezení“, během kterého se účastníci snažili osvobodit od „dětské deprivace“ a dosáhli tak téměř matkovražedných rozměrů:

> Začal jsem na svou matku křičet kvůli konkrétním zprávám, které mi dala. „Díky, mami. Ty bílá, k ničemu, bez sexuální, debilní, zubatá, rakovinná, jedovatá hadice, která mě zničila od narození... Mám tvoje sebestředné programování správného a špatného, co se má a nemá dělat... s tím hloupým SOUDCEM uvnitř mě, kterého jsem dostal od tebe. Nevidím lidi takoví, jací jsou, ale tak, jak zapadají do mých standardů, mých sebestředných přesvědčení... Ach, je to pro mě tak osvobozující říkat pravdu. MAMI, JSEM RÁD, ŽE JSI ZEMŘELA. KDYBY JSI NEZEMŘELA NA RAKOVINU, MUSEL BYCH TĚ ZABÍT... Naučila jsi mě soutěžit a srovnávat, bát se a překonávat. Stal jsem se zuřivým, na úspěch orientovaným, kompulzivně obsesivním, ve své hlavě

žijícím kreténem... No, jdi do prdele, mami, jebu tě do prdele s rozžhaveným pohrabáčem.[613]

Seberealizace s Charlesem Mansonem

Charles Manson možná intenzivněji než kdokoli jiný uplatňoval principy kritické teorie ve snaze o seberealizaci. O tom, že „Mansonova rodina“ byla součástí sociálně-inženýrských experimentů CIA MK-ULTRA, svědčí „nezásahový“ přístup, který měla policie[614] dodržovat v případě drobných trestných činů Mansona a jeho stoupenců, a také spojení mezi „rodinou“ a klinikou Haight-Ashbury Free Medical Clinic napojenou na CIA, která hippiesům vydávala LSD.[615]

Podle jeho přívržence Texe Watsona měl Manson „zvláštní nenávist k ženám jako matkám“.[616] Manson udržoval svou „rodinu“ prostřednictvím rozkladu primárních vazeb každého člena pomocí „lásky, sexu a drog“. Pod Mansonovým vedením se konaly orgie. Manson odbourával zábrany a nutil své stoupence, aby se podřídili „nekonvenčním sexuálním praktikám“, odvolával se na „pop psychologii“ a používal LSD k „negování ega“.[617] „Programování“ rodičů muselo být odstraněno.[618] Hollywoodský talentový skaut a kaskadér Gregg Jakobson byl obzvláště obdivován Mansonem a „rodinou“, píše Mansonův životopisec O'Neill:

---

[613] Jerry Rubin, Growing (Up) At 37, str. 140–142.
[614] Tom O’Neill, str. 154–160.
[615] Tamtéž, str. 304–340.
[616] Tamtéž, str. 28–29.
[617] Tamtéž, s. 308.
[618] Tamtéž, s. 38.

> Jako sirotek zaujímal Jakobson v mytologii Rodiny zvláštní místo. Manson nenáviděl vliv rodičů a Jakobson, navzdory své adoptivní rodině, byl považován za ikonu bez rodičů. „Říkali mi anděl," vyprávěl mi Jakobson, „protože jsem přišel na svět bez rodičů."[619]

Členům Mansonovy rodiny bylo zakázáno kontaktovat své vlastní rodiny. Manson dal svým následovníkům nová jména, aby je zcela osvobodil[620] od jejich „primárních vazeb". Jak se Mansonovi stoupenci stále více dostávali pod jeho vliv, prohlásil, že se osvobodili od „normálního světa", kde jsou lidé naprogramováni jako počítače. Můžeme si vzpomenout, jak Fromm chválil disidentské studenty Kolumbijské univerzity za to, že se osvobodili od zombifikované společnosti tím, že převrátili tradiční vnímání normality.

V srpnu 1969 se rodina pustila do slavných vražd Tate-LaBianca. Dvě členky Mansonovy rodiny, které zůstaly na svobodě, ozbrojené pistolemi a noži, volaly po neurčité „revoluci" a Nová levice je brala vážně. V roce 1969 na „válečné radě" Weather Underground vedené [Židovkou] Bernadine Dohrn, dnes uznávanou akademičkou, představila Weathermenům pozdrav třemi prsty na počest vidličky, která byla údajně použita k opakovanému bodnutí těhotné Sharon Tate. Dohrn prohlásila: „Zabít ty svině jejich vlastními vidličkami a noži a pak se najíst ve stejné místnosti, to je super! Weathermen milují Charlese Mansona!" Weathermen na „válečné radě" křičeli, že „všechny bílé děti jsou prasata" (proto

---

[619] Tamtéž, s. 136.
[620] Tamtéž, s. 39.

zabití Tateina plodu nebylo o nic více aberantní než legální potraty, které jsou součástí nové „normality“). Obdiv byl všeobecný. Jerry Rubin a další vůdce nové levice [Žid] Phil Ochs navštívili Mansona ve vězení. Časopis Nové levice Tuesday’s Child otiskl na obálce během jeho soudu ukřižovaného Mansona a prohlásil ho za „muže roku“.[621]

Často se tvrdí, že Mansonovy vraždy ukončily éru hippies tím, že odhalily její psychotickou stránku. Haight-Ashbury se stalo centrem nikoli „míru a lásky“, ale vražd, nemocí, potratů a hromady zdrogovaných imbecilů, kteří se váleli ve vlastních výkalech. Bylo to opravdu selhání, pokud jde o posun USA, a tedy i zbytku západního světa, doleva? Nepokoje od Chicaga po Prahu, drogy, Mansonovy vraždy a studentské stávky sloužily jako varování, pokud by se změny nekonaly. Společenské vědy, štědře financované Rockefellerem, Fordem, Carnegiem a dalšími, poskytly akademické zdůvodnění, které mělo ujistit „většinu“, která se na to dívala s nedůvěrou, že problémy lze vyřešit, pokud budou zavedeny reformy. To, co by předchozí generace považovala za psychotické, se nyní jevilo jako umírněné ve srovnání s Mansonem, Weathermeny, Days of Rage, Yippies, hippies a výzvami k „přinesení války domů“. Martin Luther King a NAACP se stali hlavním proudem reakce na nepokoje v ghettech a Black Panthers; vládní Peace Corps nahradil SDS a to, co bylo kdysi považováno za „revoluční“ a nihilistické, je dnes vnímáno jako „centristické“ a dokonce „konzervativní“.

[621] Bolton, The Psychotic Left, str. 175–177.

Zrod nové levice

> Některé věci nelze říkat, některé myšlenky nelze vyjadřovat, některé politiky nelze navrhovat, některé chování nelze tolerovat... — HERBERT MARCUSE

Zatímco Marcuse psal o „velkém odmítnutí“ „establishmentu“ mezi mladými lidmi a intelektuály, zejména v souvislosti s válkou ve Vietnamu, do jaké míry lze takové nálady považovat za skutečné „odmítnutí“ oligarchie? Předpoklad, že válka ve Vietnamu byla v tomto případě poháněna válečnými spekulanty z establishmentu, proti nimž se nová levice bránila, je mýtus. Válka způsobovala velké otřesy v americké ekonomice. V článku o ekonomických důsledcích války pro USA popisuje zpráva v The New York Times deficit, který v roce 1968 dosáhl 23 miliard dolarů. „... Ale více než to, válka měla tendenci zhoršovat klima mezinárodních měnových jednání a rozhodně nepomáhala finanční psychologii. ...“[622] 16. října 1969 se makléři a manažeři připojili k Nové levici a pochodovali Wall Streetem, kde požadovali konec války.[623]

Marcuse uvedl, že hlavními prvky této mobilizace mládeže byly dvě polarity: znevýhodnění obyvatelé ghett a privilegovaní, kteří díky svému vzdělání a zdrojům dokážou analyzovat situaci lépe než kterýkoli bílý proletář. Tato elita má vysokou úroveň vědomí, díky níž může uniknout „sociální

---

[622] Edwin L. Dale Jr., ‘What Vietnam Did to the American Economy’, The New York Times, 28. ledna 1973.

[623] ‘Bankers Join Forces with Hippies and Folk Singers against the Vietnam War’, The Guardian, 16. října 1969, reprodukováno 16. října 2012; https://www.theguardian.com/theguardian/2012/oct/16/wall-st-bankers-against-vietnam-war-1969-archive.

kontrole“, zatímco bílý proletariát a střední třída neměly revoluční potenciál. Tom Hayden řekl totéž v roce 1962 v zakládajícím manifestu Nové levice:

> Za prvé, univerzita má trvalý společenský vliv. Díky své vzdělávací funkci je nepostradatelná a automaticky se stává klíčovou institucí při formování společenských postojů. Za druhé, v neuvěřitelně složitém světě je ústřední institucí pro organizování, hodnocení a předávání znalostí. Za třetí, míra, v jaké jsou akademické zdroje v současnosti využívány k podpoře nemorálních společenských praktik, se projevuje především v tom, do jaké míry se univerzity díky obranným zakázkám stávají inženýry zbrojního závodu. Také využití moderních společenských věd jako manipulačního nástroje se projevuje v poradcích pro „lidské vztahy“ v moderních korporacích, kteří zavádějí triviální ústupky, aby dali dělníkům pocit „účasti“ nebo „sounáležitosti“, zatímco je ve skutečnosti klamou, aby mohli dále vykořisťovat jejich práci. A samozřejmě, využití motivačního výzkumu je již notoricky známé jako manipulační aspekt americké politiky. Ale tyto sociální využití zdrojů univerzit také demonstrují neměnnou závislost mužů u moci na mužích a skladech znalostí: to činí univerzitu funkčně svázanou se společností novými způsoby, odhaluje nové možnosti, nové páky pro změnu. Za čtvrté, univerzita je jedinou mainstreamovou institucí,

> která je otevřená účasti jednotlivců téměř jakéhokoli názoru.[624]

Hayden chápal roli společenských věd jako „manipulačního nástroje“ oligarchie. Hayden si představoval, že „muži u moci“ se spoléhají na univerzity, aniž by zmínil závislost těchto institucí na dotacích od těchto „mužů u moci“ a způsoby, jakými oligarchie využívala i „radikály“, jako byli kritičtí teoretici, jako „nové páky pro změnu“ v souladu s kurzy řízenými oligarchickým financováním. Právě proto, že akademická sféra je „klíčovou institucí při formování sociálních postojů“ a má „trvalý vliv na společnost“, jak to vyjádřil Hayden, oligarchie si zajistila její poslušnost.

V roce 1968, kdy došlo k celosvětovým studentským nepokojům nové levice, v nichž hrála klíčovou roli SDS, vyjádřila Rockefellerova nadace svůj názor na univerzity stejnými slovy jako Hayden:

> Univerzita nesmí být cílem sama o sobě; musí být institucí reagující na potřeby společnosti, silnou hybnou silou sociálního a ekonomického rozvoje, zabývající se výukou a výzkumem potřebným pro přechod od tradičního k modernímu způsobu života.[625]

„Přechod od tradičního k modernímu způsobu života“ za účelem „sociálního a ekonomického rozvoje“ je důvodem existence oligarchických dotací pro akademickou sféru a sociální vědy. Právě zde začínají změny, které podrývají tradice.

---

[624] Hayden, The Port Huron Statement, ‘The University and Social Change’.
[625] The Rockefeller Foundation Annual Report, 1968, s. 60.

Právě zde můžeme rozpoznat sbližování oligarchie a levice. Metodou je „přechod“ ve fabiánském stylu, postupný a prezentovaný jako umírněná a dokonce „konzervativní“ alternativa k bouřlivému chování rozvíjejícího se hnutí Black Power a nové levice.

V roce studentských revolt Rockefellerova nadace otevřeně použila stejnou rétoriku nové levice, pokud jde o „participativní demokracii“ a „politizaci“ umění jako prostředku sociální změny:

> Nový pohled na „kulturu“ ji nevnímá jako komoditu, ale jako podmínku, tedy situaci, kdy měnící se potřeby naznačují sociální a umělecké změny. V tomto smyslu souvisí participativní demokracie s participativním divadlem a vizuálním uměním; technologie ovlivňuje umělecké formy; interkulturalizace ovlivňuje umění a filozofii; a hnutí za občanská práva vede k novým politickým, ekonomickým a uměleckým postojům. Politizace umění představuje přesvědčení stále většího počtu lidí, že umění hraje zásadní roli při vytváření a diskusi o nejdůležitějších hodnotách naší společnosti.[626]

Pod záminkou odmítnutí komodifikace umění oligarchie podporovala přeměnu umění v nástroj sociálního inženýrství a sociální kontroly, přičemž otevřeně hovořila o „politizaci“, která podle ní zahrnuje:

- Technifikace uměleckých forem, která oddělením umění od tradice zajistila jeho komodifikaci;

[626] Tamtéž, s. 92.

- Participativní demokracie v umění, která v praxi znamenala odklon od tradice a komodifikaci tím, že se přizpůsobila masovému jmenovateli, čímž vytvořila a rozšířila fluidní trhy;
- Interkulturalizace jako prostředek k vytvoření nejasného kosmopolitního mezinárodního umění, které je opět vhodnější pro masovou celosvětovou komercializaci.

Vzdělaná třída, kterou zmiňují Hayden a Marcuse, je nejvíce náchylná k indoktrinaci ze strany vzdělávacího systému establishmentu. V roce 1954, kdy se poskytování grantů nadacemi osvobozenými od daní dostalo pod drobnohled Kongresu, výzkumný ředitel Reeceova výboru Norman Dodd uvedl, že nadace od 30. let 20. století přinesly revoluci do vzdělávacího systému:

> … Nadace (hlavně Carnegie a Rockefeller) poskytly granty, které byly použity k dosažení tohoto cíle prostřednictvím:
>
> Nasměrování vzdělávání ve Spojených státech k mezinárodnímu pohledu a diskreditaci tradic, kterým se [dříve] věnovalo.
>
> Vzdělávání jednotlivců a servisních agentur, aby poskytovali poradenství výkonné moci federální vlády.
>
> Snížení závislosti vzdělávání na zdrojích místní komunity a osvobození od mnoha přirozených ochranných opatření, která jsou vlastní této americké tradici.

> Změna školních a vysokoškolských osnov do té míry, že někdy popíraly principy, na nichž je založen americký způsob života.
>
> Financování experimentů zaměřených na určení nejúčinnějších prostředků, jimiž lze vzdělávání využít k politickým účelům.[627]

Hayden prohlásil, že novou přední roli revoluce převezmou studenti, černoši a národy třetího světa. To byla předzvěst dnešní identitní politiky, kterou Marcuse ideologicky formuloval jako vzpouru outsiderů, kteří nahradí proletariát jako aktéry revoluce.

> Ve Spojených státech tvoří znevýhodněné skupiny zejména národnostní a rasové menšiny, které jsou samozřejmě převážně politicky neorganizované a často mezi sebou soupeří (například ve velkých městech dochází k značným konfliktům mezi černochy a Portorikánci). Jedná se většinou o skupiny, které nezaujímají rozhodující místo v produktivním procesu, a proto je nelze z hlediska marxistické teorie považovat za potenciálně revoluční síly – alespoň ne bez spojenců.[628]

Pojďme rozebrat Marcuseho tvrzení:

Oligarchie již od konce 60. let dlouhodobě financovala černošské a etnické menšiny. Právě proto, že nezaujímaly „rozhodující místo v produktivním procesu“, usilovali oligarchové o jejich plnou integraci – stejně jako v případě žen

---

[627] Norman Dodd (1954), s. 7.
[628] Herbert Marcuse, ‘The Problem of Violence…’.

– do toho, co se dnes nazývá „inkluzivní ekonomikou“. Jako reprezentativní příklad lze uvést rok 1967, kdy Marcuse učinil toto prohlášení. Rockefellerova nadace zaznamenala, že se zaměřovala na integraci černochů do ekonomického procesu, a to „granty na rozvoj černošského vedení ve veřejné službě a podnikání; na snazší a efektivnější přechod černochů do světa mimo ghetto; a na právní a vzdělávací pomoc znevýhodněným, zejména na jihu“.[629] Takové financování kooptovalo a nasměrovalo nespokojenost černochů a podplatilo černošské vůdce, odklonilo je od separatismu a svépomoci a nasměrovalo je k integrované ekonomice. Mezi hlavní organizace, které oligarchie k těmto účelům dlouhodobě využívala, patřila National Urban League. Rockefellerova nadace v roce 1967 informovala o své spolupráci s touto organizací, jejímž cílem bylo vytvořit vedení, které by mohlo organizovat černošskou komunitu podle požadavků korporátního kapitálu:

> Snaha o zvýšení počtu vůdců a zlepšení kvality vedení v ghettech se odrazila v prodloužení tříleté dotace pro program rozvoje vedení Národní městské ligy. Změna směru programu byla významná. Zatímco původním záměrem programu bylo oslovit černochy z vyšší a střední třídy, nyní se úsilí stále více zaměřuje na rozvoj vůdců sousedství a místních občanských vůdců.[630]

Rockefellerova nadace naznačuje jasnou věc: černochy z vyšší a střední třídy se podařilo začlenit do ekonomického systému a

---

[629] The Rockefeller Foundation Annual Report (1967), ‘Towards Opportunity for All’, s. 146.
[630] Tamtéž.

nyní je čas pokračovat s ostatními, které lze ovlivnit pomocí rétoriky „občanských práv“.

> Během prvních 18 měsíců činnosti se asi 950 černochů zúčastnilo programů organizovaných Urban League v deseti městech. Z tohoto počtu je nyní 200 osob zapsáno jako členové komunitních rad, sociálních rad a dalších veřejných a soukromých agentur. Nadace zdůrazňuje význam tohoto programu, který vyhledává místní vůdce, jejichž odpovědnost za blaho komunity se bude odrážet směrem nahoru, zatímco oni budou odrážet své vedení směrem dolů.[631]

Rockefellerova nadace hledala potenciální potížisty, které by bylo možné podplatit pozicemi v radách, výborech a agenturách, a zajistit tak, že změny budou směřovat v souladu s přáním jejich sponzorů. Jejich „odpovědnost za blaho komunity se bude odrážet směrem nahoru, zatímco oni budou odrážet své pokyny směrem dolů“, takže změny, ke kterým dojde v černošských komunitách, budou určovány shora dolů, nikoli na úrovni běžných občanů, navzdory rétorice. Ikonický „radikál“ [Žid] Saul Alinksy se svou Industrial Areas Foundation pomohl tomuto procesu tím, že rozbil evropské etnické čtvrti a prosazoval integraci nebílých obyvatel ve jménu „lidských práv“. Tento guru rebelie byl financován Rockefellerovou nadací a oslavován jako hrdina.[632] Je to jeden z mnoha příkladů toho, jak byla pseudo-revolta 60. let financována a řízena oligarchií, aby vyděsila masy a přiměla je

---

[631] Tamtéž.
[632] Saul David Alinsky [Eulogy], RF Illustrated, sv. I, č. 1, říjen 1972, s. 3.

k „změně“ v zájmu míru a pořádku. Byla to dialektika vytvoření problému a nabídnutí řešení.

„Materializace a kvantifikace hodnot“

V souvislosti s otázkami studené války Marcuse prosazoval mírovou hospodářskou soutěž mezi USA a sovětským blokem „v globálním měřítku a prostřednictvím globálních institucí“. Marcuse vysvětluje:

> Toto uklidnění by znamenalo vznik skutečné světové ekonomiky – zánik národního státu, národních zájmů, národního podnikání a jejich mezinárodních aliancí. A právě proti této možnosti se současný svět mobilizuje.
>
> Osudová vzájemná závislost jediných dvou „suverénních“ společenských systémů v současném světě vyjadřuje skutečnost, že konflikt mezi pokrokem a politikou, mezi člověkem a jeho pány, se stal totálním. Když kapitalismus čelí výzvě komunismu, setkává se se svými vlastními schopnostmi: spektakulárním rozvojem všech výrobních sil po podřízení soukromých zájmů ziskovosti, které takový rozvoj brzdí. Když komunismus čelí výzvě kapitalismu, setkává se také se svými vlastními schopnostmi: spektakulární pohodlí, svobody a zmírnění životní zátěže. Oba systémy mají tyto schopnosti zkreslené k nepoznání a v obou případech je důvod v konečném důsledku stejný – boj proti formě života, která by rozložila základnu pro nadvládu.[633]

[633] H. Marcuse, One-Dimensional Man, s. 58.

Ačkoli se Marcuse zdá kritizovat „kapitalismus“ a „komunismus“, ve skutečnosti volá po syntéze vedoucí k „skutečné světové ekonomice“ „prostřednictvím globálních institucí“. Nemělo by se mylně vykládat, že Marcuseovo volání po „zániku národního podnikání“ je v rozporu s cíli těch, kteří ho sponzorovali. To, co navrhuje, je agenda globálního kapitalismu. Globalistická oligarchie vyžaduje zásadní změny v kapitalismu a za tímto účelem již dlouho podporuje „radikály“. Nezabývá se „národním podnikáním“, ale globalizací, a financuje „globální instituce“, o nichž hovoří Marcuse, aby usnadnila vytvoření světového sociálního, politického a ekonomického řádu. Stejně jako Marcuse je jejím cílem „skutečná světová ekonomika“. Toho lze dosáhnout pouze rozbitím těch samých „primárních vazeb“, které levice odsuzuje: spojením cílů.

Poté, co Marcuse vyslovil mnoho chvályhodných myšlenek o dehumanizujícím vlivu technologie, zrazující stopy svého starého učitele Heideggera, se ukazuje, že Marcuse neusiluje o svržení – „velké odmítnutí“, jak nazývá svou „rebélii“ – techno-průmyslové nadvlády. Nový řád spíše „závisí na pokračující existenci samotné technické základny“.

> Zdůraznil jsem, že to neznamená oživení „hodnot“, duchovních či jiných, které mají doplňovat vědeckou a technologickou transformaci člověka a přírody. Naopak, historický úspěch vědy a techniky umožnil převést hodnoty do technických úkolů – materializaci hodnot. V sázce je tedy redefinice hodnot v technických termínech, jako prvků technologického procesu. Nové cíle, jako

> technické cíle, by pak fungovaly v projektu a při konstrukci strojů, a nikoli pouze při jejich využívání. Navíc by se nové cíle mohly prosadit i při konstrukci vědeckých hypotéz – v čistě vědecké teorii. Od kvantifikace sekundárních vlastností by věda přešla ke kvantifikaci hodnot.[634]

Proto, navzdory všem rétorickým a sofistickým úvahám o dehumanizujícím vlivu technologie, konečným cílem není překonání technokratického průmyslového pozdního kapitalismu, ale jeho globální vzestup, až dokud nebude definovat univerzální hodnoty.

V Marcuseově výzvě k „materializaci hodnot a kvantifikaci hodnot“ máme jádro celého boje mezi silami hmoty, ať už kapitalistickými nebo socialistickými, a zadním vojem tradice; to, co skutečně definuje dichotomii „levice“ a „pravice“, mimo zmatenou terminologii novinářů a akademiků.

Aby zdůraznil bezduchý charakter své doktríny, Marcuse cituje poznámku pod čarou, která čtenářům ujišťuje, že takové otázky zůstávají čistě technické a nelze je považovat za „etické a někdy i náboženské“.[635] Ukázalo se, že jde o arogantní ovládnutí přírody, přeměnu „hodnot na potřeby“ a „konečných cílů na technické možnosti“. Konečně je dosaženo pozemského ráje: „svobodného rozvoje potřeb na základě uspokojení“; konečným stavem člověka je „pokojná existence“.[636] Marcuse však varuje před „fetišizací“ technologie a spoléhá se na

---

[634] Tamtéž, s. 236.
[635] Tamtéž.
[636] Tamtéž, s. 239.

„kolektivní úsilí“ „svobodných jednotlivců“. Pokud se tyto rozpory jeví jako nesourodé, lze je racionalizovat dialekticky.[637]

Tyranie znamená „svobodu“

Marxističtí teoretici hovoří o odumírání státu a rozvoji „pravého komunismu“ po přechodné fázi socialismu, kdy zákony společenské výroby přinesou utopii úplné svobody. Marcuseova utopie „pacifikované existence“ má však svou vlastní přechodnou fázi, která stejně jako cesta ke komunismu přes socialismus vyžaduje represi. Pol Pot se pokusil tento proces urychlit. Marcuse se ve svém eseji „Represivní tolerance“ z roku 1965 vyjadřuje jasně. Odsuzuje toleranci myšlenek, které jsou v rozporu s jeho ideologií:

> Aktivní, oficiální tolerance přiznaná pravici i levici, agresivním hnutím i hnutím mírovým, straně nenávisti i straně humanity. Tuto nestrannou toleranci nazývám „abstraktní“ nebo „čistou“, protože se zdržuje zaujetí stanoviska – ale tím ve skutečnosti chrání již zavedený mechanismus diskriminace….
>
> ... Tato tolerance však nemůže být bez rozdílu a rovná, pokud jde o obsah vyjádření, ani ve slovech, ani v činech; nemůže chránit falešná slova a špatné činy, které prokazují, že jsou v rozporu s možnostmi osvobození a působí proti nim. Taková bez rozdílu tolerance je oprávněná v neškodných debatách, v konverzaci, v akademické diskusi; je nepostradatelná ve vědecké činnosti, v soukromém náboženství. Společnost však

[637] Tamtéž, s. 240.

> nemůže být bez rozdílu tam, kde je v sázce uklidnění existence, kde je v sázce samotná svoboda a štěstí: zde nelze říkat určité věci, nelze vyjadřovat určité myšlenky, nelze navrhovat určité politiky, nelze povolovat určité chování, aniž by se tolerance stala nástrojem pro pokračování otroctví.[638]

Demonizováním druhých Marcuse umožňuje levici prohlásit, že v zájmu „míru a lidskosti“ je potlačování opozice nezbytné. To je patrné z teatrálních projevů antify a podobných skupin: „Žádná svoboda slova pro fašisty“, včetně akademiků, jejichž levicoví kolegové jsou stejně horliví v tom, aby byli tito kacíři z akademické sféry odstraněni.

Když tedy dnes vidíme liberály a levicové aktivisty páchat násilné činy proti disidentům ve jménu „míru a svobody“, jednají v souladu se svou dialektikou. Lze více než předpokládat, že Marcuse navrhuje diktaturu technokratů, kteří eliminují jakékoli hrozby „svobodě a štěstí“ způsobem, jakým Robespierre a jeho výbor hájili „veřejnou bezpečnost“ ve jménu „Deklarace práv člověka a občana“. Ve svém dodatku z roku 1968 Marcuse podrobně popisuje, jak by tato technokratická „elita“ fungovala, a cituje Johna Stuarta Milla, o kterém řekl: „V každém případě John Stuart Mill, který nebyl zrovna nepřítelem liberální a zastupitelské vlády, nebyl tak alergický na politické vedení inteligence jako současní strážci polodemokracie. Mill věřil, že „individuální mentální nadřazenost“ ospravedlňuje „považování názoru jedné osoby za

[638] Marcuse, ‘Repressive Tolerance’ (1965).

rovnocenný více než jednoho“.[639] Marcuse však čtenáře ujišťuje, že to nebude nutné, pokud se jeho verze „demokracie“ prosadí prostřednictvím revoluce.

Nevyhnutelné by bylo zřízení toho, co Orwell v románu 1984 nazval „Ministerstvem pravdy“, s cenzory a vykonavateli, kteří by prosazovali Marcuseho recept na „svobodu“:

- Některé věci nelze říkat,
- některé myšlenky nelze vyjadřovat,
- některé politiky nelze navrhovat,
- některé chování nelze tolerovat.

Opět se vracíme k Orwellově dystopii, Marcuse používá dvojznačný jazyk. Samotný termín „represivní tolerance“ je neuvěřitelně dvojznačný; téměř parodie sama sebe, „jako mírové násilí“.

Tato revoluce by byla provedena „menšinami netolerantními, militantně netolerantními“ proti „většině“, pro skutečné štěstí té druhé.[640] Zde vidíme počátky dnešní identitní politiky.

Marcuse tvrdil, že lze stanovit objektivní kritérium pro určení toho, co by mělo být tolerováno a co potlačováno:

> …Navíc v nekonečných debatách v médiích se hloupý názor těší stejné úctě jako názor inteligentní, neinformovaní mohou mluvit stejně dlouho jako informovaní a propaganda se mísí s vzděláním, pravda s

[639] Tamtéž, (dodatek z roku 1968).
[640] Tamtéž.

> lží. Tato čistá tolerance smyslu a nesmyslu je ospravedlňována demokratickým argumentem, že nikdo, ani skupina, ani jednotlivec, není v držení pravdy a není schopen definovat, co je správné a co špatné, dobré a špatné. Proto musí být všechny protichůdné názory předloženy „lidu“ k posouzení a volbě. Ale již jsem naznačil, že demokratický argument implikuje nezbytnou podmínku, a to, že lidé musí být schopni uvažovat a volit na základě znalostí, že musí mít přístup k autentickým informacím a že na tomto základě musí být jejich hodnocení výsledkem autonomního uvažování.[641]

Marcuse se prozrazuje jako bigot a fanatik. Levice následuje tyto stopy již od dob gilotiny jakobínů. Jakmile skupina strážců – technokratů a sociálních vědců – definuje „co je správné a špatné, dobré a zlé“ na základě „vědy“ a bez ohledu na zastaralé tradice a morálku, teprve tehdy bude „lid“ požádán o „demokratické uvážení“ bez zátěže protichůdných názorů. Odlišné názory budou potlačeny byrokracií cenzorů s odůvodněním, že jsou „hloupé“. Kdokoli by se odklonil od „demokratického“ konsensu, byl by v nejlepším případě klasifikován jako osoba potřebující terapii. Proces hledání „pravdy“ na základě dogmatu a jejího prosazování prostřednictvím represe je reformulací Rousseauovy „obecné vůle“, která inspirovala jakobinismus a jeho „teror“ ve jménu „lidských práv“ a později „rudý teror“.

[641] Tamtéž.

Marcuse aktualizoval svůj esej v roce 1968, v době nepokojů, a uvedl, že extremismus je v nejtolerantnějších demokraciích oprávněný, protože názory většiny nejsou legitimně utvářeny. Proto je pouze Nová levice strážcem toho, co je správné: „to znamená, že většina již nemá oprávnění nárokovat si demokratický titul nejlepšího strážce společného zájmu“.[642] V době, kdy Marcuse psal, byli „nejlepšími strážci společného zájmu“ řádící, křičící a bomby házející šílenci z Weather Underground a Yippies. Marcuse pokračoval, že represe budou namířeny proti „pravici“.

> … Vzhledem k této situaci jsem v knize „Represivní tolerance“ navrhl praktikovat diskriminační toleranci v opačném směru jako prostředek k posunutí rovnováhy mezi pravicí a levicí omezením svobody pravice, čímž by se vyrovnala všudypřítomná nerovnost svobody (nerovné příležitosti přístupu k prostředkům demokratického přesvědčování) a posílili by se utlačovaní proti utlačovatelům. Tolerance by byla omezena ve vztahu k hnutím, která mají prokazatelně agresivní nebo destruktivní charakter (ničí vyhlídky na mír, spravedlnost a svobodu pro všechny). Taková diskriminace by se vztahovala i na hnutí, která se staví proti rozšíření sociální legislativy na chudé, slabé a zdravotně postižené.[643]

Marcuseho definice „pravice“ je slaměný panák. Kritičtí teoretici definovali každého, kdo zastával stále ještě normální

[642] Tamtéž.
[643] Tamtéž.

názory na rodinu a morálku, jako osobu s vysokým skóre na „fašistické škále“ a potřebující terapii.

Když byla v roce 1969 znovu vydána kniha Julia Evoly Revolt Against the Modern World (Vzpoura proti modernímu světu, 1934) a vzbudila pozornost uprostřed „studentské revolty“, byl Evola někdy nazýván „Marcuse pravice“. Evola poukázal na to, že na rozdíl od levice bylo jeho „skutečně radikální ‚ne‘“ vůči „systému“, protože zkoumal kořeny moderní existence způsobem, který levice nedokázala. „Ani Marcuse, ani žádný z ‚protestujících‘ neudělali totéž: nemají totiž ani schopnost, ani odvahu to udělat“. „Zejména si myslím, že ‚sociologie‘ Marcuse by měla být zcela odmítnuta: směřuje pouze k jakési hrubé formě freudismu... Stejně tak je ideální společnost, kterou Marcuse předpokládá, jakmile všechny tyto ‚neshody‘ povedou ke konci takzvaného ‚systému‘, tak ubohá a fádní, jak jen může být.“[644]

[644] Rozhovor Evoly s Playmenem 2 (únor 1970), připojený v knize Julius Evola, The Path of Cinnabar, str. 256–257.

Lasch disentuje

Dr. Christopher Lasch, jeden z nejrespektovanějších levicových intelektuálů v Americe, způsobil mezi intelektuály velkou úzkost, když si uvědomil, že levice ztratila svůj význam jako opozice vůči kapitalismu. Navíc viděl společné rysy mezi levicí, kapitalismem a tím, co se stalo „falešným konzervatismem“: spojuje je odmítání tradic, organické komunity a rodiny, na nichž jsou tyto tradice založeny. Všichni mají redukcionistický pohled založený na ekonomice. Lasch o feminismu prohlásil:

> Feministické hnutí, které by respektovalo úspěchy žen v minulosti, by neznevažovalo domácí práce, mateřství nebo neplacené občanské a sousedské služby. Neudělalo by z výplatní pásky jediný symbol úspěchu. Trvalo by na tom, že lidé potřebují sebeúctyhodná povolání, nikoli okouzlující kariéry, které přinášejí vysoké platy, ale odlučují je od jejich rodin.[645]

Lasch o umění napsal, že „neustálé experimentování“ „vedlo k takovému zmatku ohledně standardů, že jediným přežívajícím standardem excelence je novost a šokující hodnota, která v této unavené době často spočívá v naprosté banalitě a ošklivosti díla“. O pseudo-radikálním charakteru levicových kritiků napsal, že zatímco „kulturní radikalismus“ „vystupuje jako revoluční hrozba pro status quo, ve skutečnosti omezuje svou kritiku na již zastaralé hodnoty a vzorce amerického

[645] C. Lasch, Women and the Common Life (1979).

kapitalismu, které byly již dávno nahrazeny“. „Levicové sociální kritiky“ popsal jako „v podstatě konformní“.[646]

Podle Lasche „elity“, které ovládají ekonomické, politické, kulturní a sociální základy USA, zavádějí sociální řád na troskách tradic, zejména na troskách rodiny. O těchto „elitách“ řekl:

> I liberálně smýšlející jedinci potřebují charakter formující disciplínu sousedství, rodiny, školy a církve, které všechny (nejen rodina) byly oslabeny zásahy trhu. Trh má notoricky známou tendenci se universalizovat. Neumí snadno koexistovat s institucemi, které fungují podle principů, které jsou mu protikladné: školy a univerzity, noviny a časopisy, charitativní organizace, rodiny. Dříve či později má trh tendenci je všechny pohltit. Vyvíjí téměř neodolatelný tlak na každou činnost, aby se ospravedlnil v jediné formě, kterou uznává: stát se obchodním návrhem, zaplatit si sama sebe, vykázat černá čísla v konečném výsledku. Mění zprávy na zábavu, vědu na profesionální kariérismus, sociální práci na vědecké řízení chudoby. Neúprosně přetváří každou instituci podle svého obrazu.[647]

Lasch daleko překonal své freudovsko-marxistické intelektuální kořeny a kritizoval to, co se zejména v USA označovalo jako „pravice“, za obhajobu volného podnikání jako základu „americké tradice“, přičemž nebyla schopna rozpoznat vnitřně podvratný charakter kapitalismu. Spolu se

---

[646] C. Lasch, The Culture of Narcissism: American Life in an Age of Diminishing Expectations, kapitola V.
[647] Lasch, Revolt of the Elites and the Betrayal of Democracy.

skutečnými pravicovými filozofy, jako byli Julius Evola[648] a Oswald Spengler[649], Lasch poukázal na to, že kapitalismus je morálně, sociálně a kulturně nejrevolučnější doktrínou. V kritice, která vnímavě popisuje selhání americké „pravice“ té doby, Lasch nejprve uvedl o levici:

> Progresivní rétorika má za následek zakrývání sociální krize a morálního úpadku tím, že je „dialekticky“ prezentuje jako porodní bolesti nového řádu. Levice odmítá diskuse o rozpadu rodinného života a místo toho hovoří o vzniku „alternativních životních stylů“ a rostoucí nové rozmanitosti typů rodin. [Židovka] Betty Friedan vyjadřuje osvícený konsensus, když říká, že Američané musí odmítnout „zastaralý obraz rodiny“, „uznat rozmanitost rodin, ve kterých lidé dnes žijí“, a pochopit, že rodina, podle slov Americké asociace pro domácí ekonomiku, sestává jednoduše ze „dvou nebo více osob, které sdílejí hodnoty a cíle a jsou si navzájem dlouhodobě oddané“. Tato anemická, eufemistická definice rodiny nám připomíná platnost tvrzení George Orwella, že je jasným znamením potíží, když věci již nelze nazývat pravými jmény a popisovat je jasnou, přímou řečí. Prostá skutečnost – a to potvrzují i statistiky citované na důkaz rozšiřující se škály „životních stylů“, z nichž si lidé dnes

[648] Julius Evola, Men Among the Ruins. Evola zde píše v ryze antikapitalistickém duchu: „Nic není zjevnější než to, že moderní kapitalismus je stejně podvratný jako marxismus. Materialistický pohled na život, na kterém jsou oba systémy založeny, je identický…“ (s. 166).

[649] ‘Prussianism and Socialism’ (1919) v Oswald Spengler, Prussian Socialism and Other Essays.

mohou vybírat – je, že většina těchto takzvaných alternativních uspořádání vzniká z trosek manželství, nikoli jako zlepšení staromódního manželství. „Smíšené“ nebo „rekonstituované“ rodiny jsou výsledkem rozvodu, stejně jako „neúplné rodiny“: Pokud jde o jiné „alternativní“ formy rodiny, tak vysoce propagované liberály – „rodiny“ s jedním rodičem, „manželství“ homosexuálů atd. – nemá smysl je považovat za rodiny a nemělo by to smysl ani v případě, že by byly statisticky významné, což však nejsou. Mohou to být zcela legitimní formy soužití, ale jsou to formy zvolené lidmi, kteří raději nežijí v rodinách vůbec, s veškerými nevyhnutelnými omezeními, která rodiny kladou na individuální svobodu. Pokus o redefinici rodiny jako čistě dobrovolného uspořádání (jednoho z mnoha „alternativních“ způsobů soužití) vychází z moderního klamu, že lidé si mohou neustále nechávat otevřené všechny možnosti a vyhýbat se jakýmkoli omezením nebo požadavkům, pokud sami žádné požadavky nekladou ani „nevynucují své vlastní hodnoty“ na ostatní. Levicové předefinování rodiny podporuje iluzi, že je možné se vyhnout „pasti“ nedobrovolného sdružování a zároveň využívat jeho výhod.[650]

Lasch kritizuje doktrínu, od níž vycházel, Kulturní teorii, s jejím voláním po osvobození od omezení „primárních vazeb“

[650] C. Lasch, ‘What’s Wrong with the Right?’, Tikkun, č. 1, 1987, str. 23–29; https://web.archive.org/web/20040317084407/http://thor.clark.edu/sengland/previous%20features/ a_dialogue_with_christopher_lasc.htm.

rodiny, domova, církve a státu. Na rozdíl od jiných odpadlíků z levice, jako je [Žid] Irving Kristol[651] a mnoho bývalých trockistů, kteří vytvořili nesprávně pojmenované neokonzervativní hnutí[652], se Lasch neupnul na „volný trh“, ale spíše jej považoval za protiklad tradice. Při kritice prokapitalistického a stejně tak progresivistického pohledu americké pseudopravice Lasch citoval knihu Rity Kramerové o rodině:

> Ale pokud rodinná otázka ilustruje charakteristické slabiny amerického liberalismu, které byly účinně využity pravicí, ilustruje také to, proč je obrana „tradičních hodnot“ pravicí stejně neuspokojivá. Vezměme si například knihu Rity Kramerové In Defense of the Family. Ačkoli tato kniha obsahuje mnoho rozumných postřehů o výchově dětí, její vysvětlení tíživé situace rodiny je zcela nedostatečné. Kramerová viní z tíživé situace rodiny zasahující odborníky, liberální intelektuály prosazující svou vlastní liberální morálku jako vědeckou pravdu, masmédia a byrokratický sociální stát. Očišťuje průmyslový

---

[651] Kristol zahájil svou politickou kariéru jako antisovětský trockista a stal se „kmotrem neokonzervatismu“. Byl ředitelem amerického výboru pro kulturní svobodu, který byl během studené války přední organizací CIA, a byl vyznamenán Prezidentskou medailí svobody. Barry Gewen, ‘Irving Kristol, Godfather of Modern Conservatism, Dies at 89’, The New York Times, 18. září 2009; https://www.nytimes.com/2009/09/19/us/politics/19kristol.html?pagewanted=all.

[652] Nesprávně pojmenovaný, protože není ani „nový“, ani „konzervativní“, ale libertarianismus volného trhu, který má své kořeny v anglickém whigovském liberalismu 19. století, nikoli v konzervatismu. Proto Lasch hledal „skutečný konzervatismus“ v USA, ale nenašel ho.

kapitalismus, „který je v této otázce neprávem kritizován“, a kdykoli se dotkne tématu průmyslové technologie, stává se naprosto lyrickou. Pohrdavě hovoří o těch, kteří chtějí „vyhodit všechny stroje a vrátit se k předindustriálním způsobům uspořádání našich životů“. Trvá na tom, že můžeme odolat „otupujícím a všudypřítomným médiím“ a stále si užívat „nepopiratelné výhody technologie“. Její postoj se zdá být takový, že nukleární rodina je natolik nadřazená jakékoli jiné formě výchovy dětí, že její trvání lze považovat za samozřejmé – jen kdyby odborníci odešli a nechali ji na pokoji.

…Je to logika konzumerismu, která podkopává hodnoty loajality a stálosti a prosazuje jiný soubor hodnot, který ničí rodinný život – a mnoho dalšího. Kramerová tvrdí, že bychom se měli důkladně zamyslet nad starými buržoazními ctnostmi, než je zavrhneme ve jménu většího sebenaplnění nebo většího altruismu. Tyto hodnoty jsou však opouštěny právě proto, že již neslouží potřebám systému výroby založeného na pokročilých technologiích, nekvalifikované pracovní síle a masové spotřebě.

Terapeutická etika, která nahradila utilitární etiku 19. století, neslouží pouze „třídním zájmům“ profesionálů, jak tvrdí Daniel Moynihan a další kritici „nové třídy“, ale slouží potřebám pokročilého kapitalismu jako celku. Moynihan poukazuje na to, že tím, že klade důraz spíše na impuls než na kalkul jako determinant lidského chování a že za problémy, kterým čelí jednotlivci, činí odpovědnou společnost, se vládou orientovaná profesionální třída

pokusila vytvořit poptávku po svých vlastních službách. Profesionálové, jak poznamenává, mají na nespokojenosti osobní zájem, protože nespokojení lidé se obracejí na profesionální prostředky, aby jim pomohly. Stejný princip však obecně platí i pro moderní kapitalismus, který se neustále snaží vytvářet novou poptávku a novou nespokojenost, kterou lze uklidnit pouze spotřebou komodit. Profesionální sebevelebení rostlo ruku v ruce s reklamním průmyslem a celým mechanismem vytváření poptávky. **Stejný historický vývoj, který proměnil občana v klienta, proměnil pracovníka z producenta na spotřebitele. Lékařský a psychiatrický útok na rodinu jako technologicky zaostalý sektor společnosti tak šel ruku v ruce s úsilím reklamního průmyslu přesvědčit lidi, že zboží zakoupené v obchodě je lepší než domácí výrobky.**[653]

Pravice trvá na tom, že „nová třída“ ovládá masmédia a využívá této kontroly k vedení „třídního boje“ proti podnikání, jak to formuluje Irving Kristol. Vzhledem k tomu, že masmédia jsou financována z příjmů z reklamy, je však těžké brát tento argument vážně. Je to reklama a logika konzumerismu, nikoli antikapitalistická ideologie, která určuje způsob zobrazování reality v masmédiích. Konzervativci si stěžují, že televize zesměšňuje volné podnikání a představuje podnikatele jako „chamtivé, zlovolné a zkorumpované“, jako je J. R. Ewing. Abychom však v programu jako Dallas viděli antikapitalistickou

[653] Ztučnění přidáno.

propagandu, museli bychom pozastavit nejen kritický úsudek, ale i běžné pozorovací schopnosti. Obrazy luxusu, romantiky a vzrušení dominují těmto programům, stejně jako dominují reklamám, které je obklopují a zaplavují. Dallas je sám o sobě reklamou na dobrý život, stejně jako téměř vše v televizi – tedy na dobrý život pojímaný jako nekonečná novost, změna a vzrušení, jako vzrušení smyslů všemi dostupnými stimulanty, jako neomezené možnosti. „Udělejte to nové“ je poselstvím nejen moderního umění, ale i moderního konzumerismu, jehož je moderní umění – i když se hlásí k sociální revoluci – do značné míry zrcadlovým obrazem. Všichni jsme nyní revolucionáři, závislí na změnách. Moderní kapitalistická ekonomika spočívá na technikách hromadné výroby, jejichž průkopníkem byl Henry Ford, ale také, a to neméně pevně, na principu plánované zastaralosti, který zavedl Alfred E. Sloane, když zavedl každoroční změnu modelů. Neúnavné „zdokonalování“ produktu a zlepšování vkusu spotřebitelů jsou jádrem hromadného prodeje a tyto imperativy jsou zabudovány do masových médií na všech úrovních. I zpravodajství nelze chápat jako propagandu nějaké konkrétní ideologie, liberální či konzervativní, ale jako propagandu komodit, nahrazování věcí komoditami, užitných hodnot směnnými hodnotami a událostí obrazy. Samotný pojem „zprávy“ oslavuje novost. Hodnota zpráv, stejně jako jakékoli jiné komodity, spočívá především v jejich novosti, teprve v druhé řadě v jejich informační hodnotě. …

> Konzervativci vnímají souvislost mezi televizí a drogami, ale nechápou podstatu tohoto vztahu o nic víc, než chápou důležitý fakt o zpravodajství: že představuje další formu reklamy, nikoli liberální propagandu. Propaganda v běžném slova smyslu hraje v konzumní společnosti, kde lidé přijímají všechna oficiální prohlášení s podezřením, stále méně důležitou roli. Sama masmédia přispívají k převládajícímu skepticismu; jedním z jejich hlavních účinků je podkopávání důvěry v autority, znehodnocování hrdinství a charismatického vedení a redukování všeho na stejné rozměry. Účinkem masmédií není vyvolávat víru, ale udržovat aparát závislosti. Drogy jsou pouze nejviditelnější formou závislosti v naší společnosti. Je pravda, že drogová závislost je jednou z věcí, které podkopávají „tradiční hodnoty“, ale potřeba drog – tedy komodit, které zmírňují nudu a uspokojují společensky stimulovanou touhu po novinkách a vzrušení – vyplývá ze samotné povahy konzumní ekonomiky.[654]

Lasch poukazuje na to, co je disidentským pravicovým politikům známo již po generace, ale co uniká pochopení zastánců „klasické ekonomie“, a sice na vyzdvihování jednotlivce nad organickou komunitu, jejímž základem je rodina. Lasch poznamenal:

> Intelektuální slabost současného konzervatismu se projevuje jeho mlčením ohledně všech těchto důležitých otázek. Neoklasická ekonomie nebere v úvahu význam

[654] C. Lasch, ‘What’s wrong with the Right?’

reklamy. Vyzdvihuje „suverénního spotřebitele“ a trvá na tom, že reklama nemůže spotřebitele nutit k nákupu něčeho, co si již nechtějí koupit. Tento argument míjí podstatu věci. Nejde o to, že reklama manipuluje spotřebitele nebo přímo ovlivňuje jeho volby. Jde o to, že z něj dělá závislého, který není schopen žít bez stále větších dávek vnější stimulace a vzrušení. Konzervativci tvrdí, že televize narušuje schopnost dětí soustředit se. Stěžují si, že mladí lidé dnes například očekávají, že vzdělávání bude snadné a vzrušující. Tento argument je správný, pokud jde o jeho podstatu. I v tomto případě však konzervativci nesprávně připisují tyto uměle vyvolané očekávání liberální propagandě – v tomto případě teoriím liberální výchovy dětí a „kreativní pedagogiky“. Ignorují hlubší zdroj očekávání, která podkopávají vzdělání, ničí dětskou zvědavost a podporují pasivitu. Ideologie, jakkoli přitažlivé a mocné, nemohou formovat celou strukturu vnímání a chování, pokud nejsou zakotveny v každodenních zkušenostech, které je zdánlivě potvrzují. V naší společnosti každodenní zkušenosti učí jednotlivce toužit po nekonečném přísunu nových hraček a drog a považovat je za nezbytné. Obhajoba „volného podnikání“ sotva poskytuje nápravu těchto očekávání.

Konzervativci chápou kapitalistickou ekonomiku tak, jak byla za časů Adama Smithe, kdy byl majetek ještě poměrně rovnoměrně rozdělen, podniky byly v individuálním vlastnictví a komodity si ještě zachovávaly něco z charakteru užitečných předmětů. Jejich pojetí

> volného podnikání nebere v úvahu síly, které kapitalismus transformovaly zevnitř: vzestup korporací, byrokratizaci podnikání, rostoucí bezvýznamnost soukromého vlastnictví a posun od pracovní etiky k etice spotřeby. Pokud konzervativci tyto vývojové trendy vůbec zaznamenávají, připisují je výhradně zásahům a regulaci ze strany vlády. Odsuzují byrokracii, ale vidí pouze její veřejnou tvář a přehlížejí její převahu v soukromém sektoru. Projevují neznalost bohatých historických studií, které ukazují, že k expanzi veřejného sektoru došlo částečně v reakci na tlak ze strany samotných korporací.[655]

Lasch poukázal na zásadní chybu amerického „konzervatismu“, který zaujímá stejný ideologický postoj jako levice, pokud jde o průmyslový pokrok:

> Konzervativci předpokládají, že deregulace a návrat k volnému trhu vyřeší vše a podpoří oživení pracovní etiky a návrat „tradičních hodnot“. Nejenže poskytují nedostatečné vysvětlení zničení těchto hodnot, ale nevědomky se staví na stranu sociálních sil, které k jejich zničení přispěly, například svou podporou neomezeného růstu. Chudoba současného konzervatismu se nejvíce projevuje v tomto prosazování ekonomického růstu, který je základním předpokladem konzumní kultury, jejíž vedlejší produkty konzervativci odsuzují. Živý konzervatismus by se ztotožňoval s požadavkem omezení nejen ekonomického růstu, ale i dobývání vesmíru,

[655] Tamtéž.

> technologického dobývání životního prostředí a lidské ambice získat božské moci nad přírodou. Živý konzervatismus by v environmentálním hnutí viděl typickou konzervativní věc, protože environmentalismus se staví proti bezohledným inovacím a klade důraz na ochranu přírody. Místo toho, aby konzervativci převzali environmentalismus od levice, odsuzují ho jako recept na zkázu. „Zastánci volného podnikání," říká Pines, „trvají na tom, že ekonomika se skutečně může rozšiřovat a že tím mohou všichni členové společnosti zvýšit své bohatství." Jedním ze základních principů liberalismu, neomezenost ekonomického růstu, nyní podepírá takzvaný konzervatismus, který se prezentuje jako korektiv a alternativa k liberalismu.[656]

Lasch hledal v USA skutečný konzervatismus, ale nenašel ho. „Drsný individualismus", který prosazovali „konzervativci", považoval za protiklad skutečného tradice, za oslavu „svobody" bez kořenů; „hodnoty člověka na vzestupu, který utíká před svými předky, před rodinným klanem, před vším, co ho svazuje a omezuje jeho svobodu pohybu. Co je tradičního na odmítání tradice, kontinuity a zakořenění? Konzervatismus, který se staví na stranu sil neklidné mobility, je falešný konzervatismus".[657]

Tento pseudokonzervatismus zasáhl do vývoje skutečného konzervatismu, který historicky odmítal kapitalismus a volný obchod z důvodů, které Lasch naznačoval. V Británii Thomas Carlyle, který patřil k opravdové konzervativní tradici, odsoudil

---

[656] Tamtéž.
[657] Tamtéž.

kapitalismus na počátku moderní průmyslové éry, v době, kdy Marx byl ještě jen radikálním liberálem. Carlyle v roce 1843 napsal:

> Je pravda, že musíme přiznat, že my, s naším mamonovým evangeliem, jsme dospěli k podivným závěrům. Nazýváme to společností a otevřeně hlásáme naprosté oddělení, izolaci. Náš život není vzájemnou pomocí, ale spíše vzájemným nepřátelstvím, maskovaným pod záštitou válečných zákonů, nazývaným „spravedlivá soutěž“ a podobně. Všude jsme hluboce zapomněli, že platba v hotovosti není jediným vztahem mezi lidmi; bez pochyb si myslíme, že zbavuje člověka všech závazků a likviduje je. „Moji hladovějící dělníci?“ odpovídá bohatý majitel továrny: „Nezaměstnal jsem je snad spravedlivě na trhu? Nezaplatil jsem jim snad do posledního haléře smluvní částku? Co mám s nimi ještě společného?“ – Věru, uctívání mamonu je melancholické vyznání. …[658]
>
> Jedno vím jistě: Nikdy v historii lidstva nebyly vztahy mezi lidmi založeny pouze na peněžních platbách. Pokud se někdy jako základ lidských vztahů prosadí filozofie laissez-faire, konkurence a nabídky a poptávky, očekávejte, že brzy skončí.[659]

Carlyle si uvědomil, že kapitalismus založený na volném obchodu neumožní zachování „anglického národa“ jako organického společenství. Peněžní vazby nebudou vytvářet

[658] Thomas Carlyle, (1843) Kniha III, kapitola II: ‘Gospel of Mammonism’.
[659] Tamtéž, kniha III, kapitola X: ‘Plugston of Undershot’.

pouta příbuznosti, ale rozkol, konkurenci a nedůvěru. Marx i zastánci volného obchodu to považovali za „pokrok“. Carlyle předpověděl příchod kořenů zbavené obchodní třídy, oddané zisku přesahujícímu hranice, což Marx později (1848) chválil jako proces „internacionalizace“. Carlyle použil organické metafory kořenů stromů, aby zdůraznil doslovné zakořenění člověka v jeho tradičním životě, a viděl obchodníka jako člověka, který čelí slibu bohatství v dalekých krajích a stává se „univerzální bytostí“, kterou o sto padesát let později [židovský] ekonomický novinář G. Pascal Zachary chválil jako „globální já“.[660] Carlyle naopak viděl přicházejícího homo globicus jako „opičáka“ bez ducha.

> Ó nerozumní smrtelníci, kteří se neustále měníte a posunujete a říkáte: „Tam, ne tady!“ Bohatství větší než obě Indie leží všude pro člověka, pokud vydrží. Nejen jeho duby a ovocné stromy, ale i jeho srdce se zakoření, kdekoli se usadí; zakoření a čerpá výživu z hlubokých pramenů univerzálního bytí! Potulní Sam-Slickové, kteří bloudí po Zemi a „obchodují“, jaké bohatství mají? Koně naložené, lodě naložené bílým nebo žlutým kovem: co jsou ve skutečnosti zač? Slick nikde neodpočívá, je bez domova. Může stavět kamenné nebo mramorové domy, ale není mu dovoleno v nich zůstat. Bohatství člověka je počet věcí, které miluje a požehná, které ho milují a požehnávají! Pastýř ve své chudé hliněné chatrči, kde jsou mu přáteli jeho kráva a pes, kde každý vodopád v něm vyvolává vzpomínky a každý vrchol hory mu kývne na pozdrav: je

[660] G. Pascal Zachary (2000).

> jeho život, obklopený jako v náručí požehnané matky, chudší než život Slicka s oslími náklady žlutého kovu na zádech? Nešťastný Slick! Bohužel, tolik z nás se stalo nomádskými, opičími, tolik z nás bude muset, s jakoukoli bolestí, odporem a „nemožností“, změnit se, napravit se – nějakým moudrým způsobem, nějakým způsobem, který není bláznivý![661]

Jak Evola poukázal, je to právě zásadní rozdíl v kulturním, morálním a duchovním pohledu, který odděluje disidentskou pravici od běžných prvků levice a kapitalismu. Carlyle tuto dichotomii charakterizoval slovy „trvalé“ a „dočasné“. Jedním z určujících prvků pravé pravice je trvalost, význam věčnosti, prostřednictvím rodinné linie a osobního majetku. Jedná se o organické „primární vazby“, které levice i kapitalismus požadují dekonstruovat ve prospěch „svobody“ – tedy bez připoutanosti a věčnosti. Carlyle popsal tuto „svobodu“, která již tehdy ohrožovala základy civilizace:

> Trvalé, ne dočasné: nenajímáte si bojovníka v červené uniformě na jeden den, ale na desítky let! Trvalost a vytrvalost jsou první podmínkou veškeré plodnosti v lidských záležitostech. „Tendence vytrvat“, vytrvat navzdory překážkám, odrazování a „nemožnostem“: to je to, co ve všech věcech odlišuje silnou duši od slabé; civilizovaného měšťana od nomádského divocha, druh člověka od rodu opic! Nomád má svůj dům na kolech; nomád, a v ještě vyšší míře opice, jsou všichni pro

[661] Thomas Carlyle, Kniha IV, Kapitola V: ‘Permanence’.

„svobodu“; privilegium neustále se stěhovat je pro ně nepostradatelné. Bohužel, v kolika ohledech se náš humor v této rychle ubíhající, sebe sama obrušující době projevuje jako nomádský, opičí; dost smutný pro toho, kdo se na něj dívá očima! Tento humor bude muset ustoupit; je to první prvek veškeré plodnosti v lidských věcech, že taková „svoboda“ opic a nomádů se z vlastní vůle nebo z donucení omezuje a ustupuje něčemu lepšímu. Civilizovaný člověk nežije v domech na kolech. Staví kamenné hrady, osazuje pozemky, uzavírá manželské smlouvy na celý život; má dlouhodobé stonásobné majetky, které nelze ocenit na peněžním trhu; má rodokmeny, knihovny, zákoníky; má vzpomínky a naděje, dokonce i pro tuto Zemi, které sahají přes tisíce let. Celoživotní manželské smlouvy: o kolik byly výhodnější roční nebo měsíční smlouvy – pro nomády nebo opice![662]

Tento anglický liberalismus se v Laschově době stal dominantním trendem v americkém „konzervatismu“, a proto se mu nepodařilo najít skutečný konzervatismus. Lasch proto zpochybnil, zda dichotomie levice-pravice zůstává relevantní. Levice se kapitalismu nepostavila a nikdy to ani neudělala. Lasch zejména tvrdil, že to, co se v USA (a dalších anglicky mluvících zemích, typicky v podobě reaganismu v USA a thatcherismu v Británii) nazývalo „konzervatismem“, bylo „falešné“. Tento pseudokonzervatismus nebránil tradice, ale podporoval industrialismus a kapitalismus a stejně jako levice přijímal „progresivní“ nebo „pozitivistický“ přístup k historii.

[662] Tamtéž, kapitola V: ‘Permanence’.

Moderní „falešný konzervatismus“, jak jej Lasch nazýval, nedokázal udržet předkapitalistickou tradici a místo toho bránil buržoazii, kapitalismus a industrialismus ve jménu posvátného „pokroku“. Lasch o falešné dichotomii prohlásil:

> Naděje na novou politiku nespočívá ve formulování levicové odpovědi na pravici, ale v odmítnutí konvenčních politických kategorií a redefinování pojmů politické debaty. Myšlenka „levice“ již překonala svou historickou dobu a je třeba ji důstojně pohřbít, spolu s falešným konzervatismem, který pouze obléká starší liberální tradici do konzervativní rétoriky. Staré nálepky již nemají žádný význam. Debatu pouze zmatou, místo aby ji vyjasnily. Jsou produktem dřívější éry, věku páry a oceli, a jsou zcela nevhodné pro věk elektroniky, totalitarismu a masové kultury. Rozlučme se s těmito starými přáteli, s láskou, ale rozhodně, a hledejme jinde vedení a morální podporu.[663]

Levice reaguje

Mezi prvními z levice, kteří reagovali na Laschovu kacířskou myšlenku, byla [Židovka] Dr. Lillian Rubinová[664], profesorka sociologie na Kalifornské univerzitě v Berkeley, která odpověděla osobními výpady, v nichž srovnávala Laschovy názory s názory kazatele „morální většiny“ Jerryho Falwella a

---

[663] C. Lasch, ‘What’s Wrong with the Right?’.

[664] Rubinová, významná feministická akademička, byla jako teenagerka připravena o možnost studovat na vysoké škole, protože její matka jí řekla, aby si našla práci a pomohla tak financovat vzdělání svého bratra. Její matka měla tradiční židovský pohled na svět, který bychom z pohledu psychoanalýzy mohli považovat za příčinu feminismu Rubinové, jakožto projekci jejího výchovného prostředí na společnost. Rubinová dokončila studium až v dospělosti.

prezidenta Ronalda Reagana a obvinila Lasche, že předal debatu o sociálních otázkách „nejhorším a nejreakčnějším silám v naší zemi“. Pomocí argumentu slaměného panáka obvinila Lasche, že nechápe dopad průmyslové revoluce na rodinný život, což je přesně to, co on chápal. Rubinová uvedla: „A problém nestability rodiny, který nás dnes trápí, nás v té či oné podobě provází přinejmenším od průmyslové revoluce, která tak účinně oddělila práci od rodinného života a členy rodiny od sebe navzájem. ... Přesto Lasch, historik, píše, jako by o tom všem nic nevěděl.“[665]

Rubin nesouhlasil s Laschovým tvrzením, že feminismus je odrazem systému: „… Rodina může být ohrožena ekonomickými tlaky, připouští, ale skutečná hrozba pochází z feministické ideologie, která podle jeho slov ‚znehodnocuje mateřství, rovná osobní rozvoj s účastí na trhu práce a definuje svobodu jako individuální svobodu volby, svobodu od poutavých závazků‘.“[666]

Rubinová chválí roli feminismu při otevírání trhu práce ženám, aniž by chápala, že se jedná o primární příklad toho, jak se levice a kapitalismus sbližují. Rozšiřující se trh práce je společným základem levice a kapitalismu a Lasch poukazuje na potřebu průmyslových jeslí, aby se ženské povinnosti spojené s výchovou dětí a vedením domácnosti nestaly překážkou pro plné začlenění žen do kapitalistického výrobního procesu.

---

[665] Lillian Rubin, str. 89–91.
[666] Tamtéž.

Lasch na Rubinové útoky reagoval s vervou: „Tyto zastaralé polemiky, plné morálního pobouření a teoretických frází, nechtěně ukazují, proč levice nemá budoucnost. …“[667] Lasch prohlásil, že levice zaujala elitářský postoj a pohrdá obyčejnými lidmi. Uvedl, že levice opustila „fikci demokracie a vede lid do zaslíbené země proti jeho vlastnímu úsudku a sklonům“.[668] S odmítnutím levicové doktríny ze strany mas,

> Americká levice musela v podstatě volit mezi dvěma stejně marnými a kontraproduktivními strategiemi: buď beznadějně čekat na revoluci a zároveň zuřivě brojit proti „kapitalismu“, nebo se pokusit dosáhnout svých cílů obcházením veřejného mínění, vzdáním se naděje na vytvoření lidové podpory pro sociální reformy a spoléháním se místo toho na soudy, masmédia a administrativní byrokracii. Jako militantní outsideři nebo byrokratičtí insideři se radikálům podařilo pouze položit základy konzervativního hnutí, které se dokázalo prezentovat jako forma kulturního populismu, i když jeho vlastní program, zejména ekonomický, usiluje pouze o zachování stávajícího rozdělení bohatství a moci – a ve skutečnosti o zvrácení většiny demokratických výdobytků, kterých bylo dosaženo v posledních pěti desetiletích.[669]

Lasch poukázal na proces, který se již dlouho odehrával v rámci levice, a to odcizení se masám, s uvědoměním si, že masy jsou instinktivně konzervativní. Poukázal na společný pohled levice

---

[667] C. Lasch, ‘Why the Left Has No Future’, Tikkun, tamtéž, str. 92–97.
[668] Tamtéž.
[669] Tamtéž.

a liberálního kapitalismu. Uvedl, že oba se zaměřují spíše na smluvní práva jednotlivce než na předkapitalistickou spontánnost skupinového sdružování, a prohlásil, že konzervatismus byl vykolejen přijetím liberálního ekonomického modelu.

> Celý trend moderní společnosti, zejména moderního liberalismu, odsouvá rodinný život (podle jakékoli rozumné definice rodinného života) do sféry „nostalgie“. Poznamenejme, že za nestabilitu rodinného života neviním feminismus. Jelikož feminismus je vyjádřením oprávněných stížností a jelikož ekonomický a ideologický útok na základy rodinného života předcházel vzniku feministického hnutí, bylo by pošetilé vinit feminismus za rozpad rodiny. Stejně pošetilé je však předstírat, že feminismus je s rodinou slučitelný. Feminismus je sám o sobě mimo jiné výhonkem liberalismu a sdílí s ním víru v individuální práva, smluvní vztahy a prvenství spravedlnosti, což vše znemožňuje pochopit podstatu nebo hodnotu spontánní spolupráce.[670]

Lasch popsal „kulturní občanskou válku“[671], nyní běžně nazývanou „kulturní marxismus“, který odcizil masy od levice. Jeho konečný cíl popsal Lasch v souvislosti s modernistickým pojetím „rodiny“:

> „Rodinná politika“, jejímž cílem je přesunout tuto odpovědnost na stát, není žádným řešením. Není to ani

[670] Tamtéž.
[671] Tamtéž.

„radikální“ řešení. Pouze by potvrdila již existující model byrokratického individualismu, v němž stát přebírá výchovné funkce dříve spojené s rodičovstvím a lidem ponechává volnost, aby si užívali života jako spotřebitelé.[672]

Jedná se o „měkkou diktaturu“, kterou popsal Huxley ve svém románu Brave New World. Tento proces byl vyzkoušen v nejranější fázi bolševického Ruska, ale v liberálním kapitalismu probíhá důkladněji a trvaleji.

[672] Tamtéž.

Sexologie

Charles Merriam, „děkan“ amerických společenských věd, prosazoval financování jednotného přístupu ke společenským vědám jako prostředku sociálního inženýrství a kontroly. To se líbilo oligarchii. Merriam viděl obrovské možnosti v řízení lidské evoluce. Kontrola sexuálních vztahů, reprodukce a výchovy dětí hraje primární roli v tom, jak lze lidi organizovat tak, aby zapadali do ekonomických procesů.

Výbor Národní rady pro výzkum problémů sexuality (CRPS - National Research Council Committee for Research in Problems of Sex), založený v roce 1921, byl průkopníkem sexologie. CRPS byl původně financován Úřadem pro sociální hygienu. Ten byl založen Johnem D. Rockefellerem Jr. za účelem studia četných sociálních problémů, včetně sexuality a antikoncepce, a fungoval v letech 1913 až 1940. Mezi jeho zakladateli byl i [Žid] Paul Warburg, potomek mezinárodní bankéřské rodiny.[673] Financování CRPS převzala od roku 1931 Divize přírodních věd Rockefellerovy nadace. Právě zde byly definovány vědy o reprodukci a sexologii.[674] Díky financování Rockefellerem došlo k významnému posunu od biologického výzkumu k výzkumu sociálního. „To vyvrcholilo v 40. letech 20. století, kdy NRC/CRPS poskytlo rozsáhlou finanční podporu průkopnickému výzkumu Alfreda Kinseyho v oblasti lidské sexuality.“[675]

---

[673] Adele E. Clarke, s. 94.
[674] Tamtéž, str. 90–91.
[675] Tamtéž, s. 93.

V roce 1936 odešel Earl Zinn, výkonný tajemník CRPS, aby nastoupil na pozici v Institutu lidských vztahů na Yaleově univerzitě. Institut byl financován částkou 4,5 milionu dolarů od Rockefellerovy nadace po dobu prvních deseti let (1929–1939) s cílem „integrovat vědecké poznatky o lidském chování s racionální kontrolou chování jako konečným cílem“.[676] Koncept „sociální medicíny“ byl zaveden z Evropy jako metoda „lidského inženýrství“[677]; vychází se přitom z předpokladu, že medicína se nebude zabývat pouze fyzickým zdravím jednotlivce, ale také „celým sociálním a ekonomickým prostředím“ člověka.[678]

Sociální medicína vznikla, když „radikální lékaři jako Jules Guérin v revoluční Paříži v roce 1848 a Rudolf Virchow v Prusku věřili, že medicína by měla přijmout nový sociálněvědní profil spolu s vědomím sociální odpovědnosti a hrát politickou roli v nově vznikajícím moderním státě“.[679] Vývoj ve Francii a Prusku ovlivnil vznik Národní asociace pro sociální vědy ve Velké Británii v roce 1856, jejíž členy byli i lékaři. Úmysly byly ušlechtilé a přispěly nezměrně k lidskému blahu, protože zohledňovaly vliv sociálních a ekonomických podmínek na příčiny špatného zdraví. Problémy začínají, v závislosti na úhlu pohledu, když jsou takové projekty kooptovány a přesměrovány oligarchií, jejíž ekonomický systém způsobuje problémy, které následně tvrdí, že se snaží řešit. Navíc tento vývoj odrážel materialistického ducha doby,

[676] Tamtéž, s. 105.
[677] Arthur J. Viseltear, s. 872.
[678] Tamtéž, s. 875.
[679] Dorothy Porter, s. 4.

kdy byla společnost vnímána jako „mechanistický model“, „fyzický stroj“, „redefinující život, práci a jazyk z hlediska funkčního diskurzu vědecké racionality v moderní kapitalistické společnosti“.[680]

Zdravotnická služba Yaleovy univerzity se stala „laboratoří pro psychologické, sociologické a ekonomické studie pacientů prováděné studenty a odborníky z oblasti práva, medicíny a sociologie“. Data byla analyzována týmem „sociologů, psychologů, psychiatrů, ekonomů a biologů z řad zaměstnanců institutu“.[681]

Cílem bylo určit, jaké úpravy je třeba provést mezi jednotlivcem a prostředím.[682] Často citovaným ideálem institutu bylo „lidské štěstí“[683]; neuchopitelný ideál, který zůstává základem politických a náboženských utopií a obecně vrcholí gilotinou jakobínů, popravčími četami bolševiků a Kool-Aid Jima Jonese. Na dotaz bohatého absolventa Yaleu se ředitel institutu [Žid] Milton Winternitz pokusil definovat „štěstí“ jako „míru, do jaké se psychofyzický organismus přizpůsobuje svému prostředí...“[684]

Z velké části díky Rockefellerově nadaci se podařilo získat počáteční částku 7,5 milionu dolarů na založení institutu.[685]

---

[680] Tamtéž, s. 7.
[681] Arthur J. Viseltear s. 875.
[682] ‘Yale Proposed to Study Man’, The Human Welfare Group, New Haven Connecticut (1929), str. 12–13; citováno Arthurem J. Viseltearem, s. 876.
[683] Arthur J. Viseltear, s. 882. Tato fráze se často objevovala v brožurách institutu a projevech jeho pedagogů.
[684] Milton C. Winternitz Henrymu H. Covellovi, 9. ledna 1930, citováno Arthurem J. Viseltearem, s. 882.
[685] Arthur J. Viseltear, s. 878.

Ideologie institutu nadále ovlivňuje například Institut pro sociální a politická studia na Yaleově univerzitě [686], v současné době vedená Jacobem S. Hackerem, členem správní rady The American Prospect, The American Century Foundation a Economic Policy Institute; liberálně-progresivních think tanků.[687]

[686] Tamtéž, s. 885.
[687] Jacob S. Hacker, https://isps.yale.edu/team/jacob-s-hacker.

Alfred Kinsey

> Dr. Kinsey zesměšňoval „společensky schválené vzorce sexuálního chování“ a nazýval je „racionalizacemi“, zatímco společensky odsuzované formy sexuálního chování obvykle označoval za „normální“ nebo „normální u lidského zvířete“. — RENE A. WORMSER

Alfred Kinsey je nejznámějším zakladatelem sexologie v USA. Kinseyho průzkumy sexuálních návyků poskytují data pro revoluční programy. Dr. John Bancroft, když byl ředitelem Kinseyho institutu, prosazoval „sexuální nonkonformitu“ jako „prostředek pro vyjádření nesouhlasu“.[688]

Kinsey zahájil své studie v oblasti sexuality v roce 1938 na Indiana University. Z 18 000 individuálních případových studií sexuálního chování Kinsey osobně rozhovory s 7 983 osobami. V roce 1941 byl Kinseyho výzkum financován Rockefellerovou nadací prostřednictvím Národní rady pro výzkum (NRC). Do roku 1947 poskytl Výbor pro výzkum problémů sexuality Kinseymu a jeho týmu 40 000 dolarů. V tom samém roce Kinsey založil Institut pro výzkum sexuality na Indiana University.[689] V roce 1946 poskytla Rockefellerova nadace 14 000 dolarů na Kinseyho výzkumnou knihovnu. Financování Rockefellerovou nadací pokračovalo až do roku 1954, kdy kongresman Reece zahájil slyšení o nadacích. Podle

---

[688] Bolton, Revolution from Above, s. 114. (Webové stránky Kinseyho již nejsou tak přístupné jako dříve). Viz také: http://stopthekinseyinstitute.org/kinsey-brief/.
[689] Kinsey Institute, ‘A Brief History’, https://kinseyinstitute.org/about/history/alfred-kinsey.php.

prohlášení podaného Reeceově komisi poskytla Rockefellerova nadace Kinseymu v letech 1941–1949 celkem 414 000 dolarů.

Reeceův výbor byl původně založen za konkrétním účelem vyšetřování financování Kinseyho. Poslanec Reece prohlásil: „Kongres byl požádán, aby vyšetřil finanční podporovatele institutu, který v srpnu loňského roku vydal Kinseyho zprávu o sexualitě.“[690] Kinseyho institut uvádí, že „správní rada Rockefellerovy nadace pod tlakem Reeceova výboru stáhla finanční podporu pro výzkum doktora Kinseyho“.[691] Kinsey zmiňoval Rockefellerovu nadaci jako reklamní trik pro svou práci. Kinseyův životopisec James H. Jones píše, že „z pohledu nadace … Kinsey překročil hranice. Nadace se zpravidla vyhýbala publicitě ohledně svých grantů“. To platilo zejména pro granty, „které mohly být jakýmkoli způsobem považovány za kontroverzní“. Financování sexologie prostřednictvím Národní výzkumné rady umožnilo nadaci „zůstat bezpečně v pozadí“. Kinseyho výroky odhalovaly roli nadace v „sociální politice“.[692]

Po skončení činnosti Reeceova výboru však bylo financování Kinseyho obnoveno. Institut uvádí:

> Prezident Wells poté oslovil správní radu Indiana University s žádostí o pokračující podporu Institutu pro sexuální výzkum, kterou mu také poskytli. Od té doby

---

[690] ‘What Really Happened to Funding for Sex Research?’, The Kinsey Institute for Research in Sex, Gender and Reproduction, http://74.125.155.132/search?q=cache:D-Db_DNVADAJ:www.kinseyinstitute.org/about/Movie-facts.html.
[691] Tamtéž.
[692] James H. Jones, s. 445.

institut získává finanční prostředky z různých soukromých i veřejných zdrojů, včetně Národních institutů zdraví (NIMH, NICHD, NIDA), Rockefellerovy nadace, Fordovy nadace, společnosti Eli Lilly & Co. a Indiana University.[693]

Rockefellerova nadace nadále financuje Kinseyho institut a díky jejímu financování vznikla řada stipendií a výzkumných center. Projekt hodnocení výzkumu sexuality Rady pro výzkum společenských věd byl financován Fordovou nadací[694], Gund Foundation, Robert Wood Johnson Foundation, Henry J. Kaiser Family Foundation, MacArthur Foundation a Rockefellerovou nadací, podle prohlášení Kinseyho institutu.[695] Program Sexuality Research Fellowship Program, který byl zahájen v roce 1996 v rámci National Sexuality Resource Center, je financován Fordovou nadací za účelem udělování grantů výzkumným pracovníkům v této oblasti.[696]

V letech 1948 a 1953 byly publikovány Kinseyho průkopnické studie Sexual Behavior in the Human Male (Sexuální chování mužů) a Sexual Behavior in the Female (Sexuální chování žen). Při vydání knihy Sexual Behavior in

---

[693] Tamtéž.

[694] 'From 1996 to 2005, the Ford Foundation supported the Sexuality Research Fellowship Program'; Ford Foundation, https://www.fordfound.org/pdfs/grants/RFP_SRHR.pdf.

[695] The Kinsey Institute, http://74.125.155.132/searchq=cache:pk7iw9arflAJ:www.kinseyinstitute.org/resources/sexrealn.html.

[696] Program SSRC pro výzkum sexuality, http://74.125.155.132/search?q=cache:oOtSW1bHTLYJ:nsrc.sfsu.edu/press_release/ssrc_sexuality_research_fellowship_program_ (přístup 17. ledna 2010).

the Male Kinsey a jeho spoluautoři poděkovali Rockefellerově nadaci za to, že „v uplynulých šesti letech přispěla významnou částí nákladů na program“, přičemž finanční prostředky spravoval Výbor pro výzkum problémů sexuality, který „podporoval a radil v mnoha aspektech projektu“.[697]

Zatímco Kinseyho studie vyvolala takové pobouření, že kongresman Reece, jeden z posledních tradičních konzervativních republikánů Taftova typu, se rozhodl vyšetřovat nadace osvobozené od daní bezprostředně po kongresových slyšeních Coxova výboru, v němž působil a která byla neprůkazná, dnes se pěstuje představa, že Kinsey bojoval proti represím establishmentu a masovým předsudkům. Takové údajné utlačování zastírá silnou podporu, kterou Kinsey měl. Washington Post, který se také pustil do senátora Josepha McCarthyho, noviny zvláště blízké establishmentu, v úvodníku napadly Reeceův výbor jako „nekompetentní“, „hloupě plýtvající“ a zamýšlející zastrašovat.[698] Vyšetřování Kinseyho, původní důvod existence Reeceova výboru, bylo zmařeno, když kongresman Wayne Hays[699] vyhrožoval zastavením všech slyšení, pokud nebudou Kinseyho vyšetřování zastavena. Rene Wormser, právní poradce Reece, popisuje, co se stalo:

> Několik linií vyšetřování pana Hayse zvláště rozzuřilo. Jednou z nich, která odhalila jeho neochotu povolit svobodu vyšetřování, byla navrhovaná studie

[697] Kinsey et al. (1949), vii.
[698] James H. Jones, s. 725.
[699] Ironií osudu byla Haysova dlouhá kariéra kongresmana za stát Ohio ukončena v roce 1976 sexuálním skandálem, do kterého byla zapletena kongresová úřednice.

Kinseyových zpráv. Slečna Lonerganová mu nepochybně oznámila, že Dr. Ettinger vykopal nějaký významný materiál o podpoře Kinseyových projektů ze strany nadace. To pana Hayse přivedlo do zuřivosti a požádal o nahlédnutí do celého našeho spisu o Kinseym. Ten mu byl předložen a on rozzlobeně prohlásil panu Doddovi, že v tomto konkrétním vyšetřování nemáme pokračovat, protože každý člen Kongresu by byl proti. Ani pan Dodd, ani já jsme neviděli žádný důvod, proč by projekty Dr. Kinseyho podporované nadací neměly být podrobeny stejné kontrole jako jakékoli jiné činnosti nadace. Pan Hays však do situace vnesl další prvek. Naše dotace na rok 1954 v té době ještě nebyla schválena a pan Hays důrazně prohlásil panu Doddovi, že bude proti jakékoli další dotaci pro náš výbor, pokud nebude vyšetřování Kinseyho zastaveno. Jeho nerozumný odpor proti jakémukoli zkoumání těchto projektů byl tak velký, že pohrozil, že bude proti dotaci bojovat v plénu Sněmovny.

Jelikož jsme se již obávali, že se nám nepodaří získat finanční prostředky a naše práce bude zmařena, pan Dodd dospěl k závěru, že je třeba pana Hayse uklidnit. Navrhl proto, aby pan Hays vzal celý Kinseyho spis a zamkl ho ve svém osobním trezoru, aby věděl, že materiál nebude možné použít bez výslovného souhlasu výboru. Pan Hays tak učinil: spis zůstal v jeho trezoru po celou dobu slyšení. Pokud vím, možná ho má dodnes.

Kinseyovy zprávy se v průběhu veřejných slyšení staly součástí důkazů výboru díky výpovědi profesora Hobbse,

> který je použil jako vhodný příklad „scientismu“, ale cenný materiál v našem Kinseyho spisu nikdy nespatřil světlo světa.[700]

Cenné informace však poskytlo svědectví A. H. Hobbse, docenta sociologie na Pensylvánské univerzitě. Sám sebe popsal jako „nejstaršího docenta na východ od Skalistých hor“, protože mu, podle slov Wormsera, „jeho nadřízení jednoznačně sdělili, že nemá žádnou naději na postup v hierarchii. Proč? Protože je disident“.[701] Wormser vysvětlil, že skutečnými disidenty byli ti, kteří se ve jménu sociálních věd bránili výzkumu sociální kontroly podporovanému Nadací, zatímco pozornost byla věnována pouze vykreslování levicových aktivistů jako mučedníků:

> Zacházení s profesorem Hobbsem na Pensylvánské univerzitě je černou skvrnou na reputaci této významné instituce. Je to výrazný příklad potlačování akademické svobody. Pokud vím, žádný z „liberálů“, kteří tak hlasitě volají po potlačování svobody pokaždé, když je propuštěn komunistický profesor, však nevznesl ani ten nejmírnější protest proti pronásledování profesora Hobbse, jehož jediným hříchem bylo, že měl nezávislé myšlení a sílu charakteru ho používat.
>
> Za pronásledováním profesora Hobbse a zodpovědností za něj stojí skutečnost, že „koncentrace moci“ podporovaná nadací byla rozhořčena jeho nezávislým myšlením a

[700] Rene A. Wormser, s. 351.
[701] Tamtéž, s. 87.

upřímnou kritikou. Byl silným kritikem mnoha metod používaných v současném sociálněvědním výzkumu, metod, které nadace podporovala.[702]

Ve své výpovědi před Reecem Hobbs o Kinseyho výzkumu uvedl:

Dr. Kinsey zesměšňoval „společensky schválené vzorce sexuálního chování“ a nazýval je „racionalizacemi“, zatímco společensky odsuzované formy sexuálního chování obvykle označoval za „normální“ nebo „normální u lidského zvířete“. Tato prezentace, řekl profesor Hobbs, „mohla vyvolat dojem, a u řady recenzentů také vyvolala dojem, že věci, které jsou v souladu se společensky schválenými normami sexuálního chování, jsou racionalizace, které nejsou zcela správné, zatímco věci, které se od nich odchylují, jako například homosexualita, jsou normální, v jistém smyslu správné“. Profesor Hobbs zdůraznil skutečnost, že takové pseudovědecké prezentace mohou vážně ovlivnit veřejnou morálku. Zde je část jeho výpovědi:

„Pro ilustraci, v souvislosti s otázkou heterosexuality ve srovnání s homosexualitou, Kinsey v prvním svazku[703] uvádí toto prohlášení: „Je to pouze proto, že společnost vyžaduje, aby v této věci (heterosexualita nebo homosexualita) existovala určitá volba, a tak často nediktuje výběr jídla nebo oblečení.“ Vyjadřuje to [těmito]

[702] Tamtéž.
[703] Kinsey, Sexual Behavior in the Human Male.

> slovy, je to pouze zvyk, který společnost vyžaduje. Ve druhém svazku[704] je zdůrazněno, že například nesouhlasíme s dospělými, kteří zneužívají děti, především proto, že jsme byli podmíněni proti takovým dospělým, a že děti, které jsou zneužívány, jsou emocionálně rozrušené především kvůli staromódnímu přístupu svých rodičů k takovým praktikám, a že rodiče (jak se naznačuje) jsou ti, kteří způsobují skutečnou škodu tím, že z toho dělají velkou aféru, pokud je dítě zneužito. Protože zneužívající osoba, a zde cituji Kinseyho, „mohla příznivě přispět k jejich pozdějšímu sociosexuálnímu vývoji“. To znamená, že zneužívající osoba dětí podle Kinseyho nejenže jim neublížila, ale mohla příznivě přispět k jejich pozdějšímu sociosexuálnímu vývoji. …[705]

Jiní komentátoři, kteří díky masovým médiím přitahovali pozornost široké veřejnosti, byli nadšeni tím, jak Kinsey zasáhl kořeny tradiční Ameriky. Howard A. Rusk, známý jako zakladatel rehabilitační medicíny a lékařský publicista deníku The New York Times, v recenzi knihy Sexual Behavior in the Male poznamenal, že

> na každou osobu nebo skupinu, která se proti studii postavila, připadaly stovky těch, které spolupracovaly, od Harvardské a Kolumbijské univerzity po kansaskou státní policii a Armádu spásy pro svobodné matky. Podpora Národní rady pro výzkum a finanční zajištění

[704] Kinsey, Sexual Behavior in the Human Female.
[705] Wormser, s. 105.

> Rockefellerovy nadace svědčí o vědecké solidaritě s tímto projektem.
>
> Tyto skutečnosti jsou prezentovány s vědeckou objektivností a bez moralizování – poskytují však znalosti, díky nimž můžeme své představy přebudovat s tolerancí a porozuměním. … Po počátečním šoku, až čas umožní střízlivé zamyšlení a analýzu, by konečné výsledky měly být zdravé. Měly by přinést lepší porozumění některým našim emocionálním problémům a základům některých našich psychiatrických koncepcí. … Tyto studie jsou upřímným, objektivním a odhodlaným zkoumáním oblasti, která je zjevně důležitá pro vzdělávání, medicínu, vládu a integritu lidského chování obecně. Vyžadovaly od Dr. Kinseyho a jeho kolegů velmi neobvyklou vytrvalost, toleranci, analytické schopnosti, sociální dovednosti a skutečnou odvahu.[706]

Rusk také viděl revoluční charakter této studie v tom, že pomáhá přetvořit „právní a morální pojmy“ jako „měřítko“ pro analýzu sociálních problémů a prostředek k vytvoření ideálního „světového občana“:

> Závěry zprávy Dr. Kinseyho nám poskytují podněty k zamyšlení a nový základ pro osobní pochopení našich individuálních sexuálních problémů. Předkládají fakta, která naznačují nutnost přehodnotit některé naše právní a morální koncepty. Poskytuje nové terapeutické nástroje psychiatrům a praktickým lékařům. Nabízí měřítko, které

[706] Howard A. Rusk.

bude neocenitelnou pomůckou při studiu našich složitých sociálních problémů. Poskytuje data, která podporují toleranci a porozumění a dělají z nás lepší „občany světa“.[707]

Bylo přijato postfreudovské předpokládání, že mezinárodní sociální revoluce může být uskutečněna prostřednictvím sexuálního determinismu. Rusk prohlásil, že tato studie je „zjevně důležitá pro vzdělávání, medicínu, vládu a integritu lidského chování obecně“.

[Žid] Albert Deutsch, oceněný autor a novinář známý svými články o otázkách veřejného zdraví, napsal pro časopis Harper's článek o chystaném vydání knihy Sexual Behavior in the Human Male, ve kterém uvedl, že „dávné představy o sexu zakořeněné v našich právních a morálních kodexech se pod drobnohledem tohoto důležitého výzkumu jeví jako mýty a iluze. ... Odhalení jsou tak překvapivá a v takovém rozporu s tím, co se civilizovaní lidé učili po generace, že by byla neuvěřitelná, nebýt působivé váhy vědeckých institucí, které průzkum podporují“. Stejně jako Rusk i Deutsch předpokládal, že důvěryhodnost je zajištěna podporou, kterou Kinsey měl od Národní výzkumné rady, Univerzity v Indianě a Oddělení lékařských věd Rockefellerovy nadace.[708]

Mezi „otřesnými zjištěními“, která studie přinesla, bylo i to, že „sexuální postoje a návyky se formují již v kojeneckém věku“, což má potvrzovat Freudův názor. „Sexuální život ve

[707] Tamtéž.
[708] Albert Deutsch.

skutečnosti začíná prakticky již při narození“. Jako příklad byly uvedeny čtyř- a pětiměsíční děti. De Sade by z toho měl radost.

Deutsch ve studii Kinseyho zjistil, že neexistují žádné sexuální vzorce, ale nesčetné množství forem založených na „sociálních rozdílech“. Sexuální návyky dětí dělníků a podnikatelů mezi bílými Američany se lišily více než sexuální návyky dětí různých ras. Mezi Američany tedy neexistuje „normální“ „běžný vzorec sexuálního chování“, ale v rámci sociálních skupin panuje široká shoda. Kinsey tvrdil, že sexuální návyky jsou založeny mnohem více na sociálních než na psychologických nebo biologických faktorech, že sexuální návyky mají třídní základ.[709] „Ženy nižší třídy“ jsou schopny dosáhnout orgasmu častěji než „ženy vyšší třídy“ a muži „nižší třídy“ se nemusí snažit tak usilovně jako muži „vyšší třídy“.[710] Muži z vyšších vrstev také věnují větší pozornost ženským prsům než muži z dělnických vrstev.[711] Muži z vyšší společenské třídy také častěji masturbují.[712] Pokud jde o homosexualitu, přistupuje se však k třídní solidaritě, která je přijímána zejména v „nejnižších“ a „nejvyšších“ třídách.[713] Alespoň třetina americké mužské populace má do určité míry homosexuální sklony.[714] Kinsey tvrdil, že dokáže předpovědět budoucí povolání a tím i sociální třídu adolescenta na základě pozorování jeho sexuální historie. „Tato fakta mají obrovský

[709] Kinsey et al., Sexual Behavior in the Human Male, s. 329.
[710] Tamtéž, s. 367.
[711] Tamtéž, s. 371.
[712] Tamtéž, s. 375.
[713] Tamtéž, s. 383.
[714] Tamtéž, s. 665.

význam pro budoucnost manželství, rodičovství a vzdělávání," napsal Deutsch.[715] Studie proto zasela myšlenku, že v souladu s vědou o sexuologii je třeba reformovat „manželství, rodičovství a vzdělávání".

Termíny jako „nepřirozené" a „abnormální" v souvislosti se sexuálním chováním neměly vědeckou platnost. Deutsch cituje Kinseyho, který tvrdí, že „veřejně předstíraný morální kodex, naše sociální organizace, naše manželské zvyky, naše zákony týkající se sexu a některé naše vzdělávací a náboženské koncepty jsou založeny na předpokladu, že jednotlivci jsou si sexuálně velmi podobní". Kinsey zopakoval třídní základ a uvedl, že zákony týkající se sexuálního chování jsou psány, interpretovány a prosazovány „lidmi z vyšších vzdělávacích a sociálních vrstev". Mezi Kinseyho zjištění patří, že třetina dospívajících mužů měla homosexuální zkušenosti a „asi 17 % chlapců z farmářských rodin mělo sexuální styk" se zvířaty, přičemž „asi stejně tolik" mělo styk bez dosažení vyvrcholení.[716] „Průměrný věk prvního homosexuálního kontaktu je asi 9,21 let".[717] Průměrný věk, kdy začínají „heterosexuální hry", je asi 8 let.[718]

Z toho vyplývá, že podle Kinseyho průzkumů je třeba změnit zákony a morální postoje týkající se zoofilie a sexu s dětmi. Pokud je tomu tak, pak je to možná proto, že západní civilizace v čele s USA se tak zkazila, že je na cestě k zániku,

---

[715] Albert Deutsch.
[716] Kinsey et al, Sexual Behavior in the Human Male, s. 459.
[717] Tamtéž, s. 168.
[718] Tamtéž, s. 173.

stejně jako jiné civilizace v podobných epochách? V době Augusta byl Řím natolik rozvrácený, že sodomie, potraty, infanticida, opouštění dětí a sterilní sex byly normou. Podle Tacita navzdory snahám státu „převládala bezdětnost“. Děti byly považovány za překážku potěšení.[719] Stejný proces, který se odehrál v Římě před dvěma tisíci lety, se dnes nazývá „pokrok“.

Stejně jako v případě oidipovského boje významných postfreudovských myslitelů, jako byl Reich, který se cítil vinen za sebevraždu své matky, a „strukturální marxista“ Louis Althusser, který zavraždil svou manželku, která pro něj byla mateřskou postavou, i Kinseyho snaha dekonstruovat tradiční normálnost měla hluboké osobní motivy. Kinsey ve studii poznamenává: „Normální a abnormální jsou pojmy, které, jak se někdy zdá, používá konkrétní autor s odkazem na své vlastní postavení na této křivce“.[720] Kinseyův životopisec James H. Jones píše:

> … Proč se Kinsey tolik let tak vášnivě zajímal a tak tvrdě pracoval? Odpověď leží v jeho soukromém životě, ve strašných věcech, které před světem skrýval. Kinsey byl muž s tajemstvím, muž, jehož obrovská vina se spojila s jeho puritánskou pracovní morálkou a vytvořila jeho pružnou vitalitu. Od dětství žil Kinsey se dvěma hanebnými tajemstvími: byl homosexuál a masochista. O žádné z těchto věcí nepožádal a celý život prožil v hlubokém rozporu s oběma skutečnostmi. Kinsey však z

[719] Bolton, The Decline and Fall of Civilisations, str. 205–211.
[720] Kinsey et al., Sexual Behavior in the Human Male, s. 199.

vlastní zkušenosti chápal, jak těžké je se změnit, a věděl, že od společnosti nemůže očekávat soucit ani pochopení. Aby pomohl sám sobě, musel pomáhat ostatním. Tak vznikla jeho mesiášská křížová výprava za reformou světa, který ho utlačoval.

Květiny. Jako předměty krásy by měly lidi těšit, ale Alfreda Charlese Kinseyho zarmucovaly. Ne všechny květiny, samozřejmě. Jen ty, které rostly v malém dvorku jeho rodiny v Hobokenu v New Jersey, kde strávil prvních deset let svého života. „Neměl rád Hoboken a všechno, co s ním souviselo," řekla později v rozhovoru jeho manželka Clara Kinseyová, „dokonce ani květiny, které rostly v zahradě jejich malého dvorku." Jako dospělý se Kinsey stal vášnivým zahradníkem, ale ve své zahradě nedovolil pěstovat měsíčky, cínie ani vistárie – květiny, které jeho rodiče pěstovali v Hobokenu. Jeho reakce byla sice skutečně instinktivní, ale nenáviděl ne květiny, ale vzpomínky na dětství, které v něm vyvolávaly. Ne že by se těmito lety zabýval, protože Kinsey věřil, že špatné vzpomínky by se měly potlačovat. Jako dospělý radil mladým lidem, „aby se naučili umění potlačovat v našich myšlenkách věci, které nám nepřinášejí užitek". S odkazem konkrétně na nechtěné vzpomínky Kinsey dodal: „Možná nejsme zodpovědní za ptáky (vzpomínky), kteří nám létají nad hlavou, ale můžeme jim zabránit, aby se nám usadili ve vlasech".

Poté, co Kinsey získal světovou slávu jako výzkumník v oblasti sexuality, dostával četné dotazy týkající se jeho

> minulosti. Lidé chtěli vědět, kdy se narodil, kde se narodil, jak se jmenovali jeho předkové, zda byl ženatý a měl děti, a dokonce i intimní podrobnosti o jeho sexuální historii. Jako muž, který se stal celebritou tím, že narušoval soukromí jiných lidí, chránil své vlastní soukromí s chladnou odhodlaností.[721]

Vychován v puritánské metodistické rodině, nacházíme známý příběh autoritářského otce, který „napomínal mnohem lépe, než vychovával“.

> Pro jeho nejstarší dítě tedy nebylo úniku z náboženství. Týden co týden, měsíc co měsíc a rok co rok seděl Kinsey se svou rodinou a poslouchal kázání, která měla formovat jeho morální pohled na život jako na nekonečný boj mezi dobrem a zlem. Většina toho, co slyšel, byla zlá, plná nenávisti a strachu, zaměřená spíše na vyvolání pocitů závislosti a podřízenosti než lásky a důvěry. To platilo zejména o kázáních, která měla lidi zastrašit, aby se přiznali ke svým hříchům a připojili se k církvi.
>
> Kinsey slyšel mnoho příběhů, které popisovaly Boží hněv, ale co se týče schopnosti terorizovat mladé mysli, žádný z nich se nemohl rovnat základnímu prvku fundamentalistické teologie – Soudnému dni, okamžiku zúčtování, kdy každý muž, žena a dítě, živí i mrtví, budou muset stanout před Božím trůnem a vyslechnout Jeho verdikt. V ten nejděsivější ze všech dnů bude otevřena Kniha života a lidstvo bude rozděleno na svaté a hříšníky.

---

[721] James H. Jones, str. 4–5.

> Vskutku, to bude den pravdy, čas strachu a úzkosti. Až bude po všem, spravedliví budou vzati do nebe a hříšníci budou uvrženi do pekla. Když však kněží přemítali o osudu lidstva, nezabývali se blaženým rájem, který čeká spravedlivé; s neúprosnou přísností popisovali hrůzy, které čekají na ty ubohé duše, které byly zváženy a shledány nedostatečnými.[722]

Kinsey utíkal před soudem Boha Otce. Aby unikl své vlastní sebedestruktivní vině z dětství, byl nucen vymazat „hříchy“, za které sám sebe soudil, tím, že je přetvořil v novou normu. Lidstvo proto nemohlo být rozděleno k soudu podle toho, co bylo napsáno v Knize života. Ta byla roztrhána a spálena a Bůh Otec byl sesazen z trůnu. Marx nemohl odvést lepší práci, vzhledem k dopadu Kinseyho.

Role Kinseyovy sexuální dialektiky

Přesto John Bancroft, ředitel Kinseyho institutu (1995–2004), nesouhlasil se způsobem, jakým „náboženská pravice“ vykreslovala Kinseyho jako podvratného a revolučního. Vyjádřil také znepokojení nad tím, jak „náboženská pravice“ (sic), která je podle něj (ironicky) „dobře financovaná“, vedla kampaň s cílem diskreditovat Kinseyho a institut. Ve stejné přednášce k padesátému výročí založení institutu však Bancroft učinil několik významných odhalení ohledně pokračujícího financování programů institutu a vyjádřil názory na dopad Kinseyho, které jsou skutečně „revoluční“.[723] Na základě

---

[722] Tamtéž, s. 14.

[723] John Bancroft M.D., ‘Social Changes: Fiftieth Anniversary Lecture on the Kinsey Institute Today’, 24. října 1997, v auditoriu Indiana University Fine Arts,

Kinseyho práce nastínil sexuální dialektiku, kterou konkrétně označuje jako dialektický proces jako základ revolty:

> Jelikož převládající sexuální morálka ze své podstaty vyžaduje konformitu, stává se sexuální nekonformita prostředkem k vyjádření nesouhlasu. A jak se lidské společnosti stávají složitějšími, hrají mechanismy sociálního nesouhlasu klíčovou roli v evoluci každé společnosti, často prostřednictvím sociálně znepokojivého dialektického procesu. …[724]

Bancroft vysledoval vzestup feminismu od prostředí nové levice v 60. letech až k této sexuální dialektice a viděl zejména povzbudivý vývoj v katolických společnostech, kde sexuální dialektika postupuje v odklonu žen od tradic a směrem k požadavkům na potraty. Bancroft považuje zničení tradiční rodiny a pohlavních vazeb – „patriarchální společnosti“ – za jediný nejdůležitější faktor sociální evoluce:

> Tyto změny měly zjevně zásadní vliv na impozantní oživení feministických hnutí od 60. let 20. století a od 80. let 20. století pozorujeme šíření politického vědomí nejen mezi vzdělanými ženami ze střední třídy, ale mezi ženami obecně. Příkladem může být vzpoura tradičně věřících žen v římskokatolických zemích proti nepopulárním doktrínám, jako jsou omezení rozvodů a potratů. Tento rostoucí požadavek žen na zlepšení jejich práv a kontrolu

---

v souvislosti s otevřením výstavy k padesátému výročí institutu, The Art of Desire: Erotic Treasures from the Kinsey Institute. http://www.kinseyinstitute.org/about/jb-50lecture.html.

[724] Tamtéž, ‘Social Changes’.

> nad jejich reprodukčním životem je nyní silný po celém světě, ale stále je před námi dlouhá cesta. Zakořeněné mocenské struktury patriarchátu nebudou reagovat ochotně. Přesto bych se odvážil tvrdit, že pro další rozvoj a zlepšení lidské společnosti není žádný faktor důležitější než základní otázka navázání správného vztahu mezi muži a ženami.[725]

Zatímco Bancroft prohlásil, že „vzpoura tradičně věřících žen v římskokatolických zemích proti nepopulárním doktrínám, jako jsou omezení rozvodů a potratů“, je revolučním činem nejvyššího významu, je to také oblast, na kterou se oligarchie zaměřila se svým financováním. Ke katolickým státům můžeme přidat muslimské státy a pravoslavné křesťanské Rusko, kde feminismus a „genderová fluidita“ jsou primárními prostředky k podvracení států, které jsou terčem pro „změnu režimu“.

Bancroft ocenil vzestup „mládežnické subkultury“, který začal v 60. letech a opět odrážel sexuální dialektiku, která se stala revoluční, narušila pouta mezi rodiči a dětmi a zničila tradiční autoritu a úctu k rodičům, z čehož vzešel „generační boj“, který nahradil předchozí „třídní boj“ staré levice. Z této odcizenosti mládeže vzešla Nová levice založená na drogách, sexu a hudbě, které se staly lukrativním zbožím, čehož si Bancroft je vědom. Bancroft to chválil jako „sociální osvobození“, ale také to popsal jako vytvoření „mládežnické kultury“, která má „významný komerční dopad“. Bancroft

[725] Tamtéž.

poukázal na mezinárodní charakter této komerční mládežnické kultury, která překračuje tradiční kulturní bariéry. Je zcela zřejmé, že tato revoluční sexuální dialektika vytvořila z mládeže novou spotřebitelskou třídu a zároveň vytvořila další frontu pro útok na tradice:

> …A pokud mnohé z těchto změn vnímáme jako odraz krize ve vztazích mezi pohlavími, ještě dramatičtější a revolučnější byl vzestup silné mládežnické kultury, která odrážela hlubokou změnu ve vztazích mezi generacemi. Mládež je sebevědomá skupina, která sahá od puberty do poloviny dvacátých let, přičemž puberta sama o sobě nastává o několik let dříve než u předchozích generací. V 60. letech byl politický dopad této mládežnické kultury silou, se kterou bylo třeba počítat.
>
> Tato nová autonomie mládeže jako samostatné sociální vrstvy se odrazila ve zlatých letech kapitalismu a rostoucím výdělkovém potenciálu mnoha mladých lidí a vedla k vytvoření mládežnické kultury s významným komerčním dopadem. Hudba a móda byly snad jejími nejkomerčnějšími projevy. A autonomie této mládežnické kultury a její distancování se od konvencí dospělosti byly o to dramatičtější, že se jednalo o mezinárodní hnutí. Hudba, oblečení a politické ideály překračovaly dlouho zavedené kulturní a jazykové bariéry s mimořádnou lehkostí, k čemuž přispívaly zázraky moderních informačních technologií, které byly samy o sobě doménou mladých lidí.

> Osobní osvobození mladých lidí od omezení starších generací se proměnilo v sociální osvobození. A nevyhnutelně se nejviditelnějšími prostředky osvobození staly sex a drogy. Odmítání konvenčních omezení jako součásti této mládežnické kultury se projevilo v otevřenosti k hledání sexuálního potěšení, které pravděpodobně nemělo obdoby, alespoň v nedávné historii. [Židovský] Historik Eric Hobsbawm popsal tuto kulturní revoluci jako „triumf jednotlivce nad společností“.[726]

„Odmítnutí konvenčních omezení svých předků“ a „triumf jednotlivce nad společností“ jsou přesně tím, co Fromm myslel eliminací „primárních vazeb“ jako nezbytným předpokladem seberealizace. Je pozoruhodné, že Bancroft spojoval „kulturní revoluci“ s mezinárodním obchodem, přičemž „globalizace“ vyžadovala odstranění „dlouhodobě zavedených kulturních a jazykových bariér“.

V souvislosti s touto novou mládežnickou kulturou sexu, drog a hudby si člověk vzpomene na Huxleyho román Brave New World, kde je otroctví přijímáno v blažené nevědomosti.[727] V mnoha ohledech je Huxley prozíravější než Orwell; jeho román Brave New World se zaměřuje především na kontrolní mechanismy, které jsou velmi podobné sexuologii postfreudovců. Huxley dokázal rozpoznat vznik postfreudovsko-marxistické syntézy, která by mohla být užitečným prostředkem sociální kontroly. V románu Brave New

[726] John Bancroft M.D., ‘Social Changes’.
[727] Aldous Huxley, Brave New World.

World Huxley píše o postoji k rodině, který vyvolávají ti, koho nazývá „světoví kontroléři“:

> Náš Freud jako první odhalil děsivé nebezpečí rodinného života. Svět byl plný otců – a proto byl plný utrpení; plný matek – a proto plný všech druhů perverze od sadismu po cudnost; plný bratrů, sester, strýců, tet – a proto plný šílenství a sebevražd.[728]

„Kontrolor“ prohlašuje: „Matka, monogamie, romantika. Fontána stříká vysoko, divoký proud je prudký a pěnivý. Touha má jen jediné východisko. Má lásko, mé dítě. Není divu, že ti chudáci z předmoderní doby byli šílení, zlí a nešťastní.“[729] V Huxleyově dystopii, kde jedinec dosáhl blaženosti v kolektivní nirváně, udržuje masy v spokojeném otroctví narkotikum, které Huxley nazývá „soma“, v kombinaci s ritualizovaným, sterilním sexem.

Aldous Huxleyho Brave New World se blíží ideologii, kterou jeho bratr Julian Huxley, významný darwinistický biolog, prosazoval ve své roli zakládajícího generálního ředitele UNESCO.[730]

Bancroft pokračoval:

> Jednoduché řešení neexistuje, ale při hledání řešení musíme nejprve lépe pochopit dopad těchto obrovských společenských změn, než budeme moci doufat, že ovlivníme jejich důsledky. A možná klíč spočívá právě v

---

[728] Tamtéž, s. 52.
[729] Tamtéž, str. 53–54.
[730] Níže je popsána doktrína Juliana Huxleyho pro UNESCO.

> tomto posunu od rodiny a komunity k jednotlivci. Jak můžeme v jednotlivci vzbudit pocit odpovědnosti za sexuální chování, který byl dříve definován a posilován rodinou a komunitou? To je podle mého názoru zvláště důležité pro náš přístup k sexualitě adolescentů.[731]

Cíle Kinseyovy sexologie a kritické teorie jsou stejné.

Rockefellerova nadace při hodnocení role Kinseyho a s ohledem na to, že mu poskytla finanční podporu, uvedla: „Tato práce nakonec změnila americkou společnost tím, že zpochybnila americké vnímání a postoje k sexu“.[732]

[Židovský] Soudce Morris Ploscowe, zastánce reformy trestního práva, založil své argumenty na Kinseyovi a napsal:

> Prosazování zákazů sexuální legislativy je neúspěšné, naše legislativa týkající se sexuálních trestných činů je zcela odtržená od reality života. Zákon se pokouší zakázat činnost, která odpovídá široké lidské potřebě... Žádná advokátní komora, právnický časopis ani výbor právníků nemůže posuzovat zákony... týkající se sexuálních záležitostí bez odkazu na Kinseyho studii. Kinseyho první svazek ukončil jednu éru. Je to největší přínos vědy pro... právo za mého života...[733]

---

[731] Bancroft, ‘Search for Solutions to Sexuality-Related Problems in Society Today’.

[732] ‘Kinsey Reports’, The Rockefeller Foundation; https://rockfound.rockarch.org/kinsey-reports.

[733] Ploscowe, citováno Philippou Daviesovou a Shirley Richardsovou, s. 14; http://www.drjudithreisman.com/archives/JM_20161210_Richards-Davies.pdf.

Ploscowe se stal hlavním autorem výboru pro reformu práva, který založil Americký právní institut (ALI) ve spolupráci s Americkou advokátní komorou, a vydal dokument o reformě trestního práva známý jako Modelový trestní zákoník (MPC) Amerického právního institutu (ALI) z roku 1955. Pracovní skupina ALI předložila doporučení radě ALI v letech 1953–54. Doporučení požadovala zrušení zákonů nebo zmírnění trestů za 52 sexuálních trestných činů.[734] Ploscowe spolupracoval s Kriminologickým průzkumem Kolumbijské univerzity a v roce 1931 odjel do Evropy jako člen Rady pro výzkum společenských věd.[735]

Kinsey působil jako vědecký poradce státních komisí zabývajících se revizí zákonů týkajících se sexu, například při revizi zákonů týkajících se sexu v Illinois, New Jersey, New Yorku, Delaware, Wyomingu a Oregonu. Státní právní časopisy citují opírání se o Kinseyho zprávy při prosazování legalizace prostituce (Maine, 1976); neškodnosti prostituce chlapců (Duke University, 1960); zmírnění trestů za sexuální trestné činy (Ohio, 1959); legalizaci homosexuality (Jižní Dakota, 1968); potřebu „dobročinné péče o pedofily“ (Georgia, 1969); a obecné revize zákonů týkajících se sexu (Oklahoma, 1970). Časopisy často citovaly „skutečnost“, že 95 % mužů jsou sexuální delikventi (Oregon, 1972), že malé děti jsou svůdci (Missouri, 1973, Tennessee, 1965) a že příčinou „přísného

[734] Philippa Davies & Shirley Richards, s. 14.
[735] William M. Freeman, ‘Ex-Magistrate Ploscowe Dies; Criminal-Law Expert Was 71’, The New York Times, 22. září 1975.

odsuzování sexuálních delikventů“ je zaujatost soudů (Pennsylvania, 1952).[736]

Na základě Kinseyho zpráv zůstávají stále nevyřešeny dvě základní otázky: legalizace pedofilie u batolat nebo možná i mladších dětí a zoofilie, které jsou podle Kinseyho rozšířené, alespoň mezi Američany.

[736] American Legislative Exchange Council (ALEC), ‘Restoring Legal Protections for Women and Children: A Historical Analysis of the States Criminal Codes’, 2004, s. 10; citováno Shirley Richardsovou a Philippou Daviesovou, s. 14.

„Sex-Pol“ Wilhelma Reicha

> … Nejzávažnější pokus o rozvoj kritické sociální teorie implicitní ve Freudově díle učinil Wilhelm Reich ve svých raných spisech. Ve své knize Der Einbruch der Sexualmoral (1931) zaměřil Reich psychoanalýzu na vztah mezi sociálními a instinktivními strukturami. … — HERBERT MARCUSE

Wilhelm Reichův kolega a životopisec Myron Sharaf uvádí: „Reich také předvídal mnoho nedávných společenských vývojů“.[737] Reich byl dalším z postfreudovských marxistů, kteří vzešli z morálního chaosu poválečného Německa, ačkoli nebyl členem Frankfurtské školy. Usiloval o vytvoření revoluční organizace, která by šířila jeho názory v rámci marxismu.

Na konci 20. let 20. století zahájil Reich ve Vídni hnutí, které nazval „sex-pol“.[738] Cílem bylo využít sexuální otázky „v rámci širšího revolučního hnutí“. Za tímto účelem Reich, který v té době pobýval v Německu a byl členem komunistické strany, inicioval vytvoření komunistické fronty, Německého sdružení pro proletářskou sexuální politiku (GAPSP - German Association for Proletarian Sex-Politics), jehož byl ředitelem.[739] Program, který Reich představil GAPSP, zahrnoval cíle, které jsou dnes běžné, včetně: bezplatné distribuce antikoncepčních prostředků, „masivní propagace kontroly porodnosti“, „zrušení zákonů proti potratům“, „zajištění bezplatných potratů ve veřejných klinikách“, „zrušení

---

[737] Myron Sharaf, s. 4.
[738] Tamtéž, str. 129–144.
[739] Tamtéž, s. 162.

jakýchkoli právních rozdílů mezi ženatými a svobodnými“, „svoboda rozvodu“, školení učitelů a sociálních pracovníků jako zastánců sexuální výchovy a „léčba namísto trestu za sexuální delikty“.[740]

Navzdory rivalitě ze strany Světové ligy pro sexuální reformu [Žida] Dr. Magnuse Hirschfelda podporovalo GAPSP mnoho německých sexuologů a prvního kongresu, který se konal v Düsseldorfu v roce 1931, se zúčastnili zástupci osmi organizací zastupujících 20 000 členů. Krátce nato dosáhla GAPSP počtu 40 000 členů.[741]

Reichova „sexuální politika“ však vyvolala v komunistické straně znepokojení. Situace vyvrcholila v roce 1932, kdy Reich vystoupil na konferenci mládeže v Drážďanech, která vydala rezoluci „důrazně podporující sexualitu adolescentů v rámci revolučního hnutí“.[742] Vedení komunistické strany se od usnesení distancovalo s tím, že by to znamenalo „snížení politiky na úroveň žumpy“. Reich byl vedením strany obviněn, že chce „z našich sdružení udělat organizace pro smilstvo“.[743] Ačkoli Reich měl v rámci strany velkou podporu, vedení v roce 1933 zvítězilo a on byl ze strany vyloučen.

Reich popsal svou doktrínu v knize The Mass Psychology of Fascism, kterou připravoval již před válkou a která si během války našla své publikum:

---

[740] Ibid., str. 162–163.
[741] Ibid., str. 162–163.
[742] Tamtéž, s. 169.
[743] Wilhelm Reich, The Mass Psychology of Fascism, s. 25.

> Potlačení přirozené sexuality dítěte, zejména jeho genitální sexuality, činí dítě úzkostlivým, plachým, poslušným, bojí se autority, je hodné a přizpůsobivé v autoritářském smyslu; paralyzuje rebelské síly, protože jakákoli rebelie je spojena s úzkostí; potlačováním sexuální zvědavosti a sexuálního myšlení u dítěte způsobuje obecné potlačení myšlení a kritických schopností. Stručně řečeno, cílem sexuálního potlačování je vytvořit jedince, který se přizpůsobí autoritářskému řádu a podřídí se mu navzdory veškerému utrpení a ponížení. Nejprve se dítě musí podřídit struktuře autoritářského miniaturního státu, rodiny; to ho činí schopným pozdější podřízenosti obecně autoritářskému systému. Formování autoritářské struktury probíhá prostřednictvím zakotvení sexuální inhibice a úzkosti.[744]

Předběžné teorie Reicha o „sexuální ekonomice“ v knize The Mass Psychology of Fascism tvořily základ pozdějších studií a závěrů Adorna a dalších autorů v knize The Authoritarian Personality.

Reich považoval marxistický ekonomický redukcionismus za příliš „vulgární“. Řekl, že jeho teorie „sexuální ekonomie je výzkumnou metodou, která se vyvíjela mnoho let prostřednictvím aplikace funkcionalismu na lidský sexuální život a která dospěla k řadě nových poznatků“.[745] Byl to Freud, kdo doplnil Marxovy poznatky objevem, že člověk je „ovládán

[744] Tamtéž, s. 25.
[745] Tamtéž, s. 20.

psychologickými procesy, které jsou nevědomé“.[746] Kritickým prvkem je sexuální faktor:

> Druhým velkým objevem bylo, že i malé dítě vyvíjí živou sexualitu, že jinými slovy sexualita a rozmnožování nejsou totéž a že sexuální a genitální nejsou synonyma. Analýza psychologických procesů dále ukázala, že sexualita, nebo spíše její energie, libido, které pochází z tělesných zdrojů, je ústředním motorem psychického života. Biologické faktory a sociální podmínky se v psychickém životě sbíhají.[747]
>
> Třetím velkým objevem byla skutečnost, že dětská sexualita – která zahrnuje nejdůležitější část vztahu mezi dítětem a rodičem, tzv. „Oidipův komplex“ – je obvykle potlačována ze strachu z trestu za sexuální činy a myšlenky (v podstatě „strach z kastrace“); sexuální aktivita dítěte je blokována a vymazána z paměti. Potlačení dětské sexuality ji sice zbavuje vlivu vědomí, ale neoslabuje její sílu. Naopak, potlačení ji zesiluje a umožňuje jí projevit se v různých patologických poruchách mysli. Jelikož mezi „civilizovanými lidmi“ neexistuje téměř žádná výjimka z tohoto pravidla, mohl Freud říci, že má za pacienta celé lidstvo.[748]
>
> Čtvrtým důležitým objevem bylo, že lidská morálka zdaleka nemá nadpřirozený původ, ale je výsledkem represivních opatření v rané dětské výchově, zejména těch,

[746] Tamtéž, s. 21.
[747] Tamtéž.
[748] Tamtéž, s. 22.

> která jsou namířena proti sexualitě. Původní konflikt mezi dětskými touhami a rodičovskými zákazy přetrvává jako vnitřní konflikt mezi instinktem a morálkou. Morální síly v dospělém člověku, které jsou samy o sobě nevědomé, působí proti uznání zákonů sexuality a nevědomého psychického života; podporují sexuální potlačení („sexuální odpor“) a vysvětlují odpor světa k objevu dětské sexuality.[749]

Sexuologie tak nabývá revolučního politického významu, přičemž „celé lidstvo“ je pacientem, který má být osvobozen od útlaku rodičů, tradic, náboženství a civilizace. Stejně jako kritičtí teoretici i Reich trval na nutnosti dát instinktivním pudům volný průchod, což bylo v rozporu s Freudovým názorem, že civilizace se vyvíjí ze sublimace primárních instinktů.

Reich útočí na rodinu jakožto základní instituci autoritářských struktur, konkrétně na „patriarchální manželství a patriarchální rodinu“.[750] Z toho pramení represivní formy náboženství a jejich církevní instituce, které poskytují sociologický důvod pro vykořisťování práce.[751] Celý vykořisťovatelský systém kapitalismu tedy spočívá na sexuální represi, která začíná v patriarchální rodině. Z revolučního hlediska „sexuální inhibice mění strukturu ekonomicky utlačovaného jedince takovým způsobem, že myslí, cítí a jedná

[749] Tamtéž.
[750] Tamtéž, s. 24.
[751] Tamtéž.

proti svým vlastním materiálním zájmům“.[752] Rodina je „ústřední reakční zárodečnou buňkou“ autoritářského státu: „Jelikož autoritářská společnost se reprodukuje ve struktuře masového jedince prostřednictvím autoritářské rodiny, vyplývá z toho, že politická reakce musí bránit autoritářskou rodinu jako základ „státu, kultury a civilizace“.[753]

Bolševismus v Rusku selhal v tom, že nedokázal dokončit sexuální revoluci, přičemž Reichovo rčení zní: „Žádný program svobody nemá šanci na úspěch bez změny lidské sexuální struktury“.[754]

V roce 1942, když psal „předmluvu“ k třetímu vydání knihy The Mass Psychology of Fascism, Reich poukázal na to, že ačkoli kniha byla napsána v době, kdy spolupracoval s komunisty a dalšími marxisty a liberály, a pro svou teorii „sexuální ekonomie“ použil marxistickou terminologii, nyní považoval marxismus za překonaný; ne že by marxismus jako takový odmítal, ale zastával postmarxistický postoj. Postmarxismus, který Reich nyní považoval za zastánce nezbytné syntézy, byl ve Skandinávii nazýván „pracovní demokracií“, která si zachovala „nejlepší a stále platné sociologické poznatky marxismu“.[755] Sexuální boj překonal třídní boj a psychoanalýza se stala postmarxistickou revoluční doktrínou.[756]

---

[752] Tamtéž, s. 26.
[753] Tamtéž, s. 88.
[754] Tamtéž, s. 213.
[755] Tamtéž, xx.
[756] Tamtéž, Předmluva (vydání z roku 1942), xvi.

V té době byl Reich již definitivně odmítnut stalinisty a SSSR se distancoval od původních bolševických opatření týkajících se rodiny a sexuality, která Reich chválil. Popisuje odpor, s nímž se setkal ze strany ortodoxních marxistů a komunistů:

> Nikdy nezapomenu na „rudého profesora“ z Moskvy, který dostal rozkaz zúčastnit se v roce 1928 jedné z přednášek ve Vídni, aby proti mně hájil „stranickou linii“. Tento profesor mimo jiné prohlásil, že „Oidipův komplex je naprostý nesmysl“ a že nic takového neexistuje. O čtrnáct let později jeho ruští soudruzi vykrváceli pod tanky německých lidských strojů zotročených Vůdcem.
>
> Člověk by jistě očekával, že strany, které tvrdí, že bojují za lidskou svobodu, budou více než spokojené s výsledky mé politické a psychologické práce. Jak přesvědčivě dokazují archivy našeho institutu, opak byl pravdou. Čím větší byly sociální dopady naší práce na masovou psychologii, tím tvrdší byla protiopatření přijatá stranickými politiky. Již v letech 1929–1930 rakouští sociální demokraté zavřeli dveře svých kulturních organizací před přednášejícími z naší organizace. V roce 1932 socialistické i komunistické organizace navzdory silným protestům svých členů zakázaly distribuci publikací berlínského nakladatelství „Nakladatelství pro sexuální politiku“. Mně samotnému bylo vyhrožováno, že budu zastřelen, jakmile se marxisté dostanou v Německu k moci. Ve stejném roce komunistické organizace v Německu uzavřely dveře svých sálů lékařům prosazujícím sexuální ekonomiku. I to bylo

> učiněno proti vůli členů těchto organizací. Byl jsem vyloučen z obou organizací s odůvodněním, že jsem do sociologie zavedl sexologii a ukázal, jak ovlivňuje formování lidské struktury. V letech 1934 až 1937 to byli vždy funkcionáři komunistické strany, kteří varovali fašistické kruhy v Evropě před „nebezpečím“ sexuální ekonomiky. To lze doložit dokumenty. Publikace o sexuální ekonomii byly na sovětsko-ruské hranici vráceny, stejně jako davy uprchlíků, kteří se snažili zachránit před německým fašismem. Neexistuje žádný platný argument, který by to ospravedlňoval.[757]

Lev Trockij vyslovil stejnou kritiku, zejména pokud jde o oživení rodiny za Stalina, kde dříve existovaly tovární jesle a společné kuchyně, které měly nahradit pouto mezi rodiči a dětmi.[758] „Platným argumentem pro ospravedlnění“ bylo Stalinovo odmítnutí bolševického nutkání k Thanatosu, abychom použili Freudův termín.[759]

Navzdory Reichově horlivé pseudovědě týkající se léčivých vlastností „orgonové energie“ a jeho zatčení federální vládou za podvod v souvislosti s touto energií měl Reich významný vliv i v lékařské profesi, protože jeho bizarní názory a vnímané „mučednictví“ oslovovaly banální typ rebelie, který se začínal objevovat. Psychoanalytik a neomarxistický teoretik [Žid] Joel Kovel napsal, že v 60. letech se mnoho studentů medicíny obrátilo k Reichově „orgonomii“ a že čtení Reichovy

---

[757] Tamtéž.
[758] Lev Trockij, The Revolution Betrayed, kap. VII.
[759] Bolton, Stalin: The Enduring Legacy, passim.

knihy Function of the Orgasm bylo jakýmsi přechodovým rituálem. Pro tyto Reichovy stoupence „byla společnost považována nanejvýš za překážku plného vyjádření životní síly, neboli orgonu“.[760]

[760] Joel Kovel, ‘From Reich to Marcuse’, v Sohnya Sayres (ed.), s. 258.

Identitní politika

Douglas Murray, autor, novinář a spoluvydavatel časopisu The Spectator, „gay“[761] konzervativec, sleduje původ identitní politiky ve své informativní knize The Madness of Crowds. Murray cituje „postmarxisty“ Ernesta Laclaua a Chantal Mouffe jako jedny z prvních, kteří položili základy identitní politiky.[762] Murray odkazuje na jejich knihu Hegemony and Socialist Strategy z roku 1985, kde psali o výzvách pro socialismus v podobě „vzniku nových rozporů“. Ortodoxní marxismus „zaměřený na třídní boj“ a „rozpory kapitalismu“ musel být přehodnocen. Objevily se otázky, které nebyly založeny na třídním boji: „ženy, národnostní, rasové a sexuální menšiny“.[763] Laclau a Mouffe v předběžném článku z roku 1981 napsali, že nepřítele již nelze definovat klasickými marxistickými pojmy třídy; ty byly nahrazeny mocenskými vztahy, které zahrnují sexismus, patriarchát a rasismus.[764]

Mouffe a zesnulý Laclau jsou významnými „postmarxisty“. Jejich článek pro Marxism Today obsahoval základní prvky identitní politiky:

> Socialistický politický boj se dnes odehrává na poli, které bylo hluboce transformováno vznikem nových rozporů, s nimiž se tradiční marxistický diskurs, zaměřený na třídní boj a analýzu ekonomických rozporů kapitalismu, velmi

[761] Murray rozlišuje mezi pojmy „gay“ a „queer“ jako jedním z mnoha soupeření mezi identitami v rámci „identitní politiky“.
[762] Douglas Murray, s. 55.
[763] Tamtéž, s. 56, s odvoláním na Laclaua a Mouffeovou.
[764] Citováno Murrayem, s. 57.

těžko vyrovnává. Do jaké míry je nutné modifikovat pojem třídního boje, aby bylo možné se vypořádat s novými politickými subjekty – ženami, národnostními, rasovými a sexuálními menšinami, protijadernými a protisystémovými hnutími atd. –, které mají jasně antikapitalistický charakter, ale jejichž identita není konstruována kolem konkrétních „třídních zájmů“?[765]

Gramscianismus

Analýza je neo-gramsciovská, pojmenovaná podle teoretika italské komunistické strany Antonia Gramsciho, který měl velký vliv na postmarxistické myšlení, a zdůrazňuje, že účelem identitní politiky je kulturní hegemonie: „Vznik nových rozporů v pokročilém kapitalismu vyžaduje, aby socialistické síly rozvinuly koncept hegemonie ještě dále, než jak jej formuloval Gramsci, aby tak vynikly všechny jeho teoretické a politické účinky.“[766] Složitou rétorickou smrští, jakou dokážou skutečně ovládat jen marxističtí teoretici, vysvětluje jeden z přesvědčivějších odstavců Gramsciho dialektiku:

> Je to Gramsci, kdo rozvíjí tuto novou koncepci hegemonie a čerpá ze všech možností, které nabízí leninismus. U Gramsciho již hegemonie není chápána jako pouhé politické vedení vykonávané nad předem danými subjekty, ale jako „politické, intelektuální a morální vedení“, jehož prostřednictvím mají být vytvořeny nové politické subjekty. Tyto subjekty budou vyjadřovat národní

[765] Ernesto Laclau a Chantal Mouffe, ‘Socialist Strategy — Where Next?’, Marxism Today, leden 1981, str. 17–22.
[766] Tamtéž, s. 1.

> kolektivní vůli lidu, která je výsledkem artikulace řady demokratických lidových požadavků ze strany dělnické třídy a odpovídá rozporům, které nejsou striktně třídní.[767]

Hodnota gramsciánství spočívá v jeho mnohosměrném, metapolitickém přístupu k podrývání systému:

> To nás přivádí k pojmu poziční války, klíčovému konceptu socialistické strategie podle Gramsciho, který implikuje to, co by se dalo nazvat multidimenzionálním pojetím politické radikalizace. Taková koncepce je v rozporu s tradičním marxistickým pohledem – včetně leninismu –, který byl jednorozměrný v tom smyslu, že považoval politický proces a revoluční boj za soustředěné kolem jediného bodu: uchopení moci. Moc byla chápána jako substance, která má svůj zdroj a konkrétní místo v sociálních vztazích – v extrémním případě jako budova: Zimní palác.[768] Gramsciho koncept poziční války znamená rozchod s takovým pojetím, rozchod, který má svůj teoretický původ v pojmu integrálního státu. Neboť pokud jsou artikulace sociálního celku artikulacemi politickými, neexistuje žádná úroveň společnosti, na níž by nebyla uplatňována moc a formy odporu. Jelikož tyto artikulace nepocházejí z jediného a nezbytného zdroje, nemůže existovat absolutní a podstatné umístění moci, ale spíše mnohost rozměrů a bojů, jejichž jednota – nebo oddělení – se neustále předefinovává.[769]

---

[767] Tamtéž, s. 4.
[768] Odkaz na útok na Zimní palác během ruské revoluce v roce 1917.
[769] Ernesto Laclau a Chantal Mouffe, ‘Socialist Strategy….’, s. 20.

Zde vidíme strategický účel identitní politiky – mnohosměrné podkopávání „integrálního státu“, tedy sociální komunity.[770] Jedná se o prostředek, kterým je společnost rozdělována tím, že je podrývána a napadána na různých úrovních, a to nejen ekonomicky, jako dosud, ale také sociálně, kulturně, intelektuálně a morálně. Za tímto účelem jsou rozdělovány nejen běžné složky společnosti, jako je třída, věk, pohlaví a rasa, ale dokonce i tyto rozdělení jsou rozdělovány jako sociální rakovina na politickém těle. Mouffe a Laclau odkazují na neustálé předefinování a znásobení „bojů“ a jejich roli v „oddělení“ a „jednotě“ v rámci „sociálního celku“. Toto neustálé sociální rozdělení není o nic méně revoluční než leninistická koncepce vzpoury proti ústřední autoritě státu. Cílem je zničit sociální organismus na všech úrovních, stejně jako rakovina ničí na buněčné úrovni.

> Dosažení socialismu tedy nevzniká z absolutního momentu, který představuje radikální zlom spočívající v uchopení moci. Musí být naopak výsledkem řady částečných zlomů, jejichž prostřednictvím dojde k transformaci souboru silových vztahů existujících ve společnosti. To, co se tradičně označuje jako převzetí

[770] Ačkoli kapitalismus lze stěží nazvat „integrálním státem“ v jakékoli fázi, jeho samotná existence na troskách tradičního hierarchického řádu znamená přechod od společenství (Gemeinschaft) k občanské společnosti (Gesellschaft); od komunity vázané étosem (vyjádřeným jako „primární vazby“) ke skupině jednotlivců vázaných smluvně. Mouffe a Laclau tento rozdíl zřejmě uznávají, když dále používají termín „občanská společnost“ namísto opětovného odkazu na „integrální stát“. Právě proto, že stát v kapitalismu není „integrální“, musí být revolta vedena na mnoha úrovních. Komunistické revoluce v Číně a Rusku proběhly předtím, než tyto státy přešly k buržoaznímu kapitalismu.

moci, tedy kontrola nad státním aparátem, je ve skutečnosti pouze jedním – byť jedním z nejdůležitějších – z mnoha zlomení v tomto procesu transformace. Je proto chybou prezentovat strategii poziční války jako reformistický nebo sociálně demokratický postoj, který je v opozici k jinému, revolučnímu postoji. Obrana demokratického socialismu tedy nemá nic společného s nezbytnou „mírovou cestou“ nebo pomalým hromaděním reforem. Odkazuje na novou koncepci radikalizace a politizace sociálních bojů, která rozšiřuje pole konfrontace a boje na celou občanskou společnost.

Proletariát jako revoluční faktor

Laclau a Mouffe sledují změnu směru levice směrem k gramcianismu při vzestupu nové levice. Právě zde se studentské hnutí prostřednictvím založení organizace Students for a Democratic Society spojilo s hnutím za občanská práva černochů. Zde vidíme vznik prvních dvou prvků identitní politiky: věku a rasy, k nimž se přidal feminismus.[771] Laclau a Mouffe označují rok 1968, rok celosvětových studentských nepokojů nové levice, za začátek „nových rozporů“.

Ve skutečnosti antagonismy, které se výrazně projevily na konci 60. let a které se v následujícím desetiletí rozšířily a získaly vlastní dynamiku, vykazují nové a specifické charakteristiky. Tyto nové politické subjekty: ženy, studenti, mladí lidé, rasové, sexuální a regionální menšiny, stejně jako různé antiinstitucionální a ekologické boje,

[771] O vzestupu Nové levice, hnutí za občanská práva černochů a feminismu viz: Tom Hayden, Reunion: A Memoir.

> nelze nejen zařadit na úroveň výrobních vztahů (ačkoli to samo o sobě není absolutně nové, Gramsci a Togliatti[772] již pochopili význam jiných rozporů než „třídních“); navíc definují své cíle radikálně odlišným způsobem. Jejich nepřítel není definován svou funkcí vykořisťování, ale tím, že disponuje určitou mocí. A ani tato moc nepochází z místa ve výrobních vztazích, ale je výsledkem formy sociální organizace charakteristické pro současnou společnost. Tato společnost je sice kapitalistická, ale to není její jediná charakteristika; je také sexistická a patriarchální, nemluvě o rasismu.[773]

Vyvstává otázka, proč právě oligarchie podporuje a financuje tyto složky, které dnes tvoří součásti identitní politiky. To, co postmarxisté nazývají „kapitalismem“, je pozůstatek středostavovského obchodu, který zůstává spojený s národem. Pro globální kapitalismus, fázi kapitalismu, o které Marx předpověděl, že se stane mezinárodní[774], je tento menší, národně založený obchod přežitkem. To, co Marx viděl jako buržoazii jako „svého vlastního hrobníka“ díky revolučnímu charakteru průmyslové expanze, nepřineslo „nevyhnutelné vítězství proletariátu“[775], ale postburžoazní třídu kapitalistů, která učinila starý proletariát stejně nadbytečným jako starou střední třídu. Marx se přiblížil realitě, když prohlásil, že

[772] Vůdce Italské komunistické strany.
[773] Ernesto Laclau a Chantal Mouffe, ‘Socialist Strategy….’, s. 21.
[774] Karl Marx, The Communist Manifesto, ‘Bourgeois and Proletarians’.
[775] Tamtéž, s. 60.

> nižší střední třída, malí výrobci, obchodníci, řemeslníci, rolníci, všichni tito bojují proti buržoazii, aby zachránili před zánikem svou existenci jako části střední třídy. Nejsou tedy revoluční, ale konzervativní. Ba co víc, jsou reakcionářští, protože se snaží vrátit kolo dějin zpět. Pokud jsou náhodou revoluční, pak pouze s ohledem na svůj blížící se přechod k proletariátu, a tak nebrání své současné, ale své budoucí zájmy, opouštějí svůj vlastní postoj, aby se postavili na stranu proletariátu.[776]

Marx napsal, že zbytky nižší střední třídy jsou překážkou pro další fázi kapitalismu, že jejich odpor je „reakční“. Tato nižší střední třída bude zničena nebo proletarizována. Zničení zbytků této nižší střední třídy usilují jak postmarxistická levice, tak globalistická elita. Je pozoruhodné, že kritičtí teoretici považují nižší střední třídu za zkamenělý zbytek patriarchátu a autoritářské rodiny. Zatímco dělnická třída neměla podle Fromma dostatečnou vnitřní odhodlanost k odporu, „nižší střední třída byla důležitým faktorem při vzestupu nacismu“.[777] Podle Wilhelma Reicha „se nacionálněsocialistické hnutí opíralo o široké vrstvy takzvané střední třídy, tj. miliony soukromých a veřejných úředníků, středostavovských obchodníků a majitelů a středostavovských zemědělců. Z hlediska své sociální základny byl nacionální socialismus

[776] Tamtéž, s. 57.
[777] Erich Fromm, The Fear of Freedom, ‘Mechanisms of Escape’, s. 159.

hnutím nižší střední třídy, a to všude, kde se objevil, ať už v Itálii, Maďarsku, Argentině nebo Norsku“.[778]

Identitní politika, o které Laclau a Mouffe diskutovali v časopise Marxism Today v roce 1981 a kterou vysvětlili v knize z roku 1985, se objevila již o dvě desetiletí dříve u kritických teoretiků. Ještě před Marcuseem, od založení Frankfurtského institutu ve Výmarské republice, byly formulovány premisy nové levice a identitní politiky.

Profesor Howard J. Wiarda vysledoval pojem identitní politika až do 60. let 20. století. Tvrdí, že černošské, ženské, homosexuální a lesbické skupiny si všechny nárokují „původní autorství“. V 60. a 70. letech 20. století vznikly v USA a Evropě rozsáhlé hnutí, včetně hnutí černé síly, studentů, feministek, zelených, homosexuálů, různých domorodých hnutí a v třetím světě žen, domorodců a rolníků. „Každá skupina se identifikovala se svou vlastní individuální věcí“. V 90. letech se tento termín začal používat „pro širší spektrum zájmových skupin“, „vstoupil do hlavního politického diskurzu“ a stal se hlavním tématem levice.[779]

---

[778] W. Reich, The Mass Psychology of Fascism, ‘On the Mass Psychology of the Lower Middle Class’. Předpoklady o třídním základu fašismu jsou nesprávné. Členství v italské fašistické straně v listopadu 1921, asi rok před převzetím vlády, zahrnovalo 24,3 % zemědělských dělníků a 15,4 % městských dělníků, a to v době, kdy městští dělníci tvořili menšinu obyvatelstva. Výrobci tvořili 2,8 % členů. R. De Felice, Mussolini il fascista, sv. I, s. 6. V Německu ukázalo sčítání členů strany z roku 1935, že přibližně 30 % tvořili manuální pracovníci a 20 % úředníci. Richard Overy, s. 233. V roce 1936 měla strana Parti Populaire Francaise bývalého vůdce komunistické strany Jacquesa Doriota poměrně velký počet členů, 100 000, z nichž „mnozí patřili k dělnické třídě”. Anthony Adamthwaite, s. 167.

[779] Howard J. Wiarda, s. 150.

Wiarda správně označuje 60. léta za přelomové období. Původ tohoto pojmu můžeme konkrétně vysledovat až k Marcuseovi, který při popisu identit, o nichž hovoří Wiarda, hovořil o příchodu „nové levice“. Je zvláštní, že Laclau a Mouffe ve svém článku z roku 1981 Marcuseho vůbec nezmiňují.

Role Marcuse

V knize One-Dimensional Man se Marcuse pokusil rozšířit dialektický konflikt tak, aby zahrnoval „pronásledované barevné rasy, vězně a pacienty psychiatrických léčeben“.[780] V přednášce z roku 1967, rok před celosvětovými nepokoji nové levice, Marcuse prohlásil:

> V globálním kontextu jsou však znevýhodnění, kteří musí nést celou tíhu systému, ve skutečnosti masovou základnou národně osvobozeneckého boje proti neokolonialismu ve třetím světě a proti kolonialismu ve Spojených státech. Ani zde neexistuje účinné spojení mezi národnostními a rasovými menšinami v metropolích kapitalistické společnosti a masami v neokoloniálním světě, které již vedou boj proti této společnosti. Tyto masy lze dnes snad považovat za nový proletariát a jako takové představují dnes skutečné nebezpečí pro světový kapitalistický systém. Do jaké míry lze dělnickou třídu v

[780] H. Marcuse, One-Dimensional Man, str. 56–57. Druhá myšlenka našla své vyjádření v Německu v Socialistickém kolektivu pacientů, kde se duševně nemocní a jejich psychiatři spojili v socialistickém boji proti společnosti, jejíž normálnost byla považována za skutečnou nemoc. (Viz: Bolton, The Psychotic Left, str. 224–234). Tato doktrína byla logickým rozšířením kritické teorie a byla podporována řadou sociálních vědců.

> Evropě stále nebo opět zařadit mezi tyto skupiny znevýhodněných, je otázka, kterou musíme projednat samostatně; v rámci toho, co zde dnes musím říci, to nemohu udělat, ale rád bych poukázal na zásadní rozdíl. O americké dělnické třídě můžeme říci, že její velká většina je integrována do systému a nechce radikální transformaci, o evropské dělnické třídě to pravděpodobně říci nemůžeme, nebo alespoň zatím ne.[781]

Marcuse, stejně jako Hayden v Port Huron Statement, prosazoval mobilizaci antikoloniálních sil v zemích třetího světa a etnických menšinách na Západě. Po zničení starých impérií a vyčerpání Evropy po dvou světových válkách byly to právě Spojené státy, které byly schopny zaplnit tuto mezeru svým vlastním neokolonialismem. Organizace jako Peace Corps a USAID vstoupily na scénu se svým „měkkým“ neokolonialismem rozvojové pomoci jako součást globálního industrializačního procesu. Jak jsme viděli, důležitou roli sehráli antropologové a další sociální vědci, kteří poskytovali akademické údaje o společnostech, které měly přijmout požehnání amerického státu a štědrosti korporací a půjčky od mezinárodního bankovního systému výměnou za poslušnost a integraci do světové ekonomiky. Afroamerický institut byl založen za účelem výchovy vedoucích kádrů pro postkoloniální Afriku, tedy „neokoloniální“ Afriku za fasádou dekolonizace a „osvobození“. AAI byla založena v roce 1953 a financována

[781] Herbert Marcuse, ‘The Problem of Violence and the Radical Opposition’ (1967).

hlavně CIA[782], Rockefellerova nadace začala AAI financovat v roce 1972.[783] Rockefeller Brothers Fund podporoval program AAI, který od roku 1961 sponzoroval Afričany studující na amerických univerzitách[784], kde by mohla být vychována proamerická generace, která by převzala kontrolu po potopení evropských kolonií.

„Národně osvobozenecký boj proti neokolonialismu ve třetím světě“ byl obecně předvojem Wall Streetu. Nadace Rockefeller, Ford a Carnegie, které převzaly kontrolu nad vzdělávacími systémy v Africe a Asii ještě před rozpadnutím evropských impérií, se na dekolonizaci připravovaly po celá desetiletí. USA byly ideálním místem, kde se mohly prezentovat jako velký bratr „národního osvobození“, protože samy vznikly z revolty proti Britskému impériu. Důvodem „značného financování“ ze strany Forda, Carnegieho a Rockefellera „na rozšiřování vzdělávacích institucí v Africe, Asii a [Latinské] Americe“ bylo to, že financování vzdělávání a kultury bylo důležitým aspektem zahraniční politiky. Tuto otázku zkoumal Philip Coombs (který v roce 1961 přešel z Fondu pro rozvoj vzdělávání založeného Fordovou nadací na místo Kennedyho náměstka ministra zahraničí pro vzdělávání a kulturu) ve své knize The Fourth Dimension of Foreign Policy z roku 1964.[785]

---

[782] Edward H. Berman, The Ideology of Philanthropy (Albany: State University of New York Press, 1983), s. 131.
[783] The Rockefeller Foundation Annual Report (1972), s. 71, 137.
[784] Rockefeller Brothers Fund, ‘African-American Institute 1961’; http://75.rbf.org/#!trigger=african -american-institute.
[785] Edward H. Berman, s. 12.

Marcuse předběhl Laclaua a Moueffe o dvacet let, když prohlásil, že dělnická třída se nestane hybatelem revolučních změn a že tuto roli musí převzít nespokojené skupiny, které se nemohou plně integrovat do západní společnosti. Těmito prvky byli věční outsideři, stejně jako ti, kteří mohli být odtrženi od společnosti: černoši, Latinoameričané a dokonce, jak prosazovali Marcuse a další levicoví myslitelé, šílenci a zločinci, a uměle vytvořené identity založené na pohlaví (feminismus, homosexuálové) a věku (studenti, yippies, hippies, odpadlíci a závislí v oidipovské revoltě).

> Ale boj za řešení překročil tradiční formy. Totalitní tendence jednorozměrné společnosti činí tradiční způsoby a prostředky protestu neúčinnými – možná dokonce nebezpečnými, protože zachovávají iluzi lidové suverenity. Tato iluze obsahuje určitou pravdu: „lid“, který byl dříve hybatelem společenských změn, se „posunul nahoru“ a stal se hybatelem sociální soudržnosti. Zde, spíše než v přerozdělování bohatství a vyrovnávání tříd, spočívá nová stratifikace charakteristická pro vyspělou průmyslovou společnost. Pod konzervativní lidovou základnou se však skrývá substrát vyvrhelů a outsiderů, vykořisťovaných a pronásledovaných jiných ras a barev pleti, nezaměstnaných a nezaměstnatelných. Existují mimo demokratický proces; jejich život je nejnaléhavější a nejreálnější potřebou ukončení nesnesitelných podmínek a institucí.[786]

[786] Marcuse, One-Dimensional Man, str. 260–261.

Marcuse viděl v konvenčně nepolitických sociálních vyděděncích potenciál pro narušení. Jejich pouhá existence je narušením: proto jsou „revoluční, i když jejich vědomí není“; jsou „elementární silou“. To je prvek, který Marx nazval lumpenproletariátem. Na rozdíl od Marxe viděl Marcuse jejich využití, které se projevuje v obdobích sociálního rozpadu jako náhodné násilí, vandalismus a rabování. Obzvláště extrémním příkladem toho byly rozsáhlé nepokoje v Británii v roce 2011 poté, co policie zastřelila drogového dealera Marka Duggana, který byl poté oslavován levicí[787], připomínající „Dny hněvu“ v Chicagu v 60. letech a nepokoje a rabování, které se pravidelně šíří z ghettových čtvrtí USA. Levice se snaží takovou sociopatii politizovat. Marcuse napsal:

> Jejich odpor je tedy revoluční, i když jejich vědomí revoluční není. Jejich odpor zasahuje systém zvenčí, a proto není systémem odražen; je to elementární síla, která porušuje pravidla hry a tím odhaluje, že se jedná o zmanipulovanou hru. Když se sejdou a vyjdou do ulic, bez zbraní, bez ochrany, aby požadovali ta nejzákladnější občanská práva, vědí, že čelí psům, kamenům a bombám, vězení, koncentračním táborům, dokonce smrti. Jejich síla stojí za každou politickou demonstrací za oběti zákona a pořádku. Skutečnost, že začínají odmítat hrát tuto hru, může být skutečností, která značí začátek konce jedné éry. Nic nenasvědčuje tomu, že to bude dobrý konec. Ekonomické a technické možnosti zavedených společností jsou dostatečně rozsáhlé, aby umožnily úpravy a ústupky

[787] Bolton, The Psychotic Left, str. 236–239.

> vůči slabším, a jejich ozbrojené síly jsou dostatečně vycvičené a vybavené, aby se postaraly o mimořádné situace. Nicméně přízrak je tu opět, uvnitř i vně hranic vyspělých společností.[788]

Marcuse si představoval nihilistickou revoluci, kterou nebylo možné „odvrátit“. Naznačil však rozpor, když uvedl, že „ekonomické a technické možnosti zavedených společností jsou dostatečně rozsáhlé, aby umožnily úpravy a ústupky...“ Daleko od převratů vedoucích k nahrazení stávající mocenské struktury v pozdně kapitalistických společnostech by bylo možné ospravedlnit relativně radikální změny, aby se odvrátila hrozba úplného sociálního kolapsu. Tyto změny jsou prováděny ve jménu „lidských práv“ a „rovnosti“.

Marcuse se přibližuje realitě dialektiky: „… Ale je možné, že se v tomto období opět setkají historické extrémy: nejvyspělejší vědomí lidstva a jeho nejvíce vykořisťovaná síla. …“[789] Ti, kdo tvoří toto „nejpokročilejší vědomí lidstva“, jsou identifikováni Marcusem v předmluvě k vydání knihy Eros and Civilization z roku 1966. Opakuje, že dělnická třída se stala jako revoluční síla passé, a při vymazávání stop nižší střední třídy uvádí, že revoluční roli převezme technokratická buržoazie spolu s mládeží:

> V míře, v jaké organizovaná práce funguje na obranu status quo, a v míře, v jaké klesá podíl práce na materiálním procesu výroby, se intelektuální dovednosti a schopnosti

[788] Marcuse, One-Dimensional Man.
[789] Tamtéž.

> stávají sociálními a politickými faktory. Dnes může organizované odmítnutí spolupráce ze strany vědců, matematiků, techniků, průmyslových psychologů a průzkumníků veřejného mínění dosáhnout toho, čeho již není schopna dosáhnout ani stávka, a to ani stávka velkého rozsahu, a sice zahájení obratu, přípravu půdy pro politickou akci. Skutečnost, že se tato myšlenka jeví jako naprosto nereálná, nesnižuje politickou odpovědnost spojenou s postavením a funkcí intelektuálů v současné průmyslové společnosti. Intelektuální odmítnutí může najít podporu v dalším katalyzátoru, instinktivním odmítnutí mezi protestující mládeží. V sázce jsou jejich životy, a pokud ne jejich životy, pak jejich duševní zdraví a schopnost fungovat jako nepoškození lidé. …[790]

Funkcionáři nového statečného světa budou pocházet mimo jiné z řad průmyslových psychologů a průzkumníků veřejného mínění, přičemž vzpoury mládeže ve spojení se sociálně vyloučenými osobami budou vytvářet napětí zdola, které ospravedlní zavedení revoluce shora. Člověk by se mohl ptát, jaký typ utopie Marcuse představoval, když čerpal své funkcionáře z „vědců, matematiků, techniků, průmyslových psychologů a průzkumníků veřejného mínění“, přičemž také uvedl, že v takové společnosti by byly disidentské názory potlačovány ve jménu „represivní tolerance“. Jedná se o technokratickou, elitářskou společnost, jakou sociální vědci

[790] Marcuse, Eros and Civilization, ‘Political Preface’.

prosazují od dob, kdy Charles Merriam získal sponzorskou podporu Rockefellera.

> Domnívám se, že tato hrozba revoluční změny v našich sexuálních zvyklostech a mravech byla vyvolána jedním jediným činem s dalekosáhlými důsledky: vyřazením homosexuality z kategorie aberance Americkou psychiatrickou asociací. — DR. CHARLES SOCARIDES

Levici dlouho trvalo, než zjistila, že má „gay“ agendu. Karl Marx a Friedrich Engels se vysmívali přijetí homosexuality. V dopise Marxovi se Engels zmínil o síti pederastů mezi politiky, čímž rozšířil odpor i na sodomity obecně:

> Urning[791] , který jste mi poslal, je velmi zajímavá věc. Jsou to extrémně nepřirozené odhalení. Pederastové začínají počítat své řady a zjišťují, že jsou silou ve státě. Chyběla jim pouze organizace, ale podle tohoto zdroje již zřejmě tajně existuje. A protože mají tak důležité muže ve všech starých stranách a dokonce i v nových, od Rosinga po Schweitzera, nemohou neuspět. Guerre aux cons, paix aux trous-de-cul[792] bude nyní jejich sloganem. Je trochu štěstí, že my osobně jsme příliš staří na to, abychom se museli bát, že až tato strana zvítězí, budeme muset vítězům platit fyzickou daň. Ale mladší generace! Mimochodem, jen v Německu se může takový člověk dostat do popředí, převést tuto obscénnost do teorie a nabídnout pozvání: introite[793] atd. Bohužel zatím nenašel odvahu veřejně přiznat, že je „takový“, a musí stále působit coram publico

[791] Urning, německý termín z 19. století pro homosexuála.
[792] „Válka s kundami, mír se zadnicemi“.
[793] Vstup.

„zepředu“, ne-li „vstupovat zepředu“, jak jednou omylem řekl. Ale počkejte, až nový severoněmecký trestní zákoník uzná droits du cul[794], pak bude jednat úplně jinak. Pak to bude dost špatné pro chudáky jako my, kteří máme dětskou zálibu v ženách.[795]

Při komentování významu žen v revolučním hnutí Marx pronesl vtip, který by dnes feministky považovaly za „objektifikaci žen“, a kdyby Herr Doktor učil na univerzitě, jistě by se stal terčem feministických teatrálních reakcí a byl by propuštěn ze zaměstnání:

> Každý, kdo se vyzná v historii, také ví, že velké sociální revoluce nejsou možné bez ženského vlivu. Sociální pokrok lze přesně měřit podle společenského postavení něžného pohlaví (včetně těch méně atraktivních).[796]

Kdyby se Marx setkal s transgenderem a množstvím dalších derivátů, považoval by celou myšlenku za zábavnou, ale možná by se mu tolik nelíbilo, kdyby viděl, jak ovládají „dělnické hnutí“, až by z proletariátu zbylo jen málo. Nicméně smyslem kritické teorie se stala revize marxismu a jeho syntéza s revizí freudismu, aby se dospělo k nové revoluční teorii.

Freud měl k homosexualitě ambivalentní postoj, ale považoval ji za nepřizpůsobení se okolnostem dětství,

---

[794] „Práva zadnice“.

[795] Engels Marxovi, 22. června 1869; Marx & Engels Collected Works, Letters 1868–70, svazek 43, str. 295–296; http://www.koorosh-modaresi.com/MarxEngels/V43.pdf.

[796] Marx Ludwigu Kugelmannovi, 12. prosince 1868, Marx & Engels Collected Works, s. 185.

způsobené „zastavením sexuálního vývoje“, které by však nemělo být zdrojem úzkosti nebo studu.[797] Freud považoval homosexualitu za „perverzi“, protože se vymykala normě sexuálního chování, která byla založena na pudu rozmnožování. Freudovy názory by dnes byly považovány za „reakční“ a „autoritářské“ a nejsou typem názorů, které by zastánci „homosexuality“ citovali jako součást plynulého spektra sexuálních zkušeností, jak dospěl k závěru Kinsey. Freud psal z morálního hlediska:

> Takzvané perverzní formy pohlavního styku, při nichž roli genitálií přebírají jiné části těla, nepochybně nabyly na společenském významu. Tyto aktivity však nelze považovat za stejně neškodné jako analogické projevy sexuální touhy v milostných vztazích. Jsou eticky nepřijatelné, protože degradují milostný vztah mezi dvěma lidmi z vážné záležitosti na pohodlnou hru, která s sebou nenese žádné riziko a není provázena duchovní účastí.[798]

Je pozoruhodné, že před více než sto lety Freud označoval homosexualitu za problém, který „nabyl na společenském významu“, že z sociálního hlediska homosexualita není „neškodná“ a že degraduje vztahy „z vážné záležitosti na pohodlnou hru“. Právě tuto neformální sexualitu se kritičtí teoretici spolu se sexology, jako byl Kinsey, a antropology, jako

---

[797] Freud, Dopis americké matce, 22. prosince 1949; ‘Historical Notes: A Letter from Freud’, v: The American Journal of Psychiatry, sv. 107, č. 10, duben 1951, str. 786–78.

[798] Freud, ‘Civilized Sexual Morality and Modern Nervous Illness’, in J. Strachey (ed., trans.), The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud, sv. 9, s. 26–27.

byl Mead, snažili popularizovat proti tomu, co považovali za represivní omezení západní společnosti. Freud, který hledal kořeny homosexuality v rodině, napsal:

> Ve všech našich případech mužské homosexuality měli subjekty velmi intenzivní erotickou vazbu na ženskou osobu, zpravidla na svou matku. … Tato vazba byla vyvolána nebo podpořena přílišnou něžností ze strany samotné matky a dále posílena malou rolí, kterou během jejich dětství hrál otec. Skutečně se téměř zdá, jako by přítomnost silného otce zajistila, že syn učiní správné rozhodnutí při výběru objektu, konkrétně někoho opačného pohlaví.[799]

Je pozoruhodné, že Freudovy závěry jsou v protikladu k závěrům kritických teoretiků, protože tvrdí, že patriarchální rodina je typem, který vede k normálnosti.

Freud se domníval, že homosexualita má narcistickou složku. Vzhledem k tomu, že moderní doba se zaměřuje na jednotlivce jako na izolovanou bytost, která je nucena dekonstruovat a rekonstruovat své já na základě módních výstřelků, rozmarů nebo trendů, představuje takový sexuální narcismus snad nejvyšší projev sebestřednosti. Freud o narcistické složce napsal:

> Zjistili jsme, zejména u lidí, jejichž libidinózní vývoj byl narušen, jako jsou perverzní jedinci a homosexuálové, že

[799] Freud, 'Leonardo da Vinci and a Memory of His Childhood', in J. Strachey (ed., trans.), The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud (Londýn: Hogarth Press, 1932 [1910]), (původní dílo vydáno v roce 1910), sv. 11, s. 99.

při pozdějším výběru milostných objektů si za vzor nebrali svou matku, ale sami sebe. Zjevně hledají sami sebe jako milostný objekt a projevují typ výběru objektu, který lze označit jako „narcistický“. V tomto pozorování máme nejsilnější důvody, které nás vedly k přijetí hypotézy narcismu.[800]

Základy pro „genderovou fluiditu“ byly položeny teoriemi o sexuálních odchylkách nové generace psychiatrů a antropologů, zejména po první světové válce. Margaret Mead popsala příležitostné a dočasné homosexuální vztahy mezi adolescenty na Samoi a označila je za „hru“ a pro Samoany za věc lhostejnou.[801] Jak jsme viděli, Meadová, která mělá vztah se svou mentorkou Ruth Benedictovou, doporučovala Západu přijmout neformální přístup k rodině a manželství bez hlubokých citů, tvrdila, že to je poučení, které lze čerpat z „primitivní společnosti“, a že tak lze předejít neurózám.

Marcuse psal o „spojení politické rebelie a sexuálně-morální rebelie, které je důležitým faktorem opozice v Americe“.[802] Ačkoli se „genderová fluidita“ stala v poslední době módním pojmem, její základy byly položeny již v roce 1948 v rámci průzkumu „Kinseyho stupnice“, který provedl sexuologický institut Alfreda Kinseyho. V té době však

[800] Freud, ‘On Narcissism: An Introduction’, v J. Strachey (ed., překl.), The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud (Londýn: Hogarth Press, 1957 [1914]) sv. 14, s. 88.
[801] Mead, The Coming of Age in Samoa, s. 149, 223.
[802] Marcuse, ‘The Problem of Violence…’

existovala pouze stupnice, která sahala od výlučně heterosexuálních (0) až po výlučně homosexuální (6).[803]

Magnus Hirschfeld: Otec transvestitismu a transgenderismu

„Změna pohlaví“ byla poprvé provedena Dr. Magnusem Hirschfeldem, který byl sám homosexuál a jehož sexologie se, podobně jako sexologie Wilhelma Reicha, objevila v období morálního, sociálního a ekonomického úpadku Německa po první světové válce. Výmarské Německo se stalo centrem sociálních experimentů. „Sexuální věda“ měla své předchůdce ve Vědeckém humanitárním výboru založeném v roce 1897[804] a v Institutu pro sexuální vědu založeném v roce 1919. Obě organizace vedl Hirschfeld, který vydával Ročenku pro sexuální přechodná stadia. Hirschfeld uspořádal v roce 1921 první kongres sexuální reformy, z něhož vzešla Světová liga pro sexuální reformu.[805]

Zpočátku Hirschfeld považoval homosexuály za „třetí pohlaví“. Později však vyvinul teorii sexuálních mezistupňů, podle níž existuje mnoho přirozeně se vyskytujících sexuálních variant, včetně hermafroditismu, homosexuality a transvestitismu. Hirschfeld je považován za autora pojmu „transvestita“. V roce 1910 vydal knihu s názvem Transvestité.

První kompletní operaci změny pohlaví z muže na ženu provedli v roce 1931 na doporučení Hirschfelda dva jeho

---

[803] Kinsey et al., Sexual Behavior in the Human Male, s. 638.
[804] První skupina hájící práva homosexuálů.
[805] Magnus-Hirschfeld-Gesellschaft, http://me.in-berlin.de/~magnus/institut/en/reform/reform_02.html.

[židovští] spolupracovníci z institutu, Dr. Levy-Lenz a Dr. Felix Abraham. Pacient Rudolph Richter, který přijal ženské jméno Dora, byl na vlastní žádost v roce 1922 kastrován a více než 10 let žil a pracoval v Hirschfeldově ústavu jako služebník.[806]

Hirschfeld byl „socialista“[807], ale on a Wilhelm Reich byli ve vzájemné opozici. Reich nebyl tak „liberální“ jako Hirschfeld, protože Reich nepovažoval všechny formy sexuality za stejně platné. Mezi třemi zakladateli Hirschfeldova institutu byl [Žid] Arthur Kronfeld, rovněž popisovaný jako „socialista“, psychiatr a psychoterapeut, který se spolu se svou ženou v roce 1941 v SSSR zabil[808] (možná k tomu byli podníceni sovětskými úřady?).

Navzdory Reichovo odmítnutí stranou měl Hirschfeld významnou podporu Williho Münzenberga, milionáře, vydavatele novin, knih a časopisů a vlivného komunisty.[809] Münzenberg vstoupil do komunistické strany v roce 1919, v roce 1924 byl zvolen do ústředního výboru, působil jako komunistický poslanec v říšském sněmu, jako generální tajemník Kominterny, Mezinárodní pracovní pomoci a měl

---

806 Magnus-Hirschfeld-Gesellschaft, ‘Rudolph Richter’, https://www.hirschfeld.in-berlin.de/institut/en/personen/pers_34.html.

807 Magnus-Hirschfeld-Gesellschaft, ‘Founders of the Institute: Magnus Hirschfeld’, https://www.hirschfeld.in-berlin.de/institut/en/personen/pers_01.html.

808 Magnus-Hirschfeld-Gesellschaft, ‘Founders of the Institute: Arthur Kronfeld’, https://www.hirschfeld.in-berlin.de/institut/en/personen/pers_02.html.

809 Münzenberg úzce spolupracoval s [Židem] Olofem Aschbergem, zakladatelem Nye Banken ve Stockholmu, který měl široké kontakty v mezinárodním finančnictví. Zprostředkovával finanční prostředky pro bolševiky a další marxistické účely. Aschbergův městský dům v Paříži Münzenberg využíval pro schůzky s komunistickými aktivisty. Sean McMeekin, s. 135, 138, 296, 297, 301.

klíčový vliv v Lize proti imperialismu. Hirschfeldův institut uvádí, že Münzenberg byl „vlivným majitelem a vydavatelem několika novin, pro které zaměstnanci institutu psali články. Tím jim umožnil přístup k levicovému tisku“. Münzenberg žil se svou [židovskou] ženou Babette Grossovou v Hirschfeldově institutu, kde se v jeho bytě konaly tajné schůzky Kominterny.[810]

Hirschfeldovy knihy mají dnes známá témata: Homosexuální otázka z pohledu našich současníků; Co by měla veřejnost vědět o třetím pohlaví; Sexuální tranzice; Erotický impuls nosit jiné šaty; Homosexualita mužů a žen; Sexuologie; Dějiny morálky světové války. S nástupem Hitlera v roce 1933 se Hirschfeld stal slavným i mimo Německo. Jeho knihy byly v roce 1935 vydány v USA, Francii a Anglii.

Hirschfeld je široce uznáván a má významný vliv na politiku týkající se transgender osob. V roce 2011 založila německá vláda prostřednictvím ministerstva spravedlnosti Federální nadaci Magnuse Hirschfelda (Bundesstiftung Magnus Hirschfeld; BMH). Cíle

> jsou podporovat vzdělávací a výzkumné projekty a bojovat proti sociální diskriminaci leseb, gayů, bisexuálů, transsexuálů, transgenderů, intersexuálů a queerů (zkratka: LGBTTIQ) v Německu. Nadace chce podporovat přijetí lidí s neheterosexuální orientací v celé společnosti; totéž

[810] Magnus-Hirschfeld-Gesellschaft, ‘Willi Münzenberg’, https://www.hirschfeld.in-berlin.de/institut/en/personen/pers_40.html. V roce 1936 byl Münzenberg vyloučen z komunistické strany za svou kritiku stalinismu a sovětských čistek starých bolševiků.

> platí pro lidi, kteří se neidentifikují výlučně jako muži nebo ženy.[811]

Nadace uvádí, že „navazuje na odkaz Institutu sexuálních věd Dr. Magnuse Hirschfelda a vytváří sítě pro společné výzkumné aktivity s vědci a univerzitami v Německu i v zahraničí“. Účelem nadace je integrovat genderovou fluiditu do ekonomiky a společnosti pomocí technik sociálního inženýrství s cílem podporovat „prospěšnou povahu uznávání rozmanitosti v ekonomických, politických, sociálních a kulturních kontextech...“[812]

Establishment se svými korporátními sponzory se pokouší vytvořit širokou frontu kombinující transgenderismus s etnickou, sociální, generační a náboženskou nespokojeností, nazývanou „intersekcionalita“. Jedná se o jednotnou frontu „nové levice“, kterou Marcuse prosazoval v 60. letech a kterou nyní opět kultivuje „establishment“. Nadace k tomu uvádí:

> Intersekcionalita - Výzkum interakce kategorií generujících identitu, jako jsou zejména pohlaví / genderová identita, sexuální orientace, sociální, etnická a náboženská příslušnost, věk a zdravotní postižení, a procesy stereotypizace a ideologického stírání hranic mezi těmito kategoriemi.[813]

Cílem je podle prohlášení podpora mechanismů „vytvářejících identitu“. Jedinec tak může být dekonstruován a rekonstruován

---

[811] Federal Foundation Magnus Hirschfeld, ‘Objectives’, https://mh-stiftung.de/ueber-die-stiftung/.
[812] Tamtéž.
[813] Tamtéž.

na základě toho, co nadace nazývá „ideologickým prolínáním a odlišováním se od těchto kategorií“. Máte možnost „ideologicky prolínat se a odlišovat se“ od svého pohlaví, rasy, národnosti a možná nejlépe od svého věku a zdravotního postižení. Možná to znamená, že kromě změny pohlaví bude možné změnit i rasu pomocí barvení vlasů a kůže, věk pomocí přesvědčivějších metod botulotoxinu a zdravotní postižení pomocí transplantace orgánů a robotických končetin, a to vše v rámci procesu transhumanismu. Díky dvojí změně pohlaví a rasy by bílí muži mohli skoncovat s pocitem viny ohledně patriarchátu a „bílých privilegií“.

Můžete být přesně tím, čím chcete být v daném okamžiku, nebo spíše tím, čím vám řeknou, že chcete být „prostředníky“ a „facilitátory“ v mezilidských vztazích, psychiatry, poradci, médii, reklamou a zábavním průmyslem. Nemůže existovat žádný pocit trvalosti a trvání, ale spíše neustálý stav proměnlivosti. Ve jménu „identity“ je zničen jakýkoli typ organické identity, až se všichni stanou tak nejasnými, že se podle požadavků sociálního inženýrství a sociální kontroly začlení do amorfní masy „lidstva“.

Indoktrinační program formulovaný Hirschfeldovou nadací zahrnuje mládež, učitele, „vůdčí osobnosti“, sociální pracovníky, kteří jsou zasvěcováni do univerzálního kultu prostřednictvím školicích seminářů, „zprostředkování modelů osvědčených postupů“, „školních vzdělávacích projektů“ a „oddělení pro diverzitu“ ve firmách a profesních sdruženích. Nadace popisuje svůj dosah:

Podpora mediálního pokrytí činnosti nadace, produkce nebo zadávání vlastních médií (např. nových médií, živých přenosů), komunikace výsledků činnosti nadace prostřednictvím financování a publikování monografií, antologií, příruček, přehledů, uměleckých projektů – zejména pokud jde o financovanou vzdělávací činnost a vytváření vzdělávacích sítí, výzkum a vytváření vědeckých sítí, znalosti o situaci LGBTTI hlavně od poloviny dvacátého století do současnosti, společné akce s univerzitami, vzdělávacími a výzkumnými institucemi, společné akce s firmami a sdruženími (např. sítě LGBTTI firem, oddělení pro diverzitu, manažeři školení), podpora přístupu k archivům a výsledkům vzdělávací činnosti, vědy a výzkumu, propagace a kurátorství výstav, akce s partnery, např. ve školách, na univerzitách, v institucích pro vzdělávání dospělých, ve firmách, asociacích, vědeckých a sociálních sítích a diskusních fórech, informační a vzdělávací kampaně a pamětní dny...[814]

Prohlášení Hirschfelda za hrdého otce „gay“ hnutí je umožněno obsesivní vinou Němců v souvislosti s Třetí říší. Hirschfeldův institut byl uzavřen krátce po nástupu nacionálních socialistů k moci a Hirschfeldovy knihy byly mezi těmi, které byly symbolicky spáleny na hranici. Stejně jako kritičtí teoretici

[814] „Grundzüge des Forschungs- und Bildungsprogramms einschließlich der Grundzüge der Vergabe der Stiftungsmittel für Forschungsaufträge und Bildungsarbeit der Bundesstiftung Magnus Hirschfeld“ (Základy výzkumného a vzdělávacího programu včetně základních principů přidělování prostředků nadace na výzkumné zakázky a vzdělávací činnost, Federální nadace Magnuse Hirschfelda, správní rada, Berlín, 27. února 2012), s. 6.

získal Hirschfeld po roce 1933 uznání mimo Německo. Jeho antinacistické zásluhy jako Žida, socialisty a homosexuála ho zařadily do panteonu poválečných svatých.

V USA pokračoval v lékařských operacích a propagaci transgenderismu [Žid] Dr. Harry Benjamin, který studoval na Hirschfeldově institutu.[815] Mezi Benjaminovými spolupracovníky v USA byli Alfred Kinsey a průkopnice „plánovaného rodičovství“ Margaret Sangerová.

V roce 1957 Benjamin spoluzaložil Společnost pro vědecké studium sexuality. V roce 1966 vydal knihu The Transsexual Phenomenon, založenou na jeho práci s klienty. Argumentoval pro rozlišení mezi transsexuály, transvestity a homosexuály. V knize The Transsexual Phenomenon Benjamin také zpochybnil převládající názor, že transsexualita může být léčena psychologicky, a tvrdil, že to spíše potlačuje než eliminuje touhu. Benjamin se zasazoval o to, aby transsexuálové podstoupili operaci a hormonální léčbu pro pohlaví, kterým se chtěli stát; dnes převládá názor, že existuje oddělení těla a mysli, které vede k transsexualitě. V 70. letech Benjamin založil organizaci, která se stala Mezinárodní asociací pro genderovou dysforii Harryho Benjamina (HBIGDA), složenou z terapeutů a psychologů. V roce 2007 se

[815] Farah Naz Khan, ‘A History of Transgender Health Care’, Scientific American, 6. listopadu 2016, https://blogs.scientificamerican.com/guest-blog/a-history-of-transgender-health-care/.

HBIGDA stala Světovou profesní asociací pro zdraví transgender osob (WPATH).[816]

Hirschfeld je dnes uctíván na akcích sponzorovaných establishmentem. Německo oficiálně vyhlásilo roky 2018–2019 za roky věnované Hirschfeldovi, přičemž rok 2018 je 150. výročím jeho narození a rok 2019 100. výročím založení Institutu sexuální vědy. Dne 12. července 2018 byla na jeho počest vydána poštovní známka.

Dům světových kultur: Počátky studené války

Dům světových kultur (Haus der Kulturen der Welt; HKW) stojí na části bývalého pozemku Hirschfeldova institutu, což HKW zdůrazňuje. HKW se zaměřuje na kulturní globalizaci a využívá intersekcionalitu k propojení svých cílů s cíli Hirschfelda. HKW pojmenoval jednu z místností na jeho počest a

> HKW také ve svých projektech zviditelňuje Hirschfeldovo geografické a historické dědictví tím, že přebírá různé aktivistické myšlenky a přístupy tohoto sexuologa. Ve svém programu HKW usiluje o zviditelnění různých životních světů a upozorňuje na procesy marginalizace. Kromě toho se HKW snaží nabídnout platformu pro partnerské akce zabývající se queer a nenormativními životními světy, jako je například mezinárodní konference LGBTIQ. Od roku 1992 se HKW také zabývá debatou[817]

[816] Charles W. Socarides, ‘Sexual Politics and Scientific Logic: The Issue of Homosexuality’, The Journal of Psychohistory, Sv. 19, č. 3, zima 1992; http://www.geocities.ws/kidhistory/homopolo.htm.

[817] Hirschfeldova podpora eugeniky – v té době rozšířená mezi levicí – se pro současnou levici stává problematickou.

o Hirschfeldově vědeckém dědictví a historii sexuálních věd.[818]

HKW kromě prezentace velkoleposti „mimoevropského“ umění konfrontuje Evropu s její koloniální minulostí. Ztráta kontroly a odcizení způsobené prvky globalizace, jako je digitalizace, vedou k podpoře „neonacionalistických stran“, které podle HKW musí být potlačeny „solidaritou“ se skupinami a jednotlivci. „Jsou zapotřebí nové formy odporu a alternativní modely myšlení a života. HKW by k nim rádo přispělo.“[819]

HKW je součástí známého tématu. Jeho cílem je iniciovat „nové formy odporu“ proti negativním dopadům globalizace, ale zároveň existuje proto, aby podporoval globalizaci kultury a navíc se aktivně podílel na boji proti hnutím, která se skutečně snaží nabídnout nové formy odporu proti globalizaci; hnutím, která HKW označuje jako „neonacionalistické strany“. Významné je, že původ HKW – stejně jako mnoho jiných věcí, které jsme zvažovali – má své kořeny v rámci strategie USA během studené války:

> Náměstí bylo zničeno během druhé světové války. V roce 1957, v době vrcholící studené války, byl poblíž Říšského sněmu postaven Kongresový palác. Budova byla darem americké vlády městu Berlín. Jako místo pro mezinárodní

---

818 HKW, ‘Magnus Hirschfeld and HKW’, https://www.hkw.de/en/hkw/geschichte/ort_geschichte/magnus_hirschfeld.php.

819 HKW, ‘HKW is Turning 30’, https://www.hkw.de/en/hkw/geschichte/bernd_scherer_zum_30_jubilaeum.php.

> setkání byl Kongresový palác navržen jako symbol „svobody“ v „ostrovním městě“ Berlíně.[820]

Záměrem bylo sloužit jako propagandistická ikona proti sovětskému bloku s cílem předvést umělecké zázraky, které jsou možné v rámci americké liberální demokracii. To je otevřeně deklarováno:

> V roce 1955 začal Hugh Stubbins pracovat na návrhu budovy, která se brzy stala významnou dominantou poválečného Berlína. Stubbins, který byl před druhou světovou válkou Gropiusovým asistentem na Harvardu, znal Německo dobře. Stubbins chtěl vyjádřit svůj postoj ke konfliktu mezi systémy, který se obecně označuje jako studená válka, a proto navrhl budovu s halou pro pořádání kulturních akcí a kongresů. Měla sloužit jako symbol a maják svobody, jehož poselství by dosáhlo i na východ. Jako místo pro stavbu bylo vybráno bývalé náměstí Zeltenplatz. Aby byly kontury budovy dobře viditelné z „komunistického“ východního Berlína, byla kongresová hala postavena na umělém kopci.[821]

Architekt Stubbins navrhl modernistickou budovu, která měla vědomě čelit „socialistickému realismu“. Podle Stubbinsových slov pronesených při slavnostním otevření, při kterém vzdal zvláštní hold paní Eleanor Dullesové (sestře Johna Fostera Dullesa, ministra zahraničí, a Allena Dullesa, ředitele CIA) z amerického ministerstva zahraničí, „je tato hala věnována jedné

---

[820] HKW, ‘The Site and Its History’, https://www.hkw.de/en/hkw/geschichte/ort_geschichte/ort.php.
[821] HKW, ‘Architecture’, https://www.hkw.de/en/hkw/gebauede/gebaeude.php.

z velkých svobod – svobodě projevu. Její podoba byla inspirována snahou vyjádřit tento velký záměr. V tomto smyslu je její podoba symbolem“.[822]

Narušení APA

Zlomovým okamžikem pro dekonstrukci párového svazku mezi mužem a ženou byl rok 1973, kdy Americká psychiatrická asociace (APA) přestala homosexualitu klasifikovat jako nemoc. Do té doby byla homosexualita APA klasifikována jako „sociopatická porucha osobnosti“. Změna klasifikace byla ideologicky motivovaná. Zvláště přesvědčivý popis procesu deklasifikace podal zkušený a uznávaný psychiatr Charles W. Socarides.[823] Psal o „revolučních změnách“, které toto rozhodnutí přineslo v mnoha ohledech:

> Významná část dnešní společnosti se domnívá, že homosexualita je normální forma sexuálního chování, která se liší od heterosexuality, ale je jí rovnocenná. Mnoho náboženských vůdců, veřejných činitelů, pedagogů, sociálních a psychiatrických zařízení, včetně

---

[822] Tamtéž.

[823] Socarides byl klinickým profesorem psychiatrie na Albert Einstein College of Medicine v New Yorku; vyučoval na Kolumbijské univerzitě a na State University of New York Downstate Medical Center, v roce 1992 spoluzakladatel Národní asociace pro výzkum a terapii homosexuality; která je nečestně vykreslována jako praktikující „konverzní terapii“ (viz nevyvážený záznam o této asociaci na Wikipedii: https://en.wikipedia.org/wiki/National_Association_for_Research_&_Therapy_of_Homosexuality). Ocenění: Významný psychoanalytik (Asociace psychoanalytických psychologů); Cena Sigmunda Freuda za přednáškovou činnost (New York Center for Psychoanalytic Training); Cena za uznání lékařů (Americká lékařská asociace); Cena Sigmunda Freuda (Americká společnost psychoanalytických lékařů).

těch na nejvyšší vládní úrovni, psychiatrických a psychologických oddělení a psychiatrických klinik, se nechalo zlákat rozšířeným sexuálním egalitarismem a obviněními z „nedemokratičnosti“ nebo „předsudků“, pokud nepřijímají určité vědecké tvrzení, které jim je vnucováno, jako by byli zbaveni veškeré intelektuální schopnosti soudit a uvažovat. V tomto článku tvrdím, že tato hrozba revoluční změny našich sexuálních mravů a zvyků byla vyvolána jedním jediným činem s dalekosáhlými důsledky: odstraněním homosexuality z kategorie aberance Americkou psychiatrickou asociací.[824]

Socarides poskytl historické pozadí a odkázal na šetření homosexuality z roku 1963, které provedl Výbor pro veřejné zdraví Newyorské akademie medicíny. Výbor ve své zprávě z roku 1964 znovu potvrdil tehdejší vědecký konsenzus, že „homosexualita je skutečně nemoc“, a varoval, že „někteří homosexuálové překročili hranici obrany a nyní tvrdí, že deviace je ‚žádoucí, ušlechtilý a preferovaný způsob života‘“. Socarides naléhal na provedení průzkumu léčby homosexuality, což vedlo k tomu, že pracovní skupina Národního institutu pro duševní zdraví vydala v roce 1969 zprávu. Ta však byla složená z osob, které byly zaujaté ve prospěch normalizace homosexuality, včetně Paula Gebharda, spoluautora druhé Kinseyovy zprávy Sexual Behavior in the Human Female, a Dr. Johna Moneyho z Johns Hopkins University, „raného zastánce transsexuální chirurgie“. Zpráva pracovní skupiny opomněla

[824] Charles W. Socarides, ‘Sexual Politics and Scientific Logic: The Issue of Homosexuality’.

poskytnout názor na homosexualitu jako „zastavený psychosexuální vývoj“, čímž mlčky schválila její normalizaci.

V této době začaly homosexuální agitace pronikat i na vědecké konference: „Mezitím militantní politické homosexuální skupiny pokračovaly v narušování řady vědeckých programů na národní i místní úrovni, v nichž se měly diskutovat poznatky o psychopatologii homosexuality, jejích původu, symptomatologii, průběhu a léčbě. …“ Psychiatři, kteří zastávali tradiční názor, byli napadeni v časopise APA Psychiatric News a objevila se kampaň s výhrůžkami násilí. V roce 1972 se Socaridesovi podařilo přesvědčit okresní pobočku Americké psychiatrické asociace v New Yorku, aby zřídila pracovní skupinu pro homosexualitu složenou výhradně z psychiatrů z „hlavních lékařských center města New York“. Po dvou letech jednání se pracovní skupina „pokusila předložit svou zprávu o homosexualitě výkonné radě newyorské pobočky APA. Zpráva však byla „nepřijatelná“, a tak ji pracovní skupina v roce 1974 zveřejnila bez souhlasu newyorské výkonné rady APA.

> V polovině roku 1973 se [Židé] viceprezident APA Judd Marmor, prezident APA John Spiegel a další psychiatři setkali s organizacemi Gay Activist Alliance, Mattachine Society a její ženskou odnoží Daughters of Bilities a s Nomenklaturním výborem Americké psychiatrické asociace na Kolumbijské univerzitě v New Yorku, aby

> projednali vypuštění pojmu „homosexualita“ z diagnostické nomenklatury.[825]

Setkání s Marmorem a Spiegelem bylo plodné: v listopadu 1973 se v sídle APA ve Washingtonu D.C. konal koktejlový večírek na oslavu revidované definice homosexuality, kterou vypracovala pracovní skupina APA pro nomenklaturu homosexuality pod vedením [Žida] Dr. Roberta L. Spitzera (Columbia University), který se touto otázkou dosud nikdy nezabýval.

Navrhovaná změna Diagnostického a statistického manuálu byla předložena referenčnímu výboru APA. Socarides a další dva členové, kteří se zasazovali o zachování vědeckého přístupu namísto ideologicky motivovaného, „byli vyslechnuti těsně před hlasováním správní rady dne 14. prosince 1973“. Socarides dostal pět minut na to, aby přednesl své argumenty proti něčemu, co podle něj mělo být dogmatem.

> Správní rada hlasovala prakticky jednomyslně proti nám, se dvěma zdrženými hlasy. Je zajímavé, že přítomny byly pouze dvě třetiny členů správní rady, což sotva stačilo k dosažení kvora pro toto důležité rozhodnutí. Vyhýbali se někteří členové jednoduše konfrontaci s již rozhodnutým a neústupným názorem většiny? Jak jinak by se dala vysvětlit jejich absence při tak zásadní otázce?[826]

O několik týdnů později bylo hlasování rady vysvětleno jako založené na dvou bodech. O několik týdnů později bylo

---

[825] Tamtéž.
[826] Tamtéž.

lékařské veřejnosti předloženo odůvodnění pro vyřazení homosexuality jako psychiatrické poruchy. Jednalo se o dva body: Prvním byl poziční dokument Spitzerovy pracovní skupiny pro nomenklaturu homosexuality (Spitzer's Nomenclature Task Force on Homosexuality) v časopise Psychiatric News, v němž se uvádělo, že „rada učinila své rozhodnutí v podstatě na základě odůvodnění prezentovaného Dr. Spitzerem".[827] Spitzer ignoroval veškeré dostupné materiály k tomuto tématu a dospěl ke stejnému závěru jako Kinsey, že homosexualita nesplňuje kritéria psychiatrické poruchy, protože „nevyvolává pravidelně subjektivní utrpení" ani „není pravidelně spojována s nějakým obecnějším narušením sociální účinnosti nebo fungování".[828] Na druhém místě byly závěry Dr. Marcela T. Saghir a [Žid] Dr. Eli Robins z jejich knihy Male and Female Homosexuality (1973). Socarides uvádí, že Saghir a Robins nepoužili psychoanalytickou metodologii, ale spíše průzkum homosexuálů rekrutovaných prostřednictvím organizací hájících práva homosexuálů.

Petici za referendum o zrušení rozhodnutí představenstva podepsalo 243 účastníků konference APA v New Yorku. V dubnu 1974 se konalo hlasování členů APA. Navzdory zákulisnímu lobování homosexuálních aktivistů 40 % z 10 000 hlasujících nesouhlasilo s rozhodnutím představenstva a „tvrdilo, že neexistují žádné legitimní vědecké důvody pro změnu základní psychiatrické teorie APA". Hlasovací lístky

[827] R. L. Spitzer, 'The Homosexual Decision — A Background Paper', Psychiatric News (1974), str. 11–12.
[828] Socarides.

však zaslalo pouze 25 % oprávněných voličů.[829] Je tedy mýtem, že většina členů APA hlasovala pro rozhodnutí představenstva.

Význam této otázky vyjádřil [Žid] Abram Kardiner[830], bývalý profesor psychiatrie na Kolumbijské univerzitě, který napsal Socaridesovi:

> Existuje epidemická forma homosexuality, která přesahuje obvyklý výskyt a obvykle se objevuje v období sociálních krizí nebo v upadajících kulturách, kdy volnost a neomezená tolerance tlumí bolest neustálé úzkosti, všeobecné nepřátelství a rozdělení. Tak například u kmene Betsileo na Madagaskaru došlo k viditelnému nárůstu výskytu homosexuality v době, kdy se společnost nacházela ve stavu rozpadu. Podporovat tvrzení homosexuálů a považovat homosexualitu za normální variantu sexuální aktivity znamená popírat sociální význam homosexuality. To znamená podporovat rozdělující prvky ve společnosti. Především to poškozuje rodinu a ničí její funkci jako posledního místa v naší společnosti, kde lze ještě pěstovat citovou vázanost.
>
> Homosexuálové nemohou vytvořit společnost, ani udržet tu naši v chodu po dlouhou dobu. Homosexualita působí proti soudržným prvkům ve společnosti ve jménu fiktivní svobody. Žene opačné pohlaví podobným směrem. A

---

[829] Tamtéž.

[830] Kardiner spoluzaložil Psychoanalytickou a psychosomatickou kliniku pro výuku a výzkum na katedře psychiatrie Kolumbijské univerzity. Zejména se zajímal o psychoanalytické studium kultur a byl průkopníkem v oblasti výzkumu posttraumatické stresové poruchy.

žádná společnost nemůže dlouho vydržet, když jsou děti zanedbávány nebo když pohlaví mezi sebou válčí.[831]

Jak uvádí Kardiner, jedná se o další faktor rozpadu organické sociální komunity „ve jménu fiktivní svobody“. Kardiner se domnívá, že homosexualita se v dobách kulturní krize zvyšuje. Uvádí příklad a poukazuje na to, že mezi Betsileo je homosexualita projevem sociální abnormality. Existují různé proměnné. Je špatnou vědeckou praxí vyvozovat závěry bez zohlednění těchto proměnných.

Podrobně jsme se zabývali pozadím kontroverze týkající se homosexuality v rámci APA, protože:

1) změna postoje je uváděna jako důkaz posunu ve vědeckých důkazech; a současná agenda transgenderů sleduje stejný vzorec,

2) je to dalekosáhlý příklad toho, jak může být věda zneužita a odkloněna, aby sloužila určité agendě.

[831] Kardiner Socaridesovi (1973).

Přepodmiňování dětí

Nový Zéland je již dlouhou dobu označován jako „sociální laboratoř“.[832] Mezi prvními, kdo zavedli reformy sociální péče, pracovní arbitráž, důchody, volební právo žen a mnoho dalšího, byly mnohé z těchto reforem, zavedené na konci 19. století a v 30. letech 20. století sociálními reformátory relativně prostými dogmat, zásadním přínosem. Převzetí a přesměrování sociálních reforem oligarchií, o kterém jsme uvažovali, však vedlo k tomu, že nutnost sociálních reforem se ubírala zcela jiným směrem, než zamýšleli ti, kteří neměli v úmyslu zničit, ale spíše obnovit organický charakter sociálních vazeb.

Navzdory současným předpokladům je zásadní sociální reforma nezbytným prvkem skutečného konzervatismu [833], protože aby bylo možné doplnit a oživit organismus k zdraví, je třeba být schopen odstraňovat plevel a prořezávat, a dokonce i drasticky vyřezávat odumřelé a shnilé části, jak zdůraznil Thomas Carlyle: „Odumřelá větev musí být odříznuta v zájmu samotného stromu. Stará? Ano, je příliš stará... Ať ji odřízne konzervatismus, který by ho zachoval.“[834]

S rostoucí naléhavostí, podporovanou globálním establishmentem a historickým vývojem moderního úpadku, je současná novozélandská labouristická vláda zmocněna

---

[832] Viz například poznámka k semináři: ‘New Zealand as a Social Laboratory’, School of Government, Victoria University of Wellington, 30. července 2015; https://www.wgtn.ac.nz/sog/about/events/past-events-archived/new-zealand-as-a-social-laboratory2.

[833] Na rozdíl od svého protikladu, „whigovství“ nebo „klasického liberalismu“.

[834] Thomas Carlyle, Past and Present, „Moderní dělník“, s. 227.

prosazovat agendy, které zasahují kořeny toho, co zbývá z tradičních organických vazeb.

„Genderová fluidita“ je primární metodou přetváření dětí, a tedy prostředkem, kterým jsou rekonstruovány budoucí generace. Zatímco návrh takové agendy vyvolal v Británii pobouření mezi muslimskými rodiči, na Novém Zélandu byla muslimská komunita kooptována establishmentem a sdílí platformy se sociálními inženýry ve vládě a jejich protějšky z extrémní levice v ulicích, včetně těch s „genderově fluidní“ orientací. Sociální inženýři si jsou vědomi problémů spojených s multikulturalismem a stanovili pokyny, jak překonat námitky tradičněji smýšlejících komunit migrantů.

Indoktrinace ve školách

Důraz je kladen na děti, protože ty stále procházejí fázemi sociálně-psychologického vývoje, a jsou proto nejvíce náchylné k sociálnímu inženýrství. V roce 2020 vydalo ministerstvo školství pro základní školy dokument propagovaný jako odborná studie s názvem Relationships and Sexuality Education: A Guide for Teachers, Leaders and Boards of Trustees — Years 1–8 (Vztahy a sexuální výchova: Průvodce pro učitele, vedoucí pracovníky a správní rady — 1. až 8. ročník).[835]

Průvodce je určen k indoktrinaci dětí ve věku od 5 do 12 let s transgenderovou nebo genderově fluidní předpojatostí. Stejně jako u jiných ideologicky motivovaných programů musí být zde také odkaz na Smlouvu z Waitangi a zvyky různých

[835] Margaret Smith, redaktorka (2020).

etnických komunit, což vyžaduje určitý druh sémantické dvojznačnosti, aby byl program přijat i těmi, kteří nemusí být tak ochotní jako bílí rodiče.

Vměšování Organizace spojených národů je uznáváno, i když jsou takové záležitosti kriticky řešeny, jsou odsuzovány jako „konspirační teorie krajní pravice“ a „falešné zprávy“, jako v případě odhalení pravicového křídla o Paktu OSN o globální migraci. Pokud jde o výchovu k vztahům a sexualitě (RSE):

> Tyto pokyny také uznávají mezinárodní právní závazky Aotearoa Nového Zélandu vůči Cílům udržitelného rozvoje OSN (2015), Úmluvě OSN o právech dítěte (1989) a Úmluvě OSN o právech osob se zdravotním postižením (2006).[836]

Co je to „Relationships and Sexuality Education“ (RSE)?

„Průvodce“ je považován za nezbytnou aktualizaci předchozích „průvodců“ (2002, aktualizováno 2015), aby držel krok se změnami: „měnící se sociální normy v souvislosti s genderem a sexualitou“; „globální změny, včetně trendů směřujících k dřívější pubertě a měnícím se rodinným strukturám“; „pokračující společenské obavy o ochranu dětí a prevenci zneužívání“; „rostoucí volání po sociální inkluzi“ atd.[837] „Měnící se sociální normy“ a „globální změny“ jsou považovány za hlavní důvody pro zavedení těchto změn u novozélandských dětí. Jedná se o vynucenou konformitu s globalistickými ideologickými agendami, o nichž jsme zde

[836] Tamtéž, s. 8.
[837] Tamtéž.

uvažovali, na pozadí více než století sociálních experimentů lidí jako Kinsey, Hirschfeld a aktivistů, kteří převzali Americkou psychiatrickou asociaci a prosadili své ideologie ve jménu „vědy“, jak bylo popsáno výše.

To, co se zavádí, není „sexuální výchova“, ale „výchova k vztahům a sexualitě“ (RSE). „Sexuální výchova“ již nestačí; musí být naopak odstraněna jako reakcionářská a protikladná nové „sexualitě“, protože dřívější sexuální výchova byla stále založena na tradičním binárním pojetí pohlaví.

V celé „příručce“ se tvrdí, že RSE je v souladu s poznatky nových vědeckých důkazů.[838] V předchozí kapitole jsme viděli povahu a vývoj těchto „nových důkazů“ a „vědy“. Důvodem, proč jsou děti terčem tak brzy, je spíše to, že v tomto věku, kdy ještě nemají vyvinuté kritické schopnosti, lze jejich postoje podmíněně formovat jako u Pavlovových psů, pomocí odměn a trestů. Přesto „průvodce“ uvádí, že děti budou učeny kritickému úsudku. Nesmysl. Budou jim říkat, jak mají myslet. Děti nebudou schopny kriticky posoudit údajné „nové důkazy“, které jim předkládá RSE, a ministerstvo by to ani nechtělo. A jak lze vůbec „důkazy“ zvážit, pokud nejsou zahrnuty protichůdné studie? Děti jsou vedeny kurzem, který je v souladu s liberálně-globalistickými doktrínami vycházejícími z OSN a jiných zdrojů, aby byly formovány do „světových občanů“ typu, který globalizace vyžaduje. Tento proces dosahuje svého vrcholu na terciární úrovni, kde je kritické myšlení, které zpochybňuje levicově liberální ortodoxii, ať už

[838] Tamtéž, s. 12.

ze strany studentů nebo fakulty, trestáno jako kacířství, a to až do té míry, že jsou viníci cenzurováni a vylučováni.

„Průvodce“ spojuje RSE s „klimatickými změnami“ a dalšími agendami v rámci toho, co levice nazývá intersekcionalitou, ale také tvrdí, že RSE vychází z otázek kladených dětmi, a není vnucováno vnějšími orgány, jako je OSN, přestože, jak jsme viděli, dříve prohlásil, že programy jsou navrženy tak, aby vyhovovaly různým požadavkům OSN:

> Rodiny jsou dnes rozmanitější než kdykoli předtím a děti a mladí lidé zpochybňují genderové normy a binární pojetí pohlaví. Změna klimatu nadále ovlivňuje to, jak mladí lidé vnímají svůj svět a svůj vztah k ostatním a k životnímu prostředí.[839]

Jedním z takových zdrojů je Úmluva OSN o právech dítěte, kde se v „průvodci“ uvádí: „Děti a mladí lidé mají právo zabývat se kritickým zkoumáním vztahů, pohlaví a sexuality jako součásti smysluplného učení“.[840] Který mladý člověk z cílové věkové skupiny má schopnost „zapojit se do kritického zkoumání“? Mladý člověk je pod vlivem autority učitele, který nahrazuje rodiče. Pokud má dítě skutečnou nezávislost a odvahu odmítnout to, co je mu vnucováno, bude považováno za problém, který je třeba napravit. Škola zavolá rodiče a bude se jich ptát na postoje, které vštípili svému dítěti. Není zde prostor pro nonkonformitu. Jak jsme viděli, podle kritické teorie jsou rodiče prvním primárním poutem, od kterého se jedinec musí

[839] Tamtéž, s. 12.
[840] Tamtéž, s. 12.

„osvobodit“, a tradiční rodina je zárodkem fašismu. Rozsáhlá literatura vytvořená kritickými teoretiky, kinseyovci a dalšími je zdrojem toho, co naši současní manipulátoři mysli nazývají „nejnovějším výzkumem“.

Revoluce v morálce

Jak rozsáhlá je RSE, lze posoudit z uvedených cílů:

> Kvalitní politiky a programy RSE umožňují mladým lidem:
>
> - bojovat proti homofobii, transfobii, sexismu a násilí na základě pohlaví
> - zkoumávat přetrvávající dopady kolonizace
> - studovat dopady změn v populačním růstu a souvisejících otázek, jako je používání a likvidace menstruačních produktů, na životní prostředí
> - zapojit se do mātauranga Māori
> - získat znalosti o rozmanitosti kultur v Aotearoa na Novém Zélandu – včetně náboženské rozmanitosti
> - porozumět silným stránkám sexuální a genderové rozmanitosti. Toto učení je zásadní pro individuální rozvoj a celkové blaho dětí a mladých lidí, a přispívá tak k jejich akademickému úspěchu. Umožňuje nám také rozvíjet inkluzivnější a pozitivnější společnosti.[841]

Základem je opět intersekcionální doktrína krajní levice, jejíž klíčová slova jako homofobie, transfobie a sexismus jsou

[841] Tamtéž, s. 12.

spojena s „pokračující kolonizací“, demografií, multikulturalismem a náboženskou rozmanitostí. Je zapotřebí dvojího uvažování – dialektiky. Zatímco tradiční křesťanské postoje rodičů lze běžně zesměšňovat a odstraňovat, jak se zbavit tradičních postojů muslimských rodičů, aniž by se ohrozila multikulturní společnost? To zůstává jedním z paradoxů vnuceného, kořenů zbaveného systému. Existuje však jistota, že RSE je v souladu s maorskými a polynéskými zvyky a že „maorské modely sexuality“ budou předpokladem:

> Sexualita je prvkem hauora. Ākonga [studenti], kteří jsou podporováni v oblasti sexuality, mají pravděpodobně lepší celkové zdraví, což zase podporuje jejich vzdělávací úspěchy a posiluje jejich vztahy s whānau a přáteli.[842]

Analogicky k převzetí Americké psychiatrické asociace v roce 1973 a redefinici homosexuality militantní lobby[843], bylo nedávno dávno zapomenuté maorské slovo Takatāpui, které znamená úzké pouto mezi muži, obohaceno o několik dalších nejasných kulturních pozůstatků a „znovuobjeveno Maory v lesbických, gay a trans komunitách v 80. letech. V posledních letech se jeho definice rozšířila tak, aby zahrnovala všechny tāngata whenua s různými genderovými identitami, sexualitami a pohlavními charakteristikami – podobně jako se dnes používá slovo „queer“, podle maorského „queer“ lobbisty Ngahuia Awekotuku.[844] Sociální inženýři jsou tak schopni vštěpovat

[842] Tamtéž, s. 13.
[843] Charles W. Socarides (1992).
[844] Melody Thomas (2018).

svou ideologii pomocí domorodých zvyků, které jsou předefinovány modernistickými interpretacemi.

Maorská (a další polynéská) medicína a zvyky týkající se zdraví jsou „holistické“ a implicitně se prohlašují za nadřazené západní medicíně, vědě, pojmům rodiny a společnosti, které dnes existují pouze jako pozůstatky v náporu modernismu. Je zapotřebí sterilizovaná verze maorských a polynéských předkoloniálních společností, což se rovná návratu k západní liberální doktríně „ušlechtilého divocha“ z 18. století, který žil idylicky, nezatížen civilizací; jak jsme viděli, jde o klamný model oživený levicovými sociálními vědci, jako je Margaret Meadová.

Je také třeba se ptát, proč je „akademický úspěch“ dítěte podmíněn dodržováním programu RSE?

Dekonstrukce jazyka

Aby se usnadnila a podpořila „genderová fluidita“, ať už mezi zaměstnanci nebo dětmi, předpis zahrnuje:

- ākonga a zaměstnanci jsou ve škole známí a oslovováni jménem, které si sami zvolili.[845]

[Jednoho dne se pan Jones možná objeví ve třídě a oznámí, že „oni“ jsou (sic) nyní paní Jonesová. Bůh pomáhej dítěti, které bude přistiženo při chichotání; mohlo by to mít dopad na „jejich“ „akademický úspěch“, pokud se nepřizná a neprokáže pokání.]

[845] Smith, op. cit., s. 19.

- školní matriky a záznamy používají jméno, pohlaví a zájmeno podle volby každé osoby.

[Johnny se rozhodne, že je nyní dívka a bude se jmenovat Joanna.]

- všechny školní formuláře umožňují kromě mužského a ženského pohlaví i další pohlaví (např. genderově diverzní, nebinární, takatāpui).

[Vzhledem k tomu, že v současné době existuje více než 120 „genderů“ a jejich počet stále roste, bude se jednat o neustále se rozšiřující úkol.]

- škola má jasné a bezpečné postupy pro oznamování a podávání stížností.

[Podporujte anonymní informátory, se všemi zneužíváními, která to s sebou nese.]

- jsou přezkoumány zásady týkající se školních uniforem, aby všechny školní uniformy byly inkluzivní a neposilovaly zastaralé, eurocentrické a exkluzivní představy o pohlaví.

[Všechny děti, bez ohledu na to, jaké nepohodlí to způsobuje, budou povinny nosit uniformu, která je tak nejasná, že zahlazuje jejich skutečnou identitu.]

- postupy pro sport jsou inkluzivní, aby se mohli účastnit všichni žáci, bez ohledu na jejich sexuální nebo genderovou identitu.

[Snaha o dokonalost je zastaralá a reakcionářská; cílem je začlenění jako součást nejasné hmoty]

Vnucené a vynucené

Přes všechny řeči o konzultacích s různými komunitami ministerstvo školství jednoznačně prohlašuje, že agenda RSE bude zavedena shora a nebude podléhat reformám ani odmítnutí ze strany žádné z těchto komunit:

> Školní kultura má velký vliv. Ať už to mají v úmyslu nebo ne, všechny školy předávají žákům a jejich rodinám informace o tom, co je přijatelné a co není, pokud jde o gender a sexualitu. Hodnoty jsou zakotveny v postupech, politikách a jazyce používaném učiteli a vedoucími pracovníky škol.
>
> Novozélandský vzdělávací program uznává lidská práva a hodnoty diverzity, rovnosti a respektu. Tyto hodnoty zajišťují práva všech žáků na sebevyjádření, sebeidentifikaci a podporu. RSE uznává a podporuje diverzitu mezi žáky. Je zásadní, aby školy vytvářely a udržovaly kulturu inkluzivity. Školy jsou vybízeny k zpochybňování genderových stereotypů a předpokladů o sexualitě, včetně:
>
> genderových norem; genderové binarity; genderových stereotypů; sexuálních norem, například předpokladu, že pohlavní znaky při narození jsou vždy mužské nebo ženské. Školní kultura by měla uznávat sexuální rozmanitost komunit v Aotearoa na Novém Zélandu.

> Kultura by měla uznávat a aktivně podporovat práva těch, kteří se identifikují jako: takatāpui, lesby, gayové, bisexuálové, queer, intersexuálové, transgenderové osoby; whakawāhine, tāngata ira tāne; māhū (Tahiti a Havaj); vakasalewalewa (Fidži); palopa (Papua-Nová Guinea); fa‘afafine (Samoa a Americké Samoa); ‘akava‘ine (Cookovy ostrovy); fakaleitī nebo leitī (Tonga); fakafifine (Niue a Tokelau); jiné sexuální a genderové identity.[846]

Svoboda názoru je typu, který Marcuse nazval dvojím uvažováním „represivní tolerancí“. Proto: „Ākonga by měla mít svobodu zpochybňovat školní praktiky (například pravidla týkající se uniformy). Vedoucí pracovníci škol a učitelé musí být otevření a poskytovat prostor pro názory a zpětnou vazbu studentů“.[847] Pokud Johnny nebo Mary naznačí, že se necítí dobře, když jsou nuceni účastnit se těchto rušivých programů, budou oni i jejich rodiče podrobeni nápravné léčbě. Navzdory údajným zárukám podle zákona o vzdělávání není možné tento program RSE zpochybnit.

Mezi manipulační techniky zaměřené na změnu psychiky patří vymazání tradičních binárních genderových rolí:

> Během her a objevování povzbuzujte děti, aby se zabývaly širokou škálou vybavení, hraček a herních materiálů. Tyto chvíle nabízejí příležitost diskutovat a zpochybňovat neprospěšné stereotypy o dívkách a chlapcích (například

[846] Tamtéž.
[847] Tamtéž, s. 20.

> pokud ākonga naznačují, že pouze dívky si hrají na převlékání nebo že pouze chlapci si hrají s autíčky).[848]

I zde můžeme rozpoznat implicitní nátlak. Dříve nám bylo zaručeno, že dětem je třeba naslouchat; nyní platí, že pokud se dítě neřídí genderově fluidními rolemi, „ono“ (sic) má být napraveno za to, že je „neochotné“.

Zvyšování povědomí

Pokud se dítě zasměje nebo komentuje, že je „vtipné“, že si Johnny hraje s panenkami, stává se to velkým problémem pro dítě, rodiče a celou školu, ne-li i pro další osoby:

> Když se ve škole vyskytnou konkrétní problémy (například případ homofobního šikanování), lze prostřednictvím konkrétních diskusí nebo programů (ve třídách, na shromážděních nebo na schůzkách rodičů a whānau) zvýšit povědomí o souvisejících podpůrných systémech a politikách školy. Když si celý školní kolektiv uvědomí daný problém, mohou všichni společně pracovat na jeho řešení.[849]

Učinit z takového dítěte příklad za to, že se nepřizpůsobuje, je podle sociálních inženýrů příležitostí k „zvyšování povědomí“. Zvyšování povědomí je koncept, který je již dlouho základem marxismu. Nazývá se také zvyšování vědomí. Ačkoli se původně vztahoval na třídní vědomí proletariátu, postmarxističtí kritičtí teoretici tento koncept rozšířili na to, co se často nazývá politická korektnost. Tam, kde byl marxismus

---

[848] Tamtéž, s. 21.
[849] Tamtéž, s. 22.

zaveden jako diktatura, bylo „zvyšování povědomí“ udržováno častými politickými indoktrinačními sezeními v továrnách a na polích. Jim Jones provozoval v Jonestownu všudypřítomný systém „zvyšování povědomí“, jehož cílem byl dokonalý komunismus. Tato metoda zahrnuje veřejné přiznání viny, zřeknutí se svých „chyb“ a ponížení za nedostatečnou konformitu. Metoda se nazývala sebekritika (SSSR = kritika i samokritika; Červená Čína = 自我批评, zìwǒ pīpíng). Používá se také v oblasti mezilidských vztahů, kde se často nazývá budování týmu (team-building).[850]

Lze si snadno představit situaci ve třídě, kdy se dítě cítí trapně a nepříjemně, protože je nuceno hrát role, které vyžadují, aby třída „zvažovala hry a role, které kriticky zkoumají genderové stereotypy“. Liberálové často používají výraz „mimo svou komfortní zónu“. Co dítě, které je v rámci indoktrinace prosazované RSE vytlačováno mimo „svou“ (sic) „komfortní zónu“? „Oni“ budou během procesu „zvyšování povědomí“ vystaveni ponížení a možná i trvalému psychickému poškození, a to kvůli vnucování klamné ideologie, o které „experti“ ministerstva školství dogmaticky tvrdí, že je podložena nejnovějšími vědeckými poznatky.

Přetváření generací

Je zřejmé, že cílem RSE je doslova přetvořit děti v nové, ale amorfní bytosti, které se přizpůsobí novému světu za fasádou

[850] Tato technika sociálního inženýrství, rozšířená v odvětví „lidských vztahů“, je popsána v následující kapitole „Modifikace chování“.

pseudoidentity. Způsoby myšlení budou přepracovány tak, aby se přizpůsobily:

> Ākonga porozumí informacím o růstu a vývoji, sexualitě, vztazích, pubertálních změnách a společenských otázkách. Budou: kriticky reflektovat tyto informace; zkoumat své vlastní postoje, hodnoty, přesvědčení, práva a povinnosti i postoje, hodnoty, přesvědčení, práva a povinnosti ostatních v souvislosti s vývojem, genderem, sexualitou a vztahy; uvažovat o tom, jak řešit problémy v sociálních situacích.[851]

Celý učební plán je v souladu s RSE. Například při výuce o technologii: „prozkoumejte symboly spojené s hnutím za práva homosexuálů a transsexuálů“.

> zpochybňovat genderové stereotypy v souvislosti s designem a materiály; zkoumat symboly spojené s hnutím za práva homosexuálů a transsexuálů; identifikovat, jak jsou genderová očekávání zakotvena v technologii, například v designu a stylu elektrického nářadí a jiných nástrojů, v nabídce barev, textur a vzorů oděvů; zkoumat, jak jsou hračky, aplikace, online hry a aktivity navrženy pro konkrétní genderovou skupinu; zapojit se do výzvy k genderově neutrálnímu designu.[852]

Zde se dostáváme ke skutečnému cíli dialektiky dvojího uvažování: „zapojit se do výzvy k genderově neutrálnímu designu“, stejně jako v případě „genderově neutrálního“ jazyka,

---

[851] Smith, s. 24.
[852] Tamtéž, s. 29.

genderově neutrálního oblečení atd. Cílem není prosazovat identity, ale spíše vymazat skutečné, organické identity; vytvořit nejasnou bytost, kterou lze zasadit do jakékoli situace, kterou si přeje globální technokracie a její plutokratičtí páni. Každý jedinec bude mít potenciál stát se zaměnitelným pracovníkem-robotem, a to vše se děje ve jménu „pokroku“.

Jak může být identita „neutrální“? Jak může být identita „proměnlivá“? Identita je založena na trvání, předává se z generace na generaci; není to pomíjivost založená na rozmarech a módě, jak ji definují sociální inženýři a korporátní plánovači v globalistických think tancích, nevládních organizacích a nadacích osvobozených od daní.

Není na výběr

Rodiče jsou ujištěni, že podle zákona o vzdělávání a odborné přípravě (článek 51) mohou své dítě z konkrétního programu odhlásit, pokud předloží písemnou žádost, ačkoli škola není povinna nejprve požádat rodiče o souhlas.[853] RSE má však proniknout do celého kurikula, nejen do „výchovy ke zdraví“. RSE se uplatňuje v technice, matematice, výtvarné výchově, přírodních vědách, angličtině a tělocviku, tedy „RSE v rámci celého kurikula“, jak uvádějí pokyny.[854] Ujištění rodičům jsou neupřímná. Je poskytnut seznam doporučení pro učitele, jak reagovat na rodiče, kteří vyjadřují obavy, s příklady jako „Odkazujte na novozélandský vzdělávací program a stanovené místo vztahů a sexuality v kontextu klíčových kompetencí

[853] Tamtéž, s. 43.
[854] Tamtéž, str. 28–20.

vzdělávacího programu“.[855] Pokud tedy rodiče vznesou námitky, je jim řečeno, že RSE je nedílnou součástí novozélandského kurikula a že pokud se jejich dítě nezúčastní, bude to mít negativní dopad na jeho vzdělání.

[855] Tamtéž, s. 46.

Progresivní regrese

Návrat eunuchů

Zatímco kastrace mužů, včetně „změny pohlaví“, je oslavována jako „progresivní“, stejně jako mnoho jiných věcí ve jménu „lidských práv“ a „rovnosti“, byla po tisíciletí civilizací v době úpadku symptomatická do té míry, že se tento jev stal rituálem a byl schválen náboženstvím. V Babylónii byla Ishtar/Inanna bohyní mužské emaskulace, transsexuality a genderové nejednoznačnosti.

> androgynní, marginální, nejednoznačná … Je někde mezi … Ústředním prvkem bohyně jako paradoxu je její dobře doložená psychologická a fyziologická androgynita. Inanna-Ishtar je zároveň ženou i mužem … [na jednom místě uvádí]: „Ačkoli jsem žena, jsem ušlechtilý mladý muž“.[856]

[Židovka] Rivkah Harris, bývalá docentka náboženství na Northwestern University, ve své studii o genderu v Mezopotámii popisuje Ištar v podstatě jako komunistickou ikonu, symbolizující vyrovnání všech rozdílů do amorfní masy ve jménu rovnosti:

> Zničila všechny genderové a socioekonomické rozdíly – byla zároveň královnou a „nebeskou děvkou… vydávající se do hospody“…[857] A v tom všem byla vzorem pro své následovníky. Mezi jejími schopnostmi byla i tato z

[856] Rivkah Harris, s. 160, 163.
[857] Tamtéž, s. 166.

sumerské básně: „Proměnit muže v ženu a ženu v muže je v tvé moci, Inanno“.[858]

Hymnus na Inannu popisuje průvody v převlecích, které vrcholí krvavým obřadem:

Lidé ze Sumeru před tebou pochodují.

Hrají před tebou na ulicích na bubny.

Lidé ze Sumeru před tebou pochodují.

Říkám: „Sláva!“ Inanně, Velké paní nebes! …

… Mužští prostituté si před tebou češou vlasy.

Zdobí si šíje barevnými šátky,

na ramena si přehazují pláště bohů.

Spravedliví muži a ženy kráčí před tebou.

Drží u sebe uklidňující harfy.

Ti, kteří je následují, nosí mečové opasky.

V rukou svírají kopí.

Lidé ze Sumeru před tebou pochodují.

Ženy zdobí svou pravou stranu mužským oděvem.

Lidé ze Sumeru před tebou pochodují.

Říkám: „Sláva!“ Inanně, Velké paní nebes!

Muži zdobí svou levou stranu ženským oděvem....

Stoupající kněží kurgarra zvedají před tebou své meče.

---

[858] Tamtéž, s. 160.

Kněz, který pokrývá svůj meč krví, kropí krví,

Kropí krví trůn soudní síně.

Zní buben tigi, buben sem a tamburína ala!

Na nebesích se objevuje sám Svatý.[859]

Harris o věřících říká:

> Jejich transvestitismus napodoboval androgynitu Inanny-Ištar. Bylo to možná obrácení binární opozice mužského a ženského principu, které tímto způsobem tuto opozici neutralizovalo. Napodobováním své bohyně, která byla zároveň ženou i mužem, zbořili hranici mezi pohlavími.[860]

Kanaánci měli kult plodnosti, v jehož rituálech se nosily oděvy opačného pohlaví a používaly nástroje spojené s opačným pohlavím. Pravděpodobně se těchto rituálů účastnili eunuchové-kněží oblečení jako ženy a mužské a ženské prostitutky. „Homosexuální aktivity a zoofilie byly považovány za způsoby, jak navázat styk s bohy a ovlivnit tak běh přírody.“[861] Hebrejci, obklopeni těmito zvyky, byli k nim neustále přitahováni, proto existovalo mnoho omezení proti různým kultovním činnostem, jako například: „Žena nesmí nosit mužské nářadí, ani se muž nesmí oblékat do ženských šatů, neboť kdokoli tak činí, je ohavností pro Hospodina, svého Boha.“[862]

---

[859] „Třetí hymnus na Inannu: Svatá“, cca 1974–1953 př. n. l.
[860] Rivkah Harris, str. 170–171.
[861] H. A. Hoffner Jr., sv. 85 (1966), str. 332–333.
[862] Deuteronomium 22:5.

Uctívání Ištar/Inanny se rozšířilo ze Sumeru mezi mnoho národů a k velkému zármutku proroků bylo endemické mezi Hebrejci v obdobích náboženského a kulturního úpadku. Zdá se však, že kult Ištar/Inanny a s ním spojené praktiky byly i v Babylonu výjimkou a pocházely z Uruku. Starověký text uvádí:

> Babylon byl v troskách, a tak se obrátil k Erechu[863], městu hierodul[864], kurtizán a posvátných prostitutek, jejichž manželem a pánem byl Ištar (bohyně lásky), městu eunuchů a sodomitů, veselých lidí z Eanny[865] (Ištařina chrámu), jejichž mužství Ištar proměnila v ženství, aby tak zastrašila muže.[866]

Transsexuální povaha Inanny si vyžádala změnu názoru Babylóňanů, kteří dříve tuto praxi odsuzovali. Řím se řídil podobným vzorem.

Je významné, že když Řím začal morálně upadat uprostřed druhé punské války (218–201 př. n. l.), Římané oživili uctívání Ištar, několik století po jejím zmizení, a přivezli sochu Kybele (jednu z mnoha variant) do Říma ze vzdálené Frýgie. Socha byla vystavena v Římě, umístěna v chrámu a byl zaveden svátek v naději na vítězství. Kněží tohoto kultu byli eunuchové, což znamenalo, že byli všichni cizinci, protože až do vlády Claudia se eunuch nemohl stát občanem. Kněží (galli) byli kastrováni na počest Kybeleina manžela/syna Attise, kterého přivedla k

---

[863] Sumerské město Uruk.
[864] Chrámové prostitutky.
[865] Chrám Inanny v Uruku.
[866] S.N. Kramer, str. 130–131. Kramer byl významným odborníkem na Asýrii a Sumer.

šílenství kvůli jeho nevěře, což ho vedlo k sebepoškozování. V pozdějších letech Říma se objevila rozpolcená psychika civilizace, která kladla důraz na mužskou sebekázeň:

> Existovala tendence spojovat galli s postavou cinaedus[867], což zpočátku doslovně znamenalo „rozpustilý“, ale především to byl název pro dospělého muže, který mohl vykazovat jakékoli ženské rysy. Spojení mezi oběma pojmy vychází z představy, že zženštilost se vyvíjí postupně. Oba byli zženštilí; někteří proto, že byli skutečně kastrováni, jiní proto, že se tak chovali. Zatímco přítomnost gallů byla nejen přípustná, ale někdy i ceněná kvůli jejich náboženským službám, cinaedi byli obecně proklínáni. Největší strach se zdál být spojen s těmi, kteří byli ochotni učinit poslední krok k „propasti“ zženštilosti: sebe-kastrace. Byli pak považováni s hrůzou a pohrdáním za to, že se dobrovolně stali cinaedi. Byly na ně vrhány invektivy a kletby obsažené v polysémickém pojmu cinaedus: galli byli Orientálci, tanečníci, nevyrovnaní, slabí a náchylní k tomu, aby byli ti, kteří jsou penetrováni (pathicus), protože nebyli schopni nebo ochotni penetrovat nikoho.[868]

Galli a cinaedi jsou dnes ctěni mezi našimi „progresivci“.

> Můžeme hovořit o pokračujícím útlaku „porušovatelů“ sexuálních norem a pohlaví? Římský svět neměl koncepční aparát ke klasifikaci toho, co dnes známe jako

---

[867] Římské hanlivé slovo pro zženštilého homosexuála. Slovo původně označovalo tanečníky neřímského původu.
[868] Luciano C. G. Pinto a Renato Pinto, s. 174.

„sexuální orientaci“, a ještě méně by si jedinec, který by v antice projevoval větší sklon k určitému druhu sexuálního aktu, vysloužil specifickou pevnou identitu, která by charakterizovala všechny jeho sociální akce.[869]

Za normálních okolností však byly vztahy mimo rodinné pouto mezi mužem a ženou považovány za ohavnost. Od mladého Egypťana se například očekávalo, že si najde ženu a vychová děti. Dcery byly obzvláště důležité, protože dědictví se dědilo po ženské linii[870], což naznačuje, že patriarchální rodiny neznamenají útlak žen. Odpor k temnému bohu Setovi souvisí se znásilněním jeho bratra Hora. Tento čin byl „... jistě považován za znamení hanby pro oběť, ale je opovrhován ne jako projev triumfu nepřítele, ale spíše kvůli hanbě spojené s tímto činem samotným, stejně jako je opovrhováno pojídání výkalů“.[871] Set nebyl jen homosexuál, ale také prováděl potraty[872], symbolizující Seta jako boha sexuální neplodnosti, odchylku od božského řádu. Zajímavé je, že Egypťané považovali Seta za „cizince“ a jeho manželky Anat a Astarte byly kanaánského původu.[873]

Toxicita „tradiční maskulinní ideologie“

Oživený kult kastrující bohyně pokračuje pod vědeckou fasádou; moderní magie. Americká psychologická asociace propaguje transgenderismus jako zdravou možnost řešení

---

[869] Tamtéž, s. 178.
[870] M. S. Shaw, str. 37–40.
[871] J. G. Griffiths, s. 43.
[872] H. Te Velde, s. 55.
[873] R. T. Rundle Clark, s. 197.

zmatení identity, zároveň však toto zmatení podporuje. Nejenže se transsexualita v neustále se měnící podobě stala novou „normou“, ale tradiční mužnost byla označena za „toxickou“.

Podle oficiální ideologie APA „existuje určitá konstelace norem, které ovládají velké části populace, včetně: anti-ženskosti, úspěchu, vyhýbání se projevům slabosti, dobrodružství, rizika a násilí. Tyto normy jsou souhrnně označovány jako tradiční ideologie maskulinity“.[874] Tyto tradiční postoje jsou považovány za faktor ovlivňující fyzické a duševní zdraví, například internalizace emocí vedoucí k sebevraždám; proto je třeba „tradiční maskulinní ideologii“ odstranit v zájmu blaha mužů.

Při čtení manifestu APA je však zřejmé, že tato starost o blaho mužů a chlapců je pouze fasádou. Celý dokument je prodchnut strategií normalizace transgenderismu a dekonstrukce „patriarchátu“ za použití stereotypního levicového žargonu:

> Při práci s chlapci a muži mohou psychologové řešit otázky privilegií a moci související se sexismem způsobem odpovídajícím jejich vývojové úrovni, aby jim pomohli získat znalosti, postoje a dovednosti potřebné k tomu, aby se stali účinnými spojenci a mohli žít méně omezený život. Mužská privilegia bývají pro muže

[874] Fredric Rabinowitz et al., ‘APA Guidelines for Psychological Practice with Boys and Men’, (American Psychological Association, Boys and Men Guidelines Group, 2018), s. 3; https://www.apa.org/about/policy/boys-men-practice-guidelines.pdf.

neviditelná, ale mohou si je uvědomit různými způsoby, například prostřednictvím vzdělávání.[875]

Muži a chlapci tak dosáhnou štěstí, když se osvobodí od svých tradičních pohlavních rolí, od své odpovědnosti jako živitelé a ochránci. Takové zastaralé „omezující“ koncepty nejsou v moderním liberálním kapitalismu zapotřebí. Taková zátěž minulosti může být nyní z ramen mužů sejmuta a i oni se mohou stát zaměnitelnými jednotkami. Muži již nemají žádný smysl života. Možná je to skutečný důvod zdravotních problémů mužů?

Pohlaví je údajně sociální konstrukt, který je oddělený od biologického pohlaví: „Při snaze porozumět složité roli mužskosti v životech různých chlapců a mužů je důležité uznat, že pohlaví je nebinární konstrukt, který se liší od sexuální orientace, i když s ní souvisí.“[876]

Další rozkoly identity jsou popisovány jako vznikající mezi těmi, kteří se odchylují od tradiční normy tím, že vytvářejí jiné podskupinové identity: „Muži, kteří nesplňují dominantní očekávání, často vytvářejí vlastní komunity, v nichž rozvíjejí kulturní standardy, normy a hodnoty, které se mohou odchylovat od dominantní maskulinity. Například v rasových a etnických komunitách, komunitách mládeže nebo homosexuálů mohou chlapci a muži rozvíjet formy odporu v jednání a postojích, které zpochybňují očekávání dominantní maskulinity...“[877] Z toho vyplývá další rozpad sociální

[875] Tamtéž, s. 10.
[876] Tamtéž, s. 6.
[877] Tamtéž, s. 6.

soudržnosti, který by se měl následně znovu spojit prostřednictvím intersekcionality. V rámci podskupin různých pohlaví dochází k dalšímu rozpadu podle rasy, etnického původu a věku.

Podidentity se tvoří a přetvářejí do nekonečna, protože jakákoli identita je sociálním konstruktem bez organických vazeb nebo biologických imperativů. To, co mohlo být po desítky tisíc let pevně zakotveno v mužích a ženách jako mechanismy přežití, udržované zvyky, náboženstvím a společností, lze tedy odložit jako včerejší oblečení a nahradit nejnovější módou. Zatímco APA hovoří o problémech duševního a fyzického zdraví mužů a chlapců způsobených tradičními očekáváními, jako je „stoicismus“ a „internalizace emocí“, je možné, že příčiny problémů u mužů spočívají v pohrdání a potlačování pevně zakořeněných mužských vlastností, které mají být na základě nových ideologií odhozeny.

> Chlapci a muži, kteří jsou členy více než jedné menšinové skupiny, mohou mít obzvláště obtížné řešení konfliktů souvisejících s identitou. Například homosexuální chlapci a muži jiné barvy pleti mohou zažívat rasismus v LGBT komunitě a zároveň homofobii/heterosexismus ve své rasové/etnické komunitě, a mohou se rozhodnout zapínat a vypínat určité aspekty své identity, když se pohybují mezi různými kulturními kontexty. Podobně mohou multietničtí a multirasoví chlapci a muži pociťovat tlak ze strany svých rodin, aby přijali jednu část své identity, zatímco jejich vrstevníci od nich vyžadují, aby

> zdůrazňovali jiné aspekty. Tyto typy kolísání mohou vést k identitární zmatenosti a přispívat k rozvoji problémů duševního zdraví.[878]

Předchozí pasáž naznačuje uznání toho, že právě „zmatení identity“ může způsobit „problémy duševního zdraví“. Odpovědí APA je však zdůraznění mobility více identit, spíše než podpora pocitu stálosti a zakořenění v něčem hmatatelném. Vše je v pohybu. Vnitřní konflikty vyplývající z této mnohostrannosti identit mají být řešeny terapií a jinými formami sociálního inženýrství. To se nedosahuje odrazováním od množení identit, ale naopak jejich vnucováním jako nové normy. Zde se dostáváme k jádru této otázky: normalizaci a posílení schopnosti „zapínat a vypínat“ identity „při přechodu mezi různými kulturními kontexty“. Úlohou psychologa je

> usilovat o omezení a potlačení škodlivých účinků mikroagresí tím, že chlapcům a mužům z historicky marginalizovaných prostředí naučíme dovednosti, jak se vypořádat s rasismem, homofobií, bifobií, transfobií, ageismem, ableismem a dalšími formami diskriminace.[879]

Potlačení mikroagresí předpokládá existenci mikroidentit, což znamená roztříštění osobnosti namísto její integrace nebo toho, co jungovská analytická psychologie nazývá individuací. Mezi podidentity patří rasa, pohlaví, věk a zdravotní postižení. Ženy se zdravotním postižením v tomto scénáři vyžadují svou vlastní subidentitu a její požadavky vůči mužům bez

---

[878] Tamtéž, s. 9.
[879] Tamtéž, s. 9.

zdravotního postižení. Černé ženy se zdravotním postižením vyžadují svou vlastní identitu vůči bílým mužům bez zdravotního postižení. Černé lesby se zdravotním postižením a černí transsexuálové se zdravotním postižením vyžadují svou vlastní identitu vůči bílým heterosexuálním mužům bez zdravotního postižení. Mladé černé lesby/nebo transsexuálové se zdravotním postižením, starší nebo středního věku, mají jistě své vlastní historie nebo příběhy a stížnosti. A co potřeba bojovat proti achondroplasii a s ní spojené diskriminaci a stereotypům? Nebo je trpasličí vzrůst sociálním konstruktem, který lze nahradit jinou identitou, a je to implicitně urážlivé? A co coulrofobie, která je zvláště relevantní pro citlivost liberálů?

Jako všechny formy sociálního inženýrství, i tato se prodává jako něco, co je pro naše vlastní dobro. Problémy, které se mají řešit, jsou ty, které byly vytvořeny nebo zhoršeny levicí a jejími sponzory. Nehledají se zásadní řešení, naopak, ta se musí odklonit. Stará levice například požadovala mzdu, z níž by se dalo uživit rodinu, a ne integraci žen do výrobního procesu ve jménu „osvobození“.

> Sociokulturní faktory, jako je rostoucí počet žen vstupujících do placeného pracovního procesu a měnící se struktura amerických rodin od převážně manželských domácností s oběma rodiči k širší škále rodinných uspořádání, mohou přispívat k vývoji nových otcovských vzorců chování a rolí. Mnoho otců z vlastní vůle přehodnotilo tradiční normy mužskosti a role otců (např. živitel rodiny) a stalo se otci v domácnosti nebo plní v rodině netradiční role, jako je společná výchova dětí. To

> zahrnuje trávit více času se svými dětmi, převzít více úkolů v péči o děti a plnit nové otcovské role, jako je primární pečovatel v roli otce v domácnosti.[880]

Stejně jako byly ženy přesvědčeny, že integrace do pracovního procesu bude „osvobozující“, nyní se mladým lidem vštěpují „progresivní“ myšlenky o vymazání tradičních rolí v zaměstnání, opět v zájmu ekonomické integrace. To funguje ve spojení s podrýváním binárního pohlaví v zájmu „ekonomické inkluze“:

> Zvláštní pozornost v rámci kariérního poradenství pro chlapce je věnována podpoře jejich zájmu o prozkoumání celé škály kariérních možností, nejen těch, které tradičně volí muži. Kromě toho se psychologové snaží řešit obtížné překážky a kulturně specifické problémy, které brání vzdělávacímu a kariérnímu rozvoji chlapců z rasových a etnických menšin, přistěhovalců, chlapců s kognitivním postižením a chlapců z nízkopříjmových rodin. Za tímto účelem navazují partnerství se školami, zdravotnickými zařízeními, sociálními službami a podniky, aby jim poskytli mentory, kteří je budou vést a inspirovat v jejich vzdělávacích snahách. …[881]

V komentáři k manifestu APA cituje Stephanie Pappas, vědecká redaktorka na Stanford University Medical School, Ryon McDermotta, psychologa z University of South Alabama, který je spoluautorem dokumentu APA, který uvádí: „Co je to

[880] Tamtéž, s. 12.
[881] Tamtéž, s. 14.

gender v roce 2010? Už to není jen binární rozdělení na muže a ženy. Pokud dokážeme změnit muže, dokážeme změnit svět.“[882]

V kritice manifestu jej Dr. Rob Whitley[883] nazývá „ideologickým dokumentem“, který je poháněn „sociálními ideologiemi“ spíše než „nejlepšími dostupnými vědeckými důkazy“.

> … To platí zejména v oborech, jako je psychiatrie, které byly v minulosti poznamenány politickým zneužitím. Například sovětští psychiatři vymysleli falešnou kategorii duševní nemoci nazvanou „pomalá schizofrenie“, která byla používána k označování a uvězňování protikomunistických politických disidentů.
>
> Je smutné, že dokument APA se zdá být veden podobným ideologickým přístupem, když neustále patologizuje „tradiční mužnost“ a ignoruje značné množství důkazů, že některé aspekty tradiční mužnosti mohou být pro duševní zdraví mužů prospěšné.

Takže daleko od toho, aby faktory „tradiční mužnosti“, jako jsou „úspěch“, „dobrodružství“, „riziko“ a „úspěch, moc a soutěživost“, „omezovaly psychologický vývoj mužů“, tvoří tyto vlastnosti základ kognitivně-behaviorální terapie (KBT),

---

[882] Stephanie Pappas, ‘APA Issues First-Ever Guidelines for Practice with Men and Boys’, Monitor on Psychology, APA, sv. 50, č. 1, 2019.

[883] Whitley je vedoucím výzkumníkem Skupiny pro výzkum a zájem o sociální psychiatrii ve Výzkumném centru nemocnice Douglas a docentem na Katedře psychiatrie McGillovy univerzity.

kde jsou klienti povzbuzováni, aby „byli dobrodružní a riskovali“ a aby čelili „situacím vyvolávajícím úzkost“.[884]

Feminismus

Mezi doktrinálními nedostatky, které mají liberální kapitalismus a socialismus společné, je víra v „pokrok“. Marx hovořil o „kolu dějin“, aniž by si uvědomil, že socialistický vůz spadne z útesu. Liberální historik Francis Fukuyama viděl triumf volného trhu a demokracie nad světem (globalizaci) doslova jako „konec dějin“: člověk by dosáhl svého vrcholu a nebylo by již co lepšího dosáhnout. Optimismus dr. Fukuyamy připomínal optimismus darwinistů 19. století, kteří, povzbuzeni průmyslovou revolucí, považovali tuto dobu za vrchol lidského úsilí. Nic v historii nebylo tak velkolepé jako to, čeho dosáhla průmyslová civilizace. Auguste Comte, jeden ze zakladatelů sociologie, formuloval pozitivismus na základě toho, že lidstvo prošlo řadou epoch, které vyvrcholily triumfem vědy a rozumu nad vírou. Pozitivismus zůstal základem socialistických a kapitalistických historických a sociálních analýz. Pravice vidí cykly vzestupu a pádu a na Marxovo „kolo dějin“ pohlíží jako na kolo, z něhož se postupně odlamují špice.

Proto existuje tendence vnímat změnu jako něco přirozeně „progresivního“, zatímco „změna“ může být – a často je – příznakem stárnutí. Jak jsme viděli výše, nejnovější „moderní“ móda transgenderismu existuje již po tisíciletí jako aberace.

---

[884] Rob Whitley, ‘Why the APA Guidelines for Men’s Mental Health Are Misguided’, Psychology Today, 25. února 2019; https://www.psychologytoday.com/us/blog/talking-about-men/201902/why-the-apa-guidelines-mens-mental-health-are-misguided.

Stejně tak feminismus je jen dalším opakováním úpadku civilizace. V předchozích civilizacích vidíme stejné představy o feminismu a egalitarismu jako v naší vlastní.

Uctívání matky bohyně, měsíce, falusu a hada jsou tellurickými kultovními projevy napříč kulturami a rasami po celém světě. Dionýské orgie tellurických kultů dramatizují reverzivního, komunistického ducha, kde se všichni stávají jedním; nejasnou masou, zaměřenou na sestup do podsvětí; perverzní fascinací tím, že se lidstvo vrací zpět do amorfního hlenu.

Z politického hlediska lze pozorovat, že levice přijímá tellurické prvky. Jedná se o politizovaný dionýsismus. Historicky se o Spartakovi, vůdci povstání otroků proti Římu (73 př. n. l.), říkalo, že je ztělesněním Dionýsa, a římský senát se snažil zakázat dionýský kult jako podvratný. Takový byl bolševismus před dvěma tisíci lety. „Feministická kulturní historička“ profesorka [Židovka] Lucia Chiavola Birnbaum píše o dionýských kultech a popisuje formu protobolševismu:

> Radikální demokracie je implicitně obsažena v oslavách Dionýsa/Baccha a karnevalech: všichni slaví. … Během Saturnálií se otroci stali pány a lid si zvolil krále slavností... Oslava veškerého života v dionýských a bacchických obřadech zahrnovala uvolnění manželských pout, což znepokojovalo konzervativce, kteří se obávali, že uvolnění patriarchálních rodinných vazeb povede k uvolnění patriarchální sociální stratifikace. … Bacchanalia

byly slavnosti, které římský spisovatel popsal jako milé „proletářům, ženám a otrokům“.[885]

Birnbaum popisuje dionýské a bakchanálské obřady jako „nejvyšší rovnostářský svátek, který v autentické podobě karnevalu obrací vše naruby, odspodu nahoru, zepředu dozadu, odhaluje, demaskuje a sesazuje“.[886] Opět se zde objevuje nenávist k rodině a manželství, která činí návrat k těmto obřadům tak přitažlivým pro „moderní“ a „progresivní“ ženy.

Pro Birnbaumovou a další feministky je „temná matka“ původcem náboženské víry, přičemž „temná“ nebo „černá“ odkazuje jak na půdu, tak na černošské africké kořeny. Birnbaumová tuto druhou teorii propaguje ve své knize Dark Mother: African Origins and Godmothers.[887] Proto tento pojem, populární mezi feministkami, slouží k útoku nejen na patriarchát, ale zejména na bílý patriarchát. Tvrdí se, že na nejprimitivnější úrovni existovalo univerzální egalitární, pacifistické matriarchát lovců a sběračů, kteří uctívali temnou bohyni. Pokud bychom připustili, že je to historicky přesné, znamenalo by to pouze to, že taková byla situace na nejprimitivnější, nediferencované úrovni existence lovců a sběračů a že feminismus, stejně jako levice obecně, usiluje o návrat k regresivnímu stavu. To je paradox „pokroku“.

[Židovská] Antropoložka profesorka Joan Bambergerová komentuje tuto teorii:

---

[885] Lucia Chiavola Birnbaum, s. 76.
[886] Tamtéž, s. 77.
[887] Lucia Chiavola Birnbaum, Dark Mother.

> Vzhledem k tomu, že v současné době již nikde neexistují matriarcháty a že zcela chybí primární zdroje, které by o nich podávaly svědectví, lze o existenci a uspořádání společností ovládaných ženami pouze spekulovat. Absence těchto dokumentů však neodradila vědce a popularizátory, kteří v konceptu primitivního matriarchátu vidí odůvodnění pro nový společenský řád, v němž ženy mohou a měly by získat kontrolu nad důležitými politickými a ekonomickými rolemi.[888]

Bambergerová sleduje tuto teorii až do roku 1861, kdy švýcarský právník a klasický filolog Johann Jakob Bachofen vydal knihu Das Mutterrecht („Matriarchát: zkoumání náboženského a právního charakteru matriarchátu ve starověkém světě“). Bambergerová napsala:

> Pokud antropologové a odborníci na klasickou jurisprudenci již Bachofena nečtou, zastánci současného feministického hnutí ano. V jeho teorii matriarchátu objevili vědecký precedens pro privilegované postavení žen v primitivní společnosti.[889]

Bambergerová považuje za problematické feministické narážky na legendy z celého světa o prehistorickém matriarchátu, které také vyprávějí, že tyto společnosti nebyly zdaleka idylické, ale

---

[888] Joan Bamberger, ‘The Myth of Matriarchy: Why Men Rule in Primitive Society’, s. 265; http://radicalanthropologygroup.org/sites/default/files/pdf/class_text_052.pdf.
[889] Tamtéž.

brutální, a ženy ztratily svou moc, když se jejich tyranie stala nesnesitelnou.[890]

Role feminismu v globalizaci po skončení studené války

Feminismus sehrál významnou roli v globalizaci států bývalého sovětského bloku. Network of East-West Women (Síť žen Východu a Západu), založená v New Yorku v roce 1991, je jednou z mnoha „neziskových organizací zaměřených na gender“, jak je nazývá [Židovka] Susan Zimmerman, které se šíří po východní a střední Evropě, podporované nadacemi a dalšími globalistickými agenturami, a je součástí ofenzívy proti ruskému odporu vůči globalizaci. Mezi jejími sponzory jsou Ford a Soros, Nadace Johna D. a Catherine T. MacArthurových, Rozvojový fond OSN pro ženy a Vanguard Fund.[891] Soros a Ford, americké ministerstvo zahraničí (Erin Barclay) a New School for Social Research ([Židovka] Ann Snitow, předsedkyně NEWW) jsou zastoupeni v představenstvu.[892]

Genderová studia tomuto procesu napomohla tím, že podkopala vzdělávací systémy. Susan Zimmermann to označuje jako „internacionalizaci genderu jako součásti balíčku neoliberálních transformací“.[893] Jiní to vnímali jako

---

[890] Tamtéž.

[891] NEWW, ‘About NEWW: Funders’; https://www.neww.org/about/funders.html.

[892] Tamtéž, ‘Board of Directors’; https://www.neww.org/about/board.html.

[893] S. Zimmermann, ‘The Internationalization of Woman and Gender Studies in Higher Education in Central & Eastern Europe & the Former Soviet Union: Asymmetric Politics & the Regional-Transnational Configuration’, East-Central Europe/ECE, sv. 34–35, 2007–2008, části 1–2, str. 131–160.

„akademickou macdonaldizaci genderu“.[894] Velká část tohoto vlivu je umožněna otevřením se akademickým mezinárodním výměnám.[895] Ioana Cirstocea hovoří o „celých armádách“ feministek, které v 90. letech přicházely do východní Evropy, aby „vytvářely sítě, prováděly výzkumné projekty, organizovaly setkání a konference“. New School for Social Research pomohla české socioložce [Židovce] Jirině Šiklové založit v roce 1989 první katedru genderových studií v Praze.[896]

Cirstocea uvádí, že kromě NEWW je „oblast genderu“ ve východní Evropě „strukturována hlavně Open Society Institute (OSI)“[897], všudypřítomná nadace George Sorose. Poukazuje na to, že OSI se „podílela na reformě veřejného prostoru ve východní Evropě ještě před pádem komunistických režimů“. V Jugoslávii OSI podporovala Meziuniverzitní centrum, kde se v 80. letech konaly mezinárodní feministické konference. O zapojení OSI do „genderových otázek a feminismu“ svědčí výše finančních prostředků, které poskytla sdružením během prvního desetiletí po rozpadu Sovětského svazu, a zřízení genderových studií na Středoevropské univerzitě (CEU) založené Sorosem, která byla centrem feministických studií, konferencí, překladů feministické literatury z „militantních zdrojů“ a školení pro region[898] předtím, než byla uzavřena

---

[894] J. Butler et al., ‘Pour ne pas en finir avec le genre’, Societies and Representations (2007), str. 285–306, citováno Cirstocea, s. 66.
[895] Citace z Ioana Cirstocea, ‘Transnational Feminism in the Making’, in Claudette Fillard, Françoise Oraz (eds.), Exchanges and Correspondence: Feminism in the Making (Cambridge Scholars Publishing, 2010), s. 66.
[896] Cirstocea, s. 70.
[897] Tamtéž, s. 73.
[898] Tamtéž, s. 74.

maďarskou vládou. Jak NEWW, tak i Sorosem sponzorovaný program Network Women's Program se zvláště angažovaly v projektech CEU.

Intersekcionalita — Politika chaosu, aneb „Kde se střetávají práva“

Intersekcionalita, o které jsme se již zmínili v souvislosti s německou státem podporovanou Federální nadací Magnuse Hirschfelda, má popisovat nesčetné množství identit, z nichž některé jsou organické a autentické, zatímco jiné jsou umělé a povrchní. Jednota je vytvářena zaměřením se na „bílý patriarchát“. Jejich aktivity jsou souhrnně označovány jako identitní politika. Tento koncept je podpořen politickou korektností, která často doslova prostřednictvím státních zákonů stanoví, že kritika jednotlivých částí této tzv. duhové koalice je projevem nenávisti.

V průběhu více než jednoho století jsme sledovali vývoj nových identit prostřednictvím pohlaví, které k homosexualitě přidalo transvestitismus a poté transgenderismus. „Fluidita pohlaví“ Hirschfelda a Kinseyho se stále více šířila. Nejprve vznikla trojice LGB (lesbické/gay/bisexuální). Ta byla doplněna o LGBTTIQ, poté o LGBTIQCAPGNGFNBA. Dalo by se předpokládat, že existuje nějaký interní vtip, který využívá všechna písmena anglické abecedy k popisu nově objevených genderů. Jeden z členů této skupiny popisuje tyto variace:

> Přemýšleli jste někdy, co znamená „+“ v zkratce LGBT+: Lesba: žena, která je přitahována ženami; Gay: muž, který je přitahován muži; Bisexuál: osoba, která je přitahována muži i ženami; Transgender: osoba, která žije jako člen pohlaví jiného, než jaké se očekává na základě pohlaví nebo genderu přiřazeného při narození; Intersex: osoba s

kombinací mužských a ženských biologických charakteristik; Questioning: osoba, která zkoumá svou genderovou identitu a sexuální orientaci; Curious (Zvědavý): osoba, která se neidentifikuje jako bisexuální, ale je pouze zvědavá na muže i ženy; Asexuální: osoba, která nepociťuje sexuální přitažlivost; Pansexuální: osoba přitahovaná členy všech genderových identit a projevů; Genderově nekonformní: osoba, která buď ze své přirozenosti, nebo z vlastní volby neodpovídá genderovým očekáváním společnosti; Genderově fluidní: osoba, která se neidentifikuje jako osoba s pevně daným genderem; Non-binární: osoba, která se neidentifikuje ani jako muž, ani jako žena (třetí pohlaví); Androgynní: genderová exprese s prvky mužskosti i ženskosti.[899]

I v výše uvedeném výčtu jsou kategorie, které nebyly zahrnuty, jako například Ambonec: identifikace jako muž i žena, ale zároveň ani jedno z toho; a Gyragender: mít více pohlaví, ale nerozumět žádnému z nich.

Kořeny intersekcionality lze najít v výzvách k vytvoření „nové levice“ Herberta Marcuseho, který v roce 1964 hovořil o revolučním kádru nahrazujícím proletariát, složeném z mladých lidí, homosexuálů, feministek a černochů. Zatímco ti, kdo toto hnutí prosazovali, předpokládali, že by mohlo být jednotnou frontou proti zbytkům tradiční společnosti, výsledkem takového povrchního výmyslu byla neshoda. Douglas Murray,

[899] Abhishek Verma, ‘Understanding LGBTIQCAPGNGFNBA — Reach for the Rainbow’; http://sites.tufts.edu/lgbtcommunityinindia/page-2/.

homosexuál, konzervativec a redaktor časopisu The Spectator, píše:

> Zastánci sociální spravedlnosti, identitní politiky a intersekcionality tvrdí, že žijeme ve společnostech, které jsou rasistické, sexistické, homofobní a transfobní. Tvrdí, že tyto formy útlaku jsou vzájemně propojené a že pokud se naučíme tuto síť prokouknout a rozplést, můžeme konečně odemknout vzájemně propojené formy útlaku naší doby. Poté se něco stane. Co přesně to bude, zůstává nejasné. ... Je nepravděpodobné, že to zjistíme.
>
> Za prvé proto, že propojené formy útlaku nejsou navzájem dokonale propojené, ale ošklivě a hlučně se třou jak mezi sebou, tak uvnitř sebe samých. Spíše než aby tření zmírňovaly, zvyšují ho a místo duševního klidu vyvolávají napětí a davové šílenství.[900]

Bylo možné uvěřit, že se černochové sjednotí pod umělou identitou zvanou „Asiaté"; že Asiaté jsou sami o sobě identitní skupinou bez dědičných antagonismů mezi Číňany a Vietnamci, Číňany a Indiány, Indy a Pákistánci…; že černochové z ghett přivítají jako soudruhy radikální studenty z bílé buržoazie; že muslimové a černochové z ghett budou navždy spokojeni s vedením židovských intelektuálů; a že nepřátelství mezi Hispánci a černochy a černochy a Asiaty lze vymazat nenávistí k bělochům? Mohly by být staletí konfliktů mezi šíitskými a sunnitskými muslimy vyřešena apelováním na liberalismus? Že by je bylo možné podplatit a zkrotit penězi od

[900] Douglas Murray, s. 231.

oligarchů a organizovaného židovstva, jako jsou ty, které byly věnovány NAACP (Národní asociace pro pokrok barevných lidí), Národní městské lize a Jižní křesťanské konferenci vůdců, proti identitářství Černých panterů a Nation of Islam?

Gayové proti queerům

Ještě horší jsou rozpory způsobené prosazováním genderové fluidity. Murray odkazuje na rozdělení mezi „queery“ a „gayi“, jako je on sám. „Queer“ popisuje jako

> … skupina lidí, kteří věří, že přitažlivost k osobám stejného pohlaví by měla být pouze první fází divoké cesty. Prvním krokem nejen k tomu, aby se člověk vyrovnal se svým životem, ale také k překročení běžných životních norem. Zatímco homosexuálové možná chtějí být přijímáni jako všichni ostatní, queerové chtějí být uznáváni jako zásadně odlišní od všech ostatních a tuto odlišnost využít k boření řádu, do kterého se homosexuálové snaží začlenit. Jedná se o téměř nikdy neuznávanou, ale zcela zásadní propast, která existuje od té doby, co je „homosexualita“ uznávána jako identita.[901]

Murray popisuje proces, kterým se „gay revoluce“ stala součástí intersekcionality v 60. letech, kdy aktivisté jako Jim Fourratt[902] hledali spojence mezi černochy a Vietkongem, v Maoově Číně (kde byli homosexuálové veřejně kastrováni) a na

---

[901] Tamtéž, str. 36–37.

[902] Fourrat, významná osobnost hudebního průmyslu, založil v roce 1967 společně s [Židem] Abbie Hoffmanem organizaci Yippies (Youth International Party), jednu z nejnihilističtějších organizací nové levice. V roce 1969 spoluzaložil Gay Liberation Front a následně se zapojil do mnoha dalších organizací.

Castrově Kubě. Gay hnutí se nadále ztotožňovalo s revolucionáři, kteří usilovali o svržení společnosti, ve které se gayové snažili o přijetí. „V každém desetiletí, které následovalo po 60. letech, se tato propast v gay světě opakovala“.[903]

Fourratt původně považoval transgenderismus za metodu „jak udělat z homosexuálů a leseb heterosexuály“, a tedy za krok zpět. Queer hnutí bylo rozrušeno tím, že jeden z jeho průkopníků nedokázal jít dál. V květnu 2000 napsal Fourratt dopis do deníku The New York Times. Jeho dopis byl s rozčarováním zveřejněn Národní koalicí na podporu transgender osob (National Transgender Advocacy Coalition). S odkazem na článek v deníku The Times Fourrat napsal:

> … Novinkou je, že nyní vidíme homosexuální akademiky a popové novináře, kteří se připojili k tomuto novému úsilí o přeměnu homosexuálů a leseb na heterosexuály tím, že je vedou k podstoupení bolestivých fyzických manipulací s tělem a nebezpečných hormonálních injekcí, aby přijali topografii konvenční definice toho, co je mužské a co je ženské. Moderní medicína se opět pokouší vyléčit nás z naší touhy po lásce k osobám stejného pohlaví. Naše genderově odlišná homosexuální a lesbická populace je pod intenzivním tlakem, aby popřela svou homosexualitu a podnikla všechny fyzické, hormonální a emocionální kroky, aby byla přijata do heterosexuální společnosti.
>
> … Jak homofobie, jak vnější, tak především vnitřní, ohrožuje většinu homosexuálů a leseb a všechny

[903] Douglas Murray, s. 37.

genderově odlišné jedince … Jak spěch k změně pohlaví díky zázrakům moderní medicíny nakonec selhal ... kde v senzačním obrázku profesionálního stahovače kůže byla nějaká zmínka o 30leté studii Johna Hopkinse o změně pohlaví a o tom, jak nakonec nezlepšila sebevědomí ani pohodu subjektů v jejich programu. Výsledky této studie vedly Johna Hopkinse k tomu, že přestal považovat změnu pohlaví za řešení genderové dysfunkce. ...[904]

Fourratt popsal „queer akademiky“ a mainstreamová média, jako je The Times, jako „toxická“ a „anti-gay/lesbická“ za to, že propagují „změnu pohlaví“. S odkazem na tehdy známý případ vraždy Barryho Winchella, přítele slavného transsexuála Calpernia Addamse, se Fourrat zeptal: „Proč se Calpernia Sarah Addams nemůže oblékat, chovat a být sám sebou jako gay… Koneckonců, tato konstrukce ‚žen‘ je zcela ovlivněna citlivostí gayů a ve skutečnosti má málo společného s podstatou ženství“.[905] Fourratt nesouhlasil s tvrzením deníku The Times, že Winchell nebyl ve skutečnosti „gay“, protože Addams se stala ženou: „Faktem je, že Winchell,“ uvedl deník The Times, „zabitý za to, že byl gay, nebyl gay, alespoň ne v tradičním smyslu slova, jak jej chápe [Žid] Harvey Fierstein. Barry Winchell, který předtím chodil pouze s biologickými ženami, byl zamilovaný do transsexuála před operací – „transgenderové ženy“, jak to Addams preferuje...[906]

---

[904] Jim Fourrat, dopis deníku NY Times, 27. května 2000.
[905] Tamtéž.
[906] David France, ‘An Inconvenient Woman’, The New York Times, 23. května 2000.

Problémem se zdá být to, že takové páry se snaží zachovat tradiční binární genderové role. I v případě Dr. Hirschfelda převzal ženskou roli jeho partner Karl Giese.[907]

TERFing

Tyto genderové komplikace se v levicovém spektru nejenže nevyřešily, ale naopak ještě zesílily. Zatímco před dvaceti lety se Fourratt pohoršoval nad pokusy mužů o genderovou reorientaci a považoval je za „anti-gay“, militantní feministky dnes tento jev považují za urážku žen. Feministické hnutí zvané „TERF“ (Trans-Exclusionary Radical Feminist) namítá, že transgenderismus je formou „vymazání žen“. Článek v New York Times z roku 2019 zmiňuje dvě britské ženy, které „vtrhly“ do Kapitolu ve Washingtonu, aby přepadly Sarah McBride, národního tiskového mluvčí Human Rights Campaign. „Paní McBride, trans žena, se právě zúčastnila schůzky mezi Parents for Transgender Equality National Council (Národní rada rodičů za rovnost transgender osob) a členy Kongresu“. Britské ženy schůzku přerušily a „nesprávně označily pohlaví paní McBrideové, obě ji ostře kritizovaly za její údajnou ‚nenávist k lesbám‘ a obvinily ji, že se zasazuje za ‚práva mužů na přístup k ženám ve věznicích pro ženy‘“.[908] TERF rozdělily levici. Článek v The Times uvádí:

---

[907] Ellen Bækgaard, členka výboru Světové ligy pro sexuální reformu, popsala Giese ve svých pamětech jako „ženu v domácnosti“, která ráda zdobila interiéry, vyšívala a starala se o Hirschfeldův šatník. Ralf Dose, s. 28.

[908] Sophie Lewis, ‘How British Feminism Became Anti-Trans’, The New York Times, 7. února 2019.

> Rozdílné názory americké a britské středolevice na tuto otázku se jasně projevily loni, když deník The Guardian zveřejnil úvodník o možných změnách zákona o uznávání pohlaví (Gender Recognition Act), který by lidem v Británii umožnil sami definovat své pohlaví. Úvodník nesl název „Kde se střetávají práva“ a tvrdil, že „obavy žen ze sdílení ubytoven nebo šaten s lidmi s ‚mužským tělem‘ je třeba brát vážně“. Někteří novináři deníku The Guardian působící ve Spojených státech zveřejnili prohlášení, ve kterém argumentovali, že body uvedené v úvodníku „odrážejí postoj protitransgenderových zákonodárců, kteří otevřeně prosazují transfobní zákony týkající se toalet“.[909]

[Židovská] Korespondentka deníku The Times, Dr. Sophie Lewis, „feministická teoretička a geografka“, vysledovala původ TERFismu v USA až k radikální feministické frakci, která se vynořila z nové levice 60. let a pokračovala v 70. letech. V Británii se v 80. letech 20. století TERFismus objevil mezi lesbickými separatistkami, které pocházely z „antinukleárních protestních skupin, které se považovaly za součást „feministického odporu“ proti patriarchální vědě a stavěly se proti jaderným zbraním, dětem ze zkumavky i operacím změn pohlaví z muže na ženu“.[910]

„Jen vyhnaná stará bílá žena“

Kvůli své neinkluzivitě jsou TERF konfrontovány globalistickým establishmentem s přístupem, který se obvykle uplatňuje vůči pravici. Ženy byly vyloučeny z Twitteru za

[909] Tamtéž.
[910] Tamtéž.

tweety „muži nejsou ženy“ a „jaký je rozdíl mezi mužem a transženou?“, které Twitter považuje za „nenávistné“.[911] Feministická ikona Germaine Greer se dostala do konfliktu poté, co ve své knize The Whole Woman z roku 1999 v kapitole nazvané „Pantomime Dames“ napsala, že muži od narození nemohou být klasifikováni jako ženy, a narážela na „zmrzačení“, pro které se transsexuálové rozhodují. Tato zmínka zůstala bez povšimnutí až do roku 2015, kdy feministické studentky vznesly námitky proti Greerové přednášce na Cardiffské univerzitě na téma „Ženy a moc“. Byla obviněna z „misogynních názorů na trans ženy“ a z „nesprávného pohlavního zařazení trans žen“. Její názory byly „problematické“ (slovo často používané proti akademikům nebo řečníkům pravicového smýšlení). V rozhovoru pro BBC Greer zopakovala, že si nemyslí, že „muži po operaci změny pohlaví jsou ženy“.

V roce 2017 napsala Eve Hodgson v časopise Varsity vydávaném Cambridge University o Greerové jako o „prostě staré bílé ženě, která se sama donutila k exilu“.[912] Byla to reakce na to, že Greer označila za „směšnou“ novou přijímací politiku Murray Edwards College, součásti Cambridge, „široce oceňovanou politiku umožňující studentům, kteří se identifikují jako ženy, studovat na této jednopohlavní vysoké škole“.

> Její [Greerové] teorie o transsexuálech byly vždy problematické, protože dávaly hlas neuvěřitelně

[911] Murray, s. 111.
[912] Eve Hodgson, ‘Germaine Greer Can No Longer Be Called a Feminist’, Varsity, 26. října 2017. Hodgsonové projevy ageismu by dokázaly kdekoho pobouřit.

škodlivému a komplexnímu proudu moderního feminismu: tomu, co se stalo známým jako TERF (tj. radikální feminismus vylučující transsexuály). Odmítá diskutovat o trans lidech s použitím jejich správných zájmen. Říká, že „jen proto, že si uřízneš ptáka... se z tebe nestane ženská“ a že každý „muž“, který to udělá, „páchá na sobě mimořádný akt násilí“.

Hodgson se zasazuje za intersekcionalitu a píše: „Každá feministka, která chce být relevantní, musí věřit v intersekcionalitu. Ignorovat složitý boj, kterému čelí nebílé ženy, chudé ženy nebo ženy z komunity LGBTQ+, znamená diskreditovat svůj feminismus. Pokud jste ochotni přehlušit tyto hlasy svými vlastními privilegii, nemůžete upřímně tvrdit, že vám záleží na pokroku žen.“[913]

Muslimové proti gayům

Je paradoxní, když se zdánliví „konzervativci“ a pravicoví politici hlasitě staví proti muslimům jako proti hrozbě pro liberální, globalizovanou a sekularizovanou západní společnost, jako by současný Západ v jakékoli podobě reprezentoval tradiční pravicové hodnoty. Islám je jedním z mála tradičních, konzervativních přežitků ve světě. Soros označuje islám a Rusko za dvě poslední bašty proti novému světu. Oligarchové si přejí muslimskou imigraci, aby sloužila jako součást jejich agendy pro globalizovanou ekonomiku. Nechtějí však enklávy muslimů, kteří si zachovávají tradiční víru a brání se liberálním, globalistickým agendám. Chtějí

[913] Tamtéž.

sekularizované muslimy, a proto se snaží vykořeněnou muslimskou mládež svést západní kulturou úpadku.[914] Chtějí zkrocené muslimy, stejně jako chtěli zkrocené černochy, jako byl Martin Luther King, a ne černošské nacionalistické militanty z ghett.[915]

Problémem je, jak může liberální globalista prosazovat inkluzivní ekonomiku, když mezi subjekty neexistuje společný pohled na věc? Házet peníze na problém, zejména pokud se týká rodiny, víry a zvyků, ne vždy funguje.

Když se ve školách ve Velké Británii vyučuje homosexualita a genderová fluidita, jsou to právě konzervativní muslimové, kdo proti tomu protestuje, zatímco bílí domorodci jsou příliš zastrašení nebo příliš dekadentní, aby reagovali. Jak tedy může liberál hájit genderovou fluiditu a inkluzivitu, aniž by urazil muslimy? Jediným způsobem je opět oddělit mladé lidi od jejich rodičů a dekonstruovat tradiční rodinu. Když tedy muslimští rodiče hlasitě protestovali proti povinným programům výuky LGBTQ na britských školách, projevily se trhliny v inkluzivní, otevřené společnosti. V květnu 2019 se protesty muslimských rodičů rozšířily z Birminghamu do škol

---

[914] Viz: Bolton, Zionism, Islam and the West, str. 160–170, o tom, jak americké ministerstvo zahraničí využívá popkulturu k odtržení muslimské mládeže v Evropě od jejích kulturních a náboženských kořenů.

[915] Například „byl to zástupce [Nelsona] Rockefellera, kdo tajně poskytl kufr s hotovostí Kingovu právníkovi Clarenci Jonesovi v suterénu Chase Manhattan Bank jako kauci za osoby zatčené během Dětského pochodu v Birminghamu v Alabamě v květnu 1963“. Kevin M. Burke, „A Close Alliance Between MLK and Nelson Rockefeller Revealed“, The Root, 11. listopadu 2015; https://www.theroot.com/a-close-alliance-between-mlk-and-nelson-rockefeller-rev-1790858451.

po celé zemi. Protesty začaly poté, co žáci základní školy Anderton Park Primary School v Birminghamu „dostali knihy o transgenderových dětech a homosexuálních rodinách“. Reakce ministerstva školství byla, že děti na základní škole „by měly být učeny o společnosti, ve které vyrůstají. Tyto předměty jsou navrženy tak, aby podporovaly respekt k ostatním a k odlišnostem a vzdělávaly žáky o zdravých vztazích“.[916] Proto je státním dogmatem, do kterého musí být děti povinně zasvěcovány, že transgenderismus u dětí je „zdravý“.

Politické agendy

Intersekcionalita, stejně jako multikulturalismus, ve své podstatě znamená sociální rozkol. Jediným způsobem, jak může globální kapitalismus racionalizovat rozpad společnosti, je, pokud je to zamýšleno jako dialektické; použít dekonstrukci k rekonstrukci společnosti. Pokud financování sociálního rozkolu nemá dialektický záměr, pak to pravděpodobně znamená, že finančníci, kteří po celé století poskytovali peníze na takové účely, jsou sebevražední. Alternativní hypotéza je, že globalistické elity jsou přesvědčeny, že jsou schopny kontrolovat síly, které uvolňují, a nasměrovat je k dlouhodobým cílům. Věří v účinnost peněz pro tento účel. Tyto informace nejsou tajné; jsou snadno dostupné v online výročních zprávách a dalších dokumentech nadací Ford, Rockefeller, Carnegie, Bill Gates a Soros, Národního fondu pro demokracii (National Endowment for Democracy) a dalších. Podrobný výčet grantů

[916] ‘LGBT School Lessons Protests Spread Nationwide’, BBC News, 6. května 2019; https://www.bbc.com/news/uk-england-48294017.

je zbytečný.[917] Uvedu však následující příklad jako důkaz důležité role hnutí LGBTQ+, které výslovně prohlašuje, že slouží také k oslabení států, které jsou terčem „změny režimu“:

> Otázky týkající se LGBTQ se dostaly do popředí mezinárodní práce v oblasti lidských práv a advokacie, přičemž se zvýšil tlak na zastánce rovnosti a spravedlnosti pro skupiny leseb, gayů, bisexuálů, transgenderů, queer a intersexuálů v zemích jako Uganda, Nigérie a Rusko. Současně zvýšený dialog o otázkách LGBTQ po celém světě vedl k tomu, že dárci – včetně bilaterálních, multilaterálních a soukromých nadací – hledají způsoby, jak podpořit nevládní organizace zabývající se těmito otázkami. V roce 2012 poskytly pouze americké nadace více než 120 milionů dolarů na podporu LGBTQ otázek po celém světě. Finanční podpora pro práci v oblasti LGBTQ bude v příštích letech pravděpodobně mnohem vyšší.[918]

Výsledkem propagace a násilné intersekcionality protichůdných zájmů, které drží pohromadě umělé vazby podpořené penězi, bude investovatelný kolaps. Parafrázujeme-li Marxe, tento systém obsahuje semena své vlastní zkázy. Citujeme Douglase Murraye:

> Možná se jim to podaří. Možná zastánci nového náboženství využijí homosexuály, ženy, osoby jiné barvy pleti a transsexuály jako beranidla, aby obrátili lidi proti

[917] Mnoho příkladů je uvedeno v knize Bolton, Revolution from Above.
[918] ‘Funding Resources for LGBTQ Issues Worldwide’, Funds for NGOs, https://www.fundsforngos.org/lgbtq/funding-resources-lgbtq-issues-worldwide/.

společnosti, ve které vyrostli. Možná se jim podaří obrátit všechny proti „cis bílému mužskému patriarchátu“ a udělají to dříve, než se všechny jejich propojené „utlačované skupiny obětí“ navzájem roztrhají. Je to možné. Ale kdokoli, kdo má zájem zabránit tomuto děsivému scénáři, by měl hledat řešení.[919]

Heterosexuální bílí levičáci

Část levice považuje identitární politiku za faktor, který rozdělil opozici vůči kapitalismu. Odmítají pojem intersekcionality jako odvedení pozornosti. [Židovský] Historik Jesse Lemisch hovoří o „rozhněvaných bílých heterosexuálních mužích levice“. Gay-levicový akademik [Žid] Dr. Martin Duberman, zastánce intersekcionality, hovoří o „hordě nespokojených, spravedlivě smýšlejících heterosexuálních levičáků, dychtivých připojit se k ostatním, kteří odsuzovali vykolejení třídního boje...“[920]

Duberman tvrdí, že zájmy „modrých límečků“ jsou „neoddělitelně spjaty“ s „útlakem na základě rasy, pohlaví a sexuální orientace“.[921] Duberman se pokouší aplikovat klasickou levicovou dialektiku a namítá, že „polarizace je způsob, jakým dochází k sociálnímu pokroku“.[922] Duberman odsuzuje některé levicové mluvčí, jako je například publicista a autor Michael Tomasky, jako „bílé, heterosexuální muže“, kteří „nás ostatní poučují o nedůležitosti našich problémů“, a cituje Tomského, který hovoří o „úzkých zájmech“ založených

[919] Douglas Murray, s. 248.
[920] Martin Duberman, str. 415–416.
[921] Tamtéž, s. 417.
[922] Tamtéž, s. 419.

na „údajně opozičních kulturách“. „Slovo ‚údajně‘ říká mnoho.“ Dále „Tomasky sám odkazuje na ‚falešný radikální multikulturalismus‘ a jeho ‚povrchní transgresivní myšlenky‘“.[923]

Proletářská revoluce byla již dávno nahrazena intersekcionalitou mezi rozdělenými podtřídami. Tato umělá koalice zdaleka není frontou proti oligarchii, ale je držena pohromadě společnou nenávistí k „bílému patriarchátu“ a „bílým privilegiím“, v níž jsou bílé střední a dělnické třídy považovány za „nepřítele“, zatímco pánové [krom Rockefellerů Židé] Rothschild, Soros, Rockefeller, Goldman/Sachs a další zůstávají bez povšimnutí.

V diskurzu nové levice, který formalizoval Herbert Marcuse a který se stal identitární politikou, byla bílá dělnická třída odsunuta ve prospěch buržoazní mládeže a etnických a sexuálních frakcí. Marcuse byl jednoznačný. „Bílý patriarchát“ se stal „nepřítelem“, kolem kterého se mohly sjednotit nesourodé frakce, a bylo vytvořeno slovo intersekcionalita. „Bílé privilegium“ znamená, že všichni bílí muži mají ze své podstaty prospěch ze systému „bílého útlaku“ a „bílé nadřazenosti“ na základě svého „běloštví“ jako sociálního konstruktu (na rozdíl od všech ostatních ras, které jsou legitimními entitami).

[923] Tamtéž, s. 424.

Mýtus o „bílém privilegiu“

Současná pozdní epocha západní civilizace není celá západní kultura jako taková; je to fáze úpadku. Německý historismus rozlišuje mezi Kultur (kulturou) a Zivilisation (civilizací), což vysvětluje lépe než anglo-francouzský pozitivismus:

> „Civilizace“ nemá pro různé západní národy stejný význam. Především existuje velký rozdíl mezi anglickým a francouzským použitím tohoto slova na jedné straně a německým použitím na straně druhé. Pro první z nich tento pojem shrnuje v jediném slově jejich hrdost na význam jejich vlastních národů pro pokrok Západu a lidstva. V němčině však slovo Zivilisation znamená něco, co je sice užitečné, ale přesto má pouze druhořadou hodnotu, protože zahrnuje pouze vnější vzhled člověka, povrch lidské existence. Slovo, kterým Němci interpretují sami sebe a které více než jakékoli jiné vyjadřuje jejich hrdost na vlastní úspěchy a vlastní bytí, je Kultur.[924]

Engels o britské chudobě

Současná epocha západní civilizace, ovládaná penězi, jak poukázal Spengler, je pro bílé obyvatelstvo utrpením. Marx o tom psal jako o dialektickém procesu, v němž se bývalí rolníci a řemeslníci, žijící v okolí vesnic, stali městskými obyvateli a proletáři. Zatímco předchůdci pravice, jako například Thomas Carlyle, tento proces odsuzovali, Marx jej považoval za

---

[924] Engels, The Condition of the Working Class v ‘Sociogenesis of the Antithesis Between Kultur and Zivilisation in German Usage’, s. 1; http://www.blackwellpublishing.com/content/BPL_Images/Content_store/Sample_Chapter/9780631221609/Elias_001.pdf.ngland (1845), ‘The Great Cities’.

nezbytný a nevyhnutelný historický krok v dialektickém materialismu. Jeho spolupracovník Friedrich Engels v raném díle (1845) psal o podmínkách, které nenasvědčují tomu, že by proletariát byl součástí jakéhokoli „bílého privilegia“ nebo „patriarchátu“:

> Každé velké město má jednu nebo více chudinských čtvrtí, kde se tísní dělnická třída. Je pravda, že chudoba často přebývá ve skrytých uličkách v blízkosti paláců bohatých, ale obecně jí bylo přiděleno samostatné území, kde, mimo dohled šťastnějších tříd, může bojovat o přežití, jak se dá. Tyto slumy jsou ve všech velkých městech Anglie uspořádány poměrně rovnoměrně, nejhorší domy v nejhorších čtvrtích měst; obvykle se jedná o jednopatrové nebo dvoupodlažní domky v dlouhých řadách, možná se sklepy používanými jako obydlí, téměř vždy postavené nepravidelně. Tyto domy se třemi nebo čtyřmi pokoji a kuchyní tvoří v celé Anglii, s výjimkou některých částí Londýna, běžná obydlí dělnické třídy. Ulice jsou obecně nezpevněné, drsné, špinavé, plné rostlinného a živočišného odpadu, bez kanalizace nebo okapů, ale místo toho jsou vybaveny špinavými, stojatými kalužemi. Navíc je větrání bráněno špatnou, chaotickou metodou výstavby celé čtvrti, a protože zde žije mnoho lidí stísněných na malém prostoru, lze si snadno představit atmosféru, která v těchto dělnických čtvrtích panuje.
>
> V Edinburgh Medical and Surgical Journal (Edinburghský lékařský a chirurgický časopis) popisuje Dr. Hennen podobnou situaci. Z parlamentní zprávy je zřejmé, že v

obydlích chudých obyvatel Edinburghu panuje nedostatek čistoty, jak se za těchto podmínek dá očekávat. Na postelích v noci spí slepice, psi a koně sdílejí obydlí s lidmi, což má za následek šokující zápach, špínu a roje hmyzu. Převládající stavební styl v Edinburghu tyto otřesné podmínky co nejvíce podporuje.

… Velká města jsou obývána převážně pracujícími lidmi, protože v nejlepším případě připadá jeden buržoa na dva dělníky, často na tři, tu a tam na čtyři; tito dělníci nemají žádný vlastní majetek a žijí výhradně z mezd, které obvykle stačí tak tak na živobytí. Společnost, složená výhradně z atomů, se o ně nestará; nechává je, aby se postarali sami o sebe a své rodiny, ale neposkytuje jim žádné prostředky, aby tak mohli činit účinným a trvalým způsobem. Každý dělník, i ten nejlepší, je proto neustále vystaven riziku ztráty práce a jídla, tedy smrti hladem, a mnozí takto zahynou. Obydlí dělníků jsou všude špatně navržena, špatně postavená a udržovaná v nejhorším stavu, špatně větraná, vlhká a nezdravá. Obyvatelé jsou stísněni na co nejmenším prostoru a v každé místnosti obvykle spí alespoň jedna rodina. Vnitřní uspořádání obydlí je v různé míře chudé, až po naprostou absenci i toho nejnutnějšího nábytku. Oblečení dělníků je také obecně skromné a u velké části z nich jde o hadry. Jídlo je obecně špatné, často téměř nevhodné k použití a v mnoha případech, alespoň někdy, nedostatečné co do množství, takže v extrémních případech dochází k smrti hladem. Pracující třída velkých měst tak nabízí odstupňovanou škálu životních podmínek,

v nejlepším případě dočasně snesitelnou existenci za tvrdou práci a dobré mzdy, dobré a snesitelné, tedy z pohledu dělníka; v nejhorším případě hořkou nouzi, která vede až k bezdomovectví a smrti hladem. Průměr je mnohem blíže nejhoršímu případu než tomu nejlepšímu. …[925]

Všechny hnijící rostlinné a živočišné látky vydávají plyny, které jsou jednoznačně škodlivé pro zdraví, a pokud tyto plyny nemají volný únik, nevyhnutelně otravují ovzduší. Špína a stojaté louže v obytných čtvrtích dělníků ve velkých městech mají proto nejhorší vliv na veřejné zdraví, protože produkují právě ty plyny, které způsobují nemoci; totéž platí i pro výpary ze znečištěných vodních toků.

Další kategorie nemocí vzniká přímo z potravy, nikoli z bydliště dělníků. Potrava dělníků, která je sama o sobě dost těžko stravitelná, je pro malé děti naprosto nevhodná, a oni nemají ani prostředky, ani čas, aby svým dětem sehnali vhodnější jídlo. …[926]

V uhelných a železných dolech, které fungují téměř stejným způsobem, jsou zaměstnány děti ve věku čtyř, pěti a sedmi let. Jejich úkolem je přepravovat rudu nebo uhlí, které horníci vytěžili, z místa těžby na koňskou stezku nebo do hlavní šachty a otevírat a zavírat dveře (které oddělují jednotlivé části dolu a regulují jeho větrání) pro

[925] Engels, The Condition of the Working Class in England (1845), ‘„Velká města“.
[926] Tamtéž, „Výsledky“.

průchod pracovníků a materiálu. K hlídání dveří jsou obvykle zaměstnávány nejmenší děti, které tak tráví dvanáct hodin denně ve tmě, samy, obvykle sedící ve vlhkých chodbách, aniž by měly dost práce, která by je zachránila před otupující a brutalizující nudou nicnedělání. Na druhé straně je přeprava uhlí a železné rudy velmi těžká práce, protože materiál se tlačí ve velkých kádích bez koleček po nerovném povrchu dolu, často po vlhké hlíně nebo vodě, a často po strmých svazích a cestách s tak nízkým stropem, že pracovníci jsou nuceni se plazit po rukou a kolenou. Pro tuto namáhavější práci jsou proto zaměstnávány starší děti a dospívající dívky.[927]

William Cobbett, sociální reformátor, prohlásil v parlamentu před Wilberforcem, bojovníkem proti otroctví:

> Zdá se, že máte velkou náklonnost k negrům... Cítím s utlačovanými, špatně zacházenými a zbitými pracujícími třídami Anglie, Skotska a Irska, kterým způsobujete všechnu škodu, jakou můžete, protože popisujete jejich situaci jako dobrou a protože tím do jisté míry odvádíte pozornost veřejnosti od jejich utrpení. [928]

Poslední poznámka by se dala vztáhnout na způsob, jakým levice odvádí pozornost od skutečného fungování kapitalismu a jeho základů v systému dluhového financování, o kterém levice nikdy moc nemluvila. Ohledně odporu vlády vůči hnutí

---

[927] Tamtéž, „Těžební proletariát“.
[928] William Cobbett, Cobbett's Weekly Political Register (London), sv. 47, 30. srpna 1823, s. 553.

za desetihodinový pracovní den Cobbett v roce 1833 v parlamentu prohlásil:

> Bylo učiněno velmi překvapivé zjištění, a sice že veškerá naše velikost a prosperita, naše nadřazenost nad ostatními národy, je zásluhou 30 000 malých dívek v Lancashire. Pokud by tyto malé dívky pracovaly o dvě hodiny méně než nyní, znamenalo by to zkázu celé země.[929]

Redlegs

V Karibiku se potomci „smluvních služebníků“ a otroků z Británie a Irska snaží přežít, zatímco liberální historici a aktivisté se snaží jejich utrpení bagatelizovat a tvrdí, že je přehnané a vymyšlené „neonacisty“, „rasisty“, „popírači holocaustu“ a „neokonfederáty“. Tento postoj zaujalo Southern Poverty Law Center, když představilo irského historika Liama Hogana.[930] Přesto již před desítkami let The New York Times, který není znám jako neonacistický časopis, uveřejnil článek o Redlegs:

> V celé Britské západní Indii je nejnižší příčka socioekonomického žebříčku vyhrazena skupinám chudých, zaostalých a izolovaných bělochů, kteří jsou obecně známí jako „Redlegs“. Jsou to potomci mužů, žen a dětí, kteří byli v období od poloviny 17. století do poloviny 19. století přivezeni z Británie na karibské

[929] Cobbett citován v Sue Zemka, s. 76.

[930] Liam Hogan, ‘How the Myth of the “Irish slaves” Became a Racist Meme Online’, SPLC, 19. dubna 2016; https://www.splcenter.org/hatewatch/2016/04/19/how-myth-irish-slaves-became-favorite-meme-racists-online.

> ostrovy, aby posílili pracovní sílu na výnosných cukrových plantážích. Někteří přišli jako otroci: poražení v protestantsko-katolických konfliktech, dlužníci a další odsouzení nebo oběti únosů. Jiní přišli jako námezdní služebníci, někteří dobrovolně, jiní ne. Před sedmdesáti lety popsal karibský turista jejich potomky jako „zlé bělochy“, nikoli kolonisty, kteří upadli do zlých časů, ale „kolonisty z donucení, kteří po staletí nepoznali nic jiného než dědictví utrpení“.
>
> Dnes jsou „Redlegs“ – obvykle rozpoznatelní podle pleti, která vypadá, jako by byla téměř zbavena veškeré barvy, slámových vlasů a bledě modrých očí – vyvrženci, subkulturou samou pro sebe, odtrženou od prostředí a doby. Ačkoli jejich kořeny v Karibiku sahají již 300 let do minulosti, nikdy se neasimilovali. …[931]

Tito lidé byli vymazáni z paměti. Jsou historickou připomínkou toho, že „privilegia bílých“ jsou pouhým mýtem. Čtenářům doporučujeme přečíst si celý článek v Times. Vědci jako Michael Hoffman, autor knihy They Were White and They Were Slaves[932], jsou liberálními akademiky pranýřováni jako „konspirační teoretici“ za to, že tvrdí, že taková historie bílých byla záměrně potlačena, ale Southern Poverty Law Center se o to právě pokouší.

---

[931] Lindsay Haines, ‘Poor, Backward and Adamantly White in a Black World’, The New York Times, 25. února 1973; https://www.nytimes.com/1973/02/25/archives/poor-backward-and-adamantly-white-in-a-black-world-culture-doomed.html.
[932] Michael A. Hoffman II (1992).

Levice dříve hovořila o „mzdových otrocích“, jejichž podmínky byly pečlivě zdokumentovány Engelsem, jak je uvedeno výše. Nyní se díky jakési zvrácené dialektice stali „mzdoví otroci“ součástí dědictví „bílých privilegií“ a naši předkové umožnili masám bílých stát se součástí utlačovatelského „bílého patriarchátu“.

To, co ukazuje toto „mzdové otroctví“ a jevy „Redlegs“ a smluvních služebníků a řada dalších historických situací, jako například Highland Clearances, je to, že v kapitalismu neexistuje žádné společné pouto mezi bílými průmyslníky/finančníky a bílými proletáři: neexistovalo žádné příbuzenství rasy nebo dokonce národnosti, kromě případů, kdy byli bílí proletáři potřební jako kanónenfutr pro otevření zámořské průmyslové expanze a trhů; tehdy se vzývalo společné „vlastenectví“. Ve fantazii bílých akademiků však bílí „působí jako skupina, aby si udrželi určité výhody a vyloučili jiné skupiny“, „jako dominantní skupina, politicky i ekonomicky“.[933]

---

[933] Paul Spoonley v Bruce Jesson, Allanah Ryan, Paul Spoonley, s. 127. Pod pojmem „pravice“ Spoonley a kol. rozumí liberální politiku strany Whig. Lze se domnívat, že Dr. Spoonley, sociolog a akademický pracovník, který je vždy připraven poskytnout médiím komentář, kdykoli je třeba očernit pravici, promítá do svého názoru vlastní „privilegium bělocha“. Spoonley prožil svůj „damašský moment“ v roce 1977, kdy jako student byl svědkem toho, jak „4000 členů Národní fronty napadlo místní nebílou komunitu – chráněnou 5000 policisty“ v Lewishamu. Paul Spoonley, „Myslel jsem, že došlo k úpadku krajně pravicové politiky, ale mýlil jsem se“, Stuff, 15. března 2020; https://www.stuff.co.nz/opinion/120179211/i-thought-there-had-been-a-decline-in-far-right-politics-i-was-wrong. Ve skutečnosti se 500 členů NF pokusilo pokojně pochodovat přes Lewisham, zatímco 5000 (některé odhady hovoří až o 9000) komunistů a příslušníků etnických menšin se bouřilo proti policii. Lewisham měl vysoký výskyt loupežných přepadení a pochod NF byl zaměřen

Jih a bílý dělník

Je však jisté, že všichni běloši v jižních státech USA profitovali z vykořisťování černošské pracovní síly v otroctví a že právě to je základem dnešních „bílých privilegií“. Africké otroctví v jižních státech bylo slavnou kauzou pro bohaté severní whigy, kteří stejně jako jejich protějšky v Británii neměli žádný zájem o své bílé spoluobčany, kteří byli nuceni pracovat v otroctví. Hinton Rowan Helper (Severní Karolína) však byl „abolicionista“, protože považoval africké otroctví za faktor, který snižuje životní úroveň bílých dělníků a brzdí rozvoj Jihu. Helper hovořil jako jižanský vlastenec. Prosazoval přesídlení otroků do Afriky. Helper pečlivě dokumentoval svůj postoj a zabýval se postojem obyčejných bílých lidí, ke kterým jižanští oligarchové neprojevovali žádnou náklonnost.

> Páni biče nejsou jen absolutními pány černochů, kteří jsou kupováni a prodáváni a hnáni jako dobytek, ale jsou také věštci a rozhodčími všech bílých, kteří nevlastní otroky, jejichž svoboda je pouze nominální a jejichž bezprecedentní negramotnost a degradace je záměrně a ďábelsky udržována. Jak málo „chudý bílý odpad“, velká většina obyvatel Jihu, ví o skutečném stavu země, je skutečně smutně překvapivé. Pravdou je, že nevědí nic o veřejných opatřeních a málo o soukromých záležitostech,

---

proti lupičům. Nepokoje zorganizovala trockistická Socialistická dělnická strana a komunistická strana je odsoudila jako „rituální projev avantgardního násilí“. Tyto zbabělé nepokoje jsou oslavovány jako „hrdinství“. (Viz: Sarah Cox, „Battle of Lewisham Mural Installed in New Cross“, Goldsmiths: University of London, 26. října 2019; https://www.gold.ac.uk/news/battle-of-lewisham-commemorative-artwork-/).

kromě toho, co jim jejich panovační páni, otrokáři, milostivě sdělí, a to je jen velmi málo, a i to málo, vždy zkreslené a jednostranné, je sdělováno pouze ve veřejných proslovech; protože povýšení rytíři pout a okovů se neponižují soukromými rozhovory s těmi, kteří nemají ani deset centů, ani dědičná práva na lidské maso.[934]

NEGRAMOTNÍ CHUDÍ BÍLÍ LIDÉ JIHU.

Kdybychom měli moc nakreslit pravdivý obraz života mezi bělochy na Jihu, kteří nevlastní otroky, každý inteligentní člověk, který má v srdci jiskru filantropie a který by se náhodou podíval na tento obraz, by hořel neuhasitelným rozhořčením nad systémem afrického otroctví, který přináší nevýslovné utrpení nadřazené rase. Je však zcela nemožné přesně popsat žalostnou neznalost a bídnou chudobu třídy, o které hovoříme. Ruští nevolníci mají důvod k radosti, že nejsou ani negři, ani běloši na Jihu, kteří nevlastní otroky. Neexistuje v křesťanstvu nikdo, kdo by byl v nešťastnější situaci než oni. Níže naleznete několik výňatků, které vnesou trochu světla do tématu, o kterém se právě bavíme.

William Gregg ve svém projevu před South Carolina Institute v roce 1851 řekl:

„Podle nejlepších odhadů, které jsem byl schopen provést, jsem spočítal, že počet bílých lidí, kteří by měli pracovat, ale nepracují, nebo kteří jsou zaměstnáni tak, že jsou pro stát zcela neproduktivní, činí sto dvacet pět tisíc. Každý

[934] Hinton Rowan Helper, str. 43–44.

pozorovatel by při cestě naší zemí nemohl přehlédnout skutečnost, že veškerý kapitál, podnikání a inteligence jsou zaměstnány řízením otrocké práce; důsledkem toho je, že velká část našich chudých bílých lidí je zcela opomíjena a je jim dovoleno trávit život v podmínkách, které jsou jen o krok lepší než život indiánů v divočině. ... Moje zkušenost v Graniteville mě přesvědčila, že pokud se nepodaří naše chudé lidi shromáždit ve vesnicích a poskytnout jim nějaké zaměstnání, bude snaha o jejich vzdělávání naprosto beznadějná. Shromáždili jsme na tomto místě asi osm set lidí, kteří vypadají jako typické venkovské dívky – jsou to pracovití a spořádaní lidé, ale bohužel velmi nevzdělaní, tři čtvrtiny dospělých neumí číst ani psát své vlastní jméno. …

Znovu se ptá:

„Máme přehlížet tisíce chudých, nevzdělaných a ponížených bílých lidí mezi námi, kteří v této zemi hojnosti žijí v relativní nahotě a hladovění? Mnozí z nich vyrůstají v hrdé Jižní Karolíně od narození až do dospělosti a nikdy neprožili měsíc, ve kterém by alespoň část času neměli nedostatek masa. Mnohé matky vám řeknou, že jejich děti mají jen málo chleba a ještě méně masa, a pokud jsou oblečeny do pohodlného oblečení, je to na úkor těchto skromných přídělů jídla. To mohou být překvapivá tvrzení, ale jsou pravdivá, a pokud tomu v Charlestonu nevěří, mohou pravdu potvrdit členové

našeho zákonodárného sboru, kteří procestovali stát v rámci volebních kampaní.“[935]

Občan New Orleans píše v časopise DeBow’s Review:

„V současné době jsou zdroje zaměstnání dostupné ženám (s výjimkou podřadných úřednických pozic) velmi omezené; a neschopnost najít si vhodné zaměstnání je velmi politováníhodná, protože má za následek demoralizaci. Vyšší stupně ženské práce lze považovat za takové, které vyžadují vzdělání ze strany zaměstnance, zatímco podřadná práce je obecně považována za nejnižší; a v otrokářském státě je tento standard „na nejnižší úrovni, ještě níže“, protože ve skutečnosti dochází ke snížení postavení bílých služebníků na úroveň jejich barevných podřízených.“[936]

Helper pokračuje:

Na jaře loňského roku jsme se zaměřili na zjištění běžných mezd vyplácených za práci, svobodnou i otrockou, v Severní Karolíně. Zjistili jsme, že střízliví, energičtí bílí muži ve věku od dvaceti do čtyřiceti let, kteří se zabývali zemědělstvím, dostávali plat 84 dolarů ročně – včetně stravy; černošští muži, otroci, kteří vykonávali o něco více než polovinu práce a kteří byli mimořádně líní, neohrabaní a nedbalí ve všech svých pohybech, byli najímáni na sousedních farmách v průměru za 115 dolarů ročně, včetně stravy, oblečení a lékařské péče. Svobodní bílí muži a

[935] Tamtéž, s. 377.
[936] Tamtéž, s. 380.

> otroci byli zaměstnáni u North Carolina Railroad Company; první z nich, jejichž služby byly podle našeho názoru nejméně dvakrát tak cenné jako služby druhých, dostávali pouze 12 dolarů měsíčně; páni druhých dostávali 16 dolarů měsíčně za každého takto zaměstnaného otroka. Pracovité, spořádané bílé dívky ve věku od šestnácti do dvaceti let měly velké potíže najít si práci jako služebné v soukromých rodinách za 40 dolarů ročně – pouze se stravou; černošské děvky, otrokyně stejného věku, tak neelegantní, hloupé a špinavé, že žádný slušný muž by nikdy nedovolil žádné z nich překročit práh svého obydlí, byly velmi žádané za 65 až 70 dolarů ročně, včetně stravy, oblečení a lékařské péče. To jsou fakta, a při jejich zvažování studenti politické a sociální ekonomie jistě dospějí k vlastním závěrům. …[937]

Helper dále popsal situaci chudých bílých lidí takovými slovy, že by je bylo možné zařadit do kategorie, kterou Marx a Engels v Evropě pohrdavě nazývali lumpenproletariát:

> Chudoba, neznalost a pověrčivost jsou tři hlavní charakteristiky bělochů na Jihu, kteří nevlastní otroky. Mnozí z nich dospějí do dospělosti a prožijí celý život, aniž by kdy vlastnili více než pět dolarů. Tisíce z nich umírají v pokročilém věku, aniž by znali základní abecedu, jako by nikdy nebyla vynalezena. Všichni jsou více či méně ovlivněni vírou v čarodějnice, duchy a nadpřirozené jevy. Jen málokdo z nich se vyvaruje smyslnosti a nestřídmosti.

[937] Tamtéž.

> Nikdo z nich nemá ani přibližně adekvátní představu o povinnostech, které mají vůči Bohu, sobě samým nebo svým bližním. Jejich stav je v pravém slova smyslu žalostný. Je to téměř úplný nedostatek vzdělání, který je přivedl do jejich současné nezáviděníhodné situace. Na celém Jihu neexistuje téměř žádná publikace, která by se věnovala jejich zájmům. Nyní jsou zcela pod nadvládou oligarchie a je šílenství předpokládat, že se někdy budou moci vzchopit k postavení skutečných mužů, dokud nebude zcela svržena moc otrokářů.[938]

Kde je toto dědictví „bílých privilegií“? Neo-marxisté, stejně jako buržoazní liberálové, tvrdí, že dnešní bílé obyvatelstvo žije na vysoké noze díky dědictví kapitalismu. Ale jistě, světový vyvrhel, Afrikánec, až donedávna žil z takového dědictví? Daleko od toho. Během 19. století ztělesňoval rebela proti imperialismu a zahraničním těžebním zájmům. Jeho pád z milosti levice byl vyvolán změnou loajality od „mezinárodního proletariátu“ k nově objeveným „menšinám“, které nemohly zahrnovat ani bílý proletariát. Vzestup afrikánského nacionalismu a základy apartheidu měly svůj původ v pokračujícím konfliktu s průmyslovými, finančními a těžebními zájmy, přičemž epochálním momentem bylo násilné potlačení generální stávky bílých horníků v Randu v roce 1922.[939] Apartheid vznikl z boje bílé třídy proti zájmům těžebního průmyslu a dalším oligarchickým zájmům; tento boj

[938] Tamtéž, str. 381–382.
[939] Bolton, Babel Inc., str. 79–95.

trval až do nástupu černé vlády.[940] Byla doba, kdy ne všichni marxisté byli oklamáni a neměli ponětí o realitě. Belfort Bax ze Sociálně demokratické federace, první marxistické organizace v Británii, během druhé búrské války prohlásil, že búrská legislativa, která měla zabránit vykořisťování černochů kapitalisty z ciziny, byla jednou z příčin války, a vyjádřil naději, že Búrové zvítězí a vytvoří „Sjednocenou afrikánskou búrskou republiku".[941]

[940] Tamtéž.
[941] Citováno podle S. F. Kissina, kapitola 4.

Kontrola populace

> Na závěr je také třeba poznamenat, že extrémnější nebo kontroverznější návrhy mají tendenci legitimizovat umírněnější pokroky tím, že posouvají hranice diskuse. — BERNARD BERELSON, Population Council

Typy a růst světové populace jsou již dlouho hlavním předmětem zájmu sociálních inženýrů. Levice a antiglobalističtí „konspirační teoretici“ libertariánského typu „amerických patriotů“ vidí v grantech, které Rockefeller a další poskytli eugenickému výzkumu, „fašistické spiknutí“.

S otázkou „sociální hygieny“, která byla před sto lety v módě, se objevila i široká popularita eugeniky, jejímž cílem bylo zlepšování lidské rasy nebo odstranění antisociálních rysů, jako je alkoholismus a dědičné nemoci. Britská eugenická společnost byla založena v roce 1907 sirem Francisem Galtonem, autorem vlivné knihy Hereditary Genius (1869).

Předpokládá se, že eugenika byla zájmem anglické vyšší třídy, která se snažila zabránit rozmnožování geneticky podřadného proletariátu, a tudíž se jednalo o ryze „pravicový“ – konzervativní – projev, který nejznáměji praktikovalo nacistické Německo. To však není pravda. Již jsme se zmínili o tom, že eugeniku prosazoval William Beveridge, považovaný za „otce poválečného sociálního státu“ v Británii. Na počátku 20. století Beveridge, liberální politik a ředitel London School of Economics, spolupracoval s vůdci Fabian Society Sidneyem

a Beatrice Webbovými a ovlivnil jejich představy o sociální reformě.[942]

Beveridge byl členem Eugenické společnosti, stejně jako slavní autoři Fabianovy společnosti H. G. Wells a George Bernard Shaw. Významný genetik J. B. S. Haldane, přední člen Britské komunistické strany[943], byl horlivým zastáncem eugeniky. Charles Merriam, děkan amerických společenských věd, se zmínil o eugenice, když napsal, že „kontrola v budoucnosti pravděpodobně dosáhne bodu, kdy bude možné vyšlechtit jakýkoli typ člověka, který bude žádoucí. Mohli bychom dokonce vyšlechtit podivné tvory jako tažná zvířata a pracovní sílu...“ Jaký typ bytosti by z toho vzešel, je „šance, kterou by vládnoucí skupina musela v takovém světě přijmout“.[944]

Ačkoli se předpokládá, že nacistické Německo bylo jedinečně posedlé eugenikou, bylo to právě sociálně demokratické Švédsko, které provádělo eugenickou politiku déle než jakýkoli jiný moderní stát. Švédský zákon o sterilizaci platil v letech 1934 až 1976, během nichž bylo násilně sterilizováno 62 000 osob (z toho 90 % žen).

> Teenageři ve věku pouhých 15 let byli sterilizováni, někteří bez souhlasu rodičů, kvůli tak triviálním nedostatkům, jako je krátkozrakost, nebo proto, že údajně

---

[942] José Harris, s. 98.

[943] Haldane, komunista od 30. let, vstoupil do strany v roce 1942 a v roce 1944 byl jmenován členem výkonného výboru. Od roku 1940 do roku 1950 však působil jako předseda redakční rady stranických novin Daily Worker a od roku 1937 pro tyto noviny psal sloupky. Ronald Clark, s. 132, 159, 166, 185.

[944] Charles Merriam, str. 145–157.

> postrádali soudnost nebo „neměli zřejmou představu o etice“. Na sirotky a děti ve speciálních školách a nápravných zařízeních byl vyvíjen tlak, aby podstoupily operaci jako podmínku propuštění. Těhotným ženám, které žádaly o potrat z důvodu poškození plodu, bylo řečeno, že musí souhlasit také se sterilizací. Lidé mohli dokonce požádat o sterilizaci problémových rodin ze sousedství.
>
> Stejně jako v Británii, kde někteří z nejnadšenějších zastánců eugeniky patřili k politické levici, liberálové a sociální demokraté švédský program podporovali a udržovali ho po celá desetiletí.[945]

Hlavním architektem švédských eugenických zákonů byl sociolog a ekonom Gunnar Myrdal, který byl krátce nato pozván Carnegie Corporation, aby provedl studii o rasových vztazích v USA, která se stala základem knihy American Dilemma. Myrdal prosazoval „spotřební socialismus“. Jeho návrhy na reformu zákonů o potratech umožňovaly potraty z „eugenických“ a „sociálně-zdravotních“ důvodů, obvykle doprovázené sterilizací.[946]

Institut pro lidskou genetiku byl založen Rockefellerovou nadací v Dánsku, další sociálně demokratické zemi, v roce 1938 a stal se součástí Kodaňské univerzity.[947] V roce 1929 byl v Dánsku za vlády Agrární strany, ale s podporou sociálních demokratů, přijat zákon o sterilizaci. Thit Jensen a další

---

[945] Stephen Bates, ‘Sweden Pays for Grim Past’, The Guardian, 6. března 1999.
[946] Allan C. Carlson, s. 175.
[947] Alberto Spektorowski, Liza Ireni-Saban, s. 75.

feministky tento zákon podporovaly, protože předpokládaly, že pomůže při kontrole porodnosti, a považovaly jej za způsob, jakýmkoli způsobem odebrat kontrolu mužům. Jonathan Leunbach, spoluzakladatel Ligy Magnuse Hirschfelda pro sexuální reformu a Strany sexuální reformy, která byla spojená s komunistickou stranou, podporoval eugeniku, protože ji také považoval za související s kontrolou porodnosti a feminismem.[948]

Opět se levice a oligarchie sbližují. Obě chtějí produktivní třídu robotů, což Alberto Spektorowski a Liza Ireni-Saban nazývají „welfare-productionism“ (sociální produkcionismus)[949], aby vysvětlili rané prosazování levice. Poukazují na to, že od roku 1900 do 30. let 20. století nebyla eugenika nutně spojena s pravicí. Eugenika se rozdělila, když se část levice začala soustředit na tento „welfare-productionism“, zatímco část pravice (v žádném případě ne všichni) se soustředila na rasovou biologii.

Sovětská eugenika

V Rusku se gynekolog Vasili Florinskii zabýval eugenikou již od roku 1866, kdy vydal svou publikaci Human Perfection and Degeneration. Teprve po vítězství bolševismu však byla v roce 1920 v Moskvě založena Ruská eugenická společnost. Pod vedením antropologa Michaila Volotského měla tato společnost propagovat „proletářskou eugeniku“, nazývanou také „biosociální eugenikou“, která byla v protikladu k „buržoazní eugenice“ Sira Francise Galtona. Tento koncept byl sovětskými

[948] Tamtéž, s. 73.
[949] Tamtéž, s. 6.

úřady brzy zaveden do manželského práva v podobě požadavků na zdravotní stav budoucích manželů. „Sociální hygiena“ a eugenika se tak propojily. Volotskoi byl jmenován členem „vědecko-konzultační skupiny pro biologické otázky“ Státního muzea sociální hygieny (které se v roce 1923 stalo Státním institutem sociální hygieny), založeného v roce 1919 Lidovým komisariátem pro ochranu zdraví.[950]

> Šéf agentury Nikolaj Semashko, bolševický lékař, byl aktivním zastáncem sociální hygieny. Sociální hygiena se skutečně stala základním principem celého systému ochrany zdraví vytvořeného bolševiky, protože se zaměřovala na roli sociálních faktorů ve zdraví a nemoci a upřednostňovala preventivní přístup k nemoci před léčebným. Její zastánci navíc definovali sociální hygienu jako „vědu budoucnosti, která studuje a formuje skutečnosti podporující biologické blaho lidstva“ a eugeniku považovali za „konečný cíl všech sanitárně-lékařských aktivit“.[951]

Za Stalina se to v roce 1930 zastavilo[952] a nejen eugenika, ale i Mendelova genetika byla oficiálně zavržena[953], k velkému zklamání prokomunistických genetiků na Západě. Profesor H. J. Muller, který prosazoval „socialistickou eugeniku“, napsal

---

[950] Nikolaj Krementsov, s. 260. Krementsov je profesorem na Institutu pro historii a filozofii vědy a techniky na Torontské univerzitě.
[951] Tamtéž, s. 261. Citace: T. Ia. Tkachev, Sotsial’naia gigiena (Voronež: Gubzdravotdel, 1924), s. 11, 153.
[952] Nikolaj Krementsov, tamtéž, str. 17–18.
[953] Mendelova genetika však nebyla, navzdory všeobecnému přesvědčení, zakázána a nadále se o ní diskutovalo. Viz: Nikolai Krementsov, tamtéž.

Stalinovi, že „pravá eugenika může být pouze produktem socialismu a bude, stejně jako pokroky ve fyzické technice, jedním z prostředků, které socialismus použije ke zlepšení života“, přičemž zopakoval svůj odpor k nacistické rasové eugenice.[954] Zatímco SSSR potlačoval genetiku jako „fašistickou“, Muller pokračoval v prosazování „socialistické eugeniky“ na Západě a v roce 1939 napsal o dědičnosti a prostředí „pod potenciální kontrolou člověka [která připouští] neomezený, ale vzájemně závislý pokrok“. Mullerovo memorandum bylo publikováno v časopise The Journal of Heredity a stalo se známým jako „manifest genetiků“, podepsaný 21 genetiky.[955] Touha po odmítnutí stalinismu umožnila v roce 1969 založení Ústavu lékařské genetiky v Moskvě.[956] „Socialistická eugenika“ se v SSSR začala znovu široce diskutovat od konce 60. let.[957]

Splynutí

Sociální hygiena byla skutečně chvályhodným hnutím a nebyla ve své podstatě ideologickým vlastnictvím žádné strany. Doktrína sociální hygieny, často doprovázená výzvami k eugenickým programům manželství a kontroly porodnosti – obvykle bez rasového základu –, dosáhla mnoho pro matky a děti ve státech s různou ideologií a stranickou vládou. Například na Novém Zélandu byla založena Plunket Society (Plunketova společnost) Dr. Truby Kingem, zastáncem eugeniky, která odvedla vynikající práci při sledování zdraví

[954] Muller citován Krementsovem, tamtéž, str. 339–340.
[955] Muller citovaný Krementsovem, tamtéž, s. 343.
[956] Krementsov, str. 351–352.
[957] Tamtéž, s. 357.

generací dětí prostřednictvím Plunketových klinik, nemocnic a domácích návštěv Plunketových zdravotních sester v každé komunitě. Původně se jmenovala Společnost pro podporu zdraví žen a dětí a byla založena v roce 1907, dlouho před bolševiky, nacisty a Radou pro populaci Johna D. Rockefellera. Plunketova „domácí hygiena“ a „mateřství“, které jsou dnes pro feministky, pedagogy a liberály anathema, byly oceněny tím, že Nový Zéland dosáhl nejnižší kojenecké úmrtnosti na světě.

Sociální hygiena se však stala také metodou kontroly populace a sociálního inženýrství podle utopických vizí o „zdokonalitelnosti člověka“. Nacionální socialisté si mysleli, že člověka zdokonalí prostřednictvím rasové eugeniky, bolševici a sociální demokraté prostřednictvím „proletářské eugeniky“ a oligarchové prostřednictvím programů kontroly populace, které jsou svým duchem, teorií i praxí analogické levici.

Ideál „dokonalosti člověka“ vychází z doktrín osvícenství a později z aplikace darwinismu na společnost v Británii. Právě zde došlo ke sblížení socialistů, jako byli Webbovi a Shaw, zastánců volného obchodu a darwinistických vědců, jako byl Julian Huxley, který se později stal prvním generálním ředitelem UNESCO. Doktríny, které se začaly rozvíjet v 18. století v Evropě, vyústily v jakobínskou revoluci, předchůdkyni britského whigovského liberalismu i marxismu. Tyto doktríny hlásaly „zdokonalitelnost člověka“ prostřednictvím zničení tradičních institucí. Doktrína zdokonalitelnosti vstoupila do sociálních věd prostřednictvím Boasovy kulturní antropologie a kritické teorie. Řád iluminátů z 18. století, krypto-zednářský předchůdce revolučních hnutí až do současnosti, byl známý

jako perfektibilisté. Socialismus Marxe a doktrína volného obchodu Adama Smithe vznikly v britské společnosti, která byla ovládána industrializací a představou, že se jedná o éru bezprecedentního „pokroku“. Marx byl Adamu Smithovi zavázán za základní prvek své doktríny: „pracovní teorii hodnoty“. Zeitgeist, který se nejprve objevil v Británii, byl ekonomický.

Dr. Carolyn Burdett[958] píše o způsobu, jakým se „sociální darwinismus“ stal vědeckým zdůvodněním ekonomiky volného obchodu:

> Mnoho viktoriánů v evolučním myšlení rozpoznávalo vizi světa, která se zdála odpovídat jejich vlastním společenským zkušenostem. Rozsah změn během 19. století a dopad industrializace, urbanizace a technologických inovací na životy lidí byly bezprecedentní. Myšlenka „boje o přežití“, která byla ústředním bodem Darwinovy teorie biologické evoluce, byla působivým způsobem, jak popsat britskou konkurenční kapitalistickou ekonomiku, v níž někteří lidé zbohatli a jiní se potýkali s nejhorší chudobou.
>
> Tradiční liberální myšlenky kladly důraz na nezávislost a autonomii jednotlivců a tvrdily, že stát by měl, kdykoli je to možné, zaujmout postoj „laissez-faire“ (neboli „nechat být“). I v ekonomické oblasti by trhy měly mít možnost volně fungovat, aby se díky konkurenci mohlo rozvíjet

[958] Carolyn Burdett je docentkou anglické literatury a viktoriánských studií na Birkbeck, University of London.

> vytváření bohatství. Evoluce tento názor zdánlivě potvrzovala: druhy mezi sebou soutěží a bojují a přežívají pouze některé – ty nejschopnější a nejlepší. Darwin byl ve skutečnosti přesvědčen, že spolupráce je také důležitá, zejména pro tvory, včetně lidí, kteří žijí ve skupinách. Jiní však byli přesvědčeni, že klíčem k rozvoji je konkurence.[959]

„Konzervativci, liberálové i socialisté přijali eugenické myšlenky za své. …“ Jak již bylo zmíněno výše, některé feministky v eugenice viděly prostředek k „emancipaci“ od tradičních očekávání spojených s mateřstvím. V 90. letech 19. století „nové ženy“, předchůdkyně feminismu, v eugenice viděly prostředek k podkopání tradic manželství a rození dětí. Zde vidíme další důležitý společný faktor mezi levicí a moderním kapitalismem: ekonomický boj je základem „pokroku“. Marx, stejně jako zastánci volného obchodu, viděl v Darwinově díle On the Origin of Species (O původu druhů) ospravedlnění své doktríny a napsal německému socialistovi [Židovi] Lasallovi: „Darwinovo dílo je velmi důležité a vyhovuje mému účelu, protože poskytuje přírodovědný základ pro historický třídní boj…“[960]

Nikolaj Krementsov položil otázku, proč se bolševici zajímali o eugeniku jako mechanismus „sociální hygieny“,

---

[959] Carolyn Burdett, ‘Post Darwin: Social Darwinism, Degeneration, Eugenics’, 15. května 2014, British Library; https://www.bl.uk/romantics-and-victorians/articles/post-darwin-social-darwinism-degeneration-eugenics.
[960] Marx Lasallovi, Marx and Engels Collected Works, 16. ledna 1851, sv. 41, str. 246–247.

když se to – na první pohled – zdá být v rozporu s jejich ideologií:

> Bolševické Rusko se jevilo jako nejméně pravděpodobné místo, kde by se projevovaly obavy z „národní degenerace“, rostoucí plodnosti „nižších tříd“ nebo „mezirasového míšení“, které byly předmětem zájmu druhého mezinárodního eugenického kongresu. Přesto byla rychlá institucionalizace, internacionalizace a aktivní propaganda eugeniky v bezprostředních porevolučních letech plně financována a nadšeně podporována různými činiteli a agenturami nové vlády země. Proč by se „proletářský stát“, který prohlašoval, že buduje beztřídní společnost, a hlasitě odsuzoval rasismus a nacionalismus, stal semeništěm eugenických debat, podporoval eugenický výzkum a instituce a přijímal politiky inspirované eugenikou?
>
> Odpověď na tuto otázku spočívá alespoň částečně ve spojení eugenické vize „samoregulace lidské evoluce“, jak byla vyjádřena v mottu druhého mezinárodního eugenického kongresu, a „revolučních snů“ bolševiků (jak je trefně charakterizoval americký historik Richard Stites) o vytvoření „nového světa“, „nové společnosti“ a „nového člověka“.[961]

[961] Krementsov, str. 269–270; citace Richarda Stitesa, Revolutionary Dreams: Utopian Vision and Experimental Life in the Russian Revolution (Oxford: Oxford University Press, 1989).

> Jak Koltsov[962] jasně vyjádřil ve svém projevu k výročí v roce 1921, hlavním cílem eugeniky bylo „vytvořit […] vyšší typ člověka, mocného krále přírody a stvořitele života“. Bolševici, slovy jednoho ze svých vůdců Lva Trockého, věřili, že s vítězstvím revoluce „lidstvo, zmrazený Homo sapiens, vstoupí do radikální rekonstrukce a stane se – pod vlastními prsty – předmětem nejsložitějších metod umělého výběru a psychofyzického tréninku. […] Člověk si stanoví cíl […] povznést se na novou úroveň – vytvořit vyšší sociobiologický typ, Nadčlověka, chcete-li“.[963] Rezonance mezi eugenickou vizí „vyššího typu člověka“ a bolševickými sny o „vyšším sociobiologickém typu“ hrála důležitou roli v přitažlivosti eugeniky pro její státní patrony, stejně jako pro četné stoupence, které nově vzniklá „biologická věda eugeniky“ přilákala v sovětském Rusku ve 20. letech 20. století.[964]

Zde můžeme rozeznat „sbližování“ mezi ranými bolševiky a dalšími levicovými silami, fabiány, sociálními demokraty a podobně, a oligarchy, kteří rovněž usilují o „samovolný směr lidské evoluce“, kteří se považují za „mocné krále přírody a tvůrce života“ a kteří chtějí „přetvořit“ lidstvo. Je to prastará pýcha člověka, který se snaží stát se Bohem, která předchází pádu. Po více než století se Andrew Carnegie a John D.

---

[962] Nikolaj Koltsov (1872–1940), zakladatel ruské genetiky.

[963] Krementsov, citující Lva Trockého, Literatura i revoliutsiia (M.: Krasnaia nov’, 1923), str. 195–197.

[964] Krementsov, s. 271; cituje T. I. Iudin, ‘Nasledstvennost’ dushevnykh boleznei’, REZh, 1922, sv. 1, č. 1, str. 28–39; and V. V. Bunak, ‘Evgenicheskie opytnye stantsii, ikh zadachi i plan ikh rabot’, tamtéž, str. 83–99.

Rockefeller, když zakládali své nadace, a později George Soros, Bill Gates a další snažili přetvořit svět podle svých představ: jako bohové, kteří podle své vůle přetvářejí člověka a Zemi prostřednictvím svých peněz.

Navíc Marx a Engels měli k proletariátu elitářský přístup. Rozlišovali mezi průmyslovými dělníky jako aristokracií revoluce a podřadnou třídou „odpadlíků“, pro kterou Marx vytvořil termín lumpenproletariát. Pro Marxe a Engelse byli tito lidé západním ekvivalentem indické kasty chandala. V Komunistickém manifestu Marx a Engels označují lumpenproletariát za „nebezpečnou třídu“, sociální spodinu, pasivně hnijící masu vyvrženou nejnižšími vrstvami staré společnosti. Dále uvádějí, že ačkoli „může být tu a tam vtažen do hnutí proletářskou revolucí, jeho životní podmínky ho připravují mnohem spíše na roli podplaceného nástroje reakcionářských intrik“.[965] V díle The Class Struggles in France 1848–1850 Marx napsal, že lumpenproletariát „ve všech velkých městech tvoří masu, která se výrazně liší od průmyslového proletariátu“; „je zdrojem zlodějů a zločinců všeho druhu, kteří žijí z drobků společnosti, lidí bez určitého povolání, tuláků, gens sans feu et sans aveu[966], lišících se podle stupně civilizace národa, ke kterému patří, ale nikdy se

[965] Marx, The Communist Manifesto, kapitola I: „Buržoazie a proletariát“.
[966] Muži bez domova a bez krbu.

nevzdávajících svého lazzaroni[967] charakteru“.[968] Engels napsal v díle The Peasant War in Germany:

> Lumpenproletariát, tato spodina zkažených prvků všech tříd, která si zřídila sídlo ve velkých městech, je nejhorším ze všech možných spojenců. Tato chátra je naprosto zkorumpovaná a naprosto bezostyšná. Pokud francouzští dělníci při každé revoluci psali na domy: Mort aux voleurs! (Smrt zlodějům!) a některé dokonce zastřelili, nečinili tak z nadšení pro majetek, ale proto, že správně považovali za nutné především udržet tuto bandu na distanc. Každý vůdce dělníků, který tyto darebáky využívá jako stráže nebo se na ně spoléhá jako na oporu, se tímto činem sám prokazuje jako zrádce hnutí.[969]

Rockefellerova rada pro populaci

John D. Rockefeller založil Rockefellerovu nadaci v roce 1913. Již v roce 1914 se ve výroční zprávě této nadace objevila zmínka o grantu pro Dr. Charlese Davenporta na jeho eugenickou práci: „5. května 1914 – Dr. Charlesovi B. Davenportovi, Cold Spring Harbor, Long Island, New York, za účelem zajištění terénních pracovníků v oblasti eugeniky, přičemž instituce nebo stát hradí náklady na údržbu a výdaje terénních pracovníků. 1350 dolarů“.[970] Před Rockefellerem

---

[967] Lazzaroni: pohrdavá přezdívka pro proletáře, kteří ztratili společenské postavení. Slovo pochází z Neapolského království a označuje ty, kteří byli opakovaně využíváni v boji proti liberálnímu a demokratickému hnutí.
[968] Marx, (1850), „Část I: Porážka v červnu 1848“.
[969] F. Engels, The Peasant War in Germany, „Předmluva k druhému vydání“ (1870).
[970] Výroční zpráva Rockefellerovy nadace za roky 1913–1914, s. 203.

financovala Carnegie Institution v roce 1902 Davenporta částkou 45 000 dolarů, aby založil svou „Biologickou experimentální stanici pro studium evoluce“ v Cold Spring Harbor.[971] V roce 1915 obdržela Eugenická kancelář od Rockefellera 4 050 dolarů[972], což se zdá být poslední platbou Rockefellera Davenportovi. Na základě tohoto financování a financování poskytnutého institucím v Německu se argumentuje ve prospěch spolupráce mezi americkou oligarchií a nacismem. Americko-židovský akademik Edwin Black píše:

> Amerika nejenže poskytla vědecký plán, ale také financovala německé eugenické instituce. Do roku 1926 Rockefeller daroval stovkám německých vědců přibližně 410 000 dolarů, což je v přepočtu na dnešní peníze téměř 4 miliony dolarů. V květnu 1926 Rockefeller věnoval 250 000 dolarů Německému psychiatrickému institutu Kaiser Wilhelm Institute, který se později stal Kaiser Wilhelm Institute for Psychiatry.[973]

Taková tvrzení jsou spojena s přetrvávajícím falešným argumentem, že nacismus a fašismus jsou „poslední záchranou kapitalismu“. Jak jsme viděli, eugeniku původně přijala spíše levice než pravice, která pro ni nemá žádné hluboké ideologické předlohy. Koncept oslovil levici, protože věřila v dokonalost člověka. Pravice takové iluze neměla. Pravice tradičně nevidí člověka na vzestupné cestě darwinovského evolučního

---

[971] Carnegie Institution of Washington. Washington: Carnegie Institution of Washington; 1902. Ročenka č. 1.
[972] Výroční zpráva Rockefellerovy nadace (1915), s. 360.
[973] Edwin Black, ‘The Horrifying American Roots of Nazi Eugenics’.

„pokroku“. Byly to marxismus a liberalismus, které Darwina s radostí přijaly. Místo, kde se hitlerismus vydal touto cestou, ohraničuje místo, kde importy Darwina, Galtona a Malthuse předstihly německý idealismus Fichteho, Hegela a Goetha, což je velká historická ironie.

Pokud jde o Německo, před nástupem nacistů k moci zahrnoval institut Magnuse Hirschfelda „eugenické oddělení pro matku a dítě“ a poskytoval eugenické poradenství v oblasti manželství.[974] V roce 1913, šest let před vznikem nacistické strany, Hirschfeld spoluzaložil Lékařskou společnost pro sexuální vědu a eugeniku.[975]

V roce 1952 se John D. Rockefeller III. ujal výzvy svého dědečka a začal propagovat význam kontroly porodnosti. Pod záštitou Národní akademie věd svolal konferenci vědců ve Williamsburgu ve Virginii, aby se zabývali problémy porodnosti.

Dr. Phyllis Piotrow, poradkyně USAID, jedné z hlavních agentur prosazujících americký globalismus, sepsala obsáhlou historii kontroly porodnosti. Je třeba mít na paměti, že to, co ona považuje za „pomalou“ reakci USA, bylo, jak sama dokumentuje, způsobeno především odporem katolické církve. Piotrow ukazuje Rockefellerovu nadaci a další zájmy stojící za kontrolou porodnosti:

---

[974] ‘Institute for Sexual Science, Eugenics, Marriage, and Sex Counselling’, https://www.magnus hirschfeld.de/institute-for-sexual-science-1919-1933/personnel/eugenicists-marriage-and-sex-counsellor/.
[975] Kirsten Leng, s. 193.

> Nejžádanější a nejuznávanější financování odborných a vědeckých aktivit v oblasti populace pocházelo od nadací. … Prvními velkými nadacemi, které poskytovaly granty v oblasti populace, byly Rockefellerova nadace a Carnegieho nadace.[976]

„V listopadu 1952 byla založena Rada pro populaci s Rockefellerem jako předsedou představenstva“ a předním americkým eugenikem „Frederickem Osbornem jako výkonným viceprezidentem“.[977] Piotrow, který zmínil Margaret Sangerovou, zakladatelku hnutí „plánovaného rodičovství“[978], jejíž přístup byl pro mnohé stále příliš radikální, uvádí, že „Rada pro populaci poskytla dosud chybějící respektovanou základnu, z níž bylo možné ovlivňovat profesní a akademické normy a financovat konkrétnější, na problémy orientovaný přístup k populaci“.[979] S cílem „vyhnout se kontroverzím a nevyvolávat je“ byla Rada „pro nadaci přijatelnější než aktivní zastánci kontroly porodnosti [Sangerové]“. „První dvě dotace Fordovy nadace ve výši přes 500 000 dolarů byly určeny Radě

---

[976] Phyllis T. Piotrow, s. 8. Piotrowová byla poradkyní vlády a agentur OSN, bývalou výkonnou ředitelkou organizace Population Action International (PAI), předsedkyní výboru pro populaci a plánované rodičovství Americké asociace veřejného zdraví a členkou správní rady Centra pro rozvoj a populační aktivity. PAI prosazuje potraty a antikoncepci v rámci feminismu a „občanské společnosti“. V představenstvu je William H. Draper III, popisovaný jako „jeden z prvních rizikových kapitalistů na západním pobřeží“. (Představenstvo PAI, https://pai.org/who-we-are/our-board/).

[977] Phyllis T. Piotrow, tamtéž, s. 13.

[978] Sangerová založila Mezinárodní federaci plánovaného rodičovství ve stejném roce, kdy byla založena Rada pro populaci, tedy v roce 1952.

[979] Phyllis T. Piotrow, s. 14.

pro populaci, která v 50. letech obdržela téměř 80 procent všech dotací Fordovy nadace v oblasti populace“.[980]

V letech 1955, 1956 a 1957 „Rada pro populaci sponzorovala sérii setkání, kterých se účastnili představitelé organizace Planned Parenthood i vědci z oblasti fyzikálních a sociálních věd, s cílem vypracovat a definovat obecné zásady pro podporu antikoncepce v zahraničí“.[981] Byly stanoveny pokyny, které měly sloužit jako doporučení pro vládu USA a další vlády, jak tyto projekty financovat a jak oslovit „masy“[982], vzhledem k tomu, že tento aspekt universalistické a liberální doktríny je urážkou tradic a víry po celém světě.

Hugh Moore a mezinárodní kapitalismus

„Důležitým přírůstkem do řad aktivistů“ byl Hugh Moore. Piotrow označuje Moorea za „podnikavého a úspěšného zakladatele společnosti Dixie Cup Company“. V roce 1944 založil fond Hugh Moore Fund na podporu toho, co Piotrow nazývá „světovým mírem“, přičemž za „největší hrozbu“ považoval přelidnění.[983] Piotrow však nezmínil, že Moore byl mnohem víc než jen podnikatel v oblasti papírových kelímků s filantropickými sklony. Moore byl aktivním zastáncem internacionalismu a rozšiřování globální hegemonie Spojených států. V biografii Dixie Cup se uvádí, že Moore byl:

> Předseda výkonného výboru Asociace Společnosti národů (USA), 1940–1943; poradce ministerstva zahraničí na

[980] Tamtéž, s. 15.
[981] Tamtéž, s. 14.
[982] Tamtéž, s. 14.
[983] Tamtéž, s. 18.

konferenci OSN, 1945; zakládající člen Výboru na obranu Ameriky pomocí spojencům, 1940; pokladník Výboru pro Marshallův plán, 1948; prezident Američanů sjednocených pro světovou organizaci, 1944; předseda finančního výboru Nadace Woodrowa Wilsona, 1951–1952; předseda fundraisingové části vzdělávacího programu OSN, 1955; a člen Výboru Atlantické unie, 1949–1960; Americká asociace pro OSN, 1945–1954; Výbor USA pro NATO, 1961–1972.[984]

Navzdory obavám některých oligarchů zapojit se veřejně do činnosti Margaret Sangerové se Moore v roce 1951 stal ředitelem Americké federace plánovaného rodičovství (Planned Parenthood Federation of America) a v roce 1964 viceprezidentem Mezinárodní federace plánovaného rodičovství (International Planned Parenthood Federation).[985] Moore patřil k nejvyšším představitelům globalistické elity. S Rockefellerovými spolupracoval od roku 1909, kdy Percy Rockefeller a několik dalších investorů vložilo 200 000 dolarů do Mooreovy společnosti Individual Drinking Cup Co.[986] Jeho Fond pro světový mír měl sídlo v kanceláři J. P. Morgan Chase National Bank v New Yorku a jeho výkonným ředitelem byl Stewart Ogilvy, úředník Světové federace. V roce 1981 Ogilvy prosazoval povinné omezení porodnosti „hloupých“ lidí:

---

[984] Hugh Moore Dixie Cup Collection, ‘Biographical Sketch: Hugh Moore’, https://sites.lafayette.edu/dixiecollection/sample-page/.
[985] Tamtéž.
[986] Frank Whelan, ‘Dixie Days Lafayette College Exhibit Reflects History of First Paper Cup Company’, The Morning Call (Pennsylvania) 18. dubna 1994; https://www.mcall.com/news/mc-xpm-1994-04-18-2981742-story.html.

> Míra růstu naznačuje, že pouhá neoficiální podpora a čistě dobrovolné dodržování předpisů zdaleka nestačí... dobrovolnost zaručuje velké rodiny pro neznalé, hloupé a bezohledné, zatímco postupně snižuje podíl lidí, kteří z důvodu svědomí omezují velikost svých rodin.[987]

Piotrow a další chvalozpěvci také opomíjejí zmínit, že Moore byl zastáncem eugenické sterilizace a od konce 40. let začal financovat nadaci Human Betterment Foundation, založenou v roce 1928, která se zabývala především shromažďováním údajů o povinné sterilizaci. Motivace nadace byla vysvětlena takto:

> Nadace Human Betterment Foundation zdůrazňovala toto ekonomické řešení již od svého založení. Recenze knihy Sterilization for Human Betterment, první publikace nadace vydané v roce 1929, chválily neškodný a inteligentní záznam spojující „ekonomický a eugenický problém".[988] Při hodnocení globální ekonomické krize způsobené slabomyslnou populací kniha nadace tvrdila, že zavedené veřejné instituce po celém světě utrácejí ročně celkem více než 5 000 000 000 dolarů na péči o nezpůsobilou populaci společnosti.[989]

Sterilizační zákony byly v USA nadále uplatňovány ještě dlouho po roce 1945, a to na základě ekonomických úvah,

---

[987] Stewart M. Ogilvy, s. 70; citováno v U.S. Congressional Subcommittee on Appropriations, s. 832. zakladatelem organizace Friends of the Earth. V době své smrti v roce 1985 byl Ogilvy ředitelem American Movement for World Government.

[988] C. Severin Buschmann, Recenze: 'Sterilization for Human Betterment, by E. S. Gosney and Paul Popenoe', Indiana Law Journal (1930), sv. 5, č. 4.

[989] Gosney a Popenoe, Sterilization for Human Betterment, viii.

přičemž jejich terčem byly zejména svobodné matky, zatímco v Německu svobodné matky těží z pokročilých sociálních služeb. Jedním z kritérií byla správná rasa, druhým správná ekonomická situace:

> Zákony přijaté v letech 1950 až 1967 s cílem řešit problém nelegitimity pomáhají vysvětlit, co bylo na nacistické reprodukční politice považováno za nepřijatelné. Z různých důvodů se eugenické zákony dlouho zaměřovaly na svobodné matky pobírající sociální dávky. Někteří zákonodárci a teoretici zdůrazňovali „zbytečné“ náklady na vyplácení dávek svobodným matkám a jejich dětem.[990]

Vzhledem k hanbě, kterou eugenika utrpěla v důsledku nacistické éry, Hugh Moore doporučil, aby Human Betterment Foundation změnila taktiku a propagovala „dobrovolnou sterilizaci“.

> Důraz organizace Human Betterment na volbu vyplynul z dlouhé korespondence mezi jejími vedoucími představiteli a Hughem Moorem, zakladatelem společnosti Dixie Cup Company. Moore, který byl dlouholetým dárcem této organizace, věřil, že Human Betterment nemůže zlepšit kvalitu populace pouze financováním soukromé sterilizace sociálně nevhodných osob.[991] V roce 1961 Moore napsal

---

[990] Mary Ziegler, ‘Reinventing Eugenics: Reproductive Choice and Law Reform after World War II’, Cardozo Journal of Law and Gender, sv. 14, č. 319, zima 2008; s. 326; citující: ‘Baltimore Welfare Denounced’, The Washington Post, 11. prosince 1947.

[991] Dopis Ruth Proskauer Smithové Hughu Mooreovi (4. dubna 1956) v The Hugh Moore Papers, MC 313, Box 15, složka 6, Seeley Mudd Manuscript Library, Princeton University.

> [Židovce] Ruth Proskauer Smithové, výkonné ředitelce organizace Human Betterment, a navrhl související změnu kurzu.[992] Moore doporučil, aby se méně peněz vynakládalo na samotné sterilizace, aby se více prostředků mohlo použít na rehabilitaci image sterilizace.[993] Moore tvrdil, že pokud by se tak stalo, bylo by snazší přesvědčit lidi, aby podstoupili sterilizaci, a přesvědčit státní a federální úřady, aby dobrovolnou sterilizaci podporovaly.[994] Doufalo se, že sterilizace nebude spojována s nacismem, ale s lidskými právy a osobním rozhodnutím.[995]

Zde máme základ toho, jak jsou potraty a kontrola populace prodávány jako „reprodukční práva“ ve jménu „feminismu“. Na Mooreovo podněcování asociace rozšířila svůj název na Human Betterment Foundation for Voluntary Sterilization (Nadace pro dobrovolnou sterilizaci za účelem zlepšení lidstva). Stejné poselství však zůstalo: „Přeplněná města, znečištěný vzduch a voda, nespočet nechtěných a trpících dětí, raketově rostoucí daně na sociální péči! Polovina dětí, které se dnes v některých městech rodí, pochází z chudých rodin závislých na sociálních dávkách. Je třeba dodávat něco víc?“[996] Piotrow zmiňuje, že Moore a další představitelé obchodního světa, kteří se zabývali otázkou kontroly populace, se „více zajímali o ekonomiku než o biologii“.[997] „Vzhledem k tomu, že

---

[992] Tamtéž.
[993] Dopis Hugha Moora Ruth Proskauer Smithové (13. prosince 1961), tamtéž.
[994] Tamtéž.
[995] Mary Ziegler, str. 340–341.
[996] Human Betterment Foundation, dopis s žádostí o finanční podporu (listopad 1966).
[997] Piotrow, s. 18.

hospodářský rozvoj zaostával a stále přesvědčivější statistiky naznačovaly, že důvodem tohoto zaostávání je růst populace, několik těchto mezinárodně smýšlejících podnikatelů a bankéřů začalo otevřeně hovořit.“[998] Zde máme tvrdou realitu skrytou za humanitární fasádou.

Piotrow uvádí, že Moore „odštěpil“ půl tuctu důležitých organizací nebo aktivit, které nakonec sehrály roli při vytváření vládní politiky. V každém případě se chopil nějakého tématu nebo příležitosti, než se staly respektovanými, a poté je financoval, podporoval a propagoval, až dosáhly legitimního statusu. Poté, co jeho okázalé metody začaly ztrapňovat jeho vlastní organizační chráněnce, přešel k něčemu jinému. Právě Mooreův vliv v 50. letech vedl k financování Mezinárodní federace plánovaného rodičovství ze strany podnikatelské sféry. Později zaměřil svou pozornost na otázky životního prostředí.[999]

Draperův výbor 1959

William H. Draper III, „jeden z prvních venture kapitalistů na západním pobřeží“[1000], hrál ústřední roli v politice kontroly populace. Kromě mnoha funkcí ředitele byl členem správních rad Atlantic Council[1001], Draper Richards Foundation[1002],

---

[998] Tamtéž, s. 19.
[999] Tamtéž, s. 18.
[1000] Population Action International, ‘Board of Directors, William H. Draper III’; https://pai.org/who-we-are/our-board/.
[1001] Globalistický think tank zaměřený na „vedoucí úlohu a angažovanost USA ve světě“. Atlantic Council, ‘Shaping the Global Future Together’; https://www.atlanticcouncil.org/about/.
[1002] Založena v roce 2001, nyní pod názvem Draper Richards Kaplan Foundation, když se k ní připojil Robert S. Kaplan, bývalý místopředseda společnosti

Hoover Institution, Institute of International Studies na Stanford University, World Affairs Council of Northern California a United Nations Association-USA. Je členem jednoho z původních globalistických think tanků, Council on Foreign Relations, a President's Council on International Activities na Yale University. Draper tedy patří k nejvyšším vrstvám globalistické elity.

Draper byl náměstkem ministra obrany a během okupační správy v Německu působil jako ekonomický poradce generála Luciuse Claye a jako zvláštní zástupce USA v Evropě, kde řídil Evropský program obnovy. Hugh Moore a prezident Eisenhower ho vyzvali, aby prošetřil problémy související s populačním vývojem, a v roce 1959 založil Draperův výbor. Výbor byl kritizován za to, že v něm bylo příliš mnoho lidí z armády. To však zakrývá oligarchické vazby. Členem výboru byl John J. McCloy, který byl nazýván „předsedou amerického establishmentu".[1003]

Po návštěvě Japonska, Tchaj-wanu a Koreje dospěl Draper k závěru, že příčinou ekonomických problémů byl náhlý nárůst počtu obyvatel. V roce 1959 při další návštěvě Japonska byl ohromen poklesem japonské populace (která se po válce náhle rozrostla o 6 000 000 lidí, kteří se vrátili ze zahraničí), za což

Goldman Sachs. Draper Richards Kaplan Foundation, 'History'; https://www.drkfoundation.org/about/history/.

[1003] Viz: Kai Bird (1992). McCloy během války působil ve výboru pro založení OSS, předchůdce CIA, byl prezidentem Světové banky, vysokým komisařem USA pro Německo a správcem Rockefellerovy nadace. Během svého působení v Draperově výboru byl předsedou představenstva Rockefellerovy Chase Manhattan Bank, správcem Fordovy nadace a předsedou Rady pro zahraniční vztahy.

podle něj vděčila legalizaci potratů. „Příklad Japonska ovlivnil Drapera stejně jako Rockefellera a další.“[1004] Tato kontrola populace byla zavedena v roce 1948 zákonem o eugenické ochraně, který mimo jiné umožňoval „umělé přerušení těhotenství“ z důvodu „ekonomické tísně“. Díky silné podpoře ze strany státu vzrostl počet legálních potratů v roce 1955 na 1 170 000 a až do roku 1962 se držel nad hranicí 1 000 000. Ministerstvo zdravotnictví a sociálních věcí navíc odhaduje, že počet nehlášených potratů dosahuje ročně 500 000 až 1 000 000.[1005] Jak víme, Japonsko a ostatní země prvního světa čelí závažné krizi související se stárnutím obyvatelstva.

Ve svém vystoupení před senátním výborem pro zahraniční vztahy dne 18. května 1959 Draper prohlásil, že „obávám se, že populační problém je největší překážkou celého našeho programu hospodářské pomoci a pokroku ve světě“.[1006] Ať už je to tak či onak, podstatné je, že celý trend směrem k regulaci porodnosti byl prosazován prostřednictvím feminismu, „reprodukčních práv žen“ a normalizace moderního Molocha pohlcujícího potracené plody, přičemž za tím vším se skrývá cynický zájem o ekonomický růst bez ohledu na zvyky, víru a morálku, které tím vše uráží. Draperův výbor doporučil kontrolu populace vázanou na ekonomickou pomoc a rozvojové programy jako otázku „vzájemné bezpečnosti“ OSN.[1007]

[1004] Piotrow, s. 38.
[1005] ‘Japan’s Birthrate — The Trend Turns’, The New York Times, 25. října 1964.
[1006] Piotrow, s. 39.
[1007] Draperův výbor, Zpráva prezidentského výboru, Pracovní skupina IV, 8. května 1959, sv. 1, str. 94–97; citováno Piotrowovou, str. 40–41.

V květnu 1960 na Národní konferenci o populační krizi, kterou spolupořádala dallaská pobočka globalistické Rady pro světové záležitosti a časopis Newsweek, John D. Rockefeller III zopakoval, že populační problémy „jsou tak velké, tak důležité, tak rozvětvené a tak naléhavé, že pouze vláda, podporovaná a inspirovaná soukromou iniciativou, je může řešit v potřebném rozsahu. Je na občanech, aby přesvědčili své politické představitele o nutnosti imaginativních a odvážných opatření – opatření, která mohou někdy znamenat politický a ekonomický odpor“.[1008] Jak Piotrowová naznačuje v celé své knize, názory katolíků rozhodně nebyly považovány za legitimní součást tohoto občanstva. Co měl John D. Rockefeller na mysli pod pojmem „politická a ekonomická opozice“? Mohlo se jednat pouze o aktivismus katolíků, kteří ztráceli podporu vlády.

Hugh Moore začal organizovat kampaň World Population Emergency Campaign, předchůdkyni organizace Population Action International, s cílem získat finanční prostředky pro Mezinárodní federaci plánovaného rodičovství, aby se stala „mocnou silou“. Kampaň vedli Lammot du Pont Copeland, viceprezident společnosti DuPont[1009], a Draper.[1010]

Piotrow uvádí, že v zákulisí („stejně tak bez publicity“) americké ministerstvo zahraničí, Draper, Population Reference Bureau, Ford Foundation, [Žid] Fred Jaffe z Planned Parenthood a John D. Rockefeller III, který mezi nimi

---

[1008] Piotrow, s. 39.
[1009] Výrobce chemikálií, elektroniky, léčiv, plastů.
[1010] Piotrow, s. 49.

zprostředkovával kontakt, „rychle rostli“.[1011] Robert A. Barnett byl přidělen k ministerstvu zahraničí jako vedoucí „malé tajné skupiny“[1012] pro kontrolu populace. Dostal pokyn „nic nezaznamenávat písemně“. V květnu 1962 Barnett promluvil na „neoficiálním“ zasedání Rady pro zahraniční vztahy a uvedl, že „politický pokrok bude pomalý, tichý a nedramatický“.[1013] V listopadu ministr zahraničí Dean Rusk na návrh Drapera hovořil s představiteli „asi třiceti velkých nadací, organizovaných Johnem D. Rockefellerem III., o tom, jak by vláda a nadace mohly spolupracovat v oblasti kontroly porodnosti“.[1014]

Sangerová a plánované rodičovství

Organizaci Planned Parenthood založila zdravotní sestra Margaret Sangerová jako součást extrémně levicové frakce, která po desetiletí zůstávala na okraji společnosti. V 50. letech 20. století se Planned Parenthood, zejména díky Hughu Mooreovi, stala mezinárodní federací s velkým financováním od nadací, jejichž představitelé se účastnili setkání na vysoké úrovni. Nyní je součástí hlavního proudu.

Sangerová nebyla „komunistka“, byla anarchistka. Její názory na kontrolu porodnosti byly ovlivněny Emmou Goldmanovou, přední anarchistkou v USA, která předcházela Sangerovou jako zastánkyně kontroly porodnosti ve spojení s feminismem. Sangerová přispívala do anarchistických periodik, včetně Goldmanové Mother Earth a The Blast,

---

[1011] Tamtéž, s. 61.
[1012] Tamtéž, s. 60.
[1013] Tamtéž, s. 61.
[1014] Tamtéž, s. 62.

vydávaného [Židem] Alexandrem Berkmanem, dalším předním anarchistou v USA. V roce 1914 Sangerová vydala vlastní časopis The Woman Rebel s podtitulem „Žádní bohové, žádní páni“.

V prvním čísle časopisu The Woman Rebel vysvětlila:

Proč Woman Rebel?

Protože věřím, že hluboko v ženské povaze dřímá duch vzpoury. Protože věřím, že žena je zotročena světovým strojem, sexuálními konvencemi, mateřstvím a současnou nutností výchovy dětí, otroctvím mzdy, morálkou střední třídy, zvyky, zákony a pověrami. Protože věřím, že proti těmto věcem, které ženu zotročují, je třeba bojovat otevřeně, nebojácně a vědomě.[1015]

Stejně jako moderní feministky a kritičtí teoretici tvrdila, že mateřství a rození dětí jsou součástí kapitalistického vykořisťování, které nazývala „otroctvím prostřednictvím mateřství“ a „domovem“.[1016] Emma Goldman psala proti manželství a cíli „méně dětí, ale kvalitnějších“[1017], což naznačuje eugenické zaměření, které prosazovala také Sangerová, k rozpakům dnešních levicových aktivistů. Benita Locke napsala článek, ve kterém se postavila proti návrhům na „státní mateřskou penzi“ nebo týdenní rodinný přídavek jako proti „kapitalistické pasti“.[1018] Locke namítala, že rodinné

[1015] Margaret Sanger, The Woman Rebel, sv. 1, č. 1, březen 1914, s. 8.
[1016] Tamtéž, s. 1.
[1017] Emma Goldman, ‘Marriage and Love’, tamtéž, s. 3.
[1018] Benita Locke, ‘Mother’s Pensions: The Latest Capitalist Trap’, tamtéž, str. 4–5.

přídavky by omezily zaměstnanost žen mimo domov. Zřejmě je lepší, aby se ženy staly továrními dělnicemi, než aby byly „uvězněny“ se svými dětmi; paradox, který zůstává základem feminismu a vysvětluje, proč je tak štědře financován a podporován svými údajnými kapitalistickými nepřáteli. Emile Chaplier apeloval na „pracující dívky“, že „budete chtít být matkou, pouze pokud si budete jisty, že nebudete matkou hloupých, pomalu chápajících dětí...“[1019]

Člověk by se mohl ptát, jak Sangerová zdůvodňovala své názory na kapitalismus a mateřství, když byla od samého počátku financována a oslavována největšími oligarchy světa. Když byla 13. listopadu 1921 zatčena po policejním zásahu proti veřejnému shromáždění v Town Hall Theatre na Manhattanu a byla vyslýchána ohledně svých kontaktů s anarchisty, jako byli [Židé] Emma Goldmanová a Alexander Berkman, odpověděla, že zná také pány Andrewa Carnegieho a Johna D. Rockefellera ml.[1020] V roce 1924 zaslala Sangerová žádost o finanční prostředky pro svou organizaci Birth Control League (Liga pro kontrolu porodnosti) Rockefellerově nadaci a John D. Rockefeller Jr. schválil „anonymní dar“.[1021] Vzhledem k jejímu prohlášení policii, že Rockefellera znala nejméně od roku 1921, byl její vztah s oligarchií navázán již brzy.

[1019] Emile Chaplelier, ‘To Working Girls’, The Woman Rebel, sv. 1, č. 2, duben 1914, s. 12.
[1020] Vicki Cox, s. 73.
[1021] Dopis Raymonda Fosdicka, správce nadace, Johnu D. Rockefellerovi ml., 13. června 1924, Rockefeller Archive Center, Rockefeller Family Boards, RG III 2 K, Box 1, složka 1.

Rovnost vykořisťování

V červencovém čísle časopisu The Woman Rebel z roku 1914 Sangerová oznámila založení Americké ligy pro kontrolu porodnosti (American Birth Control League)[1022], která se v roce 1942 přejmenovala na Planned Parenthood. Pouze prostřednictvím „úplné kontroly reprodukčních funkcí“ mohly ženy dosáhnout rovnosti s muži. Stejnou melodii o „reprodukčních právech žen“ dodnes hrají George Soros, Bill Gates a stejné nadace, které před sedmdesáti lety začaly podporovat Sangerovou. V rubrice otázek a odpovědí v časopise The Woman Rebel byla položena otázka „proč by lidé měli mít pouze malé rodiny?“ a odpověď zněla „aby se zabránilo přeplnění trhu práce a udržení nízkých mezd v důsledku konkurence“.[1023] Proč ale globalistická elita podporuje integraci žen do pracovního procesu – ve jménu „inkluzivní ekonomiky“ – pokud ne proto, aby rozšířila výrobní proces? Eugenický důraz na výchovu „zdravých a silných dětí“ je také v rozporu s odporem Sangerové k „chovu“ pro kapitalistickou výrobu. Již v roce 1914 Sangerová varovala před přelidněním a nedostatkem potravin.[1024] Když o dvacet let později prošly Spojené státy a další země Velkou hospodářskou krizí, masové hladomory nebyly důsledkem „přelidnění“ způsobeného „velkými rodinami“. Bylo to selhání finančního systému, kdy se opakovaně vyskytoval jev „chudoby uprostřed

---

[1022] Sanger, ‘The Birth Control League’, The Woman Rebel, sv. 1, č. 5, červenec 1914, s. 39.
[1023] Sanger, ‘A Little Lesson’, ibid., sv. 1, č. 7, září–říjen 1914, s. 53.
[1024] Tamtéž.

hojnosti“, což je faktor, o kterém levice obecně zůstává v nevědomosti.

Marx a Malthus

Jako anarchistka Sangerová ostře vystupovala proti ortodoxnímu marxismu, který kritizovala za odmítání Malthusových teorií o přelidnění. Ve své knize The Pivot of Civilization napsala:

> Marxistický socialismus, který se snaží řešit složitý problém lidského utrpení prostřednictvím ekonomické a proletářské revoluce, projevil novou vitalitu. Každý odstín socialistického myšlení a filozofie uznává svůj dluh vůči vizi Karla Marxe a jeho koncepci třídního boje. Přesto vztah marxistického socialismu k filozofii kontroly porodnosti, zejména v myslích většiny socialistů, zůstává nejasný a zmatený. Dokud nebude tato zmatenost odstraněna a dokud si neuvědomíme, že kontrola porodnosti není pouze nezávislá na marxistickém dogmatu, ale dokonce mu odporuje, není možné dosáhnout důkladného pochopení kontroly porodnosti, jejích cílů a účelů. V posledních letech přijalo mnoho socialistů doktrínu kontroly porodnosti a velkoryse nám slíbilo, že „za socialismu“ bude dobrovolné mateřství přijato a popularizováno jako součást obecného vzdělávacího systému. Logičtější odpovědí by bylo, že socialismus

> nebude nikdy možný, dokud nebude vyřešen problém odpovědného rodičovství.[1025]

Sangerová se ukazuje jako redukcionistka, která z antikoncepce dělá jednorozměrnou ideologii. Název její knihy dogmaticky prohlašuje, že antikoncepce je „svorníkem civilizace“, ačkoli toto tvrzení je v rozporu s tisíciletými historickými zkušenostmi, které naznačují, že antikoncepce je příznakem civilizace v konečné fázi úpadku. Oswald Spengler ve své srovnávací studii civilizací tvrdil:

> Poslední člověk ve světovém městě už nechce žít, možná se drží života jako jednotlivec, ale jako typ, jako souhrn, ne... To, co v pravém rolníkovi vyvolává hluboký a neúprosný strach, představa, že rodina a jméno mohou zaniknout, nyní ztratilo svůj význam... a osud být posledním z rodu už není vnímán jako zkáza...[1026]

Sangerová byla představitelkou „posledního muže [a ženy] světového města“, kdy se život stává spíše otázkou než nutností.

Sangerová se prohlásila za zastánkyni malthusianismu:

> Mnoho socialistů dnes stále neví o vnitřním rozporu mezi myšlenkou kontroly porodnosti a Marxovou filozofií. Raní marxisté, včetně samotného Karla Marxe, vyjadřovali nejostřejší odpor vůči Malthusovým a neo-Malthusovým teoriím. Pozoruhodným rysem rané marxistické propagandy byla téměř úplná jednomyslnost, s jakou byly

---

[1025] Sanger, The Pivot of Civilization (New York: Brentano, 1922), kapitola VII: „Je revoluce lékem?“.
[1026] Oswald Spengler, The Decline of the West, sv. II, str. 103–104.

důsledky Malthusovy doktríny vysmívány, odsuzovány a odmítány. Jakákoli obhajoba takzvaného „zákona populace“ stačila k tomu, aby byl člověk v očích ortodoxních marxistů označen za „nástroj kapitalistické třídy“ ...[1027]

Sangerová odsuzuje Marxe za to, že Malthuse degradoval na pouhou poznámku pod čarou v prvním svazku Kapitálu, kde uvádí, že Malthusova „Principles of Population byla anglickou oligarchií s jásotem citována jako velký ničitel všech toužebných snah o lidský rozvoj“.

Antikoncepce je „svorník“

Romanopisec a historik H. G. Wells, fabiánský socialista a eugenik, v „úvodu“ ke knize The Pivot of Civilization píše: „Paní Margaret Sangerová předkládá argumenty pro nový řád proti starému...“ Sangerovou znepokojovalo, že lumpenproletariát (používáme-li Marxův termín) měl příliš mnoho dětí, které byly pro společnost zátěží: „Významný americký odpůrce antikoncepce před několika lety hovořil o „rasové“ hodnotě této vysoké kojenecké úmrtnosti mezi „nezpůsobilými“. Zapomněl však, že míra přežití dětí narozených těmto přepracovaným a unaveným matkám může být přesto dostatečně vysoká, s pomocí filantropických a charitativních organizací, aby tvořily větší část populace zítřka.[1028] Sociální darwinismus, náboženství anglických whigovských obchodníků a pastorů 19. století (jak poznamenal Marx), nebyl dostatečně účinný, aby vyřadil populaci

[1027] Sanger, The Pivot of Civilization.
[1028] Tamtéž, kapitola II: „Nucené mateřství“.

sociálních outsiderů, a to, co nebylo žádoucí, byly charitativní snahy o zmírnění podmínek ani rodinné přídavky. Antikoncepce je všelékem. Sangerová píše o rozmnožování „slabomyslných“ a cituje eugenika Charlese Davenporta:

> Existuje pouze jeden praktický a proveditelný program pro řešení velkého problému slabomyslnosti. Ten spočívá, jak se shodují nejvyšší autority, v prevenci narození těch, kteří by mohli přenést slabomyslnost na své potomky. Slabomyslnost, jak ukazují výzkumy a statistiky ze všech zemí, je vždy spojena s abnormálně vysokou porodností. Moderní civilizační podmínky, jak nám neustále připomínají, poskytují nejvhodnější podmínky pro rozmnožování mentálně postižených, debilů a imbecilů. „Chráníme členy slabé linie,“ říká Davenport, „až do období reprodukce, a pak je vypustíme do společnosti a povzbuzujeme je, aby zanechali početné potomstvo ‚slabomyslných‘, které je zase chráněno před úmrtností a pečlivě vychováváno až do reprodukčního období, aby bylo opět vypuštěno do reprodukce, a tak pokračuje hloupá práce zachování a rozmnožování našich sociálně nevhodných linií“.[1029]

Sangerová však v eugenice viděla nebezpečí, protože povzbuzovala mentálně a fyzicky nejinteligentnější jedince k tomu, aby měli více dětí. To je také zatěžující a je to v rozporu s univerzálností antikoncepce. Cílem antikoncepce není zdravější populace, ale menší populace, protože konečným

[1029] Tamtéž, kapitola IV: „Plodnost slabomyslných“.

cílem zůstává osvobození všech žen od dětí, domácnosti a manželství.

> Eugenika se mi jeví jako cenná ve svých kritických a diagnostických aspektech, v tom, že zdůrazňuje nebezpečí nezodpovědné a nekontrolované plodnosti „nezpůsobilých“ a slabomyslných, kteří způsobují postupnou nerovnováhu v lidské společnosti a snižují porodnost mezi „způsobilými“. Ale ve svém takzvaném „konstruktivním“ aspektu, ve snaze obnovit dominanci zdravého rodu nad nezdravým, tím, že naléhají na zvýšení porodnosti mezi způsobilými, eugenici [sic] ve skutečnosti nenabízejí nic dalekozrakého než „soutěž kolébek“ mezi způsobilými a nezpůsobilými. Ve skutečnosti navrhují, aby všichni inteligentní a respektovaní rodiče vzali v této závažné otázce plození dětí za vzor ty nejnezodpovědnější členy společnosti.[1030]

Sangerové utopie je taková, ve které lidstvo převzalo kontrolu nad přírodou. Kontrola porodnosti je „klíčovým“ prostředkem, pomocí kterého lze využít prvotní sexuální pud. Věda je metodou pro přetvoření lidstva a společnosti: „Lidstvo pokročilo díky uchopení a kontrole sil přírody“. Opět se vracíme k tématu, které je společné kritickým teoretikům a dalším sociálním dekonstruktivistům: cesta k utopii vyžaduje odstranění tradic, morálky, víry a zvyků. Sublimace, kterou doporučovali Jung, Freud i Nietzsche, stejně jako velké

[1030] Tamtéž.

náboženské víry, má být zavržena jako překážka seberealizace jednotlivce prostřednictvím neomezené svobody:

> Omezování a potlačování individuálního projevu, potlačování individuální svobody „pro dobro společnosti“ se praktikuje od nepaměti; a jeho neúspěch je až příliš zřejmý. Mezi dobrem jednotlivce a dobrem společnosti neexistuje žádný rozpor. V okamžiku, kdy civilizace bude dostatečně moudrá, aby odstranila omezení a zákazy, které nyní brání uvolnění vnitřních energií, většina větších zel společnosti zanikne z vyčerpání a podvýživy. Odstraňte morální tabu, která dnes svazují lidské tělo a ducha, osvoboďte jednotlivce z otroctví tradic, zbavte muže a ženy pout strachu a především vyslyšte jejich neustálé volání po poznání, které by jim umožnilo seberealizaci a spásu, a tím nejlépe posloužíte zájmům společnosti jako celku. Svobodná, racionální a samostatná osobnost by pak nahradila otroky, kteří si sami vytvořili své otroctví a jsou oběťmi vnějších omezení i hračkami nekontrolovaných sil svých vlastních instinktů.[1031]

Intersekcionalita s novou levicí

Na konci 60. let se tyto otázky začaly spojovat do intersekcionality. Součástí tohoto mixu byl i feminismus. Piotrow uvádí, že zatímco americká vláda podporovala kontrolu porodnosti z ekonomických důvodů, touto otázkou se zabývaly různé skupiny, včetně „ekologů, biologů, feministek a studentů, kteří požadovali nulový růst populace, více

[1031] Tamtéž, kapitola X: „Věda jako spojenec“.

antikoncepčních prostředků a potraty... Zpočátku měly tyto ideologie malý vliv na vládní programy v oblasti porodnosti, ale postupně poskytly silnou podporu stávajícím programům a zvýšily naléhavost zavedení nových programů“.[1032]

Moore přesvědčil „jednu ze svých protežovaných organizací, Asociaci pro dobrovolnou sterilizaci (AVS)[1033], aby v říjnu 1969 spolupracovala s Národní konferencí o ochraně přírody na akci, která byla označována jako první společné setkání skupin zabývajících se ochranou přírody a kontrolou porodnosti. Na tomto zasedání se AVS stala první z populačních skupin, která přijala usnesení podporující dvoučlenné rodiny“.[1034] Kontrola populace, stejně jako mnoho jiných otázek, musela být prezentována přijatelným způsobem, který se vyhnul jakémukoli stigmatu nátlaku nebo manipulace. Feminismus opět sehrál roli establishmentu a opakoval to, co Sangerová prosazovala před více než padesáti lety:

> Snadnější přístup k lepším metodám antikoncepce, včetně zrušení zastaralých omezení, představoval logickou a zdánlivě přijatelnou alternativu k nátlaku. Tato taktika se shodovala s rozvíjejícími se strategiemi jiného hnutí. Aktivistky za osvobození žen také požadovaly větší svobodu a ukončení všech opatření, která ženy nutila do postavení druhé třídy. V oblasti reprodukce zahrnovalo právo ženy na volbu nejen pilulky a nitroděložního tělíska, ale také potraty – legální, bezpečné a levné. „Právo na

[1032] Piotrow, s. 187.
[1033] To vedlo k rozkolu mezi zastánci eugeniky.
[1034] Piotrow, s. 189.

> manželské soukromí“ vyhlášené v rozhodnutí Nejvyššího soudu z roku 1965 o antikoncepci bylo militantním feministickým hnutím a sympatizujícími lékaři přeloženo jako právo žen ovládat své vlastní tělo, právo vyhnout se „nucenému těhotenství“ legálním, lékařsky chráněným potratem.[1035]

logany jako „povinné těhotenství“ se používaly již od vydání Sangerové knihy Woman Rebel. Program byl stejný a byl přijat napříč širokou frontou. „V otázce potratů se shodli environmentalisté, mladá generace, militantní ženy, plánovači rodiny a většina lékařů a demografů. Aby se splnil požadavek Margaret Sangerové, aby ženy měly kontrolu nad svým tělem, aby se snížil tlak rychlého růstu populace, aby se vyvrátily argumenty pro nátlak tím, že se zajistí, že se na svět nedostanou nechtěné děti, aby se zvýšila bezpečnostní rezerva jiných antikoncepčních prostředků tím, že se poskytne záloha pro případ, že selžou“[1036] …, potrat se stal všelékem.

Piotrow je nadšená z postupného ústupu katolické církve, když státy začaly liberalizovat své zákony o potratech.[1037] Když se katolíci z řad laiků zorganizovali a dosáhli toho, že newyorská sněmovna a senát zrušily „liberální zákon o potratech“ v New Yorku, guvernér Nelson Rockefeller využil svého práva veta.[1038]

[1035] Tamtéž, s. 191.
[1036] Tamtéž, s. 191.
[1037] Tamtéž, s. 192.
[1038] Tamtéž.

Ačkoli prezident Nixon podporoval katolické snahy v New Yorku, v roce 1969 jmenoval Johna D. Rockefellera III. do čela Komise pro populaci, v níž byli zastoupeni Population Council, Planned Parenthood, Ford Foundation, několik bankéřů, sociálních vědců a další. Mezi doporučeními bylo, aby se newyorský zákon o potratech stal vzorem pro zbytek USA a aby potraty byly financovány z veřejných prostředků. „Komise také naléhavě žádala, aby byly antikoncepční služby a sexuální výchova plně dostupné nezletilým a aby byly odstraněny právní překážky bránící poskytování těchto služeb na úrovni jednotlivých států.“[1039] Nixon kritizoval zprávu komise, ale lze se ptát, co očekával od jmenování Johna D. Rockefellera III. předsedou:

> … Považuji potrat za nepřijatelnou formu regulace porodnosti. Podle mého názoru by neomezená politika potratů znehodnocovala lidský život. Chci také jasně říci, že nepodporuji neomezené poskytování služeb v oblasti plánovaného rodičovství nezletilým osobám. Taková opatření by nijak nepřispěla k zachování a posílení úzkých rodinných vztahů. … Věřím v právo manželských párů rozhodovat o těchto věcech sami.[1040]

Memo Fredericka Jaffeho

Jaffe byl prvním prezidentem (1968–1978) Centra pro rozvoj programů plánovaného rodičovství (přejmenovaného na

[1039] Tamtéž, s. 197.
[1040] Richard M. Nixon, The New York Times, 6. května 1972, s. 1. Citováno Piotrowovou, s. 197.

Guttmacher[1041] Institute), které vzniklo jako pobočka Federace plánovaného rodičovství Ameriky. V roce 1969 zaslal [Židu] Bernardu Berelsonovi, prezidentovi Rady pro populaci, memorandum, v němž nastínil různá opatření pro kontrolu populace. Guttmacher Institute namítl, že „někteří aktivisté proti potratům se pokusili falešně spojit pana Jaffeho s donucovacími opatřeními pro kontrolu populace tím, že vytrhli z kontextu části memoranda, které napsal v roce 1969. Memorandum pana Jaffeho však pouze shrnulo různá opatření pro kontrolu populace, která v té době navrhli jiní; on sám donucovací opatření neschvaloval ani jinak neomlouval...“

Memo však mělo název „Aktivity související se studiem populační politiky pro Spojené státy“. Jaffe začíná svůj průvodní dopis tím, že uvádí, že memo je odpovědí na Berelsonův dopis ze dne 24. ledna, „v němž žádá o nápady na nezbytné a užitečné aktivity související s tvorbou populační politiky“.[1042]

Jaffe začíná svou zprávu narážkou na to, že debata o kontrole porodnosti se dosud vážně nezabývala „veřejnými politikami“ v různých oblastech, které ovlivňují „preference v oblasti plodnosti“, „ani předvídatelnými politickými důsledky významného úsilí o přijetí a prosazení antinatalistické politiky USA v oblasti porodnosti“. Jaffe uvádí, že kontrola porodnosti

---

[1041] Alan F. Guttmacher, porodník a gynekolog, byl prezidentem PPFA až do své smrti v roce 1974.

[1042] Jaffe Berelsonovi, ‘Activities Relevant to the Study of Population Policy for the United States, Center for Family Planning Program Development’, 11. března 1969; úvodní dopis, s. 1 (2).

nebyla dostatečně diskutována jako „pouze jeden“ prvek „širšího pole sociálního plánování“.[1043]

Donucovací opatření jsou problémem z hlediska veřejných vztahů. Je zřejmé, že dobrovolná opatření jsou vhodnější. Jaffe hovoří o „skutečně antikoncepční společnosti“, v níž „je antikoncepce účinně distribuována všem“, což by významně přispělo k dosažení „snesitelné míry růstu“. „Pokud by se tato hypotéza v zásadě potvrdila, vyvrátila by nutnost explicitní populační politiky USA, která přesahuje rámec dobrovolných norem“.[1044]

Jaffe doporučil provést studie, které by zjistily, zda sociální dávky a rodinné přídavky skutečně ovlivňují porodnost.[1045] Jaffe k těmto otázkám nezaujal žádné předem dané stanovisko, ale předpokládá se, že pokud by se prokázalo, že státní podpora podporuje porodnost, musela by být tato podpora přepracována nebo zrušena. Jaffe poznamenal, že počet žen na trhu práce se zvýšil během období plné zaměstnanosti, „které je dosaženo vyšší inflací“. „Vztah mezi zaměstnaností žen a nižší porodností se jeví jako dobře prokázaný“. Jaffe doporučil provést studii o tom, „jak velkou inflaci lze nebo je třeba riskovat, aby se dosáhlo nižší porodnosti“.[1046] Zde si možná začneme uvědomovat dalekosáhlé důsledky regulace porodnosti.

[1043] Jaffe, tamtéž, s. 2.
[1044] Tamtéž, s. 4.
[1045] Tamtéž, s. 4.
[1046] Tamtéž, s. 6. ‘Fiscal and Monetary Policy’.

Vliv vzdělání na ženy z hlediska plodnosti vyžadoval studium otázek porodu, manželství nebo zaměstnání.[1047] Je zásadní, aby takové „vzdělávání“ nebylo vnímáno jako „indoktrinace“.[1048] Bylo třeba prozkoumat, zda pomoc pracujícím matkám s péčí o děti podporuje nebo naopak snižuje porodnost. Bylo třeba zvážit, zda podpora vlastnictví malých domů podporuje porodnost, a to s ohledem na alternativní politiky. Zvláště důležité bylo vyvrátit předpoklad, že pro ekonomický růst je nutný populační růst. Bylo třeba vytvořit ekonomické modely, které by zajistily snížení porodnosti.[1049]

Závěrečná tabulka Jaffeho byla nejkontroverznější, zastánci kontroly populace tvrdili, že „aktivisté proti volbě“ Jaffeho nesprávně interpretovali jako zastánce nátlaku. Celý dokument však ukazuje, že Jaffe zastával následující stanovisko:

1) Kontrola populace jako součást sociálního plánování.

2) Toto sociální plánování by mělo dalekosáhlé důsledky na všechny aspekty společnosti, včetně ekonomiky, vzdělávání, sociálního zabezpečení, zaměstnanosti, vlastnictví nemovitostí a implicitně také na náboženství a rodinnou etiku.

3) Kontrola populace by byla „svorníkem“ (Sanger) při utváření těchto politik, pokud jde o to, zda člověk dostane

[1047] Tamtéž, s. 6. ‘Education Policy (b)’.
[1048] Tamtéž, s. 7.
[1049] Tamtéž, str. 6–7.

přídavky na děti, možnosti vlastnictví nemovitostí, typy vzdělávání atd.

Předstírat, že nic z toho není „nátlak“, je jen slovíčkaření a mlžení. Poté, co Jaffe nastínil doporučení pro studie zaměřené na revoluci ve společnosti, poskytl tabulku s názvem „Navrhovaná opatření ke snížení plodnosti podle univerzality nebo selektivity dopadu v USA“. Sloupce zahrnovaly „univerzální“ a „selektivní“; dopad nezbytných opatření; mechanismy „sociální kontroly“ a předpokládané výsledky na plodnost. Jaffe nazval tabulku „navrhovaná opatření“. Sociální plánovači však od čtenáře vyžadují, aby v názvu četl něco jiného, a ujišťují ho, že ne, nejedná se o opatření navrhovaná Jaffem a spol. Podle Abby Johnsonové, bývalé ředitelky potratové kliniky Planned Parenthood v Bryan v Texasu, „když jsem pracovala v Planned Parenthood, bylo něco, o čem jsme nesměli mluvit. Pokud jsme o tom nemluvili, pak o tom nemluvil nikdo jiný. Říkalo se tomu Jaffeho memorandum. V roce 1969 vláda požádala Planned Parenthood, aby předložila nějaké nápady, jak pomoci s přelidněním. A oni to udělali.“[1050]

Bernard Berelson z Population Council napsal v době vydání Jaffeho memoranda článek, který odrážel Jaffeho návrhy. Berelson rovněž poukázal na problémy spojené s implementací řady drakonických opatření, ale uvedl, že „nejsou možná nepřekonatelné“ a je třeba je „rozvinout do

[1050] Abby Johnson, ‘Secretive Planned Parenthood Memo: How to Stop Overpopulation by Discouraging Birth’, Lifesite, 28. listopadu 2011, https://www.lifesitenews.com/opinion/secretive-planned-parenthood-memo-how-to-stop-overpopulation-by-discouragin.

proveditelného plánu“.[1051] Mezi ně patří „masové používání „prostředků k regulaci plodnosti“ vládou za účelem regulace porodnosti na přijatelné úrovni, přidávání těchto prostředků do vodních zdrojů nebo základních potravin“; licence k porodu dětí; „dočasná sterilizace všech dívek pomocí antikoncepčních prostředků s časovým omezením účinku“; „povinná sterilizace všech mužů“ s třemi nebo více dětmi; finanční pobídky pro „páry používající antikoncepci“; zrušení rodinných dávek a daň z narození; „podpora nebo požadavek účasti žen na trhu práce“ s cílem poskytnout ženám role a zájmy alternativní nebo doplňkové k manželství; „selektivní restrukturalizace rodiny“; „podpora dlouhodobých sociálních trendů“, včetně industrializace, „[která] může ‚rozbít tradice‘ a vést k sociálnímu nepokoji [sic]“; „kontrola populace“ vázaná na potravinovou pomoc USA; reorganizace národních a mezinárodních agentur oprávněných přijmout veškerá nezbytná opatření k „vytvoření rozumné velikosti populace“.[1052]

Berelson nastínil opatření, která měla být více než jen teoretickými příklady. Zmínil potřebu výzkumu v oblasti vývoje „dočasných sterilizačních prostředků“ a „prostředků pro

---

[1051] Bernard Berelson, „Beyond Family Planning“ (Za hranicemi plánovaného rodičovství), Studies in Family Planning (Studie o plánovaném rodičovství), Population Council, č. 38, únor 1969, s. 6. V té době předsedal Population Council John D. Rockefeller III. a v jeho představenstvu zasedali [Žid] Eugene Black, bývalý šéf Světové banky, viceprezident Rockefeller Chase National Bank, organizátor Asijské rozvojové banky; Carlyle Haskins, Carnegie Institution; [Žid] Lewis L. Strauss, bývalý partner v Kuhn Loeb & Co., finanční poradce rodiny Rockefellerů; Rawleigh Warner Jr., Mobil Oil, a další. Je třeba poznamenat, že Berelson byl „behaviorální vědec“, který se zaměřoval na formování veřejného mínění, a byl ředitelem divize behaviorálních věd Found Foundation.
[1052] Tamtéž, str. 2–3.

kontrolu plodnosti“, které by mohly být „podávány dobrovolně a individuálně, ale také nedobrovolně a kolektivně“ prostřednictvím vodovodního systému.[1053] Zavedení takových opatření je sice obtížné, ale je to „otázka načasování“; „několika malých kroků s občasným velkým krokem“.[1054] Mezi otázky, které by bylo třeba vyřešit, patří způsob, jakým lze násilně sterilizovat rolníky s více než třemi dětmi, a co dělat s dětmi, které se narodí nad rámec kvóty. Tyto otázky jsou „obtížné, ale možná ne nepřekonatelné“. „Nátlak by mohl mít svůj účinek“ v případě těch, kteří nacházejí způsoby, jak „obejít systém“.[1055]

Zajímavé je, že Berelson jasně uvádí, že se jedná o dialektickou metodu: „Na závěr je také třeba poznamenat, že extrémnější nebo kontroverznější návrhy mají tendenci legitimizovat umírněnější pokroky tím, že posouvají hranice diskuse“.[1056] To je důvod, proč jsou údajní „nepřátelé kapitalismu“ tak štědře financováni největšími kapitalisty: řádící studenti, teatrální feministky, vzbouření černoši a další umožňují establishmentu prosazovat své agendy pod záminkou provádění „umírněného“ kurzu.

Zda by se kontroloři populace skutečně uchýlili k takovým opatřením, lze odhadnout podle postoje [Žida] Guttmachera, prezidenta Federace plánovaného rodičovství, který v souvislosti s bezpečností používání nitroděložních tělísek na

[1053] Tamtéž, s. 3.
[1054] Tamtéž, s. 5.
[1055] Tamtéž, s. 9.
[1056] Tamtéž, s. 12.

konferenci Rady pro populaci v roce 1962 prohlásil, že ověřování zdravotního stavu by bylo příliš časově náročné vzhledem k cíli „uplatnit tuto metodu na velké populace“. J. Robert Wilson, předseda oddělení porodnictví a gynekologie na Temple University, s tím souhlasil a na konferenci prohlásil, že „musíme přestat fungovat jako lékaři, kteří přemýšlejí o jedné pacientce se zánětem pánevních orgánů nebo o jedné pacientce, u které by se mohla objevit ta či ona komplikace v důsledku použití nitroděložního tělíska“, i když výskyt infekce „může být poměrně vysoký“. Dodal, že pacientka může být postradatelná, zejména pokud je výsledkem použití nitroděložního tělíska „sterilizace, ale ne smrt“. Mary Calderone, lékařská ředitelka organizace Planned Parenthood, byla „nadšená“, že lékaři jako Wilson uvažují v termínech „masové distribuce“ antikoncepce.[1057]

Dobrý klub: Buffett, Rockefeller, Gates a další

Kontrola populace zůstává jedním z hlavních bodů globalistické agendy, pod eufemistickými pojmy jako „reprodukční práva žen“ a „otázky zdraví žen“. Doufejme, že je již jasné, že cílem je „osvobodit“ ženy od dětí a domácnosti, aby se mohly integrovat do globální „inkluzivní ekonomiky“, a zároveň umožnit globalistům určovat rozsah a povahu populace.

Další síť byla vytvořena globalistickou oligarchií dne 5. května 2009 a neformálně se nazývá Good Club. Opět se zaměřuje na světovou populaci. Setkání svolali společně

[1057] Citováno Matthew Jamesem Connellym, str. 202–203.

Warren Buffett, David Rockefeller a Bill Gates.[1058] Konalo se v prezidentské rezidenci Rockefellerovy univerzity. Mezi účastníky byli: Eli Broad, George Soros, Ted Turner, Michael Bloomberg [Židé krom Teda Turnera] a další. Jednalo se údajně o tajné setkání a ačkoli nebyla formálně založena žádná organizace, cílem bylo dosáhnout konsensu prostřednictvím diskuse. Londýnský deník The Times o tom napsal:

> Podle Gatesova vzoru se shodli, že přelidnění je prioritou, [a že] to může představovat výzvu pro některé politiky z třetího světa, kteří věří, že antikoncepce a vzdělávání žen oslabují tradiční hodnoty.[1059]

Je zřejmé, že Rockefeller se v otázce kontroly populace nemusel „inspirovat“ Billem Gatesem. The Wall Street Journal pokračoval:

> Takový postoj by nebyl překvapivý. Pánové Gates, Buffett a Turner se již řadu let tiše obávají malthusiánských populačních problémů. Pan Gates v únoru nastínil plán, jak se pokusit omezit světovou populaci na 8,3 miliardy lidí, namísto předpokládaných 9,3 miliardy, u nichž se očekává, že populace dosáhne svého maxima.[1060]

Robert Frank komentoval:

[1058] Maria Di Mento a Ian Wilhelm, ‘America’s Top Philanthropists Hold Private Meeting to Discuss Global Problems’, The Chronicle of Philanthropy, 20. května 2009.
[1059] Robert Frank, ‘Billionaires Try to Shrink World’s Population, Report Says’, The Wall Street Journal, 26. května 2009.
[1060] Robert Frank, tamtéž.

> Některé pravicově orientované blogy však začaly miliardáře napadat, že tvoří jakousi tajnou sterilizační společnost nebo obrovský bankomat na financování potratů. To podpořilo tradiční obavy, že bohatí lidé využívají své bohatství k přetvoření lidstva podle svých představ. Někteří dokonce vyvolávají strašáka eugeniky.[1061]

Něco jako The Wall Street Journal nemohlo „podporovat“ takové „tradiční obavy pravice“, ani když uvádělo příklad. Frank také zdůrazňuje, že „Good Club“ není ve skutečnosti „klub“, ale údajně jednorázové setkání. To je v rozporu s prohlášeními organizátorky akce, Patricie Q. Stonesiferové, bývalé výkonné ředitelky Nadace Billa a Melindy Gatesových, která se nicméně také snažila setkání bagatelizovat: „Byla to opravdu skvělá diskuse a dohodli jsme se, že v dialogu budeme pokračovat i v budoucnu, ale z setkání nevzešly žádné konkrétní body k jednání.“[1062] Něco tak vlivného jako každoroční setkání Bilderberg je také „pokračujícím dialogem“. Setkání nebylo „tajné“, pouze „soukromé“.

Jak dokládá tato kapitola, zejména na základě nezpochybnitelného svědectví paní Piotrow, „bohatí“ se skutečně snažili „přetvořit lidstvo“ pomocí sterilizace, potratů a eugeniky. Hlavní obavou je, jak již bylo naznačeno výše, že „politici třetího světa“ věří, že „tradiční hodnoty budou oslabeny“. Zatímco globalisté a jejich levicoví spojenci namítají, že se jedná o otázku zdraví a práv žen, tato

---

[1061] Tamtéž.
[1062] Maria Di Mento a Ian Wilhelm.

problematika ve skutečnosti zasahuje do samého jádra náboženství, zvyků a tradičních společenských základů, protože se snaží vnutit univerzální doktrínu vycházející z období de Sadeho (známého také jako „osvícenství“) pozdní západní civilizace. Opět se jedná o pokus vnutit univerzální doktrínu, která vyžaduje globální konformitu. Jak jsme viděli, není to jen třetí svět, který je podvracen. Tato otázka zasahuje jádro katolicismu v Evropě a pravoslaví v Rusku. Jak napsala Piotrow, katolíci v USA vedli zadní voj proti zastáncům kontroly porodnosti a prohráli. Když může být nenarozené dítě všeobecně považováno za něco podobného exkrementům, jak prohlásil de Sade a jak eufemističtěji tvrdí zastánci potratů, pak může být lidstvo přetvářeno podle libosti.

Úloha Organizace spojených národů

Opozice proti tomu, co Piotrow nazývá „malthusiánským myšlením“ OSN v oblasti kontroly populace, přišla ze strany katolických států a sovětského bloku. Postřehy Piotrowové připomínají názory Sangerové na Karla Marxe a Malthuse. Tvrdí, že Sověti považovali „kontrolu populace za kapitalistickou strategii, která odkládá skutečná řešení – reorganizaci společnosti a přerozdělení bohatství“.[1063] Sovětský postoj byl v zásadě správný a konzervativní, a právě tento konzervativní postoj k této a mnoha dalším otázkám vedl k „studené válce“ mezi Sovětským blokem a USA. Katolické a sovětské státy odmítly Deklaraci světových vůdců z prosince 1967, kterou rozeslal John D. Rockefeller III. a v níž se prohlašovalo, že „základním lidským právem“ je určovat „počet a rozestupy“ dětí. Deklarace uváděla: „Věříme, že populační problém musí být uznán jako hlavní prvek dlouhodobého národního plánování, mají-li vlády dosáhnout svých ekonomických cílů...“[1064] Jak se však tento předstíraný závazek k „lidským právům“ slučuje s kontrolou populace, která je součástí „ekonomického plánování“? Opět jsou odkazy na „lidská práva“ a „reprodukční práva žen“ pouhou frází, která skrývá agendu sociálního inženýrství.

Sociální inženýři museli obejít katolický a sovětský blok v OSN. Na popud Drapera se 14. června 1967 konalo setkání,

---

[1063] Piotrow, s. 201.

[1064] United Nations Office of Public Information, ‘Statement by Secretary-General U Thant on Population Problems’, tisková zpráva SG/SM/620 Rev. 1, 9. prosince 1966, s. 3.

kterému předsedal náměstek generálního tajemníka OSN Phillippe de Seynes. Zúčastnili se ho Draper, John D. Rockefeller III, Richard Gardner[1065] a vysocí představitelé Mezinárodní federace plánovaného rodičovství a Rady pro populaci. Cílem bylo vytvořit program OSN pro mezinárodní kontrolu populace. Generální tajemník U Thant okamžitě reagoval na doporučení zřídit Fond OSN pro populaci.[1066] Tak vznikl Fond OSN pro populační aktivity (UNFPA). V roce 1972 poskytoval UNFPA granty soukromým organizacím, jako je Mezinárodní federace plánovaného rodičovství, a využíval je k pomoci při realizaci projektů.[1067]

Jak rychle může klesat počet obyvatel dané země, bylo již dříve demonstrováno na výše uvedeném příkladu Japonska. Porodnost klesla z 34,3 na 1 000 obyvatel v roce 1947 na 17,2 v roce 1957. Piotrow uvádí: „Tento pokles byl v demografické historii bezprecedentní. Hlavní metodou používanou k tomuto účelu bylo umělé přerušení těhotenství, které bylo demografickými, zdravotnickými, vládními, občanskými a náboženskými vůdci odsuzováno jako nejméně žádoucí metoda kontroly porodnosti. Teprve později, po roce 1952, byla k omezení počtu potratů specificky podporována antikoncepce.“ Japonsko sloužilo jako propagandistický nástroj k ukázání, jak lze dosáhnout ekonomického úspěchu při poklesu počtu

---

[1065] Richard Gardner, náměstek ministra zahraničí USA pro záležitosti mezinárodních organizací, byl podle Piotrowové členem „malých tajných skupin“ zabývajících se otázkami kontroly populace v americkém ministerstvu zahraničí (s. 60).
[1066] Piotrow, s. 204.
[1067] Tamtéž, s. 213.

obyvatel.[1068] Když v roce 1922 Margaret Sangerová navštívila Japonsko na pozvání časopisu Kaizo, aby poskytla poradenství v oblasti kontroly porodnosti, byla nazývána „Sangai-san“, což znamená „ničitele produkce“. V roce 1965 však byla vyznamenána Řádem drahocenné koruny Japonska.

Západní státy, které se vydaly stejnou cestou jako Japonsko, nyní také čelí demografické krizi v podobě stárnoucí populace. Odpovědí globalistů je kompenzovat pokles populace tím, co Organizace spojených národů nazývá „nahrazující migrací“ z třetího světa.

Globální migrační pakt Organizace spojených národů

Jedním z nejvýznamnějších nástrojů pro prosazení této „nahrazující migrace“ je Globální pakt OSN o bezpečné, řádné a legální migraci (The United Nations Global Compact for Safe, Orderly and Regular Migration), který byl podepsán 19. prosince 2018 164 členy Valného shromáždění OSN. Dvacet devět členských států OSN tento pakt nepodepsalo, mezi nimi USA, Maďarsko, Rakousko, Itálie, Polsko, Slovensko, Chile, Izrael a Austrálie. Zastánci dohody tvrdí, že neohrožuje národní suverenitu, že učiní migraci řádnějším a humánnějším procesem a eliminuje pašování lidí. Například lord Bates, britský státní ministr pro mezinárodní rozvoj, uvádí: „Dohoda chrání právo každého státu určovat vlastní imigrační politiku, a to i v oblastech, jako je azyl, hraniční kontroly a navracení nelegálních migrantů.“[1069]

[1068] Tamtéž, str. 33–34.

[1069] ‘What’s the U.N. Global Compact on Migration?’, Reality Check Team, BBC News, https://www.bbc.com/news/world-46607015.

Povaha deklarací a úmluv OSN

Ačkoli je tato deklarace pro signatářské státy označována jako „nezávazná“ a údajně nenarušuje vnitrostátní právní předpisy, nesčetné deklarace OSN se staly „mezinárodním právem“ a právě na „mezinárodní právo“ se odvolává Migrační pakt. Například zákony o lidských právech a rasových vztazích, které jsou uplatňovány po celém světě, jsou typem „mezinárodního práva“, na které se migrační pakt odvolává a které vychází z Deklarace lidských práv OSN z roku 1948. Členové OSN jsou signatáři mnoha „paktů“ OSN a jako takoví jsou „povinni“ pravidelně podávat OSN zprávy o tom, jak jsou tyto „pakty“ prováděny. V rámci „univerzálních periodických přezkumů“ sem patří Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Mezinárodní úmluva o odstranění všech forem rasové diskriminace, Úmluva o právním postavení uprchlíků, Deklarace OSN o právech domorodých národů atd. Pokud jde o pojetí „lidských práv“ OSN, novozélandská vláda například vysvětluje: „V rámci tohoto mechanismu je situace v oblasti lidských práv ve všech členských státech OSN přezkoumávána každých 5 let“.[1070]

Že migrační pakt vychází z jiných „dohod“ OSN, které se staly „mezinárodním právem“, se sankcemi OSN proti státům považovaným za porušovatele, je uvedeno v „preambuli“ paktu.[1071] Stejně jako u jiných deklarací a úmluv OSN, i v

---

[1070] Univerzální periodické hodnocení 2019, Ministerstvo zahraničních věcí a obchodu Nového Zélandu, https://www.mfat.govt.nz/en/peace-rights-and-security/human-rights/universal-periodic-review-2019/.

[1071] Global Compact for Migration, ‘Preamble’ (2), 11. července 2018; https://refugeesmigrants.un.org/sites/default/files/180711_final_draft_0.pdf.

případě migračního paktu je velká část věnována monitorování dodržování dohody signatářskými státy. Tomuto tématu jsou věnovány oddíly nazvané „následná opatření“ a „provádění“. Mezinárodní organizace pro migraci je v tomto ohledu policejní agenturou OSN.

V argumentaci pro zpřísnění drakonických opatření proti státům, které jsou považovány za porušující „mezinárodní právo“, zejména pokud jde o definici „lidských práv“ podle OSN, akademická studie poukazuje na to, že ačkoli OSN tvrdí, že nezasahuje do vnitřních záležitostí členských států,

> Humanitární intervence vychází z doktríny, že svobody států při zacházení s vlastními občany mají své meze. Je třeba ji odlišovat od opatření na ochranu vlastních občanů v zahraničí. Když tuto doktrínu definoval nizozemský mezinárodní učenec Hugo Grotius a další právníci 17. století, umožňovala jednomu nebo více státům použít sílu, aby zabránily jinému státu v týrání jeho vlastních občanů za okolností tak brutálních a rozšířených, že šokovaly svědomí mezinárodního společenství. Takový zásah do vnitřních záležitostí státu je obhajován argumentem, že pokud určité praktiky v daném státě pokračují i přes protesty a námitky sousedních států, pak humanitární důvody převažují nad zákazem intervence a ospravedlňují rozhodnutí zasáhnout.[1072]

[1072] Buhm Suk Baek, ‘Economic Sanctions against Human Rights Violations’, (2008), 2.1.2. Humanitarian Intervention, Cornell Law School Inter-University Graduate Student Conference Papers, příspěvek č. 11; Cornell Law School Inter-University Graduate Student Conference Papers.

V rámci výzvy k posílení intervenčních pravomocí OSN autor citované studie Buhm Suk Baek dochází k závěru, že „humanitární intervence byly v minulosti silnými státy zneužívány k prosazování jiných politických, ekonomických nebo vojenských cílů“.[1073] Baek s uznáním uvádí příklad toho, jak byla Jugoslávie terčem útoků ve jménu „lidských práv“:

> Na základě rezoluce Rady bezpečnosti č. 757 uvalila Rada dne 30. května 1992 na Federativní republiku Jugoslávie (Srbsko a Černá Hora) širokou škálu hospodářských sankcí. Tyto sankce souvisejí také s ochranou lidských práv, neboť Rada vyjádřila své znepokojení nad pokračujícím vyhnáním nesrbského civilního obyvatelstva a poukázala na „naléhavou potřebu humanitární pomoci a různé výzvy v této souvislosti“ uvedené v předchozí rezoluci.[1074]

Srbsko je obzvláště výmluvným příkladem toho, jak byla taktika „lidských práv“ využita k rozdělení státu za účelem privatizace a globalizace jeho ekonomiky, zejména s ohledem na těžební oblast Kosova, kde se privatizace stala oficiálním válečným cílem. Mírová dohoda z Rambouilletu, která byla Srbsku vnucena, stanoví, že „ekonomika Kosova bude fungovat v souladu s principy volného trhu“.[1075]

Co tedy migrační pakt stanoví? Základní premisy jsou, že (1) lidé by měli mít právo pohybovat se po celé zemi bez ohledu na překážky, (2) je to přirozená součást procesu ekonomické

[1073] Tamtéž, s. 19 (2.3).
[1074] Tamtéž, s. 31 (3.2.3), ‘Sanctions against the Federal Republic of Yugoslavia’.
[1075] Dohoda z Rambouillet, článek I odst. 1, 1.

globalizace, (3) mezinárodní kapitál hraje významnou roli, (4) pakt je součástí „mezinárodního práva“ a „globální správy“.

Když Valné shromáždění OSN v roce 2017 přijalo rezoluci o globální migraci, potvrzující Newyorskou deklaraci o uprchlících a migrantech z roku 2016, učinilo tak s výslovným prohlášením, že se jedná o „globální správu“, odkazuje na „proveditelné závazky“ a formalizuje to, co se jeví jako policejní role Mezinárodní organizace pro migraci OSN.[1076]

Zatímco obhájci poukazují na to, že dohoda není „právně závazná“, v ní se uvádí, že dohoda podporuje „suverenitu států a jejich závazky podle mezinárodního práva“.[1077] Pokud jde o „provádění“, pakt uvádí: „Potvrzujeme náš závazek dodržovat mezinárodní právo a zdůrazňujeme, že Global Compact má být prováděn způsobem, který je v souladu s našimi právy a povinnostmi podle mezinárodního práva“.[1078] První „vize a hlavní zásada“ dohody zní:

> Tento Globální pakt (Global Compact) vyjadřuje náš společný závazek zlepšit spolupráci v oblasti mezinárodní migrace. Migrace je součástí lidské zkušenosti v průběhu celé historie a my si uvědomujeme, že je zdrojem prosperity, inovací a udržitelného rozvoje v našem

[1076] Valné shromáždění OSN, rezoluce přijatá Valným shromážděním dne 6. dubna 2017, https://www.iom.int/sites/default/files/our_work/ODG/GCM/A-71_280-E.pdf.
[1077] Global Compact for Migration, (7); https://refugeesmigrants.un.org/sites/default/files/180711_final_draft_0.pdf.
[1078] Tamtéž, (41), s. 32.

> globalizovaném světě a že tyto pozitivní dopady lze optimalizovat zlepšením řízení migrace.[1079]
>
> … Dozvěděli jsme se, že migrace je charakteristickým rysem našeho globalizovaného světa, který propojuje společnosti v rámci všech regionů i mezi nimi a činí z nás všech země původu, tranzitu i cíle. …[1080]

To je jádro problému; skutečný cíl skrytý mezi obvyklým moralizováním. Ekonomická globalizace je skutečným důvodem otevřených hranic a primárním prostředkem k odstranění překážek mezinárodního kapitálu, a to nejen ekonomicky, ale i sociálně, kulturně a etnicky. To vysvětluje, proč mezinárodní oligarchové vymysleli tuto dohodu pod rouškou „sociálních investic“. Zatímco OSN odkazuje na integritu států, jedná se spíše o dvojznačný výraz, protože také odkazuje na státy jako na nestálé a bez pevného dědictví nebo osudu, „což z nás všech dělá země původu, tranzitu a cíle“.

Zatímco „národní suverenita“ je potvrzena[1081] orwellovským způsobem, v následující pasáži je popřena: „Stát, veřejné a soukromé instituce a subjekty, stejně jako samotné osoby, jsou odpovědné zákonům, které jsou veřejně vyhlášeny, rovnoměrně prosazovány a nezávisle posuzovány a které jsou v souladu s mezinárodním právem“.[1082] Jedná se o represivní zákony, které byly přijaty v mnoha státech na základě údajně „právně nezávazných“ úmluv OSN, podle nichž může kritika

---

[1079] Tamtéž, (8) ‘Our Vision and Guiding Principles’.
[1080] Tamtéž, (10) ‘Common Understanding’.
[1081] Global Compact for Migration, ‘National Sovereignty’ (15).
[1082] Tamtéž, ‘Rule of Law and Due Process’.

imigrační politiky vést k uvěznění disidentů za „nenávistné projevy“:

> Lidská práva: Globální pakt vychází z mezinárodního práva v oblasti lidských práv a dodržuje zásady nezhoršování situace a nediskriminace. Prováděním Globálního paktu zajišťujeme účinné dodržování, ochranu a naplňování lidských práv všech migrantů, bez ohledu na jejich migrační status, ve všech fázích migračního cyklu. Rovněž potvrzujeme závazek odstranit všechny formy diskriminace, včetně rasismu, xenofobie a nesnášenlivosti vůči migrantům a jejich rodinám.[1083]

Jakýkoli nesouhlas je označován za „rasismus a xenofobii“. Právní zákazy jsou již dlouho zakotveny v zákonech o rasových vztazích a lidských právech, zatímco sdělovací prostředky ve všech západních státech spolehlivě dělají z těch, kdo nesouhlasí, vyvrhele.

Hlavním „cílem“ je využití údajů k prosazování globálních migračních agend. Dohoda také zmiňuje spolupráci mezi širokou škálou „zainteresovaných stran“, včetně odborů, médií, akademické obce, občanské společnosti a podnikatelské sféry, v rámci takzvaného „celospolečenského přístupu“.[1084] Zdá se zřejmé, že účelem je mobilizace proti strašáku „populismu“.

Cílem migračního paktu je údajně snížit počet „uprchlíků“ tím, že se zajistí, aby nebyli svými domovskými státy nuceni hledat útočiště v jiných státech. To se využívá k realizaci další

[1083] Tamtéž, ‘Human Rights’.
[1084] Tamtéž, s. 4 (15).

iniciativy OSN, Agendy pro udržitelný rozvoj 2030 (2030 Agenda for Sustainable Development). Celý cíl 2, „Minimalizovat nepříznivé faktory a strukturální faktory, které nutí lidi opustit svou zemi původu“, je navržen tak, aby došlo k sociální a ekonomické restrukturalizaci států. To znamená „soukromé a přímé zahraniční investice“ (d) a není pochyb o tom, že cílem je umožnit dravému kapitálu převzít kontrolu nad zdroji a veřejnými službami státu pod záminkou „lidských práv“, „inkluzivní ekonomiky“, „rovnosti pohlaví“ atd.

Zásobárna pracovního trhu

Dohoda se týká využití migrace k usnadnění „potřeb trhu práce“, „dohod o mobilitě pracovníků“, „režimů volného pohybu“, „liberální vízové politiky“, zrychlení vyřizování víz a povolení[1085] a řešení „demografické reality“, což znamená řešení demografického úbytku evropských států prostřednictvím migrace, „konzultací se soukromým sektorem a dalšími zainteresovanými stranami“, čímž se mění charakter státu podle požadavků globálního kapitálu.

Cíl 16 si klade za úkol integrovat migranty do hostitelských komunit a zároveň zajistit, aby si zachovali svou identitu. Zůstává tedy dilema, zda má být společnost tavícím kotlem, nebo multikulturní. Když si před několika lety politici jako Angela Merkelová a David Cameron uvědomili, že multikulturalismus nefunguje a dochází k ghettoizaci nebo sebesegregaci, začali propagovat starý americký ideál tavícího kotle. OSN se tomuto dilematu vyhýbá pomocí orwellovského

[1085] Tamtéž, „Cíl 5: Zlepšit dostupnost a flexibilitu cest pro legální migraci“, s. 11.

dvojznačného jazyka. Konečným cílem zůstává „inkluzivní ekonomika“, jak ji nazývají oligarchické think tanky, kde zákony sociální produkce vyrovnají všechny rozdíly mezi hostiteli a migranty, zejména po několika generacích, v naději, že vznikne standardizovaná populace založená na produkci a spotřebě. „Integrace na trhu práce“[1086] je klíčovým cílem a v konečném důsledku i skutečným cílem.

Indoktrinace

Cíl 17 se zaměřuje na změnu postoje hostitelských národů: „Zavazujeme se odstranit všechny formy diskriminace, odsoudit a potírat projevy, činy a projevy rasismu, rasové diskriminace, násilí, xenofobie a související nesnášenlivosti vůči všem migrantům v souladu s mezinárodním právem v oblasti lidských práv. …“[1087] Jedná se o zopakování stávajících úmluv OSN, které jsou již dlouho zakotveny v zákonech o lidských právech a rasových vztazích v mnoha státech. Stejná pasáž končí slovy: „Zavazujeme se také chránit svobodu projevu v souladu s mezinárodním právem, protože si uvědomujeme, že otevřená a svobodná debata přispívá ke komplexnímu pochopení všech aspektů migrace“.[1088] Jedná se opět o orwellovskou dvojznačnost. Jakákoli kritika otevřených hranic a obrana hostitelského národa je podle „mezinárodního práva v oblasti lidských práv“ OSN označována za „rasismus“ a „xenofobii“. Podle úmluv OSN nikdy neexistovala „svoboda

[1086] Tamtéž, „Cíl 16: Posílit postavení migrantů a společností s cílem dosáhnout plného začlenění a sociální soudržnosti“, s. 23.
[1087] Tamtéž, „Cíl 17 (33): Odstranit všechny formy diskriminace a podporovat veřejnou diskusi založenou na faktech s cílem formovat vnímání migrace“, s. 24.
[1088] Tamtéž.

projevu“ pro nesouhlasné názory. Za otevřené vyjádření názoru byly ukládány tresty odnětí svobody a likvidační pokuty. Odstavec (c) této části stanoví, že v médiích by měla probíhat indoktrinace, aby bylo zajištěno standardizované zpravodajství podporující globalizaci migrantů:

> Podporovat nezávislé, objektivní a kvalitní zpravodajství médií, včetně internetových informací, mimo jiné prostřednictvím zvyšování povědomí a vzdělávání mediálních profesionálů v otázkách a terminologii souvisejících s migrací, investic do etických standardů zpravodajství a reklamy a zastavení přidělování veřejných prostředků nebo materiální podpory médiím, která systematicky podporují nesnášenlivost, xenofobii, rasismus a jiné formy diskriminace vůči migrantům, při plném respektování svobody médií.[1089]

Jak může existovat „nezávislé, objektivní a kvalitní zpravodajství médií“ a „plné respektování svobody médií“, když cílem je zavést společný standard žurnalistiky a eliminovat vše, co je považováno za „rasistické“ nebo „xenofobní“? Ačkoli západní média již dlouho vyhovují těmto požadavkům, je to součástí plánovaného indoktrinačního programu, jehož cílem jsou „osvětové kampaně zaměřené na komunity původu, tranzitu a cíle s cílem informovat veřejnost o pozitivním přínosu bezpečné, řádné a legální migrace na

[1089] Tamtéž, 17. 33 (c), s. 24.

základě důkazů a faktů a skoncovat s rasismem, xenofobií a stigmatizací všech migrantů“.[1090]

Toto je vize „represivní tolerance“ Herberta Marcuseho, kde svoboda je univerzální, pokud není v rozporu s levicovým dogmatem, a kde tato svoboda je založena na informovanosti občanů díky svobodě informací, pokud jsou tyto informace v souladu s dogmatem. Dalším důležitým aspektem je výše zmíněná „senzibilizace a vzdělávání mediálních profesionálů“ a „kampaně na zvyšování povědomí“, které odkazují na intenzivní metody „skupinové terapie“ pro změnu postoje, aby byla zajištěna konformita, o nichž se hovoří v kapitole „Modifikace chování“.

Zásahy do vnitřního politického procesu jsou rovněž využívány k potlačení a diskreditaci jakýchkoli projevů politického odporu:

> Zapojit migranty, politické, náboženské a komunitní vůdce, jakož i pedagogy a poskytovatele služeb do odhalování a předcházení případům nesnášenlivosti, rasismu, xenofobie a jiných forem diskriminace vůči migrantům a diasporám a podporovat aktivity v místních komunitách zaměřené na prosazování vzájemného respektu, a to i v kontextu volebních kampaní.[1091]

Opět se zdá, že se jedná o výzvu k mobilizaci proti politické opozici.

[1090] Tamtéž, (f).
[1091] Tamtéž, (g), s. 25.

Co se skrývá za iniciativou OSN Global Compact?

Globální migrační pakt OSN (U.N. Global Migration Compact) je iniciativou globálního kapitálu. Jeho cílem je volný pohyb pracovní síly jako součást volného pohybu zdrojů. Migrační pakt často odkazuje na roli, kterou mají hrát soukromé podniky. Při provádění paktu se uvádí:

> Rozhodli jsme se zřídit v rámci Organizace spojených národů mechanismus pro budování kapacit, který bude vycházet ze stávajících iniciativ a bude podporovat úsilí členských států o provádění Globálního paktu. Umožní členským státům, Organizaci spojených národů a dalším relevantním zúčastněným stranám, včetně soukromého sektoru a filantropických nadací, dobrovolně přispívat technickými, finančními a lidskými zdroji s cílem posílit kapacity a podpořit spolupráci mezi více partnery.[1092]

Migrační pakt vychází z Newyorské deklarace o uprchlících a migrantech. Pakt uvádí: „Tento globální pakt představuje právně nezávazný rámec pro spolupráci, který vychází ze závazků, na nichž se členské státy dohodly v Newyorské deklaraci o uprchlících a migrantech“. Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), která pakt monitoruje, rovněž uvádí: „... Příloha II Newyorské deklarace zahájila proces mezivládních konzultací a jednání, který vyvrcholil plánovaným přijetím Globálního paktu o migraci na mezivládní konferenci o mezinárodní migraci v roce 2018“.[1093]

[1092] Global Compact for Migration, ‘Implementation’, (43), s. 32.

[1093] U.N. Migration, Mezinárodní organizace OSN pro migraci, https://www.iom.int/global-compact-migration.

Počátky Newyorské deklarace, a tedy i Migračního paktu OSN, sahají až k plánu Rockefellerovy nadace na řešení krizových situací ve městech po celém světě. Tento plán vychází z konceptu nazvaného „100 odolných měst“ (Resilient Cities), který byl vytvořen v roce 2013, financován Rockefellerovou nadací a „řízen jako sponzorovaný projekt Rockefeller Philanthropy Advisors s podporou Brookings Institution“.[1094] Resilient Cities vysvětluje:

> Minulý měsíc se hlavy států a vlád sešly na Valném shromáždění OSN v New Yorku na pozadí narůstající uprchlické krize v jižní Asii a přetrvávající krize na Blízkém východě a v Evropě. Sešli se také představitelé měst z celého světa, aby diskutovali o roli, kterou města hrají při poskytování pomoci uprchlíkům.
>
> Tyto diskuse byly usnadněny dvěma významnými událostmi. Brookings Institution – společně s Mezinárodním záchranným výborem a 100 Resilient Cities – Průkopníkem Rockefellerovy nadace – svolala pracovní skupinu na vysoké úrovni, aby získala doporučení osvědčených postupů pro místní komunity, které se potýkají s problémy souvisejícími s vysídlením. Současně se v New Yorku konal summit globálních starostů o migraci a politice a praxi v oblasti uprchlíků, jehož cílem bylo odhalit, jak města překonávají překážky při zavádění politik, které mimo jiné podporují integraci

[1094] „O nás“, Resilient Cities, spravováno jako sponzorovaný projekt Rockefeller Philanthropy Advisors.

uprchlíků, ochranu jejich práv a posilování jejich postavení.[1095]

Bloomberg uvádí:

> Globální pakt pro bezpečnou, řádnou a legální migraci získal podporu globální podnikatelské komunity. Řada vedoucích představitelů významných nadnárodních společností dnes podpořila Globální pakt pro bezpečnou, řádnou a legální migraci (Globální pakt pro migraci) na druhém ročníku Bloomberg Global Business Forum, setkání více než 70 hlav států a delegací a 200 nejvýznamnějších světových podnikatelů, jehož cílem je posílit ekonomickou prosperitu a spolupracovat v oblasti obchodu, globalizace, inovací a hospodářské soutěže.
>
> Na tiskové konferenci se švýcarským a mexickým prezidentem Alainem Bersetem a Enriquem Peñou Nietem, jejichž stálí zástupci při OSN vedli jednání, oznámil Michael R. Bloomberg, zakladatel společností Bloomberg L.P. a Bloomberg Philanthropies a starosta města New York (2002–2013), první vlnu podpory globálního paktu o migraci ze strany světových podnikatelských lídrů. Mezi zakládajícími signatáři jsou Jim Coulter a Jon Winkelried, spoluzakladatelé a generální ředitelé společnosti TPG; Dawn Fitzpatrick, investiční ředitelka společnosti Soros Fund Management; Joe

[1095] 'Engaging City Leaders in the Global Compact Process: Recommendations for Action', Resilient Cities, 19. října 2017; http://www.100resilientcities.org/engaging-city-leaders-global-compact-process-recommendations-action/.

> Gebbia, spoluzakladatel a produktový ředitel společnosti Airbnb; Dara Khosrowshahi, generální ředitel společnosti Uber; Rich Lesser, generální ředitel společnosti BCG; Hamdi Ulukaya, zakladatel, předseda představenstva a generální ředitel společnosti Chobani; a John Zimmer, prezident a spoluzakladatel společnosti Lyft.[1096]

Bloomberg uvádí účel této rétoriky, i když stále zachovává část této rétoriky, pokud jde o „národní suverenitu“ a „právní stát“:

> Každý národ má svou roli při řešení této krize a tato dohoda má za cíl jim v tom pomoci. Poskytuje rámec pro to, jak může mezinárodní společenství těžit z ekonomických výhod imigrace, aniž by obětovalo národní suverenitu nebo právní stát – a já bych chtěl poděkovat všem vládním a podnikatelským lídrům, kteří podporují její implementaci.[1097]

Švýcarský prezident Berset, který spojil kariéru finančního poradce s kariérou sociálnědemokratického politika, rovněž zdůraznil ekonomický motiv migrace: „Bez zahraniční pracovní síly by mnoho našich průmyslových odvětví nefungovalo tak, jak funguje nyní. Navzdory obtížím je třeba migraci vnímat jako obohacení – ekonomické i kulturní.“[1098]

[1096] ‘Renowned Business Leaders Welcome Landmark Agreement on International Migration’, Bloomberg Global Business Forum, tisková zpráva Bloomberg, 26. září 2018; https://gbf.bloomberg.org/news/renowned-business-leaders-welcome-landmark-agreement-international-migration/.
[1097] Tamtéž.
[1098] Tamtéž.

Univerzální „obecná vůle“

Z těchto „dohod“ a deklarací OSN, podepsaných členskými státy a vynucovaných umělým „mezinárodním právem“ s mezinárodní armádou, je patrné, že se jedná o vytvoření univerzální „občanské společnosti“ na základě „společenské smlouvy“. Členské státy se zavazují stát se součástí globální společnosti. Probíhající deklarace a úmluvy OSN, které jsou podepsány členskými státy, stále více rozšiřují „společenskou smlouvu“ (nebo dohodu). Jakmile se smluvní strany dohodnou na univerzálním vyznání, stává se právním vyjádřením univerzální obecné vůle a kdokoli, kdo tuto obecnou vůli poruší, podléhá trestu nebo eliminaci.

Právní základy OSN pro prosazování obecné vůle ve jménu „svobody, rovnosti, bratrství“ (nebo „lidských práv“, jak se tomu dnes říká) vycházejí z díla Jeana-Jacquesa Rousseaua. V Rousseauově společenské smlouvě lze vidět základ pravomocí OSN ostrakizovat („sankcionovat“) a trestat neposlušné státy ve jménu obecné vůle a mezinárodního společenství (sic). I státy, které nejsou smluvními stranami OSN, jako například Rhodesie, se stanou terčem, pokud poruší tuto univerzální „obecnou vůli“. Rousseau o tom napsal:

> Tyto klauzule, správně pochopené, lze zredukovat na jednu – úplné odcizení každého člena spolu se všemi jeho právy vůči celé komunitě; protože v první řadě, jelikož se každý zcela odevzdává, jsou podmínky pro všechny stejné;

a jelikož tomu tak je, nikdo nemá zájem je ostatním ztěžovat.[1099]

Rousseau zdůraznil, co to v souhrnu znamená: „Každý z nás vkládá svou osobu a veškerou svou moc do společného fondu pod nejvyšším vedením obecné vůle a jako kolektiv přijímáme každého člena jako nedílnou součást celku“.[1100] Jedná se o modernistickou, umělou konstrukci, která měla nahradit tradiční organickou komunitu. Je to rozdíl mezi Gemeinschaft a Gesellschaft, jak bylo definováno výše. Když se rozšíří do takzvané „mezinárodní komunity“, je to parodie. Pocit, že jsou zapotřebí písemné ústavy a deklarace, aby společnost, včetně mezinárodní komunity, držela pohromadě, je příznakem úpadku instinktu pro organickou komunitu. Pod rouškou „moderní vědy“ kulturní antropologové pod vedením Franze Boase pouze oživili představy osvícenských filozofů 18. století, jako byl Rousseau, když prohlásili, že člověk je prázdný list, na který lze napsat cokoli a podle čeho lze řídit jeho vývoj. Jeden z nejvýznamnějších z těchto vědců, [Žid] Ashley Montagu, napsal o této doktríně v periodiku UNESCO The Courier, že „člověk se nerodí zlý ani dobrý – stává se jím“.

Žádný organismus druhu, který byl předčasně pojmenován Homo sapiens, se nenarodí s lidskou přirozeností. Lidé se

[1099] Jean-Jacques Rousseau, The Social Contract and Discourses (1761), kapitola VI: „Společenská smlouva“.
[1100] Tamtéž.

rodí pouze se složitou sadou potenciálních schopností … Být člověkem se musí naučit …[1101]

Člověk se rodí bez instinktů, bez těch psychologických dispozic, které způsobují, že ostatní zvířata reagují určitým způsobem na určitý podnět doprovázený určitou emocí. „Člověk je tvorem zvyklostí“ a tyto zvyklosti získává ze své kultury a společnosti, „organizované kolem řady nutkání, pudů nebo základních potřeb, jak jsou různě nazývány“, jako je hlad, sex, odpočinek a spánek, vyprazdňování střev a močového měchýře, strach a vyhýbání se bolesti. Chování člověka bude založeno na získaných zkušenostech.[1102] To vše je pouze přeformulováním Rousseauových a dalších osvícenských doktrín.

Montagu cituje [Žida] Abrahama Maslowa, zakladatele humanistické psychologie, která se stala módním trendem v 60. letech 20. století, že „lidské impulsy, které se v průběhu naší historie jevily jako nejhlubší…, se nyní stále více ukazuje, že jsou získané, a nikoli instinktivní“. Montagu dospěl k závěru, že nejenže je možné změnit lidskou přirozenost, ale „zjistili jsme, že člověk je nejtvárnější, nejpoddajnější a nejvzdělávatelnější ze všech živých tvorů...“[1103]

Montagu psal, jako by takové názory byly mezi vědci konsensem. Zde lze vidět důvod pro existenci OSN, totiž

[1101] Ashley Montagu, ‘Human Nature Cannot Be Changed; False! Says U.S. Anthropologist’, The Courier, UNESCO, sv. VI, č. 2, únor 1953. S. 14. Přetištěno z Impact of Science on Society, UNESCO, zima 1952.
[1102] Tamtéž, s. 15.
[1103] Tamtéž, s. 16.

rekonstrukci masového „lidstva“, kde by všechny nežádoucí vlastnosti byly odstraněny prostřednictvím globální indoktrinace, převýchovy a potlačení instinktů, o nichž Montagu a řada sociálních vědců a sociálních inženýrů tvrdí, že neexistují. Primární pudy, podle Maslowových doktrín, jako je strach, vyhýbání se bolesti, potřeba jídla, přístřeší a sexu, lze manipulovat, aby se podmiňovaly reflexy a měnily „návyky“ člověka jako „bytosti zvyklé na návyky“.

Dr. Glenda Sluga[1104] stručně popsala proces založení OSN a UNESCO a koncept „jednoho světa“:

> V tom podivně utopickém období mezi koncem druhé světové války a začátkem studené války se kosmopolitismus poprvé objevil na nové mezinárodní scéně Organizace spojených národů v doslovném překladu jako „světobčanství“ (z řeckého cosmos, tedy svět, a polites, tedy občan). V prvních letech fungování OSN představovali delegáti a funkcionáři světové občanství jako cestu k trvalému světovému míru a jako nezbytný krok ve vývoji lidstva od kmenů k národům, od národního vědomí k „jednomu světu“. Ve zvláštní agentuře OSN, Organizaci spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu (Unesco), bylo světové občanství oslavováno jako doplněk antišovinistického raison d'etre a jako kulturní projev osvícenského předpokladu, že lidstvo se sociálně,

[1104] Profesorka mezinárodních dějin, Australská rada pro výzkum, Kathleen Fitzpatrick, laureátka, Univerzita v Sydney; 2020–2024, vyslaná jako profesorka mezinárodních dějin a kapitalismu, Evropský univerzitní institut, Florencie.

> politicky, technologicky a dokonce i psychologicky vyvíjí směrem k „světovému společenství“.[1105]

Všimněte si, že Sluga sleduje ideologii kosmopolitismu OSN až do období osvícenství, do prostředí Rousseaua a salónních intelektuálů, kteří teoretizovali o „ušlechtilém divochovi“ a zrušení majetku, náboženství, manželství, monarchie a dalších atributů civilizace. Jejich odkazem je krveprolití jakobínské revoluce, bolševismu a globalistických válek současnosti. Sluga píše o Julianu Huxleym z UNESCO jako o „často popisovaném dokonalém světovém občanovi“ a pokračuje:

> V historii raných let UNESCO je Huxley často zobrazován jako jeho hrdina, který vytyčil „široký směr, kterým se organizace vydala“, a přisoudil přírodním vědám a vědcům ústřední místo při formování mezinárodně zaměřených kulturních a vzdělávacích programů UNESCO – a doslova vložil písmeno „S“ do názvu UNESCO.[1106]

[1105] Glenda Sluga, ‘Unesco and the (One) World of Julian Huxley’ (draft), Journal of World History, 21. března 2010.
[1106] Tamtéž, s. 2.

Odvážný nový svět Juliana Huxleyho

Julian Huxley byl nejvýznamnějším darwinistickým biologem a jako první ředitel UNESCO zůstal horlivým zastáncem eugeniky, a to navzdory své vlastní duševní nestabilitě, která vyžadovala léčbu elektrickými šoky. Jeho utopická vize světového státu pod záštitou Organizace spojených národů se pozoruhodně blíží dystopii popsané jeho bratrem Aldousem v románu Brave New World, kde „světoví kontroloři“ uplatňují svou moc tím, že udržují světové občany spokojené prostřednictvím konzumu, bezdětného sexu, hudby a narkotik. Tam, kde Aldous viděl noční můru, Julian viděl utopii.

Huxleyho eugenika, kterou nazýval „evolučním humanismem“, mu zajistila významné postavení mezi levicovými představiteli eugenického hnutí a hnutí za kontrolu porodnosti. [Žid] Paul Weindling[1107] uvádí, že Huxley „obratně spojil eugeniku s řadou reformních hnutí, jako je popularizace antikoncepce, dekriminalizace homosexuality a reforma zákonů o potratech. Biografické faktory ukazují, jak Huxley propojil tyto agendy (často zcela oddělené od eugeniky) s eugenickou modernizací“ a stejně jako ostatní sociální plánovači se snažil oddělit eugeniku od rasy.[1108] Weindling popisuje Huxleyho jako „postavu podobnou chameleonu“, která přizpůsobovala svou „sociální agendu“ okolnostem, a jako „oportunistickou straku, která sbírala vše, co mohlo

[1107] Výzkumný profesor historie medicíny, Oxford Brookes University, Oxford.
[1108] Paul Weindling, ‘Julian Huxley and the Continuity of Eugenics in Twentieth-Century Britain’, Journal of Modern European History, 1. listopadu 2012, sv. 10, č. 4, str. 480–499.

podpořit evoluční humanismus“, mentálně nestabilního člověka, který potřeboval léčbu elektrickými šoky.

Aldous spolupracoval s H. G. Wellsem na popularizaci vědy jako společenského všelék na nový svět a spolu s Wellsem napsal sérii The Science of Life (1931). Během 30. let 20. století se proslavil svým odporem k nacismu a rasismu, ale zachoval si elitářský postoj vůči koloniálním národům. Huxley hledal nové, na vědě založené náboženství: v roce 1941 vydal knihu Religion without Revelation jako vyznání „sociálně založeného humanistického náboženství“, protože lidstvo přerostlo staré pověry a vyvinulo se do stadia, kdy bylo zapotřebí nové náboženství. Weindling píše, že „po válce Huxley prosazoval, že věda by měla být prostředkem sociální rekonstrukce“. Zvláště zajímavé je, co Weindling píše o Huxleym v souvislosti s románem jeho bratra Aldouse Brave New World:

> Bratr Juliana Huxleyho, romanopisec Aldous, jako autor prorockého románu Brave New World (1931) vykreslil jak možnosti uspořádané racionalizované společnosti založené na klonování, tak i její nedostatky. V roce 1958, kdy Aldous napsal Brave New World Revisited, měl pocit, že „proroctví z roku 1931 se naplňují mnohem dříve, než jsem si myslel“. Aldous intenzivně vnímal, jak se svět v 50. letech ocitl v období po atomové bombě a holocaustu: „Kontrola smrti je něco, co může být zajištěno pro celý národ několika techniky pracujícími v službách benevolentní vlády“. Julian Huxley, který podporoval Společnost pro dobrovolnou eutanázii, měl na mysli „kontrolu smrti“ jako novou lékařskou schopnost

prodloužit život. Naproti tomu Aldous Huxley se v té době nejvíce obával vymývání mozků a ovládání mysli:

> V Brave New World z mé bajky bylo společensky žádoucí chování zajištěno dvojím procesem genetické manipulace a postnatálního podmínění. Děti byly pěstovány v lahvích a vysoká míra uniformity lidského produktu byla zajištěna použitím vajíček od omezeného počtu matek a ošetřením každého vajíčka takovým způsobem, aby se rozdělilo a znovu rozdělilo, čímž vznikla identická dvojčata v sériích po sto nebo více. Tímto způsobem bylo možné produkovat standardizované obsluhy strojů pro standardizované stroje. A standardizace obsluh strojů byla po narození zdokonalena kondicionováním kojenců, hypnopedií a chemicky vyvolanou euforií jako náhradou za uspokojení z pocitu svobody a kreativity.[1109]

Aldous Huxleyho noční můra se přesunula od plánovaného rozmnožování k manipulaci mysli:

> Vzhledem k tomu, že nebudou schopni vnutit embryím genetickou uniformitu, budou vládci přelidněného a přehnaně organizovaného světa zítřka snažit vnutit sociální a kulturní uniformitu dospělým a jejich dětem. K dosažení tohoto cíle (pokud jim v tom nebude zabráněno) využijí všechny techniky manipulace mysli, které mají k dispozici, a nebudou váhat posílit tyto metody

[1109] Aldous Huxley, Brave New World Revisited (1958). Odkazuje se zde na narkotikum, které Huxley nazval soma a které se používalo k udržení poslušnosti obyvatelstva. V Huxleyho statečném novém světě byl sex nereproduktivní a směřoval do veřejných „orgií“ na oslavu „světových vládců“.

> iracionálního přesvědčování ekonomickým nátlakem a hrozbami fyzického násilí.[1110]
>
> Julian Huxley nebyl touto postorwellovskou noční můrou z roku 1984 nijak znepokojen – místo toho pokračoval v prosazování opačného názoru: myšlenky evolučního náboženství založeného spíše na objektivní vědě než na zjevení.[1111]

„Techniky manipulace mysli posílené ekonomickým nátlakem a hrozbami fyzického násilí“. Přesně takhle globalisté fungují přes OSN, NATO a všudypřítomnou „občanskou společnost“ Sorose, Rockefellera, Billa Gatese, National Endowment for Democracy a dalších. UNESCO zůstává hlavním prostředkem, jak „vnutit dospělým a jejich dětem sociální a kulturní uniformitu“. Proto byla vytvořena a proto je udržována.

Během svého působení ve funkci ředitele UNESCO a po něm se Huxley podílel na kampani, o které jsme se již zmínili v souvislosti s kontrolou populace. Weindling k tomu říká, narážejíc na jeho spojení s Rockefellerem:

> Huxley se snažil prosadit populační problémy na program jednání Organizace spojených národů i jejích specializovaných agentur, zejména UNESCO, FAO, WHO, a podporoval také Populační komisi OSN. Populačními otázkami se zabýval již v roce 1948, kdy byl generálním ředitelem UNESCO. Spolupracoval s Rockefellerovou nadací a měl dobré vztahy s Warrenem

---

[1110] Aldous Huxley, tamtéž.
[1111] Weindling.

Weaverem, vedoucím programu fyzikálních věd. V oblasti populace se populační lobby dočkala úspěchu. Radě pro populaci se podařilo prosadit kontrolu porodnosti do agendy OSN a kontrola populace byla začata považovat za legitimní součást politiky mezinárodní pomoci.[1112] Huxley podporoval strategii kontroly světové populace.[1113]

Huxleyho zapojení do ofenzívy za kontrolu populace zahrnovalo podporu legalizace potratů a sterilizace, legalizaci homosexuality[1114] a veřejnou podporu projektů kontroly populace nadací Rockefeller, Ford, Ciba a Gulbenkian a Milbank Memorial Fund. Weindling vysledoval koncepty „think tanků“ a nevládních organizací právě v tomto prostředí.[1115]

Doktrína UNESCO

V roce 1946 napsal Julian doktrinální manifest pro založení UNESCO. Jeho základem je humanismus, který „musí být“ světovým humanismem a vědeckým humanismem. Huxley se vyhnul jakékoli konkrétní náboženské tradici jakožto inherentně sektářské a rozdělující a místo toho navrhl vědecký humanismus, který by měl „duchovní, mentální a materialistické aspekty“ a byl by „skutečně monistický a

---

[1112] Paul Weindling, ‘Modernising Eugenics: The Role of Foundations in International Population Studies’, in: Gemelli Giuliana, MacLeod Roy (eds.) American Foundations in Europe. Grant-Giving Policies, Cultural Diplomacy and Trans-Atlantic Relations, 1920–1980. (Brussels: Peter Lang, 2003), str. 167–180.
[1113] Weindling, (2012), op. cit.
[1114] Julian Huxley et al. ‘Homosexual Acts, Call to Reform Law’, The Times, 7. března 1958.
[1115] Weindling.

jednotný“. Pro světový stát bylo zásadní, aby byl podložen synkretickým světovým náboženstvím, které by přesahovalo tradiční víry. Toto nové náboženství musí podporovat člověka „jako jediného správce dalšího evolučního pokroku“. „Zdá se tedy, že obecná filozofie UNESCO by měla být vědeckým světovým humanismem, globálním svým rozsahem a evolučním svým pozadím“.[1116] Ačkoli Huxley prohlásil, že UNESCO se nemůže ztotožnit s žádným z hlavních náboženství a musí se držet stranou rozporů, to, co navrhl, je vyznání, které uráží tradiční učení většiny náboženství.

Ačkoli byl Huxley jedním z nejvýznamnějších darwinistických evolucionistů, neprosazoval Darwinovu biologickou „přirozenou selekci“, ale vědomou, člověkem řízenou sociální, morální a kulturní selekci prostřednictvím manipulace: „Boj o existenci, který je základem přirozené selekce, je tak stále více nahrazován vědomou selekcí, bojem mezi myšlenkami a hodnotami ve vědomí“. To by umožnilo „urychlení“ evoluce.[1117] „… Lidská evoluce se nejvíce projevuje v sociální organizaci, ve strojích a v myšlenkách.“[1118]

Globální estetika: Beztvará, bez kořenů

Klíčem k urychlení evoluce je překročení národních hranic pomocí „nějaké formy světové politické jednoty, ať už prostřednictvím jediné světové vlády nebo jinak…“, která by zajistila všeobecný mír. Úlohou UNESCO by bylo podporovat tuto „světovou politickou jednotu“ prostřednictvím své činnosti

[1116] Julian Huxley, UNESCO: Its Purpose and Its Philosophy, str. 7–8.
[1117] Tamtéž, s. 9.
[1118] Tamtéž, s. 10.

v oblasti vzdělávání, vědy a kultury.[1119] Úloha UNESCO měla spočívat v indoktrinaci. To by zahrnovalo zahájení aktivit, které by ukázaly, jak lze „překonat národnost a nacionalismus ve společné činnosti“.[1120] To by také vyžadovalo globální kosmopolitní estetiku v umění; „nové formulování estetiky, které bude zohledňovat umění primitivních národů, různé moderní umělecké směry, vztah hlubinné psychologie k estetickému vyjádření a funkci a hodnotu umění v životě jednotlivce i společenství“.[1121] Jedná se o modernistickou módu primitivního a cizího na Západě, umění jako výraz psychoanalýzy (surrealismus) a využití umění jako prostředku k manipulaci s etikou jednotlivce a společenství. Nový typ estetiky, který Huxley prosazuje, má za cíl formovat globalistický pohled bez vnímání místa a tradice. Jedná se o kosmopolitní, beztvaré umění, které čerpá z afrického fetiše a umělce jako psychotika bez kořenů; znetvořených těl Picassa, náhodných skvrn barvy Jacksona Pollocka a beztvarosti sochy Henryho Moora z UNESCO. Huxley popisuje beztvarost a vykořeněnost, do které musí nové globální umění sestoupit:

> Umění se nezabývá pouze zobrazením. To je samozřejmé v případě hudby, ale platí to stejně tak i pro výtvarné umění. Malíř se může rozhodnout pro zobrazení, ale může se také rozhodnout pro výběr, zkreslení, symbolizaci,

[1119] Tamtéž, s. 13.
[1120] Tamtéž.
[1121] Tamtéž, s. 41.

> předávání emocí, vyjádření myšlenek, malování svých představ namísto reprodukce toho, co vidí.[1122]

Takové umění patří všude a nikde. Jeho nejasná identita jde ruku v ruce s amorfní masou „lidstva“, kterou se globalisté snaží formovat. Globalizace umění znamená jeho odtržení od organické tradice. Huxley je upřímný ve svém pohledu na umění jako na metodu indoktrinace: „Umění má důležité sociální funkce. Může sloužit k vyjádření ducha společnosti, jejích myšlenek a cílů, tradic a nadějí jako žádné jiné médium...“[1123] Huxley podrobně popsal typ globální, stratifikované, humanistické a sekulární společnosti, kterou se UNESCO snaží vytvořit. Typ umění, který podle něj bude mít všudypřítomný a rušivý charakter, bude odrážet tuto společnost jako prostředek k vštěpování jejího kosmopolitního „ducha, myšlenek a cílů“. Huxley lyricky popisuje, jak budou i nadále existovat velkolepé projevy národního umění, ale v duchu dvojího myšlení vysvětluje, že v globálním režimu budou tyto projevy podřízeny bezkořenové estetice; „budou v větší míře součástí nadnárodního hnutí a budou méně výrazné jako projevy národního života“.[1124] Huxley otevřeně prohlašuje, že umění má „společenskou funkci“ jako propaganda nebo „public relations“ (veřejné vztahy).

> Umění je nezbytnou součástí této techniky, protože pro většinu lidí dokáže pouze umění účinně vyjádřit nehmotné hodnoty a dodat chladným faktům emocionální náboj. …

[1122] Tamtéž, str. 48–49.
[1123] Tamtéž, s. 49.
[1124] Tamtéž, s. 52.

> Platí, že jednou ze společenských funkcí umění je přimět lidi, aby pocítili svůj osud a plně pochopili, jak emocionálně, tak intelektuálně, své úkoly v životě a svou roli ve společnosti. Je-li správně využíváno, je umění jedním z nezbytných prostředků k mobilizaci společnosti k akci.[1125]

Klasifikace kast

Huxley poukazuje na propagandistickou funkci UNESCO, která využívá masová média, a odkazuje na ústavu UNESCO, která to nařizuje. Odkazuje na „rychlé formování veřejného mínění“ pomocí moderních technologií masové komunikace. I tehdy však Huxley varoval před nebezpečím toho, co se dnes nazývá „falešnými zprávami“; informacemi a názory, které jsou v rozporu s globalistickými agendami. Důraz by byl kladen na překračování „národních hranic“. Nemusíme číst mezi řádky, když Huxley jednoznačně uvádí:

> Využití technik přesvědčování, informování a skutečné propagandy, které jsme se naučili používat na národní úrovni ve válce, a jejich záměrné přizpůsobení mezinárodním úkolům míru, v případě potřeby s využitím Leninovy vize „překonání odporu milionů“ vůči žádoucím změnám.[1126]

[1125] Tamtéž, str. 54–55.
[1126] Tamtéž, s. 60.

Je zajímavé, že zatímco americká pravice[1127] a dokonce i vyšetřování Senátu USA se obávaly, že UNESCO a další agentury OSN budou podvráceny a využívány SSSR, Sověti odsuzovali takový „buržoazní kosmopolitismus“ a „kosmopolitní myšlenku“ „jedné světové vlády“.[1128] SSSR v mezinárodních sympóziích typu těch, která podporovala UNESCO, viděl něco podvratného, zatímco Huxley prohlásil: „Při tom všem musí UNESCO čelit skutečnosti, že nacionalismus je stále základem politické struktury světa, a musí být připraveno na možnost, že síly rozvratu a konfliktu mohou dosáhnout dočasného vítězství“.[1129] Huxley však nebyl schopen popřít genetické základy nerovnosti:

> Existují případy biologické nerovnosti, které jsou tak závažné, že je nelze vůbec sladit s principem rovných příležitostí. Lidem s nízkým stupněm mentálního postižení nelze nabídnout rovné vzdělávací příležitosti, stejně jako duševně nemocní nejsou před zákonem ani ve většině svobod rovni duševně zdravým. Plné důsledky skutečnosti lidské nerovnosti však nebyly často vyvozeny a rozhodně je třeba je zde zdůraznit, protože jsou velmi relevantní pro úkoly UNESCO.[1130]

[1127] Viz například G. Edward Griffin (1964). Ačkoli americká konzervativní kritika OSN byla v zásadě oprávněná, analýza byla zpomalena zjednodušující rétorikou studené války o protikladu „svobodného podnikání a komunismu“.
[1128] F. Chernov, ‘Bourgeois Cosmopolitanism and Its Reactionary Role’, Bolshevik (Central Committee of the Communist Party), č. 5, 15. března 1949, str. 30–41. Viz Bolton, Stalin: The Enduring Legacy, str. 38–46.
[1129] Julian Huxley, UNESCO: Its Purpose and Its Philosophy, s. 14.
[1130] Tamtéž, s. 18.

Taková situace postavila progresivisty před dilema, protože velká část raison d'être OSN byla prosazována v období po nacismu, proti doktríně „biologické nerovnosti“. Globalisté a progresivisté se snaží rozlišovat mezi dvěma pojmy eugeniky. Jednalo se pouze o sémantiku? Huxley se pokusil vysvětlit: „Na úvod je třeba jasně uvést, že zde hovoříme pouze o biologické nerovnosti – nerovnosti v genetickém vybavení. Sociální nerovnost způsobená náhodou narození nebo výchovy je něco zcela jiného.“[1131]

Eugenika UNESCO by byla zcela odlišná. Ačkoli se hovoří o nutnosti zachovat „lidskou rozmanitost“, vyžadovalo by to odpor vůči doktrínám rasové čistoty a vyhlazování. Podle Huxleyho by se pomocí jakési alchymie „lidské rozmanitosti“ dosáhlo cílem „zajistit co nejplnější příspěvek do společného fondu od rasových skupin, které se na něm dosud kvůli své odlehlosti nebo zaostalosti podílely jen málo“. Takové široké rasové smíšení by nějakým způsobem zajistilo „genetickou variabilitu“.[1132] Jak je taková „genetická variabilita“ udržována v rámci směsi recesivních a dominantních genů podle Mendelových zákonů dědičnosti, není vysvětleno.

„Lidské rozdíly“ v „psychofyzických typech“ jsou další dimenzí, kterou by UNESCO mělo studovat.

> Až však nastane ten správný čas, [tyto rozdíly] budou důležité. Jednak budou mít velký význam při výběru uchazečů o zaměstnání, při výběru těch, kteří mají největší

[1131] Tamtéž, s. 19.
[1132] Tamtéž, str. 19–20.

šanci těžit z určitého druhu školení nebo jsou nejvhodnější pro určitý druh práce. Naopak, budeme pak moci stanovit, že určitým typům lidí by mělo být zakázáno zastávat určité typy pozic.[1133]

Huxley se zaměřil na dobu, kdy studie typologie charakteru umožní klasifikovat jednotlivce a zařadit je do nového statečného světa. Zmínil například astheniky: „fanatiky a přehnaně horlivé doktrinářské moralisty“. Takoví lidé by byli diskvalifikováni z profesí v oblasti spravedlnosti. Charakterové typy by mohly být klasifikovány podle tělesného typu pomocí systému vyvinutého německým psychoterapeutem Ernstem Kretschmerem. „Slabochové, hlupáci a morálně nedostateční“ by museli být odstraněni. „Mnoho lidí není dostatečně inteligentních ani svědomitých, aby jim mohla být svěřena politická odpovědnost“.[1134]

Odvážný nový svět, jaký si představoval Julian Huxley, by musel být násilně rozvrstvený, s kastami, jako jsou technokraté, správci a dělníci, vybranými v raném věku pro odpovídající výcvik a umístění. Instituce by musely převzít funkce, které tradičně patřily rodičům v rámci rodiny. Pokud by rodiče měli určitý fyzický typ, lze předpokládat, že by jejich děti byly umístěny jinde. Výběrové komise (odkazující na jejich vytvoření během druhé světové války za účelem umístění pracovní síly) by mohly prověřovat kandidáty na veřejné funkce. UNESCO by vychovávalo globální elitu s podezřením vůči „obyčejným lidem, kteří by mohli, pokud nebudeme

[1133] Tamtéž, s. 20.
[1134] Tamtéž, str. 20–21.

opatrní, směřovat k prosazování průměrnosti“.[1135] Na více než 60 stranách racionalizací propagujících „mezinárodní spolupráci“ pro „světový mír“ a vzestup lidstva k neomezenému, prométheovskému pokroku Huxley uvádí, že „úkolem je napomoci vzniku jednotné světové kultury s vlastní filozofií a ideovým zázemím a s vlastním širokým posláním“.[1136] Zatímco Huxley hovořil o „jednotě v rozmanitosti“, cílem je „nakonec zahrnout jednotný společný pohled a společný soubor cílů“.[1137]

Rodina zůstává terčem

Jelikož rodina je základním stavebním kamenem organické společnosti a stabilní vztah mezi mužem a ženou je jejím výchozím bodem, jsou tyto prvky také výchozím bodem pro eliminaci ze strany těch, kteří chtějí vytvořit náhradní systém autority. Proč se vůdci sekt, kteří ve své podstatě usilují o úplnou kontrolu nad svými stoupenci, nejprve snaží zničit rodinné vazby? Vidíme to v komunitě Charlese Mansona, která se doslova jmenovala „Rodina“, a v komunistické utopii Jima Jonese, kde mu říkali „táta“. V počátcích bolševického režimu se pokoušeli nahradit rodinné krby a domovy továrními jeslemi a společnými kuchyněmi a jídelnami a nazývali to „osvobozením“. Rodina je místem, kde si dítě formuje svůj charakter a postoje. Pokud jsou tyto charakteristiky považovány za nepřátelské vůči vládnoucí garnituře, pak je nutné podrobit rodiče. Proto když v roce 2007 prošel novozélandským

[1135] Tamtéž, s. 15.
[1136] Tamtéž, s. 61.
[1137] Tamtéž, s. 17.

parlamentem takzvaný „zákon proti tělesným trestům“[1138] předložený poslankyní za Stranu zelených a bývalou komunistkou Sue Bradfordovou, stalo se tak pod pochybnou záminkou zastavení „zneužívání dětí“. Tím se skrýval skutečný záměr, na který Bradfordová krátce narážela: podkopat tradiční rodičovskou autoritu. Uvedla: „Je to volba mezi starou psychologií, která říká, že děti jsou naším majetkem. Starý Nový Zéland versus Nový Zéland“.[1139] Bradfordová uvedla, že motivem jejího návrhu zákona byly ideologické koncepce mocenských vztahů a majetkových vztahů. Zákon byl přijat na základě toho, že Nový Zéland implementoval Úmluvu OSN o právech dítěte, přičemž nečestně spojoval slušné rodiče s týrajícími sociopaty:

> Nedávná změna zákona zavedením zákona o změně trestního zákona (nahrazený § 59) z roku 2007 a kampaň na zvýšení povědomí veřejnosti o domácím násilí signalizují, že Nový Zéland nepřijímá násilí vůči dětem a že se konečně začínáme zabývat naší povinností implementovat Úmluvu OSN o právech dítěte. Článek 19 vyžaduje, aby smluvní strany přijaly veškerá vhodná opatření k ochraně dětí před všemi formami násilí, zranění nebo zneužívání, a my jsme konečně začali v této věci podnikat kroky.[1140]

[1138] Návrh zákona o změně trestných činů (nahrazující § 59).
[1139] ‘Feeling the Strain of the Front Line’, Dominion Post, Wellington, 7. dubna 2007.
[1140] Julie Lawrence, Anne Smith, ‘A Place Where It is Not Okay to Hit Children’, Social Policy Journal of New Zealand, č. 34, duben 2009.

Toto je jen jeden z mnoha příkladů toho, jak OSN nadále všudypřítomně, ale obvykle nenápadně, přetváří ty státy, které jsou ochotny podřídit se její obecné vůli.

Pro OSN je rodina inkubátorem nacionalismu a dalších tradičních postojů, které je třeba potlačit, pokud mají budoucí generace být „globálními občany“ bez trvalých vazeb. V roce 1948 zahrnula UNESCO do série knih Toward World Understanding prohlášení z mezinárodního sympozia pedagogů z roku 1948. Vzhledem k rostoucímu znepokojení veřejnosti vydal výbor amerického Kongresu zprávu, která UNESCO očistila od obvinění, a zejména racionalizovala nejkontroverznější výroky z této série, především tím, že prohlásil, že názory v této sérii nejsou „oficiální“. Zvláště podrobně byly zkoumány výroky, že „... prozatím stačí poznamenat, že děti jsou nejčastěji nakaženy nacionalismem v rodině...“[1141] Tento komentář je opakováním kritické teorie. Takové komentáře jsou zcela v souladu s doktrínou OSN a UNESCO. V roce 1996 byla vydána publikace UNESCO, která opět považuje rodiče za problematické, protože předávají svým dětem postoje, které nejsou v souladu s globalismem:

> Počáteční výchova k hodnotám, zasvěcení do „mírových“ postojů by logicky mělo být odpovědností rodiny, která je prvním článkem spojujícím mladého člověka se společností. V důsledku rezignace, nedostatků nebo

[1141] ‘In the Classroom with Children under Thirteen Years of Age, toward World Understanding’, sv. 5 (UNESCO, 1948), s. 58. Citováno v House Committee on Foreign Affairs, Subcommittee on International Organizations and Movements (1956), s. 760.

> neschopnosti rodičů, které lze přičíst mnoha příčinám a situacím, však odpovědnost za výchovu někdy spočívá výhradně na učiteli, který, ať už je rozčarovaný nebo militantní, musí nahradit první článek v řetězci vzdělávacího procesu. Na druhé straně rodiče nikdy nebo jen velmi zřídka nahrazují učitele. Některé země se snažily tuto situaci zlepšit programy vzdělávání rodičů, které zahrnují metody vštěpování téměř smyslu pro demokracii v rodině. Mezinárodní komise pro vzdělávání pro 21. století zcela správně připomíná lidský rozměr těch, kteří mají za úkol předávat hodnoty, a zejména nevyhnutnou potřebu posílit roli učitele.[1142]

Ačkoli tyto výroky nejsou tak radikální jako u Adorna, Marcuseho, Fromma nebo Wilhelma Reicha, opět jsou to rodiče, kteří nesou odpovědnost, pokud nevedou své děti podle očekávaných doktrín. Tito rodiče mají „nedostatky“ nebo „neschopnosti“ a musí být nahrazeni učiteli, jejichž role musí být „vylepšena“ oproti roli rodičů, pokud rodiče nejsou přístupní převýchově. Jedním z nejvýznamnějších projektů UNESCO směřujících k přetvoření postojů je revize učebnic dějepisu:

> Ve spolupráci s vysokými školami a specializovanými nevládními organizacemi byl zahájen výzkum zaměřený na identifikaci odkazů, obrázků, pojmů a ilustrací v učebnicích dějepisu, které přispívají k rozvoji předsudků a naznačují negativní představu o určitých osobách nebo

[1142] Lucie-Mami Noor Nkaké, s. 11.

> skupinách. Probíhá restrukturalizace programů výuky dějepisu, přičemž se klade větší důraz na komplementaritu. Kurzy o dějinách lidstva jsou zařazovány do učebních plánů mnohem dříve, současně s národními dějinami. „Měli bychom odzbrojit historii," naléhá Federico Mayor [generální ředitel UNESCO] a dodává: „V historii je příliš mnoho bitev, příliš mnoho moci, generálů a vojáků. Musíme proto našim dětem a národům poskytnout odlišný pohled na historii." Cílem zemí, které začaly revidovat učebnice dějepisu, je aktualizovat přínos všech národů k rozvoji lidstva a jejich účast na tomto rozvoji a identifikovat kulturní interakce, které vyplynuly a vyplývají z výměn mezi nimi. Pokud se někdy podaří tuto univerzální historii dokončit, umožní to vyznačit přelom mezi dvěma érami: érou nadvlády a érou tvůrčí vzájemné závislosti, a vyjádří to pravdu, že: „Obranu míru je třeba budovat v myslích lidí."[1143]

Původní program UNESCO postupoval rychlým tempem. Zde vidíme program UNESCO zaměřený na revizi učebnic tak, aby odrážely umělou a vynucenou „restrukturalizaci" historie, se zaměřením na multikulturalismus, dekolonizaci, Martina Luthera Kinga, Nelsona Mandelu, „bílý patriarchát", „bílé privilegium", historii žen a vymyšlenou „univerzální historii", odrážející to, co generální ředitel UNESCO Federico Mayor nazval „univerzálními hodnotami ve všech fázích vzdělávacího procesu".[1144] Programy UNESCO jsou i nadále velmi aktivní.

[1143] Tamtéž, str. 22–23.
[1144] Tamtéž, s. 23.

Například Novozélandská národní komise pro UNESCO uvádí, že v období 2014–2021 se zaměří na „vzdělávání v oblasti globálního občanství“ (GCED).[1145]

[1145] ‘Global Citizenship Education in Aotearoa, New Zealand’, National Commission for UNESCO, https://unesco.org.nz/our-work/global-citizenship-education-menu/.

Sorosův „Odvážný nový svět“

> V dokonale otevřené společnosti nejsou žádné existující vazby definitivní a vztah lidí k národu, rodině a svým bližním závisí výhradně na jejich vlastních rozhodnutích. Z druhé strany mince to znamená, že trvalost sociálních vztahů zmizela; organická struktura společnosti se rozpadla do té míry, že její atomy, jednotlivci, se vznášejí bez jakýchkoli kořenů. — GEORGE SOROS

George Soros je významným sponzorem New School for Social Research. Dosáhl slávy či neslavné pověsti pod záštitou „filantropie“, štědře podporoval „liberální“ kauzy a je významným činitelem v prosazování „barevných revolucí“ za účelem „změny režimu“, zejména v bývalém sovětském bloku. Jeho význam je takový, že vedení Maďarska a Ruska podniklo kroky k odstranění Sorosových institutů Open Society a četných front a odnoží z jejich společností. V roce 2018 představil premiér Viktor Orbán návrh zákona, který byl široce nazýván „Stop Soros“, v reakci na Sorosovu podporu přesunu obyvatelstva z třetího světa do Evropy. Protože Soros je nominálně Žid, i když sekularizovaný a kritický vůči Izraeli, je jeho odhalování často odsuzováno jako „antisemitismus“. V článku, který vehementně odsuzuje Orbána a chválí Sorose, píše [Žid] Zack Beauchamp, stejně jako Soros absolvent London School of Economics, ve Voxu:

> Maďarsko tento týden schválilo zákon, který vláda nazvala „Stop Soros“ podle maďarsko-amerického miliardáře George Sorose. Nový zákon, jehož návrh vypracoval

> premiér Viktor Orbán, zavádí novou kategorii trestného činu nazvanou „podpora a napomáhání nelegální migraci“ – v podstatě zakazuje jednotlivcům a organizacím poskytovat jakoukoli pomoc nelegálním přistěhovalcům. Formulace zákona je tak široká, že by vláda teoreticky mohla zatknout kohokoli, kdo poskytne jídlo nelegálnímu přistěhovalci na ulici nebo se zúčastní politického shromáždění na podporu jejich práv.
>
> Maďarská vláda tento zákon prezentovala jako omezení vlivu Sorose, židovského přeživšího holokaustu, který financuje prodemokratické aktivity po celém světě. Orbán označil Sorose (který je také oblíbeným nepřítelem americké pravice) za zdroj mezinárodního spiknutí s cílem zničit Maďarsko prostřednictvím migrace. Často útočí na miliardáře s výraznými antisemitskými výrazy.[1146]

Globalističtí komentátoři stačí zmínit klíčová slova jako „židovský přeživší holocaustu“ a „americká pravice“ a očekává se, že to vyvolá negativní reakci. Že Orbán je jedním z mála vnímavých státníků na světě, dokazuje jeho popis Sorosovy ofenzívy, což je dostatečný důvod k tomu, aby byl globalisty odsouzen:

> „Bojujeme s nepřítelem, který se od nás liší. Není otevřený, ale skrývá se; není přímý, ale lstivý; není čestný, ale podlý; není národní, ale mezinárodní; nevěří v práci,

[1146] Zack Beauchamp, ‘Hungary Just Passed a “Stop Soros” Law That Makes It Illegal to Help Undocumented Migrants‘, Vox, 22. června 2018, https://www.vox.com/policy-and-politics/2018/6/22/17493070/hungary-stop-soros-orban.

> ale spekuluje s penězi; nemá vlastní domovinu, ale cítí, že mu patří celý svět," prohlásil Orbán v březnu ve své charakteristické proti-Sorosovské tirádě.[1147]

V jiném projevu Orbán uvedl:

> Stojíme proti médiím, která jsou udržována zahraničními zájmy a domácími oligarchy, profesionálními najatými aktivisty, organizátory protestů vyvolávajícími nepokoje a řetězcem nevládních organizací financovaných mezinárodním spekulantem, což vše shrnuje a ztělesňuje jméno George Soros.[1148]

Orbán popisuje Sorose a oligarchické globalisty velmi přesně. Problémem není přesnost jeho popisu, ale to, že by se nemělo mluvit špatně o „židovském přeživším holokaustu".

V roce 2020 Soros na Světovém ekonomickém fóru v Davosu oznámil, že poskytne 1 miliardu dolarů na založení „globální univerzity pro boj proti autoritářským vládám…"[1149] Sorosova Středoevropská univerzita v Budapešti byla v roce 2018 Orbánem uzavřena. Nyní Soros rozšířil svou vizi na nic menšího než „transformaci vysokoškolského vzdělávání" po celém světě. Nadace Carnegie, Rockefeller a Ford již sto let ovlivňují a řídí vysokoškolské vzdělávání prostřednictvím nadačních fondů. Soros s podporou dalších oligarchů plánuje

---

[1147] Tamtéž.
[1148] Tamtéž.
[1149] Katherine Burton, 'George Soros to Start $1 Billion Fund to Fight Nationalists, Climate Change', Bloomberg Green, 24. ledna 2020; https://www.bloomberg.com/news/articles/2020-01-23/soros-starts-new-global-university-with-1-billion-commitment.

založit vlastní globální síť univerzit, aby svou ideologií ovlivnil celé generace politiků, poradců a pedagogů. Soros své cíle neskrývá:

> Síť, která bude fungovat po celém světě, nese název Open Society University Network (OSUN). Bude integrovat výuku a výzkum napříč vysokoškolskými institucemi po celém světě. Bude nabízet souběžně vyučované síťové kurzy a společné studijní programy a pravidelně sdružovat studenty a pedagogy z různých zemí prostřednictvím osobních a online diskusí. Cílem sítě je oslovit studenty, kteří to nejvíce potřebují, a propagovat hodnoty otevřené společnosti, včetně svobody projevu a rozmanitosti názorů.[1150]

Vezměte na vědomí, že univerzita:

> 1) Bude fungovat jako celosvětová síť.
>
> 2) Ovlivňovat jiné terciární instituce po celém světě.
>
> 3) Indoktrinovat studenty ideologií – „otevřenou společností“ (liberálním kapitalismem) – a tím učinit odkaz na „svobodu projevu a rozmanitost přesvědčení“ pouhým dvojitým uvažováním.
>
> 4) „Bojovat proti autoritářským vládám“, tj. vládám a státníkům, jako jsou Putin a Orbán, kteří se neztotožňují s globalizací.

[1150] Open Society Foundations, ‘George Soros Launches Global Network to Transform Higher Education’, 23. ledna 2020; https://www.opensocietyfoundations.org/newsroom/george-soros-launches-global-network-to-transform-higher-education.

> OSUN se bude snažit podporovat kvalitní vzdělávání a oslovovat instituce, které potřebují mezinárodní partnery, stejně jako opomíjené skupiny obyvatel, jako jsou uprchlíci, vězni, Romové a další vysídlené skupiny. OSUN je s pomocí svých spojenců připraven zahájit rozsáhlý program „ohrožení vědci“, který spojí velké množství akademicky vynikajících, ale politicky ohrožených vědců do této nové globální sítě.[1151]

To znamená:

> 1) OSUN se bude snažit ovládat směřování a politizovat instituce ve státech, které jsou terčem „změny režimu“.
>
> 2) Indoktrinovat a manipulovat vykořeněné obyvatelstvo.
>
> 3) Sponzorovat ty, kteří se postavili proti cílovým režimům.
>
> 4) Opakovat v širším měřítku Rockefellerův program z 30. let 20. století, který spočíval ve sponzorování politických agitátorů pod záštitou „vědeckého bádání“.

Soros jasně říká, že síť OSUN je navržena tak, aby globálně vštěpovala liberálně-kapitalistickou doktrínu a přetvářela „civilizaci“ podle jeho představ.

> Pan Soros řekl: „Věřím, že naše největší naděje spočívá v přístupu ke vzdělání, které posiluje autonomii jednotlivce tím, že rozvíjí kritické myšlení a klade důraz na akademickou svobodu. Síť Open Society University

[1151] Tamtéž.

Network považuji za nejdůležitější a nejtrvalejší projekt svého života a rád bych se dožil jeho realizace.“

Pan Soros, který za posledních 30 let věnoval více než 32 miliard dolarů na vzdělávání a sociální spravedlnost, dodal: „Hledáme prozíravé partnerské instituce, které cítí odpovědnost za budoucnost naší civilizace, lidi, kteří jsou inspirováni cíli OSUN a chtějí se podílet na jejich realizaci.“

„Sami nemůžeme vybudovat globální síť,“ řekl pan Soros. „Doufám, že ti, kteří sdílejí tuto vizi, se k nám připojí a pomohou nám ji uskutečnit.“[1152]

Iniciativa Sorose má za cíl převzít a universalizovat vzdělávání, indoktrinovat a kontrolovat budoucí generace akademiků, vytvořit vedoucí kádry, které budou schopny převzít správu po „změně režimu“, a přetvořit svět shora dolů. OSUN rozšiřuje to, k čemu byly založeny London School of Economics a New School.

Soros studoval na London School of Economics, kde se setkal se svým ideovým mentorem [Židem] Karlem Popperem, autorem knihy The Open Society and Its Enemies, která inspirovala pojmenování Sorosových nadací. V roce 1980 byl Sorosovi udělen čestný doktorát na New School.[1153]

Z ideologického hlediska Soros vidí historickou dichotomii mezi „otevřenými a uzavřenými společnostmi“, mezi společnostmi, které jsou „neměnné“, a těmi, které se

---

[1152] Tamtéž.
[1153] W. Roszkowski a J. Kofman (eds.) s. 948.

neustále mění. Soros nazývá „uzavřenou společnost“ „organickou společností“. Organické společnosti jsou považovány za statické. Popisuje „organickou společnost“ způsobem, který odpovídá pravicovému myšlení: jedinec existuje ve prospěch „sociálního celku“. „Jednota neměnné společnosti je srovnatelná s jednotou organismu. Členové neměnné společnosti jsou jako organismy živého těla. ... Funkce, které plní, určují jejich práva a povinnosti“.[1154]

Zatímco pravice vidí naplnění jednotlivce ve službě organické společnosti, Soros – stejně jako kritičtí teoretici – vidí útlak.

Soros však ve svém odporu k „organické společnosti“ chybuje, když tvrdí, že je „neměnná“. Opět použijeme fyziologickou analogii: živý organismus se mění růstem, který není založen na importu patogenů (které způsobují nemoci a smrt), ale na organickém růstu z prvků, z nichž vzešel (dědictví, tradice). Z pravicového pohledu je „otevřená společnost“ taková, která nechává organickou společnost „otevřenou“ patogenům. „Otevřená společnost“ ničí imunitní systém sociálního organismu a umožňuje vstup „kulturní nemoci“. Právě tyto kulturní, ekonomické, sociální a morální patogeny prosazují Soros a další členové globalistické elity. Organická společnost, která zdaleka není „neměnná“, pokud není předčasně zničena například válkou nebo přírodní katastrofou, může organicky vyrůst do vysoké kultury, jako například raně středověká gotická epocha na Západě, kdy zejména během 13.

[1154] G. Soros (1995), str. 260–261.

století vzkvétaly umění a vědy a život byl daleko od posměšného způsobu, jakým jej od renesance vykreslují „progresivisté“.[1155]

Tam, kde pravice vidí sociální společenství, Soros vidí omezení. To, co Soros pohrdá jako „sociální celek“, jeho mentor Karl Popper nazýval „holismem“. Když se Soros snaží rozbít pouta, která drží jednotlivce v „organické společnosti“, prostřednictvím podpory nesčetných kauz, které odtrhávají jednotlivce od primárních vazeb, docházíme ke sbližování liberálního kapitalismu a nové levice, kritické teorie a kulturního marxismu. Zde lze vnímat, jak Soros a jeho globalističtí kolegové souhlasí s kritickými teoretiky a proč liberální kapitalisté financují „socialisty“.

Soros otevřeně prohlásil:

> Pokusím se dovést otevřenou společnost k jejímu logickému závěru a popsat, jak by vypadala dokonale proměnlivá společnost. Alternativy by byly k dispozici ve všech aspektech existence: v osobních vztazích, názorech a myšlenkách, výrobních procesech a materiálech, sociální a ekonomické organizaci atd. Za těchto okolností by jednotlivec zaujal nejvyšší postavení. Členové organické společnosti nemají vůbec žádnou nezávislost; v méně než dokonale proměnlivé společnosti stále omezují chování lidí zavedené hodnoty a vztahy, ale v dokonale otevřené společnosti nejsou žádné ze stávajících vazeb konečné a vztah lidí k národu, rodině a svým bližním závisí zcela na

[1155] K. R. Bolton, The Decline and Fall of Civilisations, str. 302–305.

> jejich vlastních rozhodnutích. Z druhé strany mince to znamená, že trvalost sociálních vztahů zmizela; organická struktura společnosti se rozpadla do té míry, že její atomy, jednotlivci, se vznášejí bez jakýchkoli kořenů.[1156]

Soros a Popper se shodují s Frommem a Marcusem. Liberální kapitalismus se spojuje s kulturním marxismem.

Soros vysvětluje, že jednotlivec si vybere alternativu, která nejlépe vyhovuje jeho životu, na základě rozšíření ekonomiky. „Ve světě, kde je každá akce otázkou volby, charakterizuje ekonomické chování všechny oblasti činnosti. Všechny hodnoty, včetně duchovních, uměleckých a morálních, lze redukovat na peněžní vyjádření.“ „To činí principy tržního mechanismu relevantními pro tak rozsáhlé oblasti, jako je umění, politika, společenský život, sex a náboženství.“ V „dokonalé proměnlivé společnosti by se rozsah tržního mechanismu rozšířil až na tuto nejvyšší hranici“. Nejvýraznějším aspektem dokonalé proměnlivé společnosti je „úpadek osobních vztahů“. „Přátelé, sousedé, manželé a manželky by se stali, pokud ne zaměnitelnými, tak alespoň snadno nahraditelnými jen mírně horšími (nebo lepšími) náhradami; podléhali by volbě v konkurenčních podmínkách“. Rodiče a děti by „pravděpodobně zůstali neměnní“, ale rodinné pouto „by mohlo ztratit na vlivu“.[1157]

Soros tvrdí, že takový závěr je „méně než potěšující“, ale celý život a obrovské jmění věnoval právě prosazování těch

---

[1156] G. Soros, s. 282.
[1157] Tamtéž, str. 282–283.

cílů, které vedou k tomuto „logickému závěru“. Soros uvádí, že hlavními překážkami této univerzální otevřené společnosti jsou islámský a ruský „fundamentalismus“. Dalšími významnými výzvami jsou návrat organické společnosti prostřednictvím „etnické nebo náboženské komunity“.[1158] Proto vynakládá velké částky proti „populistickým“ státníkům, jako jsou Putin a Orbán.

„Postupné sociální inženýrství“

Jak Marx na levici (dialektický materialismus), tak Spengler na pravici (historická morfologie) byli historicisté; oba postulovali zákony historie a společenského vývoje. Popper a jeho žák Soros historicismus odmítají. Neexistuje žádný vnitřní vývoj dějin; existuje pouze to, co v daném okamžiku vytvoří jednotlivec. Pokud má tento jednotlivec extrémní bohatství, je v pozici, kdy může podstatně změnit společnost. Zdá se, že se jedná o vysoce relativistickou formu sociálního inženýrství, která postupuje metodou pokusů a omylů. Sociální inženýr se stává odpovědným za změnu institucí podle potřeby; mění společnost po etapách. Předpokladem je neustálá změna, jak píše Popper:

> Politik, který přijímá tuto [postupnou] metodu, může mít nebo nemusí mít v mysli plán společnosti, může nebo nemusí doufat, že lidstvo jednoho dne dosáhne ideálního stavu a dosáhne štěstí a dokonalosti na zemi. Bude si však vědom toho, že dokonalost, pokud je vůbec dosažitelná, je

[1158] Tamtéž, s. 295.

> velmi vzdálená a že každá generace lidí, a tedy i žijících, má svůj nárok...[1159]
>
> Jeden z rozdílů mezi utopickým nebo holistickým přístupem a postupným přístupem lze proto vyjádřit takto: zatímco postupný inženýr může přistupovat k problému s otevřenou myslí, pokud jde o rozsah reformy, holistický inženýr tak učinit nemůže, protože se předem rozhodl, že úplná rekonstrukce je možná a nezbytná.[1160]

Z taktického hlediska může sociální inženýr navíc podkopat komunitu pod záminkou řešení konkrétního humanitárního problému:

> Ve prospěch své metody může inženýr postupující po kouskách tvrdit, že systematický boj proti utrpení a nespravedlnosti má větší šanci na podporu a souhlas velkého počtu lidí než boj za nastolení nějakého ideálu.[1161]

Proto může být jihoafrická ekonomika otevřena (otevřená společnost) privatizaci a globalizaci prostřednictvím zničení apartheidu ve jménu „sociální spravedlnosti“ nebo nerostného bohatství Kosova ve jménu „demokracie“.

[1159] Karl Popper, The Open Society and Its Enemies, sv. 1, s. 158.
[1160] Popper, The Poverty of Historicism, s. 69.
[1161] Popper, The Open Society and Its Enemies, s. 158.

Sociální dekonstrukce prostřednictvím etnické rozmanitosti

V roce 1952 vydala UNESCO své prohlášení o rase, The Race Concept, údajně vědecké sympozium vědců, které odmítalo význam rasy jako nebezpečný omyl a hlavní překážku pro vytvoření jednoho světa. V úvodu bylo uvedeno, že UNESCO je organizací, která je nejlépe vybavena k tomu, aby „vedla kampaň proti rasovým předsudkům a vymýtila tuto nejnebezpečnější z doktrín“.[1162] V roce 1949 sestavilo oddělení sociálních věd UNESCO tým vědců. Mnoho vědců kritizovalo první návrh a teprve o několik let později se objevila finální verze, která byla stále terčem kritiky, zejména ze strany biologických věd. Přestože nebylo možné rasu jako taxonomicky klasifikovatelnou kategorii zcela odmítnout, jádrem argumentace bylo, že všechny rasy jsou stejně vzdělavatelné, že neexistují rozdíly v schopnosti „intelektuálního a emocionálního vývoje“, že všechny rasy jsou hybridizované a že všechny patří ke společnému druhu Homo sapiens. Neexistuje tedy žádné vědecké ospravedlnění pro skepticismus ohledně vytvoření lidstva jako amorfní masy pod světovým státem. Mezi signatáři byl i zanícený eugenik a komunista Dr. J. B. S. Haldane. Julian Huxley, jehož odkazy na mentálně a fyzicky postižené by dnes byly politicky korektními lidmi vnímány s hrůzou, „přispěl k finálnímu znění“.[1163]

Významné na tomto prohlášení byla jeho podpora globalistické premisy, že „národnost, jazyk a náboženství lze

[1162] L. C. Dunn, et al., The Race Concept, s. 5.
[1163] Tamtéž, s. 16.

změnit v jedné generaci u jakékoli osoby, biologické skupiny nebo rasy…“.[1164] Proto „rasa“, jakkoli ji chceme definovat, nemá žádnou vnitřní trvalost[1165] stejně jako v případě dnešního „vědeckého“ názoru na pohlaví může být kdokoli dekonstruován a rekonstruován podle módních trendů, jako by se jednalo o nákup nové komodity. Jak jsme již viděli, smyslem existence UNESCO a dalších orgánů OSN je skutečně formovat všechny do podoby „globálních občanů“. To bylo umožněno domýšlivým názorem výboru vědců, že osobnost a charakter jsou „bezrasové“.[1166] „Hlavní je jednota lidstva jak z biologického, tak ze sociálního hlediska. Uznat tuto skutečnost a jednat podle toho je první požadavek kladený na moderního člověka.“[1167] Citátem Darwina tvrzení tvrdí, že člověk usiluje o stále větší jednotu, od kmene přes národ až po „všechny národy a rasy“.[1168]

Závěr: „A konečně, biologické studie podporují etiku univerzálního bratrství“…[1169]

Tímto prohlášením a dokumentem An American Dilemma, který připravil Gunnar Myrdal, jenž rovněž poskytoval poradenství při vypracování prohlášení UNESCO[1170], byly položeny ideologické základy pro útok na národnost a etnicitu, které poskytly vědecké zdůvodnění pro integraci, otevřené

[1164] Tamtéž, s. 91.
[1165] Spengler definoval „rasu“ jako „trvání charakteru“.
[1166] L. C. Dunn a kol., s. 101 (text prohlášení z roku 1950).
[1167] Tamtéž.
[1168] Tamtéž, s. 102.
[1169] Tamtéž, s. 103.
[1170] Tamtéž.

hranice, multikulturalismus, „náhradní migraci“ a globalizovanou „inkluzivní ekonomiku“.

Zatímco prohlášení UNESCO ujistilo svět, že historickým osudem člověka je sjednotit se do jednoho světa, tato hrubá revize a restrukturalizace historie naráží na skály reality. Ideologicky multikulturní společnosti, nebo konkrétněji globalizované „inkluzivní ekonomiky“, mají odrážet přirozenou inklinaci lidstva jako „sociálního zvířete“. Podle globalistické doktríny je lidstvo historicky nuceno asimilovat libovolný počet kultur a etnik na stejném území na základě toho, že všichni pocházíme ze stejného „rodu“. Závěrečná pasáž napsaná Dr. L. C. Dunnem připomíná osvícenské doktríny rovnosti z 19. století, které inspirovaly jakobíny k mazání gilotin ve jménu „svobody, rovnosti a bratrství“. Dunn triumfálně uzavřel, že prohlášení UNESCO je v duchu americké a francouzské revoluce, a odkázal na Déclaration des Droits de l'Homme z roku 1789.[1171] Stejně jako marxismus, i globalisté hlásají své cíle ve jménu historických zákonů, které neexistují. Když se utopie nevyvíjí tak, jak globalisté předpokládají, je členským státům vnuceno množství zákonů navržených OSN, podporovaných masovou propagandou a indoktrinací ze strany UNESCO a rozsáhlé sítě nevládních organizací.

Realita není na straně globalistů

Na pozadí reality se multikulturalismus postupně rozpadá a lidstvo, které je daleko od historického nutkání přijmout

[1171] Tamtéž, s. 91.

„globální občanství“, se vrací k tribalismu a segregaci. Rozsáhlá „meta-analytická studie“ o dopadu etnické rozmanitosti na „sociální důvěru“ naznačuje, že v indoktrinaci sociálního inženýrství o údajných výhodách etnické rozmanitosti je něco vážně v nepořádku. Studie se jmenuje „Etnická rozmanitost a sociální důvěra: Narativní a meta-analytický přehled“ (Ethnic Diversity and Social Trust: A Narrative and Meta-Analytical Review). Byla zveřejněna online jako předběžná verze před publikací v Annual Review of Political Science (Ročník 23, 2020).[1172]

Zdravý rozum, ať už instinktivní, intuitivní nebo založený na neoficiálních pozorováních, nutí mnoho lidí držet si odstup, když zkušenosti odporují dogmatům. Masám se však vštěpuje, že je to pouze důsledek jejich vrozeného rasismu, který údajně svědčí o psychické nerovnováze, kterou lze napravit různými metodami.

Z těchto možností vědci z Oxfordské univerzity zjistili, že „implicitní rasové předsudky“ lze snížit pomocí srdečního léku propranolol, který blokuje „aktivaci periferního ‚autonomního‘ nervového systému“. Profesor Julian Savulescu z Filozofické fakulty Oxfordské univerzity, jeden ze spoluautorů studie, dodal: „Takový výzkum otevírá lákavou možnost, že naše

[1172] Peter Thirsted Dinesen, Merlin Schaeffer a Kim Mannemar Sønderskov, ‘Ethnic Diversity and Social Trust: A Narrative and Meta-Analytical Review’.

nevědomé rasové postoje lze modulovat pomocí léků, což je možnost, která vyžaduje pečlivou etickou analýzu.“[1173]

To, co tito vědci považují za irelevantní, je možnost, že takové „implicitní rasové předsudky“, existující na nevědomé úrovni, jsou pravděpodobně mechanismem přežití, který se vyvinul v průběhu tisíciletí. Oxfordské testy naznačují (i když počet subjektů byl malý), že „implicitní rasismus“ je pevně zakotven v „autonomním nervovém systému“.

Putnamova studie

Z mnoha studií citovaných v meta-analytické recenzi byla jedna z nejvýznamnějších a nejranějších založena na 40 komunitách a 30 000 osobách v USA a byla provedena Dr. Robertem D. Putnamem, politologem z Harvardovy univerzity. Putnamova studie z roku 2007 zjistila, že etnická diverzita způsobuje pokles důvěry v komunitě a vyvolává pocity bezmocnosti a odcizení.[1174]

Putnam a další sociální vědci, kteří nedosahují výsledků, jaké by si přáli, přesto zůstávají optimističtí, že etnická diverzita (rozmanitost) může fungovat, a hledají příklady v uměle vytvořených situacích, kde mohou vzniknout společné zájmy, které mohou alespoň dočasně nebo částečně obejít výsledky běžných okolností. Domácí kočky a psi chovaní za zvláštních

---

[1173] ‘Drug “Reduces Implicit Racial Bias,” Study Suggests’, University of Oxford News & Events, 8. března 2012; http://www.ox.ac.uk/news/2012-03-08-drug-reduces-implicit-racial-bias-study-suggests.

[1174] Robert D. Putnam, ‘E Pluribus Unum: Diversity and Community in the Twenty-first Century’, Journal of Scandinavian Political Studies, sv. 30, č. 2, červen 2007, str. 137–174.

okolností v domácnosti mohou „dokázat“, že může existovat budoucnost, ve které se kočky a psi nejen tolerují, ale mohou se stát „přáteli“ a překonat svůj primární „implicitní speciismus“; svět, ve kterém se jednoho dne možná ovce bude pást vedle lva. Putnam vyjádřil optimistický názor (z liberálního hlediska), že jeho studie sociální fragmentace způsobené etnickou rozmanitostí může být ještě obejita zohledněním umělých situací, jako jsou vojenské a náboženské instituce:

> V dlouhodobém horizontu však úspěšné imigrantské společnosti překonaly tuto fragmentaci vytvořením nových, průřezových forem sociální solidarity a komplexnějších identit. Příklady toho, jak se lze smířit s rozmanitostí, lze najít v americké armádě, náboženských institucích a dřívějších vlnách americké imigrace.[1175]

Takové situační komunity mohou samy o sobě nabývat rysů etnických komunit. Situace vedoucí k vytvoření instituce, skupiny nebo komunity sama o sobě vytváří solidaritu a identitu „v rámci skupiny“ ve vztahu k jiné skupině, a takové rysy etnika mohou skutečně přesahovat biologickou „rasu“. Proto má námořní pěchota svůj vlastní étos, mýty, strukturu, historii a účel bez ohledu na své rasové složení ve vztahu k osobám, které nejsou členy námořní pěchoty, stejně jako mniši, sportovní týmy, symfonické orchestry a vysokoškolská bratrstva.

„Národ“ může být vytvořen spojením různých etnik do nového etnika, pokud jsou procesy budování národa a státu dostatečně silné, zejména s ohledem na vnitřní étos skupiny ve

[1175] Tamtéž, abstrakt.

vztahu k vnímané vnější skupině. Židé jsou obzvláště výrazným příkladem. Avšak i Izrael, snad nejlepší možný stát pro rozvoj etnika přesahujícího rasové hranice, mezi lidmi, kteří se formovali sloučením mnoha etnik v průběhu tisíců let kolem silného étosu a mýtu, zůstává rozdělen mezi Sefardské, Aškenázské a Beta Izraelské Židy.[1176] Společnost může mezi svými zaměstnanci vybudovat podobný vnitřní étos, který překračuje hranice jiných vazeb. Národní státy mohou být také budovány a udržovány prostřednictvím rozvoje dostatečně silných vazeb prostřednictvím symbiózy jinak oddělených etnik. Historické a sociální okolnosti se značně liší, a to je právě ten bod; neexistuje žádná univerzální formule. Citujme sociologa z pravice, Josepha de Maistre:

> V tomto světě neexistuje nic jako „člověk“. Ve svém životě jsem potkal Francouze, Italy, Rusy a tak dále. Díky Montesquieuovi dokonce vím, že existují i Peršané. Ale pokud jde o člověka, prohlašuji, že jsem ho nikdy nepotkal.[1177]

V diskusi o ústavě z roku 1795 z období francouzské revoluce učinil de Maistre poznámku, která se zvláště vztahuje na Chartu OSN, Deklaraci lidských práv OSN a řadu dalších dokumentů, jejichž cílem je zavést univerzální zákony:

> … Tato ústava může být aplikována na všechny lidské společenství od Číny po Ženevu. Ale ústava, která je vytvořena pro všechny národy, není vytvořena pro žádný:

[1176] Etiopští Židé usazení v Izraeli.

[1177] Joseph de Maistre, Considerations on France (1797), kapitola VI: „O božském vlivu v politických institucích“.

> je to čistá abstrakce, školní cvičení, jehož účelem je procvičit mysl v souladu s hypotetickým ideálem a které by mělo být adresováno člověku v imaginárních místech, která obývá.[1178]

Jednota v diverzitě?

Jsou i komunity, o nichž hovoří Putnam, schopny udržet svou stabilitu, když jsou vystaveny napětí? Putnam uvádí armádu jako příklad komunity, která dokáže udržet jednotu v rámci diverzity. Je tomu skutečně tak? Loajalita armády vystavené napětí, když je tvořena lidmi z různých prostředí, byla vždy předmětem zájmu vládců. Článek o zkušenostech černochů ve Vietnamu uvádí:

> Jednou z nejméně známých, ale nejdůležitějších kapitol v historii střetu Ameriky s Vietnamem byla vnitřní vzpoura, která otřásla americkou armádou. Od věznice Long Binh ve Vietnamu přes leteckou základnu Travis v Kalifornii až po letadlové lodě v Jihočínském moři čelily ozbrojené síly rozsáhlému odporu a nepokojům. Morálka a disciplína armády klesly na rekordní minimum. Všude se objevovaly protiválečné výbory a podzemní noviny. Počet neoprávněných absencí dosáhl bezprecedentní úrovně: v armádě bylo v roce 1971 na každých sto vojáků sedmnáct neoprávněně nepřítomných a sedm dezertérů. Došlo také k tvrdším formám vzpoury – zneužívání drog, násilným povstáním, odmítání rozkazů, dokonce i útokům na nadřízené. Kumulativním výsledkem tohoto odporu v

[1178] Tamtéž.

> řadách armády bylo vážné narušení vojenské účinnosti a bojeschopnosti. V roce 1969 armáda přestala fungovat jako účinná bojová síla a rychle se rozpadala. Ozbrojené síly musely být staženy z Indočíny, aby vůbec přežily. Nejsilnějšími a nejmilitantnějšími odpůrci byli černošští vojáci. Ze všech vojáků z období války ve Vietnamu byli černošští a jiní menšinoví vojáci nejaktivnější v odporu proti válce a vojenské nespravedlnosti. Černoši čelili většímu útlaku než běloši a bojovali s větší odhodlaností a hněvem. Povstání, která otřásla americkými městy jako Watts, Newark a Detroit, vypukla o několik let později i ve významných vojenských zařízeních.[1179]

„Černošská zkušenost“ v USA byla daleko od toho, aby mohla v černošských vojácích vyvolat pocit sounáležitosti s bílými spolubojovníky proti zdánlivému nepříteli. Nepřítelem černošských vojáků byli bílí vojáci a s Vietcongem měli pocit sounáležitosti. Pojem „Američan“ byl a zůstává příliš nejasný, aby mohl mít nějaký společný význam, a to i v tak přísně kontrolované struktuře, jakou je armáda. Pokud autorita, hierarchie a disciplína armády nestačí k udržení „vnitřní skupiny“ (in-group) ani v případě konfrontace s nepřátelskou „vnější skupinou“ (out-group), do jaké míry se sociologové, politici a plutokraté uchýlí k tyranii, aby dosáhli svých cílů?

[1179] David Cortright, ‘Black GI Resistance During the Vietnam War’, Vietnam Generation (1990), sv. 2: č. 1, článek 5;https://digitalcommons.lasalle.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1052&context=vietnamgeneration.

Recenze

Otázka položená v recenzi zní: „Oslabuje etnická diverzita sociální důvěru?“[1180] Za posledních 25 let bylo na toto téma provedeno mnoho studií s různými výsledky. Metaanalýza si klade za cíl najít společné vzorce analýzou údajů z literatury zahrnující 1001 odhadů z 87 studií.[1181]

Existuje několik definic sociální důvěry: (1) obecná sociální důvěra (cizinci); (2) důvěra mimo skupinu; (3) důvěra uvnitř skupiny; (4) důvěra v sousedy.[1182]

„Klíčové debaty v literatuře“ jsou: Debata 1: Proč etnická diverzita narušuje důvěru? Otázka zní: proč má větší blízkost k vnějším skupinám větší dopad na sociální důvěru?

Studie z roku 2015, kterou vypracovali dva z autorů recenze, Dinesen a Sønderskov, zjistila, že „pouhé setkání s lidmi odlišného etnického původu narušuje sociální důvěru“. To souvisí s pojmem averze vůči vnější skupině. Na tento jev mají vliv „sdílené normy“ a další faktory[1183], přičemž právě sdílené normy jsou charakteristickým rysem toho, co definuje etnikum. Utopický cíl redukovat všechny na nejasný univerzální jmenovatel ve jménu „lidskosti“ se jeví jako velmi pochybný.

[1180] Dinesen, et al., ‘Ethnic Diversity and Social Trust: A Narrative and Meta-Analytical Review’, s. 1.
[1181] Tamtéž, abstrakt.
[1182] Tamtéž, str. 1–2.
[1183] Dinesen a Sønderskov, ‘Ethnic Diversity and Social Trust: Evidence from the Micro-Context’, American Sociological Review, 80 (3), str. 550–573; citováno v Dinesen et al., tamtéž, s. 3.

Je odstranění averze vůči cizím skupinám vůbec žádoucím cílem? Jaké jsou jeho důsledky?

Lze zpochybnit klišé, která velké podniky a vládní agentury rády šíří o „inkluzivitě“, „diverzitě“ a síle, kterou tyto pojmy dodávají korporátním strukturám. Pokud high-tech společnost v USA zaměstnává značný počet high-tech specialistů například z Indie a poté chválí výhody, které taková „diverzita“ společnosti přinesla, lze opravdu říci, že to bylo způsobeno etnickou diverzitou, nebo zaměstnáváním těch, kteří jsou obzvláště pokročilí v odborných znalostech požadovaných daným podnikem? Spíše než „diverzita“ zde bude existovat společná firemní kultura se sdílenými firemními hodnotami a cíli. Pascal Zacharyho „globální já“ se v takových situacích projevuje snadností, s jakou mohou být jednotlivci s potřebnou kvalifikací přesouváni po celém světě v souladu s požadavky globálního kapitálu a technologie. Jak však uvidíme, Dinesen zjistil, že i na pracovišti je sociální důvěra diverzitou narušována.

Autoři také poukazují na to, že „důvěra uvnitř skupiny“ se zvyšuje, když existuje vnímání, že je skupina „obklopena více etnickými vnějšími skupinami“.[1184] Mohou také vzniknout pocity izolace nebo odcizení; „teorie omezení“[1185], kdy je člověk stále více obklopen etnickými cizinci, některé studie

[1184] Dinesen et al., ‘Ethnic Diversity and Social Trust: A Narrative and Meta-Analytical Review’, s. 3.
[1185] Tamtéž.

odkazují na „vrozenou preferenci lidí komunikovat s lidmi, kteří jsou jim podobní“.[1186]

Debata 2: Může kontakt zmírnit negativní dopady etnické diverzity? „Teorie kontaktu“[1187] předpokládá, že bychom všichni mohli žít v multikulturní utopii, pokud bychom si hledali přátele z různých ras, a že pozitivní zkušenosti by zničily všechny předsudky zděděné od bigotních generací našich rodičů a prarodičů. Mohly by se vybudovat „pozitivní meziskupinové vztahy“ a omezit „negativní stereotypy“.[1188]

Právě zde mohou být propagátoři multikulturalismu nejvášnivější, když popisují radosti z etnicky rozmanitých přátelství, kde síla přátelství překonává maloměstskou bigotnost atd. Přirozeně, že tato „bigotnost“ pochází vždy od bělochů a nikde se neobjevují popisy „implicitního rasismu“ amerických černochů, chasidů, Číňanů nebo Zuluů. Která etnická skupina se nepovažuje za výjimečnou a dokonce za vyvolenou Bohem? Číňané tak činí již po tisíciletí a dialektický materialismus nijak neoslabil jejich vnímání sebe sama jako centra světa. Zmínka o etnických implikacích judaismu se jeví jako nadbytečná.

Takový mýtus je základem vnitřní síly, bez níž by národ nemohl přežít tisíciletí. Když dojde na nejhorší, i liberální demokracie se uchylují k válečné propagandě založené na negativních stereotypech o „Hunech“ nebo „Japončících“.

[1186] Tamtéž.
[1187] Tamtéž, s. 4.
[1188] Tamtéž.

Sociolog A. James Gregor publikoval v roce 1961 v časopise The Eugenics Review článek, ve kterém se zabýval přetrvávajícím jevem „rasových předsudků“ v průběhu tisíciletí a v různých kulturách. Starobylost a přetrvávání „předsudků“ vyvrací představy, že jsou výsledkem „bílých privilegií“, bílého sociálního konstruktu, rysu určité ekonomické éry a prostředku, kterým „vládnoucí třída“ rozděluje proletariát. Gregor poukázal na to, že „cokoli víc než náhodný nebo dočasný kontakt mezi velmi odlišnými rasami, a to jak v předkapitalistické, tak v kapitalistické době, vyvolává předsudky a diskriminaci a následnou racionalizaci pociťovaných preferencí“.[1189] To je součástí člověka jako „společenského tvora“, sociálního zvířete, které se projevuje podle „historických, sociálních a politických okolností, v nichž se daná lidská skupina nachází“.[1190] Vědci UNESCO a jim podobní zkreslují premisu „člověka jako společenského zvířete“, aby podpořili svou doktrínu univerzálního bratrství.

V Mexiku domorodci odstranili přetrvávající znak albinismu, protože se odchyluje od normy stanovené bohy. V Nové Guineji Papuánci drželi děti narozené se světlejší barvou pleti nad ohněm ze zelených větví, dokud se jejich kůže nezbarvila.[1191] Japonci diskriminují světlé Ainu. Číňané hanlivě nazývají Evropany gweilo, což znamená „duch“. Řekové považovali všechny, kdo nebyli Řekové, za „barbary“. Korejci nazývají Japonce „opice“ (jjokbari). Na Novém Zélandu

[1189] A. James Gregor, ‘On the Nature of Prejudice’, The Eugenics Review, sv. 52, č. 4, leden 1961; I.A.A.E.E. reprint č. 3, New York.
[1190] Tamtéž, s. 1.
[1191] Tamtéž, s. 2.

znamená „Maori“ „normální“, na rozdíl od všech ostatních. Nic z toho není „bílý sociální konstrukt“ legitimující „bílé privilegium“ nebo fáze kapitalismu.

Zajímavé je, že autoři metaanalýzy kladou otázku, zda „důvěra vnější skupiny“ snižuje „důvěru vnitřní skupiny“. Z toho vyplývá, že harmonická etnická rozmanitost narušuje solidaritu uvnitř skupiny. Je to žádoucí? Pro liberálního ideologa a generálního ředitele korporace je odpověď „ano“.

Povaha diskriminace

Společnosti mají ve svých stanovách zakotvenou politiku „inkluzivity“ a „diverzity“, která nyní zahrnuje nejen etnickou příslušnost, ale i „gender“ v jeho stále rozmanitějších podobách. Tato diverzita má podle tvrzení přinášet společnosti dynamiku. Jak však bylo naznačeno výše, jsou takové umělé a omezené situace skutečně příkladem „rozmanitosti“, nebo spíše příkladem akulturace v rámci hotové firemní kultury, do které nelze vstoupit bez předem daného pozadí, které převažuje nad všemi ostatními aspekty osobnosti? Společnost se stává „uzavřenou skupinou“ a výběrové řízení pro přijetí je přinejmenším stejně přísné jako přijetí do kmene. Proces náboru do společnosti je formou „předsudků“ a „diskriminace“, bez nichž by nastal chaos. Jak daleko by se dostal nebo měl dostat uchazeč o místo v symfonickém orchestru bez jakéhokoli hudebního vzdělání? Neměl by mít trpaslík s ochrnutými končetinami alespoň šanci vyzkoušet si zápas za fotbalový tým? Diskriminace je základem společnosti.

Diskriminace jako kognitivní vývoj

Neschopnost rozlišovat je příznakem zakrnělého vývoje. Utopická liberální idyla černošských a bělošských batolat, která si hrají jako kamarádi, je retardovaným obrazem, pokud se aplikuje obecně a univerzálně na dospělé. Možná proto můžeme rozeznat retardovaný charakter liberálů a levičáků, kteří se stávají teatrálními ve svých prohlášeních proti „rasistům“ a „fašistům“ a kteří nejsou schopni se chovat racionálně? Schopnost rozlišovat je součástí kognitivního vývoje v dětství. Zdá se, že liberálním ideálem je, aby se dospělí vrátili do stadia „předkoncepčního myšlení“ v „operační inteligenci“, které normálně existuje ve věku dvou let, kdy dítě ještě nemá schopnost klasifikovat a považuje „podobné objekty za identické v jakési zmatené kategorizaci; tj. všichni muži musí být ‚tatínkové‘, všechna zvířata jsou ‚pejskové‘... Dítě v předkoncepčním stadiu nedokáže hierarchicky rozlišovat například mezi pomeranči a jablky...“[1192] Předkoncepční myšlení se stává předpokladem pro „globální občanství“.

Ideál korporace

Metastudie cituje studii z roku 2019 od Dinesena, Sønderskova a Thuesena o etnické diverzitě a sociální důvěře na pracovišti, se zaměřením na Dánsko, kde jsou statistiky obzvláště komplexní.[1193] Dinesen uvádí, že etnická rozmanitost na

---

[1192] Lesley Olley, ‘Paiget’s Model of Cognitive Development’, https://www.massey.ac.nz/~wwpapajl/evolution/assign2/LO/piaget.html.

[1193] Peter Dinesen, K.M. Sønderskov, F. Thuesen, ‘Working Together? Ethnic Diversity in the Workplace and Generalised Social Trust’, Working Paper, 2019. Rozhovor s Dinsenem o tomto dokumentu si můžete poslechnout na: Center for

pracovišti má stejný negativní dopad na sociální důvěru jako v sousedském kontextu. Čím rozmanitější je pracoviště, tím větší je sociální nedůvěra, což naznačuje, že etnická diverzita má kauzální vliv na sociální důvěru. Studie o pracovišti zohlednila proměnné, jako je vzdělání a typ práce, a výsledky byly konzistentní.[1194]

Člověk se stává korporátní bytostí tím, že se odpoutá od svého etnického původu, nikoli kvůli svému etnickému (nebo genderovému) původu, a začlení se do korporátní kultury. Přestává být mužem, ženou, bělochem, Asiatem, Afričanem a přejímá společné rysy korporátní bytosti. To je to, o co usilují korporátní plánovači a jejich političtí podřízení v celosvětovém měřítku, výsledkem čehož je protiklad „etnické rozmanitosti"; univerzální korporátní monokultura, kde ty „národy", které jsou nejvíce ochotné otevřít své hranice, budou v procesu globalizace nejúspěšnější, a jednotlivci, kteří budou v globalizaci nejúspěšnější, budou ti, kteří se nejvíce přizpůsobili globální korporátní kultuře a odpoutali se od organických „primárních vazeb".

Zde je třeba rozlišovat mezi identitarismem pravice a identitní politikou levice a jejích korporátních sponzorů, i když to libertariáni zaměňují. Proto ti, kteří nejvíce horují proti „hrozící hrozbě" „alt-pravice", usilují o dekonstrukci primárních vazeb prostřednictvím mnohostranných identit, které jsou tak nejasné a roztříštěné, že konečným výsledkem

---

the Study of Democratic Citizenship, https://csdc-cecd.ca/event/speaker-series-peter-dinesen/.

[1194] Rozhovor s Dinesenem, CSDC, tamtéž.

nebude obohacená rozmanitost po celém světě, ale globální občan jako nový druh lidstva navržený pro globální ekonomiku.

Když se podíváme blíže na motivy akademického odsouzení pravice jako údajné teroristické hrozby a „vědeckého“ odmítnutí takzvaného „rasismu“ (který se vztahuje výhradně na bělochy), za fasádou morální spravedlnosti se skrývá prosazování globalistických zájmů. Jednou z předních osobností akademické obce v této křížové výpravě je Novozélanďan [Žid] Dr. Paul Spoonley, sociolog, který se proslavil svou dlouhou a nadbytečnou prací o „extrémní pravici“ na Novém Zélandu[1195] a který je médii prezentován jako „odborník“ vždy, když je potřeba vést pomlouvačnou kampaň proti pravicovým politikům (některým skutečným, většině vymyšleným). Když však odložíme morální fráze, výsledkem je, že imigrace je dobrá pro byznys:

> Kvalifikovaní migranti tvoří 60 procent všech přistěhovalců. S těmito nově příchozími přicházejí nové podnikatelské příležitosti, nové investice a nové kontakty s klíčovými exportními trhy. „Můžeme vypočítat, jaký je jejich přínos, a porovnat ho s tím, co potřebují v oblasti sociálních dávek a zdravotní péče,“ řekl Spoonley. „Přistěhovalci v Aucklandu přispívají mnohem více na daních a ekonomických přínosech. Jejich čistý přínos je proto vyšší než u místního obyvatelstva.“[1196]

[1195] Paul Spoonley (1987).

[1196] ‘Immigration Good for NZ Economy, No Need for Xenophobic Politics’: Paul Spoonley, Stuff, 5. května 2017;

Liší se „jednotný národ“ samozvaných „konzervativců“ ve svém pohledu od liberálních akademiků, jako je Spoonley, když kritériem pro migraci a občanství je práce, investice a placení daní? Za liberálním idealismem se skrývá hrubost globálního kapitálu.

Meta Odhad

Autoři po vysvětlení parametrů své studie popisují metodiku „meta-analytického přístupu“. Cílem bylo překročit „idiosynkrasie“ 87 jednotlivých studií, „vytvořit celkový meta-odhad shrnující účinek...“ a „poskytnout meta-odhad vztahu mezi etnickou diverzitou a sociální důvěrou“.[1197]

Tato křížová studie, která je zřejmě první svého druhu, potvrzuje výsledky jiných analýz provedených jinými metodami a ukazuje, že „celkový metaodhad vztahu mezi etnickou diverzitou a sociální důvěrou je negativní“. Čím je dané místo rozmanitější, tím je sociální důvěra nižší. Ve většině studií, ale ne ve všech, je negativní dopad diverzity na sociální důvěru významný.[1198]

Pokud existují výsledky čtvrtstoletí testování, které ukazují, že některé aspekty etnické rozmanitosti mají méně negativní dopad, než by se dalo očekávat, jsou tyto výsledky, jak se dalo předpokládat, využívány jako triumfální příklad „úspěchu“ nějakého multikulturního experimentu v určitém kontextu. Jak bylo uvedeno výše, umělé kontexty neříkají

---

https://www.stuff.co.nz/business/92217724/soaring-immigration-levels-positive-for-economy-no-reason-for-xenophobic-politics.

[1197] Peter Dinesen et al., ‘Meta-Analysis…’

[1198] Tamtéž, s. 9.

mnoho, kromě toho, že sociální inženýrství, indoktrinace a nátlak mohou narušit normální charakter vztahů. Naštěstí autoři jednoznačně uvádějí, že „etnická diverzita je negativně spojena se sociální důvěrou“ a že to platí v různé míře pro všechny formy sociální důvěry[1199], a ušetří tak čtenáře morálních frází, které sociální vědci obecně zdá se musí připojovat k článkům, kde empirické důkazy neodpovídají jejich osobním předsudkům. Například výše citovaný Putnam, jehož studie jsou součástí metaanalýzy, navzdory svému zjištění, že etnická diverzita zvyšuje sociální nedůvěru, jako zjevný zastánce americké liberální demokracie čelil kritice tvrzením, že jeho studie naopak ukazují, že „diverzita, včetně rasové a etnické diverzity, má pro naši společnost značné výhody“. V roce 2012 Putnam dokonce podal žalobu na několik „konzervativněji“ smýšlejících vědců za to, že použili jeho článek z roku 2007 „E Pluribus Unum: Diversity and Community in the Twenty-First Century“ v soudním případu týkajícího se „opačné diskriminace“ ve vzdělávání. Putnam namítl, že etnická diverzita není jedinou příčinou negativní sociální důvěry, a zohlednil také další faktory, jako je role technologie při podrývání „sociálního kapitálu“, způsobující odcizení a pokles občanské participace. Rovněž tvrdil, že diverzita podrývá sociální důvěru především v sousedstvích, nikoli ve školách, kostelech a na pracovištích.[1200] To jsou všechno postoje, které

[1199] Tamtéž, str. 9–10.

[1200] Tom Bartlett, ‘Harvard Sociologist Says His Research Was “Twisted”’, The Chronicle of Higher Education, 15. srpna 2012; https://www.chronicle.com/blogs/percolator/robert-putnam-says-his-research-was-twisted/30357.

pravicový kritik může snadno přijmout, aniž by se musel pouštět do namáhavých intelektuálních akrobací, aby nějakým způsobem zlehčil etnický faktor. Jak ukázala metaanalýza studií, včetně těch od Putnama, sociální důvěra je skutečně nejvíce narušována diverzitou na úrovni sousedství, ale na rozdíl od toho, co Putnam později tvrdil, má negativní dopad na všechny formy sociální důvěry.

V roce 2015 se objevily pokusy vyvrátit Putnamovu studii o diverzitě a sociální důvěře v sousedstvích, a lze se domnívat, že by byl potěšen, kdyby jeho závěry byly vyvráceny. Studie dospěla k závěru, že nejvíce nedůvěry v sousedstvích pociťují běloši a že to ve skutečnosti znamená, že tato nedůvěra pouze odráží „předsudky“ bělochů.[1201] Tato studie z roku 2015 optimisticky tvrdila, že „naše důkazy naznačují, že mezi etnickou diverzitou a mírou důvěry a spolupráce neexistuje žádný významný vztah“. Tam, kde je sociální nedůvěra nepopiratelná, se hledají „ekonomické a sociální faktory“. „Ukazatele ekonomických podmínek, zejména vzdělání a ekonomická spokojenost, pozitivně předpovídají několik měřítek důvěry“.[1202]

[1201] Daisy Grewal, ‘Does Diversity Create Distrust? Doubts about a Harvard Professor’s Landmark Finding’, Scientific American, 29. listopadu 2016; https://www.scientificamerican.com/article/does-diversity-create-distrust/.

[1202] Maria Abascal a Delia Baldassarri, ‘Love Thy Neighbor? Ethnoracial Diversity and Trust Reexamined’, American Journal of Sociology, sv. 121, č. 3 (November 2015), s. 748; https://static1.squarespace.com/static/50e64c35e4b02b36141d5175/t/564de301e4b082df3a504e1a/1447944961025/2.AbascalBaldassarri_HeterogeneityTrust_AJS2015.pdf.

Metaanalýza zkoumala proměnné uvedené v článku z roku 2015, který je prvním zdrojem citovaným v „odkazech“. Metaanalýza ukazuje, že existuje „konzistentní vzorec negativních vztahů s diverzitou v rámci sociální důvěry“, který „podporuje Putnamův (2007) mechanismus anomie (sociální izolace) předpovídající všeobecný pokles důvěry všech typů v etnicky rozmanitém prostředí“.[1203] Nejkonzistentnějším zjištěním je negativní dopad etnické diverzity v sousedstvích. To bylo pozorováno v USA, Španělsku, Británii, Německu, Nizozemsku a Švédsku. Čím blíže je vnější skupina, tím vyšší je sociální nedůvěra.[1204] To je v rozporu s dogmatem, že mezietnické vztahy lze zlepšit osobním kontaktem s cizí skupinou. Odmítá to představy o asimilaci a mezilidské projekty zaměřené na odstranění nedůvěry vůči cizí skupině. Tuto myšlenku autoři také zkoumají, protože existuje několik studií, které tvrdí, že blízkost k cizím skupinám podporuje sociální důvěru. Autoři označují tyto studie za zkreslené „nepřesným a zaujatým sebehodnocením kontaktů“.[1205]

Metaanalýza také zohlednila námitky vznesené v článku z roku 2015 v kategorii Debata 3: Je etnická diverzita pouze zástupným pojmem pro sociální znevýhodnění? Otázka se týká toho, zda se skutečně jedná o etnické vztahy, nebo o sociální znevýhodnění a kriminalitu. Odpověď je v této studii řešena „statistickou kontrolou potenciálně matoucích faktorů“ na intelektuální i kontextové úrovni. To je obtížné kvůli odvěkému

[1203] Dinesen et al, ‘Meta-Analysis…’ s. 10.
[1204] Tamtéž, str. 11–12.
[1205] Tamtéž, s. 14.

dilematu rozlišování mezi důsledkem a příčinou, nebo jak to autoři formulují, zda jsou tyto faktory „matoucími faktory nebo mediátory“ etnické diverzity a sociální důvěry. Aby tyto proměnné vyřešili, autoři zohlednili sociální a ekonomický status, „kontextuální socioekonomickou deprivaci“ a „kontextuální kriminalitu“.[1206]

Závěr

Dinesen a kol. na závěr kladou otázku, co mohou tvůrci politik udělat, aby zmírnili erozi sociální důvěry způsobenou etnickou rozmanitostí. Jaké veřejné politiky nebo instituce jsou k dispozici k omezení „negativního účinku“?[1207]

Zde by se dalo uvažovat, zda autoři, stejně jako Putnam, nechtějí přijmout důsledky svých vlastních zjištění a po takové vědecké přísnosti se uchýlili k ideologickým předsudkům. Co si například myslet o jejich tvrzení, že by mohlo docházet k „postupnému zavádění integračních politik v rámci jednotlivých zemí jako zdrojů kvazi-experimentální variace v moderující proměnné“?[1208] Člověk by se mohl ptát, proč vědec, jehož studie důsledně dokazují, že integrace vede k erozi sociální důvěry, prosazuje politiku „postupnosti“ jako sociální experiment. Navrhují autoři upravený přístup ke stejným neúspěšným politikám, které vedly k sociální nedůvěře, v naději, že výsledky budou jiné? To je útočiště každé neúspěšné ideologie: pokud se dogma podaří implementovat nějakým jiným způsobem, výsledek bude jiný; místo toho, aby se

[1206] Tamtéž, s. 6.
[1207] Tamtéž, s. 18.
[1208] Tamtéž.

zpochybňovalo, zda je dogma samo o sobě nenapravitelně chybné a přinese negativní výsledek bez ohledu na to, jak je implementováno.

Modifikace chování

Metaanalýza Petera Dinesena a kol. ukazuje, že dogma etnické diverzity nefunguje podle utopické vize vědců UNESCO, kritických teoretiků a „sociálních investorů“. Problémem je, že globalizovaná „inkluzivní ekonomika“ nemůže existovat, pokud se globální občan nestane novou lidskou normou. Mezi indoktrinačními technikami jsou i ty, které vycházejí z humanistické psychologie, jako například „skupinová terapie“, „trénink citlivosti“, „setkávací skupiny“ a kurzy „lidských vztahů“. Důraz je kladen na skupinový tlak a sebekritiku, dokud není dosaženo konformity a tvrdohlaví jedinci se podřídí skupině. Skupina dosáhne konsensu, který byl předem určen facilitátory, kteří skupinu vedou k tomuto cíli, o kterém se skupina domnívá, že je jejím vlastním rozhodnutím.

Tato technika je dlouhodobě zavedenou metodou indoktrinace. Ve své nejzjevnější podobě byla brutálně používána v Maoově Číně a v komunitě Jima Jonese. Disidenti jsou veřejným ponížením donuceni k tomu, aby se zřekli své nekonformity. V poslední době Čína tuto praxi obnovila. V roce 2018:

> Členové politbyra „byli požádáni, aby na základě svých pracovních zkušeností provedli kritiku a sebekritiku“ na zasedání, které se konalo v úterý a ve středu, informovala státní tisková agentura Xinhua. Byli také dotázáni na to, „jakým způsobem se ujali vedení při provádění Xiových

pokynů a klíčových předpisů a politik strany“, dodala agentura.[1209]

Rudí Khmerové pravidelně pořádali sezení sebekritiky. Francois Bizot, antropolog uvězněný Rudými Khmery, popsal jedno takové sezení v roce 1971 ve svých pamětech:

> Několik večerů v týdnu – každý večer, kdy nepršelo – se strážci scházeli ke společné zpovědi. … Měl jsem to privilegium být svědkem těchto setkání, při nichž seděli na zemi pod vedením staršího. Vojenské kázání se střídalo s jednoduchými, opakujícími se písněmi. „Soudruzi,“ začal nejstarší, „zhodnoťme uplynulý den, abychom napravili své chyby. Musíme se očistit od opakovaných hříchů, které se hromadí a zpomalují naši milovanou revoluci. Nebuďte tím překvapeni!“ „Já,“ řekl první, „jsem měl dnes vyměnit ratanovou tyč, tu severně od prvního přístřešku, kterou používáme k sušení prádla. Neudělal jsem nic... kvůli své lenosti.“ Muž, který předsedal zasedání, přikývl s mračením, ale ne přísně, jen aby dal najevo, že ví, jak těžké je bojovat proti setrvačnosti, která je pro člověka tak přirozená, když není podporován revolučními přesvědčeními. Beze slova předal slovo dalšímu muži, kterého označil tím, že k němu našpulil rty.[1210]

Frankfurtský institut používal od roku 1944 „skupinové diskuse“ jako prostředek k manipulaci názorů a shromažďování

[1209] ‘Top Chinese Officials Forced to Carry Out Self-Criticisms’, Agence France-Presse, 27. prosince 2018; https://www.voanews.com/east-asia/top-chinese-officials-forced-carry-out-self-criticisms.
[1210] Francois Bizot, str. 52–54.

dat. Rolf Wiggershaus ve své studii o Frankfurtském institutu popisuje tuto metodu jako příklad toho, jak bylo možné v každodenních situacích nasměrovat diskuse k určitým tématům, aniž by si toho účastníci byli vědomi. Horkheimer a Adorno tuto metodu využili po svém návratu do Německa v rámci amerického programu „převýchovy“ a v 50. letech ji rozvinuli do „uznávané techniky sociálního výzkumu“. „Spontánní komentáře“ byly podporovány „neutrálním předsedajícím“ po použití „základního podnětu“ k zahájení diskuse. Diskuse byly nahrávány a byly pořizovány poznámky o reakcích. Ve druhé části „skupinové diskuse“ představil terénní pracovník argumenty a protiargumenty, poté účastníci vyplnili krátký dotazník založený na dotazníku použitém pro výzkum The Authoritarian Personality.[1211] Cílem bylo zjistit německé „postoje k demokracii“, kolektivní vině, Židům, SSSR, zbrojení a americké okupaci.[1212] „Nálady byly depresivní“, většina lidí vyjadřovala negativní názory na USA i SSSR, neprojevovala dostatečné nadšení pro demokracii a odmítala kolektivní vinu za nacistickou minulost. Skupinami, které nejvíce odolávaly „převýchově“, byli akademici a zemědělci. Odpor proti zbrojení byl považován za negativní, protože USA chtěly využít Německo ve svém konfliktu se SSSR, zatímco neutralistický postoj Němců „bez nás“ byl „stále populární“.[1213]

[1211] Rolf Wiggershaus, s. 437.
[1212] Rolf Wiggershaus, s. 440.
[1213] Tamtéž.

„Trénink citlivosti“ a „T-skupiny“ (tréninkové skupiny), určené pro trénink mezilidských vztahů, vznikly pod vedením sociálního psychologa [Žida] Kurta Lewina, když byl ředitelem Výzkumného centra pro skupinovou dynamiku na MIT. Lewin „byl považován za jednoho z prvních psychologů, kteří systematicky testovali lidské chování a ovlivnili tak zkušenostní učení dospělých, sociální psychologii a mezilidské vztahy“. Lewin „začal své výzkumy aplikovat ve válečném úsilí a pracoval pro americkou vládu“. V roce 1946 financovaly Úřad námořního výzkumu Spojených států a Národní asociace pro vzdělávání (NEA) plánovací skupinu s názvem Národní výcviková laboratoř pro rozvoj skupin, která se stala Institutem NTL pro aplikované behaviorální vědy. NTL se rozrostl díky „významné dotaci od Carnegie Foundation“.[1214] NTL má všudypřítomný vliv na rozvoj mezilidských vztahů ve veřejném i soukromém sektoru. [Žid] Dr. Warren Bennis, průkopník „leadership studies“ (studia vedení), napsal, že NTL se do roku 1967 stalo „mezinárodně uznávanou a mocnou silou ovlivňující téměř všechny sociální instituce v naší společnosti“.[1215]

Popularita těchto „humanistických“ terapií vzrostla v 60. letech 20. století. „T-skupiny se vyvinuly v takzvané Encounter skupiny“, termín, který vytvořil humanistický psycholog Carl

[1214] National Training Laboratories, ‘Lewin’s Legacy’, https://www.ntl.org/about-us/ntl-legacy/.

[1215] Citováno Elisabeth Lasch-Quinn, s. 67. Lasch-Quinn je profesorkou historie na Syracuse University a specializuje se na americkou sociální, kulturní a intelektuální historii 20. století. Je dcerou odpadlého levicového intelektuála Dr. Christophera Lasche.

Rogers. „Hranice mezi vzděláváním a terapií se začaly stírat. Lidé začali hovořit o terapii pro normální lidi“, tj. o pokusech jednotlivců dosáhnout seberealizace, termínu, který popularizovali Abraham Maslow a Karen Horney, kteří spolupracovali s Erichem Frommem.[1216] Rogers označil skupinovou terapii za „...snad nejvýznamnější sociální vynález století. Poptávka po ní je naprosto neuvěřitelná. Jedná se o jeden z nejrychleji rostoucích sociálních jevů ve Spojených státech. Pronikla do průmyslu, proniká do vzdělávání, zasahuje rodiny, odborníky v pomáhajících profesích a mnoho dalších jednotlivců“.[1217]

Tavistockův institut lidských vztahů

Přibližně v době založení NTL byl v Británii založen Tavistock Institute of Human Relations (Tavistockův institut lidských vztahů), jehož cílem bylo aplikovat sociální vědy na problémy a otázky v soukromém i veřejném sektoru, včetně „všech aspektů prostředí, které ovlivňují formování nebo rozvoj lidského charakteru či schopností“. Tavistock se tedy zabývá přetvářením „lidského charakteru“. Výzkum má za cíl formovat politiku.[1218] Stejně jako NTL má i Tavistock své kořeny v armádě, kde byla v roce 1920 založena Tavistockova klinika psychiatry, kteří se zabývali sociální psychologií v reakci na výskyt shell shocku (traumatického stresu) z první světové

[1216] Mark D. Kelland, Personality Theory in a Cultural Context, 8.2: ‘Carl Rogers and Humanistic Psychology’, 1. května 2020; https://socialsci.libretexts.org/Bookshelves/Psychology/Book%3A_Personality_Theory_in_a_Cultural_Context_(Kelland).
[1217] Rogers citován Elisabeth Lasch-Quinn, s. 67.
[1218] Tavistock Institute, ‘Who We Are’, https://www.tavinstitute.org/who-we-are/.

války. Klinika se v roce 1941 připojila k Ředitelství armádní psychiatrie a byla známá jako Tavistock Group.[1219]

Jako neziskový think tank se Tavistock, když byl připojen k armádě, zabýval aplikací psychologie na sociální problémy. Po druhé světové válce byl zvolen Prozatímní plánovací výbor (IPC), který měl zvážit funkci Tavistocku v poválečném období. Eric Trist, zakládající člen a předseda, o té době říká:

> Díky této připravenosti se IPC v roce 1945 podařilo upoutat pozornost Alana Gregga, lékařského ředitele Rockefellerovy nadace, který navštěvoval různé instituce zabývající se válečnou medicínou. Zajímalo ho, zda existuje skupina, která by se v mírových podmínkách věnovala sociální psychiatrii, jaká se vyvinula v armádě za válečných podmínek. Tak začal proces, který vedl Rockefellerovu nadaci v roce 1946 k poskytnutí grantu z nevázaných prostředků, bez nichž by poválečný plán IPC nemohl být realizován.
>
> Grant Rockefellerovy nadace vedl k založení Tavistock Institute of Human Relations, který byl zpočátku součástí Tavistock Clinic. Díky těmto finančním prostředkům bylo možné pro tehdejší společnou organizaci získat jádro stálých vedoucích pracovníků, kteří by jinak byli

[1219] Eric Trist, The Social Engagement of Social Science: A Tavistock Anthology, Předmluva (1989), http://www.moderntimesworkplace.com/archives/ericsess/sessPreface/sesspreface.html.

> rozptýleni po univerzitách a nemocnicích po celé zemi i v zahraničí.[1220]

Tavistock měl zásadní vliv na poválečné formulování politiky sociální péče o rodinu prostřednictvím spolupráce s Národní zdravotní službou, průmyslovou psychologií a projektivní psychologií. K „tréninku citlivosti“ Trist uvedl:

> Dalším vývojem v tomto období bylo vytvoření, ve spolupráci s Univerzitou v Leicesteru, britského ekvivalentu formy citlivého tréninku, který jako první zavedly Národní tréninkové laboratoře pro skupinový rozvoj ve Spojených státech...[1221]

Trist, který se sám označoval za levicového, byl považován za Kurta Lewina apoštola v Británii. Spojení mezi Tavistockem a NTL bylo pro rozvoj institutu důležité. Trist uvádí: „Museli jsme něco udělat, abychom Tavistocku získali dobré jméno. Naší politikou bylo založit časopis Human Relations ve spolupráci se skupinou Kurta Lewina ve Spojených státech. Jeho představy o akčním výzkumu byly v souladu s naší sociálně-klinickou, akčně orientovanou prací a já jsem byl považován za jeho zástupce v Británii.“[1222] V 60. letech 20. století vzniklo spojení s UNESCO, když se Trist stal členem

---

[1220] Trist, ‘The Formative Years: The Founding Tradition’, tamtéž; http://www.moderntimesworkplace.com/archives/ericsess/tavis1/tavis1.html.
[1221] Trist, tamtéž.
[1222] Eric L. Trist, Guilty of Enthusiasm (1993), http://www.moderntimesworkplace.com/archives/ericbio/ericbiobody/ericbiobody.html.

výboru pro výzkumné trendy v humanitních a společenských vědách.[1223]

„Rasové konfrontace jako transcendentální zkušenost“

Právě v tomto prostředí „tréninku citlivosti“ vznikla myšlenka řešení rasových vztahů prostřednictvím skupinové terapie, kterou vymysleli dva černošští psychiatři, Price M. Cobbs a William H. Grier, kteří v roce 1968 společně napsali vlivnou knihu Black Rage. Poté, co se kniha stala bestsellerem, Cobbs zahájil „tréninkové semináře o diverzitě“, které využívaly skupinovou terapii. Prostřednictvím konzultační firmy Pacific Management Systems, kterou založil v roce 1967, Cobbs pořádal semináře o rasových vztazích ve školách, policejních odděleních, sociálních službách, komunitních organizacích a v podnikatelském světě. Tyto semináře se nazývaly „skupiny rasové konfrontace“.[1224] Základem „terapie“ bylo přesvědčení, že USA byly „naplněny ideou nadřazenosti bílé rasy“, což způsobovalo rozšíření duševních chorob mezi černochy.[1225]

V roce 1967 uspořádali Cobbs a George Leonard[1226] první setkání skupiny v Esalen Institute retreat v Big Sur, s workshopem nazvaným „Rasová konfrontace jako transcendentální zkušenost”.[1227] Kromě Cobbsa, jeho ženy Vad a Leonarda jako facilitátorů se účastnilo 35 převážně středostavovských profesionálů; černochů, bělochů a Asiatů.

[1223] Tamtéž.
[1224] Elisabeth Lasch-Quinn, s. 77.
[1225] Tamtéž.
[1226] Leonard byl prezidentem Esalen Institute, prezidentem Asociace pro humanistickou psychologii a byl vedoucím redaktorem časopisu Look.
[1227] Elisabeth Lasch-Quinn, s. 88.

„Setkání“ trvalo tři dny. Sobotní noční sezení proběhlo bez přestávky na spánek, protože spánek a další deprivace[1228] byly považovány za nezbytné k prolomení zábran. Během fyzických setkání se objevovaly reakce jako „hlasité vzlykání a naříkání“. V „setkání“ popsaném Leonardem mezi bílou učitelkou Pam a světlým černochem Cliffem Pam řekla Cliffovi, že chce být jeho přítelkyní. Její nabídka byla odmítnuta jako „ubohá, povýšená nabídka“. Se slzami v očích prosila: „Prosím, co mám dělat? Snažím se. Pomoz mi, prosím.“ Cliff odpověděl: „Ne, zlato, nepomůžu ti. Nechci tě zbavit tvé zodpovědnosti. Chci, abys pocítila to, co cítím já. Chci, abys pocítila to, co já pociťuji už dvacet jedna let. No tak. Plač.“ Leonard, moderátor, popsal ticho, které následovalo, jako „samo o sobě silné komunikační médium. Začali jsme se navzájem poznávat“.[1229] Pláč se stal charakteristickým rysem tohoto setkání. Cobbs později řekl Leonardovi: „Musíme to ukázat celému světu.“[1230]

V 70. letech 20. století Cobbs vyvinul metodu, kterou nazval etnoterapií, a její základy připsal Kurtu Lewinovi.[1231]

[1228] Nedostatek spánku je základem vymývání mozků a mučení. Tyto techniky popsal v roce 1950 novinář Edward Hunter v deníku Miami Daily News v článku o vymývání mozků (xi-nao, mandarínské slovo pro mytí (xi) a mozek (nao)) v Číně. „Cílem tohoto procesu bylo „radikálně změnit mysl člověka tak, aby se stal živou loutkou – lidským robotem – aniž by to bylo zvenčí patrné.“ „Pro americké vojáky uvězněné v korejských zajateckých táborech znamenalo vymývání mozků nucené stání, odepření jídla a spánku, samotku a opakované vystavování komunistické propagandě.“ Lorraine Boissoneault, ‘The True Story of Brainwashing and How It Shaped America’, Smithsonian Magazine, 22. května 2017; https://www.smithsonianmag.com/history/true-story-brainwashing-and-how-it-shaped-america-80963400/.

[1229] Elisabeth Lasch-Quinn, s. 91.

[1230] Tamtéž, s. 94.

[1231] Tamtéž, s. 97.

„Nevědomé předsudky“

V demokratickém Západě pomluvy vůči disidentům, obviněným z „rasismu“, „nenávisti“ a „ignorance“, kteří se stávají společenskými vyvrhely, přicházejí o práci a jsou ponižováni médii, udržují konformitu. Veřejné „pranýřování“ disidentů, jako tomu bylo v Maoově Číně, zatím není nutné. Pomluvy v médiích však slouží stejnému účelu jako veřejné zostuzení za Maoovy éry, kdy byli ti, kteří se režimu znelíbili, předváděni s cedulemi a vysokými čepicemi pro hlupáky.[1232] Zatímco za Mao Ce-tunga se mohl nějaký nešťastný učitel najednou stát „třídním nepřítelem“, „reakcionářem“ nebo „velkostatkářem“, na Západě může být člověk najednou veřejně „označen a zostuzen“ jako „rasista“, „stoupenec nadřazenosti bílé rasy“ nebo „neonacista“. Média používají k pomlouvání techniky kritiky vypracované v dobře financovaných think tancích.

Sebekritika a skupinová konformita se v podnikání používají k zajištění poslušné pracovní síly a k vyřazení všech nekonformistů v zájmu odstranění „nevědomých předsudků“. V psychologii je sebekritika obvykle považována za destruktivní osobnostní rys vedoucí k depresi. Přesto byla zavedena do programů mezilidských vztahů mezi zaměstnanci firem a vládních institucí jako prostředek k očištění jednotlivce od orwellovských myšlenkových zločinů, zejména těch na podvědomé úrovni („nevědomé předsudky“). To znamená, že i ten nej„liberálnější“ běloch potřebuje zpracovat své myšlení,

[1232] Viz: Jung Chang & John Halliday (2005). Mao považoval techniku „jet-planing“, při které se paže ohýbají dozadu, za obzvláště zábavnou.

protože „sociální konstrukt“ „bělošství“ je založen na „nadřazenosti bílé rasy“, která je zase základem „bílých privilegií“, z nichž zjevně těží všichni běloši, bez ohledu na jejich situaci nebo rodinné dědictví. Běloch se tak ocitá v bezvýchodné situaci. Pro vlastní duševní klid je v situaci, která postrádá logiku, řešením smířlivý souhlas.

Článek v příručce pro školení v oblasti mezilidských vztahů vysvětluje tento pojem a začíná „dobrou zprávou“: „Výzkumy ukazují, že všichni máme skryté předsudky. Dobrou zprávou je, že díky větší informovanosti a školení lze vytvořit inkluzivní kulturu, která tyto skryté předsudky odhaluje a pomáhá je odstranit.“[1233]

[Žid] Dr. Neal Goodman je předním odborníkem v oblasti změny mysli. Goodman, jako prezident Global Dynamics International (GDI), výslovně uvádí, že účelem těchto programů je poskytovat „výcvik“ pro globalizaci. Účel a dosah GDI jsou vysvětleny:

> Síť seniorních spolupracovníků společnosti GDI, kteří působí ve všech významných zemích a regionech světa, nám poskytuje široký globální dosah, díky němuž může GDI nabízet služby doslova kdekoli, kdykoli a prakticky v jakémkoli jazyce. Již 25 let se přední globální korporace obracejí na společnost Global Dynamics Inc. s žádostí o špičková obchodní řešení ve více než 60 zemích.[1234]

[1233] Neal Goodman, ‘Unconscious Bias’, Training, oficiální publikace Training Magazine Network, https://trainingmag.com/trgmag-article/unconscious-bias/.
[1234] Global Dynamics International, ‘About Us: Our People’, https://global-dynamics.com/about-us/our-people/.

„Globální mobilita“ je jedním z aspektů „kulturně orientovaného“ programu GDI, v rámci kterého se zaměstnanec společnosti může přestěhovat a usadit kdekoli na světě, poté co se seznámí s kulturou, do které se chystá vstoupit. Jedná se o přípravu na „globální já“, které G. Pascal Zachary označuje za evoluční budoucnost lidstva. Techniky se zaměřují na přeprogramování jedince prostřednictvím skupinové konformity, čímž zajišťují odstranění „nevědomých předsudků“:

> Školení maximálně využívá zkušenostní techniky jako prostředek k vytvoření náročného a produktivního vzdělávacího zážitku, včetně skupinových diskusí, hraní rolí, hodnocení, simulací, skupinových úkolů a krátkých přednášek. Témata mají přímý vztah k každodenním funkčním činnostem každého zaměstnance a vedou přímo k vypracování konkrétních akčních kroků, které každý účastník může okamžitě uplatnit v praxi.[1235]

Skupina prochází procesem „budování mezikulturního povědomí prostřednictvím zkoumání individuálních předsudků, kulturních hodnot a tradic a odhalování a analýzy kulturních mýtů a stereotypů“.[1236] V takovém prostředí „skupinové terapie“ je jedinec konfrontován a jeho „nevědomé předsudky“ jsou odhaleny prostřednictvím facilitátora, který klade vinu na bílé účastníky. Postoje a zkušenosti účastníků

[1235] Global Dynamics International ‘Our Approach’, https://global-dynamics.com/our-approach/.
[1236] Tamtéž.

jsou rozebrány a osobnost je rekonstruována podle požadavků korporátní globalizace.

„Auditing“ k dosažení stavu „Clear“ je název, který scientologie používá pro tento proces. Když jej prováděli Severokorejci na amerických válečných zajatcích, nazývalo se to „vymývání mozků“. V rámci globálního kapitalismu se tomu říká „trénink zvýšeného vědomí“.

Goodman vysvětluje, že „předsudky a diskriminace škodí úspěchu jakékoli organizace. Výzkumy Kirwanova institutu a dalších však ukazují, že všichni máme předsudky; minimálně každý z nás podléhá svým vlastním nevědomým předsudkům“.[1237]

Kirwan Institute for the Study of Race and Ethnicity (Kirwanův institut pro studium rasy a etnicity) je multidisciplinární síť, která působí na univerzitách a poskytuje poradenství veřejnému i soukromému sektoru: v oblasti spravedlnosti ve vzdělávání, zdravotní péče atd. V případě toho, co nazývají „implicitní předsudky“, lze jednotlivce zbavit předsudků (sic) pomocí technik, jako je „protistereotypní trénink, při kterém se úsilí soustředí na trénink jednotlivců, aby si vytvořili nové asociace, které kontrastují s asociacemi, které již mají, a to prostřednictvím vizuálních nebo verbálních podnětů“; vystavení „protistereotypním jednotlivcům“ [jaké vidíme v televizních zobrazeních černošských neurochirurgů atd.]; „meziskupinový kontakt“; „vzdělávací snahy zaměřené na zvyšování povědomí o implicitních předsudcích pomáhají

[1237] Goodman, ‘Unconscious Bias’.

jednotlivce zbavit předsudků“; „mít smysl pro odpovědnost, tj. „implicitní nebo explicitní očekávání, že člověk může být vyzván, aby ospravedlnil své přesvědčení, pocity a činy před ostatními“; „přijetí perspektivy druhých“; „zapojení se do deliberativního procesu … za účelem neustálého sebehodnocení ve snaze vyvážit implicitní předsudky a stereotypy“.[1238]

Jedním z opatření k odstranění předsudků je „smysl pro odpovědnost, tj. implicitní nebo explicitní očekávání, že člověk může být vyzván, aby před ostatními zdůvodnil své přesvědčení, pocity a činy“, což je zamýšleno jako veřejné ponížení v maoistickém stylu. „Zapojení se do deliberativního procesu … za účelem neustálého sebehodnocení ve snaze vyvážit implicitní předsudky a stereotypy“ je analogické se sebekritikou, která byla charakteristickým rysem vymývání mozků a sebeobviňování v komunistických státech.

Goodman vysvětluje, že nevědomé předsudky jsou vštěpovány již od narození kulturou, do které se člověk narodí:

> Jelikož mnoho z těchto předsudků existuje mimo úroveň vědomí a je výsledkem výchovy v kultuře, která v sobě skrývá zaujatost, musíme nejprve uznat, že ve skutečnosti existují. Nemusíte být rasista nebo sexista, abyste implicitně podporovali rasismus nebo sexismus. Tyto nevědomé předsudky se neomezují na žádnou konkrétní skupinu a výrazně se liší od otevřených a zákonem

[1238] Cheryl Staats, str. 20–21.

> zakotvených forem předsudků a diskriminace, jako je například používání hanlivých výrazů.
>
> … Jedním z paradoxů takových nevědomých předsudků je, že ti, kteří jsou diskriminováni, mají také sklon diskriminovat své vlastní lidi, protože byli vychováni se stejnými předsudky jako všichni ostatní ve společnosti.[1239]

To se stává překážkou pro univerzální obchod, protože „důsledkem nevědomých předsudků je, že ti nejlepší a nejschopnější zaměstnanci se často cítí nevítaní, neviditelní a nedůležití pro úspěch organizace. Výsledkem jsou zaměstnanci, kteří jsou odtažití a pravděpodobně odejdou se svými schopnostmi jinam“.[1240]

Goodman přináší naději tam, kde panuje beznaděj, a to prostřednictvím změny postoje, kdy i ten nejliberálnější bílý zaměstnanec, který se nenávidí, může být očištěn od „nevědomého“ „rasismu“ a „sexismu“.

> Dobrou zprávou je, že ačkoli nikdo není imunní vůči svým vlastním nevědomým předsudkům, lze tyto předsudky změnit prostřednictvím zvýšeného povědomí a školení. Organizace si pomalu uvědomují, že musí poskytovat školení o nevědomých předsudcích, aby vytvořily inkluzivnější kulturu. …[1241]

[1239] Neal Goodman, ‘Unconscious Bias’.
[1240] Tamtéž.
[1241] Tamtéž.

Na školicí program by měly navazovat další lekce, které upevňují získané znalosti, a poté audit výkonnosti společnosti nazvaný „Metriky, které dokládají změny v chování“.[1242]

PRISM International Inc. je další globální společnost zabývající se školením v oblasti diverzity. „Školení PRISM v oblasti nevědomých předsudků je navrženo tak, aby pomohlo účastníkům překonat jejich předsudky a přeprogramovat jejich mysl“. V rámci „Diversity Council Bootcamp“ jsou „účastníci jak „kritizováni“, tak „budováni“.[1243]

PRISM je přímější než GDI. GDI se snaží klienty ujistit, že neexistují žádné „výčitky svědomí“ a že je žádoucí „diverzita“, nikoli „skupinové myšlení“. Co je to „inkluzivní kultura“, pokud ne „skupinové myšlení“? K čemu slouží techniky hraní rolí a odhalování „necenzurních předsudků“, pokud ne k vštěpování pocitu viny? Čím se stává bílý muž, než subjektem, který musí být vyléčen na základě předpokladu, že „nevědomé předsudky“ jsou nemocí, a nikoli instinktivní preferencí toho, co je vám nejbližší? PRISM na druhé straně jednoznačně prohlašuje, že mozek subjektu bude přeprogramován. To zahrnuje proces „vyvolání“ a „vybudování“. Za jakýchkoli jiných okolností by se to nazývalo vymýváním mozků nebo indoktrinací. Subjekt je volán k zodpovědnosti za hříšné myšlenky, jeho osobnost je dekonstruována a rekonstruována do podoby servilní bytosti.

[1242] Tamtéž.

[1243] PRISM International, ‘Prism’s Unconscious Bias Training’, https://www.prismdiversity.com/products/unconscious-bias.html (PRISM emphasis).

Socialistický ráj reverenda Jonese založený na skupinové terapii

Rev. Jim Jones, velmi chválený americkou liberální elitou jako velký vůdce hnutí za občanská práva, se pokusil vytvořit socialistický ráj v džungli Guyany. Přesvědčil více než 900 stoupenců, aby se přestěhovali, aby unikli hrozícím zemětřesením, suchu, fašistickému převzetí moci, koncentračním táborům a genocidě Afroameričanů. Jako kontrolní mechanismus používal strach z falešných krizí. Používal hromadnou skupinovou terapii se zaměřením na sebekritiku a sebeponižování, aby očistil jednotlivce od „nevědomých předsudků“ a udržel skupinové myšlení. Nahradil rodinu kolektivem, v němž se stal náhradní otcovskou postavou, „tátou“. Jones zdokonalil mechanismus sociální kontroly vyvinutý humanistickou psychologií. Dopisy „tátovi“[1244] naznačují roli, kterou hrála sebekritika a sebeobviňování:

> 21. února 1978
>
> Tati,
>
> mám pocit, že nepracuji tak tvrdě, jak bych měla, a že jsem líná ve srovnání s ostatními, které jsem tady viděla pracovat. Mám pocit, že jako vedoucí jsem k ničemu. Vidím spoustu špatností, ale nepíšu o nich ani je nehlásím, protože chci vypadat dobře a chci, aby mě lidé měli rádi. Příliš si cením přátelství, proto si nikdy nestěžuji na lidi,

[1244] Zdroj: Alternative Considerations of Jonestown & Peoples Temple, ‘Letters to Dad (Part 2)’; https://jonestown.sdsu.edu/?page_id=13231.

se kterými se stýkám. Mám pocit, že jsem příliš zaměřená na rodinu.

Děkuji, tati.

Shirley Baisyová

5. září 1977

*

Otče,

opustili jsme Spojené státy, protože jsme chtěli být svobodní. Přijeli jsme sem, abychom byli v bezpečí před zemětřeseními a aby nás neohrožovaly koncentrační tábory. Přijela jsem sem, abych byla v bezpečí před senátním návrhem zákona 1427 [1437]. Tady jsem v bezpečí před genocidou. Přijela jsem sem, protože by zabili všechny černochy a uvrhli je do otroctví.

Nancy Clayová

Nancy Clayová od Dona Bowera pro N.C.

PS Také sucho, které nás postihlo, žádná voda.

*

Drahý Jime,

jsem vinna zneužitím svého vlastního dítěte. Vím, co dělám, ale přesto v tom pokračuji.

Nezneužívám jen své dítě, ale i všechny ostatní děti, se kterými přicházím do styku.

Prosím, modlete se za mě.

Rebecca Beikmanová

*

Milý Jime,

rád bych ti pověděl o jedné věci, kterou jsem udělal v Pennsville v roce 1938.

Zabil jsem toho chlapce a pohřbil ho za Campbellovou stodolou.

Cítím, že ti to musím říct, abych si ulevil svědomí.

Jack Barron

*

Tati,

dneska jsem to fakt podělal. Ztratil jsem nervy s Lulou Rubenovou, starší kolegyní, a nadával jsem jí. Ne v tom smyslu, že bych ji urážel, ale přesto jsem na ni mluvil hlasitě a nepříjemně. Takové chování ze strany bílého nadřízeného je neomluvitelné. Slyšelo to několik dalších lidí a jsem si jistý, že se to rozkřiklo. [nečitelné] Odešla s tím, že je to jako v USA... Omluvil jsem se jí hned na místě. Přiznávám se k [nečitelné], protože to bude muset být zveřejněno, aby se to vyjasnilo... ať už ti to někdo [nečitelné] oznámí, nebo ne.

Jako vysvětlení, ale ne omluvu, musím uvést, že jsem dostal chřipku, která mi způsobila žaludeční potíže, takže jsem poslední den a půl moc nejedl, měl jsem nízkou hladinu cukru v krvi a ztratil jsem sebekontrolu.

Cítím se velmi provinile za celou tuto epizodu a rád bych pracoval čtyři týdny v neděli odpoledne.

Gene [Chaikin]

*

Otče,

zklamala jsem tě ve své práci. Chci jít do FL [Freedom Land] a vím, že budu muset pracovat, abych se tam dostala. Jsem ochotna pracovat hned teď. Udělám vše pro to, aby nikdo neměl překážky v odchodu. Budu se řídit zásadami. A udělám vše, co bude třeba. A budu dobrým příkladem pro ostatní.

Candace Cordellová

*

Milý tati,

použila jsem cizí prostěradlo a chvíli jsem ho nevrátila, ale teď už je zpátky.

Správkyně domu mi ho půjčila, protože na něm nebylo žádné jméno, ale já jsem ho měla a neřekla jsem jí to. (Bylo omylem vráceno do naší prádelny.) Měla jsem ho vrátit dřív.

Joicy E. Clarková

*

25–1–78 (25. ledna 1978)

Komu: Tátovi

Od: Loretta Coomer

Vzhledem k tomu, že jsem s tebou už tolik let, měla bych mít mnohem větší svědomí a pocit viny, než mám. Mnohokrát jsem přemýšlela o černých lidech v našem sboru, kteří si prožili tolik utrpení, tolik nespravedlnosti kvůli své barvě pleti, a přesto se jim nějak podařilo tomuto problému vyhnout. Ach ano! Cítila jsem vinu za to, že mám stejnou barvu pleti jako jejich utlačovatelé, a plakala jsem kvůli tomu, protože jsem si byla jistá, že jsem některému krásnému černochovi připomínala někoho, koho nenáviděl. Od té doby, co tě znám, žiji bez toho. Tak moc, že mě rozčilovalo (a stále rozčiluje), když vidím některé z našich světlejších lidí, jak neustále sedí pohromadě, nebo více než dva či tři sedí pohromadě v místnosti plné černochů. Díky tobě jsem tak pozoruhodná.

Často se cítím špatně, protože musím často hubovat nebo být přísná na černé seniory ve frontě na jídlo, ale také si uvědomuji, že i oni byli podmíněni a někdy reagují pouze na „bílou“ autoritu – a to mě velmi rozčiluje. Černé sestry, které podávají jídlo, mohou někomu něco říct a ten člověk se rozzlobí. Pak řeknu totéž a oni jsou velmi milí, přijmou to a jdou dál. To se stává 2 nebo 3krát denně a vyvolává to jistou nevraživost u ostatních číšníků.

*

25–1–78 (25. ledna 1978)

Komu: Tátovi

Od: Loretta Coomer

> V souvislosti s tvou žádostí ohledně těch, kteří kradli od té doby, co jsou tady v krásném Jonestownu, ti píšu, abych se omluvila za to, že jsem zneužila lidi a spadla do kategorie elitářů.
>
> Neukradla jsem nic konkrétní osobě, ale vzala jsem si, co jsem potřebovala, když mi byla svěřena práce ve skladu.
>
> Ukradla jsem blůzu s rukávy, jedny kalhotky, půl litru Cloroxu a podprsenku. Už to nikdy neudělám, protože si teď uvědomuji, proč máme tady tolik problémů s krádežemi, a budu se snažit, aby to jednoho dne přestalo. Pokud v budoucnu něco budu potřebovat, budu postupovat podle běžných postupů, které jsou nastaveny ve prospěch všech.
>
> Děkuji ti, tati, že jsi probudil naše svědomí.
>
> Loretta Coomerová

Jones byl po tolik let úspěšný, protože jeho doktrína odrážela doktrínu establishmentu. Když Peoples Temple vedl kampaň za George Masconeho na post starosty San Francisca a další liberální kandidáty do rady, Mascone poděkoval Jonesovi a napsal:

> Vaše přínosy pro duchovní zdraví a blaho naší komunity jsou skutečně neocenitelné a těší mě, že i v budoucnu můžeme od Peoples Temple očekávat stejně energické a kreativní vedení. Svým neúnavným úsilím ve prospěch všech obyvatel San Francisca jste dokázal, že jedinečná síla duchovní energie a občanské angažovanosti je

prakticky neomezená a že bez vašich neustálých přínosů by naše životy byly o mnoho chudší.[1245]

Během prezidentské kampaně v roce 1976 se Jones na naléhání Jimmyho Cartera setkal s Rosalynn Carterovou, manželkou kandidáta Demokratické strany. Jones se také setkal s kandidátem na viceprezidenta Walterem Mondalem v San Franciscu. Jones byl starostou Masconem jmenován členem San Francisco Housing Committee (Komise pro bydlení v San Franciscu) a stal se jejím předsedou. V roce 1977 obdržel čtvrtou výroční humanitární cenu Martina Luthera Kinga Jr. a byl jmenován humanitárním pracovníkem roku deníkem Los Angeles Herald.[1246]

Peoples Temple byl naplněním liberálně-globalistické doktríny v mikrokosmu, zdokonalené do dokonalosti jako mechanismus sociální kontroly; dokud psychopatie jeho „Táty“ nedosáhla sebedestruktivního režimu. Zatímco „táta“ měl moc nad životem a smrtí více než 900 následovníků v odlehlé džungli, mattoidi se stejnou doktrínou mají tuto moc nad velkou částí světa a stejně jako Jonesovi následovníci jsou davy manipulovány, aby uvěřily rétorice o „filantropii“ a „humanitarismu“, která zakrývá snahu o kontrolu.

[1245] Catherine Abbott, ‘Communism, Marxism, and Socialism: Radical Politics and Jim Jones’, https://jonestown.sdsu.edu/?page_id=64856.
[1246] Tamtéž.

Transhumanismus

> Asistovaná reprodukce umožní jedincům jakéhokoli pohlaví rozmnožovat se v jakékoli kombinaci, kterou si zvolí, s „matkami“ a „otci“ nebo bez nich, a umělé dělohy učiní biologické dělohy pro reprodukci zbytečnými. — Dr. GEORGE DVORSKY a Dr. JAMES HUGHES, Institut pro etiku a nové technologie

Existuje něco mimo oblast science fiction, co by mohlo překročit koncept genderové fluidity? Bohužel ano. Huxley, Merriam a další sociální vědci měli vizi, že věda může přetvořit lidstvo do jakékoli podoby, která bude potřebná pro jejich světovou utopii. Julian Huxley byl otcem transhumanismu. Snil o tom, že člověk překročí hranice pouhého lidství, nikoli prostřednictvím Nietzscheho svobodné touhy dosáhnout vrcholu, ale prostřednictvím manipulace s geny a technologií. Manifest Juliana Huxleyho pro transhumanismus, sbírka esejů s názvem New Bottles for New Wine, byla publikována v roce 1957.[1247]

První esej nese název „Transhumanismus“. Huxley tvrdí, že díky biologickým a sociálním vědám je člověk schopen ovládat vlastní evoluci; „najednou se stal generálním ředitelem největšího podniku ze všech…“[1248] Dalším krokem člověka v této „kosmické kanceláři“ je prozkoumat svou vlastní podstatu a zjistit, jaké možnosti existují.[1249] Až svět objeví tyto možnosti, ozve se všeobecný hlas volající po výhodách vědy, což bude

[1247] Julian Huxley (1957).
[1248] Tamtéž, s. 13.
[1249] Tamtéž, s. 14.

zpočátku „nepříjemné“, ale nakonec „prospěšné“.[1250] Všechny utopické plány začínají „nepříjemně“, ale existuje nějaký, který skončil „dobročinně“? Jak jsme viděli, Huxley pomáhal při vytváření organizace, jejímž cílem bylo prosadit dobročinnost ve světě a nastolit světový řád uprostřed všeho „nepříjemného“. Taková dobročinnost může být udržována pouze tehdy, když lidstvo překročí samo sebe. Huxley vysvětluje:

> Lidský druh může, pokud si to přeje, překročit sám sebe – ne jen sporadicky, jeden jedinec tímto způsobem, jiný jedinec jiným způsobem, ale jako celek, jako lidstvo. Potřebujeme název pro tuto novou víru. Možná by se hodil termín transhumanismus: člověk zůstává člověkem, ale překračuje sám sebe a otevírá nové možnosti své lidské přirozenosti.[1251]

Lidský druh by se vzdálil od svého současného stavu stejně jako my jsme nyní vzdáleni od pekingského člověka.[1252]

Věda nahradí „mýtus“, tedy náboženství. To je třeba vymazat, aby bylo možné začít „budovat zcela nové lešení pro lidskou mysl“ založené na „naturalistickém popisu a vědecké metodě“.[1253]

Julian kriticky naráží na svého bratra Aldouse jako na jednoho z odpůrců „mýtu pokroku“, který Aldous vnímá jako „tyranizování přírody“ za účelem dosažení cílů, které přesahují lidskou podstatu. Pro Juliana však „pokrok“ není „mýtem“ a

---

[1250] Tamtéž, s. 16.
[1251] Tamtéž, s. 17.
[1252] Tamtéž.
[1253] Tamtéž, s. 19.

„nahradí teologii“.[1254] Pokrok je „nevyhnutelný“, ale vyžaduje „lidské úsilí“.[1255] Darwinovská „přirozená selekce“ byla nahrazena sociálními změnami a může být řízena a urychlena eugenikou.[1256] „Národ“, „náboženství“ a „kultura“ se nyní stávají překážkami „pokroku“.[1257] Bude existovat univerzální znalost, která sjednotí lidstvo v jediném směru; „jediný soubor znalostí, myšlenek a postojů“.[1258] Julian trval na tom, že k tomu dojde „dobrovolně“.[1259]

Bude to „jeden svět všech ras, národů, tříd a jednotlivců, minulých, současných i budoucích...“[1260] „jednotná organická světová společnost a kultura“.[1261] Jak však lze „jediný univerzální postoj“ vnucovat a udržovat, pokud ne neustálou indoktrinací a nakonec i silou? Bylo by třeba indoktrinovat několik generací a odtrhnout je od všech pout rodiny, víry, zvyků a morálky. Přesně to se děje na tolika úrovních, že je to všudypřítomné. To je to, co Julian nazývá psychosociální evolucí.

„Naturalistické“ univerzální náboženství

Náboženství bude třeba nahradit „skutečně jednotnou a sjednocující ideologií“, kterou lidstvo přijme s rostoucími vědeckými poznatky.[1262] Julian však navrhuje náhradní

[1254] Tamtéž, s. 21.
[1255] Tamtéž, str. 28–29.
[1256] Tamtéž, s. 30.
[1257] Tamtéž, s. 39.
[1258] Tamtéž, s. 52.
[1259] Tamtéž, s. 97.
[1260] Tamtéž, s. 124.
[1261] Tamtéž, s. 309.
[1262] Tamtéž, s. 119.

náboženství vědy. Je si vědom vnitřní hodnoty mýtů a obřadů. Tato univerzální ideologie proto bude mít své vlastní „oslavy lidských úspěchů a lidských možností“, „poutě a shromáždění“, „obřady účasti“, „slavnostní oslavy jednotlivých životních etap a osobních vztahů“.[1263] To druhé se může vztahovat pouze na obřady jako pohřby, křty a sňatky. Julian dále navrhuje nové obřady, které umožní „spásu“, „seberozvoj“ a „sebetranscendenci“, a „metody očištění a osvobození od břemene viny a strachu…“ „Jaké nové formulace poznání a z nich vyplývající víry?“[1264] Julian tvrdí, že je povinností vědců pomáhat „umožnit vznik univerzálnějšího a adekvátnějšího náboženství“, které také nazývá evolučním humanismem.[1265] Navrhuje, který aspekt vědy nabídne v této náboženské víře osobní vykoupení: psychoanalýzu. Jeho bratr Aldous napsal před dvaceti pěti lety ve svém dystopickém románu, že „světoví kontroloři“ používají freudovskou psychoanalýzu jako kontrolní mechanismus, v němž je „náš Freud“ uctíván jako bůh. Freudianismus se používá k vymazání rodiny a rodičů ze světového řádu, kde lásku nahrazuje ritualizovaný, neosobní, bezdětný sex s vědecky vytvořenými embryi. Světový kontrolor říká třídě dětí:

> Náš Freud byl první, kdo odhalil děsivé nebezpečí rodinného života. Svět byl plný otců – a proto plný utrpení; plný matek – a proto plný všech druhů perverze, od

[1263] Tamtéž, s. 126.
[1264] Tamtéž.
[1265] Tamtéž, s. 310.

> sadismu po cudnost; plný bratrů, sester, strýců, tet – plný šílenství a sebevražd.
>
> Matky a otcové, bratři a sestry. Ale byli tu také manželé, manželky, milenci. Byla tu také monogamie a romantika.
>
> „I když pravděpodobně nevíte, co to je," řekl Mustapha Mond.
>
> Zavrtěli hlavami.
>
> Rodina, monogamie, romantika. Všude exkluzivita, úzké nasměrování impulzů a energie.
>
> „Ale každý patří všem ostatním," uzavřel a citoval hypnopedické přísloví.
>
> Studenti přikývli a důrazně souhlasili s tvrzením, které jim více než šedesát dva tisíc opakování ve tmě vštípilo, aby ho přijali nejen jako pravdivé, ale jako axiomatické, samozřejmé a naprosto nesporné.[1266]

Dr. Jerome Meckier[1267] komentoval postfreudovské premisy světových vládců v románu Brave New World:

> Přesvědčeni Freudem, že člověk je v zásadě nemocný, tedy vydán na milost a nemilost hluboce zakořeněným pudům, Kontroloři vytvářejí svět bezmyšlenkovitě oddaný principu slasti, společnost bez stresu, která umožňuje nejnižším pudům člověka volný průchod. Freudova teorie, že určité psychologické riziko během dětství a dospívání

[1266] Aldous Huxley, Brave New World, kapitola III.
[1267] Emeritní profesor angličtiny na Univerzitě v Kentucky, editor knihy Critical Essays on Aldous Huxley; spolueditor knihy Aldous Huxley Annual.

je formativní a nevyhnutelné, nutí Odvážný nový svět udržovat své občany v permanentním infantilním stavu.[1268]

Stejně jako mnoho hnutí, doktrín a osobností, které jsme dosud zmínili, i Julian Huxley považoval přelidnění za „problém naší doby“.[1269] „Produkce lidí“ (sic) musí být řízena vědou. To zahrnuje studium psychologických postojů různých národů a skupin ke „kontrole populace“ (sic).[1270] Z toho vyplývá, že k změně těchto psychologických postojů budou zapotřebí metody ovlivňující mysl, což opět zasahuje do základů náboženství, rodiny a zvyků a vyžaduje zavedení jednotného pohledu na svět. Huxley uvádí, že to vyžaduje „přehodnocení lidských hodnot“.[1271]

Při zdůvodňování nevyhnutelnosti vědeckého světového řádu Huxley uplatňuje pozitivismus Augusta Comta, otce sociologie, a vidí postupný vývoj historických etap: magickou, animistickou, teologickou, až po současnou etapu vědy, která ukázala, že „Bůh se stává chybnou hypotézou…“[1272]

Transhumanismus je náboženství, ať už se jmenuje jakkoli, globální oligarchie, založené na využití technologie ke změně lidstva.

[1268] Jerome Meckier, ‘Brave New World and the Anthropologists’, Alternative Futures, č. 1, jaro 1978. Odkaz na „antropology“ v názvu se týká vlivu Margaret Meadové a boasovských antropologů, kromě freudismu, v románu Aldouse Huxleyho.
[1269] Julian Huxley (1957), s. 168.
[1270] Tamtéž, s. 185.
[1271] Tamtéž, s. 187.
[1272] Tamtéž, s. 272.

Sarwant Singh, řídící partner globální výzkumné a poradenské společnosti Frost & Sullivan, píše o „konvergenci“ „technologických, behaviorálních a společenských změn a pokroku v medicíně“, které „společně transformují společnost“. „Signály již naznačují budoucnost lidstva, která rozostří naše identity a povede k transhumanismu“. Visionary Innovation Group, divize společnosti Frost & Sullivan, vydala studii pro vedoucí podnikatelské představitele[1273] o dopadu transhumanismu na „jednotlivce, společnost, podniky a vládu“ v příštích deseti až patnácti letech.

„Vylepšování těla“ bude zahrnovat „rozšířené používání implantátů, od mikročipů v mozku a nervových propojení až po protézy ovládané myslí“...

Eugenika je stále na pořadu dne:

> Nejvýkonnější augmentace těla však bude pocházet z biologické augmentace, která bude výsledkem lepšího porozumění našim genomům, pokroku v technologii IVF, která nám možná umožní vybrat nejinteligentnější embrya, a výkonné technologie CRISPR pro úpravu genů, která nám možná jednoho dne dá schopnost eliminovat všechny dědičné nemoci.[1274]

[1273] Visionary Innovation Group, ‘Transhumanism: How Humans Will Think, Behave, Experience, and Perform in the Future, and the Implications to Businesses’ (Frost & Sullivan, 2017).

[1274] Sarwant Singh, ‘Transhumanism and the Future of Humanity’, Forbes, 20. listopadu 2017; https://www.forbes.com/sites/sarwantsingh/2017/11/20/transhumanism-and-the-future-of-humanity-seven-ways-the-world-will-change-by-2030/#28.

Implantovatelné rozhraní mozek-stroj (BMI - Brain-Machine Interfaces), které vyvíjejí organizace jako Neuralink Elona Muska, Facebook [Žida] Marka Zuckerberga a DARPA, „dramaticky změní způsob, jakým komunikujeme mezi sebou i s digitálními zařízeními... a umožní komunikaci rychlostí myšlenky v plném, nefiltrovaném stavu“. Jak moc můžeme důvěřovat využití této technologie, když ji vyvíjí Musk, Facebook a hlavní dodavatel výzkumu v oblasti obrany USA?

„BMI může také zlepšit naši schopnost vcítit se do druhých, pokud jsme schopni pochopit úplný pohled někoho jiného přímo z jeho vlastního mozku“.[1275] To by také umožnilo okamžitou kontrolu mysli bez dlouhých procesů indoktrinace nebo vymývání mozků.

Singh odkazuje na „rozšířené a revoluční technologie, které na nás útočí ze všech stran a ovlivňují naše těla, myšlenkové procesy a chování“. Uvádí, že „integrace BMI do pracovišť […] může vést k situacím, kdy budou společnosti sponzorovat nootropní doplňky a neurostimulační zařízení, aby zlepšily soustředění zaměstnanců a zvýšily rychlost osvojování nových dovedností“. Ptá se: „Jste připraveni stát se superlidmi?“[1276]

Alternativně: Jste připraveni být přeměněni na odlidštěný automat?

Za fasádou zdravotních, obchodních a spotřebitelských výhod se skrývá dehumanizace lidí. Společnost Neurolink

[1275] Tamtéž.
[1276] Tamtéž.

Elona Muska vyvíjí mozkový implantát pro osoby s poraněním mozku. Přestože tento cíl je chvályhodný, Muskovým konečným cílem je „symbióza mezi lidmi a umělou inteligencí (AI)“, u které sám přiznává, že s sebou nese určitá rizika.[1277]

Řekové tomu říkali hybris.

[1277] Isabel Asher Hamilton, ‘Elon Musk Believes AI Could Turn Humans into an Endangered Species like the Mountain Gorilla’, Business Insider Australia, 27. listopadu 2018; https://www.businessinsider.com.au/elon-musk-ai-could-turn-humans-into-endangered-species-2018-11.

Posthumanismus

Kyberfeminismus a postgender

Transhumanismus řeší otázky pohlaví a rasy tím, že je ponoří do další fáze evoluce: kyborga. Člověk se stává strojem a může být přizpůsoben požadavkům výroby. Toto řešení je horlivě prosazováno jak vlivnými think tanky, tak socialisty a feministkami jako prostředek, kterým lze dosáhnout dlouho vytouženého cíle vytvoření vysoce funkční nejasné entity, aniž by bylo nutné se uchylovat k nepříjemné záležitosti porodu a výchovy dětí. Nazývá se to kyberfeminismus a postgenderismus.

Kyle Munkittrick, programový ředitel vlivného transhumanistického think tanku Institute for Ethics and Emerging Technologies (IEET), píše v transhumanistickém časopise Humanity Plus o významu transhumanismu pro feminismus a transgenderismus. Munkittrick spojuje transhumanismus s „modernismem a kritickou teorií“, jako jsou například filozofové Michel Foucault a Jürgen Habermas.

IEET definuje svou filozofii jako technoprogresivní a její kořeny sahají k doktríně osvícenství, která spojuje „technologický pokrok a demokratickou sociální změnu“. IEET zařazuje technoprogresivismus do sféry levicové intersekcionality a ztotožňuje se s:

- Hnutí za reprodukční práva, zaměřené na přístup k antikoncepci, potratům, asistované reprodukci a genomické volbě

- Hnutí za reformu drogové legislativy zaměřené na obranu kognitivní svobody
- Sexuální a genderové menšiny zaměřené na právo na tělesné sebeurčení[1278]

Ve scénáři přímo z románu Brave New World, kde byly masy udržovány v poslušnosti a spokojenosti hromadným užíváním narkotika zvaného soma, IEET prosazuje „odstraňování věznění a dekriminalizaci psychoaktivních drog, včetně kognitivního vylepšení“. Parafrázujeme-li Marxe, šlo by doslova o „opium lidu“. Postgenderismus je dalším ideálem IEET.[1279]

Munkittrick odkazuje na knihu Dr. Donny Harawayové A Cyborg Manifesto: Science, Technology, and Socialist-Feminism in the Late Twentieth Century (1985) jako na „klasické dílo kyberfeminismu“, ve kterém Haraway píše:

> Kyborg je tvor v postgenderovém světě; nemá nic společného s bisexualitou, preoedipální symbiózou, nezcizenou prací ani jinými lákadly organické celistvosti prostřednictvím konečného přivlastnění všech sil částí do vyšší jednoty. V jistém smyslu nemá kybernetický organismus žádný původní příběh v západním smyslu – což je „konečná“ ironie, protože kybernetický organismus je také strašlivým apokalyptickým telosem eskalující

[1278] IEET, „Technoprogressive Declaration“, Paříž, 21. listopadu 2014; https://ieet.org/index.php/tpwiki/Technoprogressive_Declaration.
[1279] IEET, https://ieet.org/index.php/IEET2/programs. Obhajoba práv zvířat ze strany IEET je zmírňujícím faktorem doktríny IEET. Jak by se zvířatům dařilo lépe v takovém technoprogresivním světě, se jeví jako problematické.

> dominance „Západu“ nad abstraktní individualizací, konečným já, které se konečně osvobodilo od veškeré závislosti, člověkem ve vesmíru.
>
> Na rozdíl od nadějí Frankensteinova monstra kybernetický organismus neočekává, že ho jeho otec zachrání obnovením zahrady, tj. vytvořením heterosexuálního partnera, jeho doplněním do hotového celku, města a kosmu. Kybernetický organismus nesní o komunitě podle vzoru organické rodiny, tentokrát bez oidipovského projektu.[1280]

Stát se kyborgem eliminuje potřebu jakékoli „identity“. „Neexistuje nic, co by ženy přirozeně spojovalo s označením „žena“. Neexistuje žádné pohlaví.

Munkittrick propaguje transhumanismus a kyberfeminismus na základě předpokladu, že osvobodí outsidery a vytvoří novou normu.

> Transhumanisté poukazují na vrchol toho, čím by podle nich lidstvo mohlo být, kam by mohlo směřovat, a ptají se: „Proč ne?“ a „Jak se tam dostaneme?“ Kyberfeministky (a obecně postmodernisté) se dívají na opovrhované, ponížené, groteskní a marginalizované a ptají se: „Proč je to tak? Jak se to stalo okrajovým jevem?“ Transhumanismus potřebuje kyberfeminismus, protože ten odhaluje, jak definice „člověka“ a následně

[1280] Donna Haraway (1991).

„transčlověka“ může potlačovat, odmítat a odlišovat ty, kterým má údajně pomáhat.[1281]

Munkittrick, stejně jako Huxley a o století dříve Charles Merriam, tvrdí, že je to ku prospěchu lidstva a ve skutečnosti i ku prospěchu našeho vztahu se zvířecím světem, a nabízí vizi postlidské formy, která je lepší než lidská. Organizace jako IEET, které mají v názvu slovo „etika“, trvají na tom, že tato utopie, na rozdíl od všech předchozích humanistických utopií, bude fungovat ve prospěch všech: prodlouží průměrnou délku života, poskytne končetiny těm, kteří je nemají, a mozek těm, kteří ho nemají, osvobodí člověka od práce, poskytne příležitosti pro kreativní trávení volného času (nebo narkotický stupor) a široké, otevřené a čisté prostory pro zvířata. To vše ve světě, který již neuznává lidi jako organické bytosti, tak zbavené organického vědomí, že děti mohou být vyráběny v laboratořích a vychovávány bez nutnosti „omezení“ rodičovské vazby.

„Postmodernisté obecně pohlížejí na opovrženíhodné, ponížené, groteskní a marginalizované a ptají se: „Proč tomu tak je? Jak se to stalo okrajovým jevem?“ Zde je tedy cíl, který přesahuje „pokrok“: povýšit „odporné, ponížené, groteskní a marginalizované“ na novou normu, a to je proces, který se připravuje již dlouho, přičemž ti, kteří proti tomu protestují nebo se brání, jsou skutečnými „marginalizovanými“. Munkittrick čerpá z Foucaulta, který ve své knize History Of

[1281] Kyle Munkittrick, ‘On the Importance of Being a Cyborg Feminist’, Humanity+, 21. července 2009; https://hplusmagazine.com/2009/07/21/importance-being-cyborg-feminist/.

Sexuality racionalizoval svou vlastní homosexualitu a nakreslil historickou genealogii morálky, a apeluje na novou morálku bez axiálního referenčního bodu, morální relativitu: „Důsledky pro transhumanismus jsou jasné: pokud lze Foucaultovu metodu historické genealogie použít k dekonstrukci toho, co je považováno za ‚přirozenou‘ sexualitu, pak lze ukázat, že i jiné ‚přirozené‘ aspekty lidského subjektu jsou stejně konstruované a otevřené změnám, možná ve formě augmentace (těla, mysli) nebo eliminace (utrpení a smrti).“[1282] Zde se setkáváme se známým tématem, že vše je „sociální konstrukt“, který lze rozložit a znovu sestavit podle nového návrhu. Otázka zní: kdo tento návrh vytváří a za jakým účelem?

Munkittrick nás ujišťuje, že díky tomu, že se „kritičtí teoretici“ a feministické teoretičky zabývali těmito otázkami, bude technologický pokrok vyňat z rukou elitářů a svěřen do bezpečných rukou nějaké jiné, nejmenované (snad „kyberfeministické“?) instituce, kde je dobrota a moudrost zaručena.

> Transhumanistický projekt, stejně jako jakýkoli technologický pokrok, dá do rukou úřadům nové nástroje k ovládání a regulaci života. Feministické a kritické teoretičky odvedly obrovský kus práce, když odhalily tyto systémy kontroly a ukázaly metodiku, jak je změnit. Transhumanistický model politické změny by měl

[1282] Kyle Munkittrick.

> bezpochyby vycházet z kyberfeministického modelu politické změny.[1283]

Znamená to tedy, že technoprogresivní kyborgizace lidí nebude v rukou technologických gigantů, ale bude podléhat řízení veřejného orgánu? Kdo bude tento veřejný orgán tvořit? Jak budou jeho členové vybíráni? Bude to mezinárodní orgán, například orgán OSN? Budou strážci nového světa vědci, jako jsou členové správní rady IEET? Munkittrick uvádí příklad, jak by se problémy řešily pomocí moudrosti kyberfeminismu:

> Konkrétním příkladem je reprodukční technologie. Ať už se jedná o antikoncepci, prevenci pohlavně přenosných chorob, asistované reprodukční technologie, metody potratů, ultrazvuk, neonatální péči nebo nesčetné množství dalších technologií souvisejících s porodem, politika a etika kolem těchto debat jsou klasickými arénami feministického myšlení a jednání. Hlavním důvodem tohoto úzkého propojení je to, že navzdory zjevnému dopadu těhotenství na ženy jsou hlasy žen v bouřlivých politických debatách často umlčovány nebo manipulovány. Transhumanisté jsou téměř ze své podstaty liberální/progresivní, podporují co nejvíce možností pro lidské tělo a mají tendenci podporovat mnoho feministických témat, jako jsou práva na potrat, vzdělávání v oblasti bezpečného sexu a možnosti antikoncepce. Z politického hlediska jsou feministky a transhumanisté často zcela zajedno. Proč by tedy transhumanisté měli

[1283] Tamtéž.

> vyvíjet společné úsilí k přijetí feminismu, když se zdá, že obě filozofie spolu tak dobře fungují? … Kyberfeminismus je pro transhumanismus důležitý, protože nemůžeme překonat limity biologie, aniž bychom překonali limity společnosti: ta druhá bude vždy bránit té první, ne naopak.[1284]

Příroda je břemeno, které je třeba překonat. Jedná se o staré dilema kritických teoretiků, kteří tvrdí, že organické „primární vazby“ jsou břemenem, které musí být odstraněno, aby se lidstvo mohlo osvobodit. Opět by se dalo položit otázku, jak přátelský k zvířatům by tento nový svět skutečně byl.

Munkittrick uzavírá výzvou k intersekcionalitě jakožto nezbytnému předpokladu úspěchu projektu, se zaměřením na „transsexuály a intersexuály“:

> Pro transsexuály a intersexuály je transhumanismus skutečnou, niternou filozofií, kterou žijí každý den. Technologie sice každým rokem umožňuje lepší transformaci a poskytuje lepší lékařskou podporu těm, kteří prošli transformací, i těm, kteří se narodili mezi pohlavími, ale nezměnila sociální normy, které transsexuály a intersexuály omezují a svazují. Kvůli tomuto selhání potřebujeme filozofii sociální změny, která bude založena na diskurzu o rozpuštění kulturních norem, boji proti sociálním standardům a podkopávání hegemonické moci.[1285] Transhumanismus může

[1284] Tamtéž.

[1285] Podkopávání hegemonické moci je přesně to, čeho tímto způsobem NEDOSÁHNEME. Takoví fanatici potřebují iluzi, že se bouří proti status quo,

> artikulovat technologie, potenciální já, neomezené bytosti, kterými můžeme být, ale potřebuje kyberfeminismus, aby připravil cestu, změnil politiku a dekonstruoval normy kultury a společnosti, které by technovědu svazovaly s myšlením minulosti. Transhumanismus a kyberfeminismus jsou komplementární filozofie, které, když se spojí, jsou schopny pohánět technologický rozvoj, politickou změnu a společenský pokrok nezbytný pro úspěch obou.[1286]

Postgender

George Dvorsky a James Hughes, ředitelé IEET, píší, že budoucnost spočívá v překonání pohlaví prostřednictvím zavedení technologie:

> Postgenderismus je extrapolací způsobů, jakými technologie narušují biologickou, psychologickou a sociální roli pohlaví, a argumentem pro to, proč bude narušení binárního pohlaví osvobozující. Postgenderisté tvrdí, že pohlaví je svévolným a zbytečným omezením lidského potenciálu, a předpovídají odstranění nedobrovolného biologického a psychologického pohlaví u lidského druhu prostřednictvím aplikace neurotechnologií, biotechnologií a reprodukčních technologií. Postgenderisté tvrdí, že dyadické genderové role a sexuální dimorfismus jsou obecně na škodu jednotlivcům i společnosti. Asistovaná reprodukce umožní

---

zatímco jsou spíše jeho produktem. Vysoká úroveň účasti v IEET je toho sama o sobě důkazem.

[1286] Kyle Munkittrick.

> jedincům jakéhokoli pohlaví reprodukovat se v jakékoli kombinaci, kterou si zvolí, s „matkami“ a „otci“ nebo bez nich, a umělé dělohy učiní biologické dělohy pro reprodukci zbytečnými. Větší biologická fluidita a psychologická androgynie umožní budoucím lidem prozkoumávat jak mužské, tak ženské aspekty osobnosti....[1287]

Ve jménu „rovnosti“ transhumanisté překračují hranice třídních, rasových, věkových a genderových konfliktů a prohlašují, že vše je jedním, že budoucnost post-lidstva je tak amorfní, že nastane mír a jednota améby, a že dokonce i reprodukce druhu, pokud se to tak dá nazvat, bude probíhat prostřednictvím transhumanistického ekvivalentu buněčného dělení. Toto překonání biologie je hlásáno jako vrchol evoluce. V takovém světě nebude existovat „mužský nátlak“ a patriarchát bude vymazán. Pokrok kapitalismu a vědy již tento proces nastartoval: „Postindustriální výroba, antikoncepce a potraty odstranily většinu důvodů pro genderové sociální role v práci a rodině, čímž se snížilo břemeno patriarchálního útlaku žen“.[1288] Technologie umožňuje dokončení sociálních doktrín globální uniformity:

> Postgenderismus konfrontuje limity sociálně konstruktivistického pojetí genderu a sexuality a navrhuje, že překonávání genderu sociálními a politickými

[1287] George Dvorsky a James Hughes, ‘Postgenderism: Beyond the Gender Binary’, IEET Monograph Series, Institute for Ethics and Emerging Technologies, March 2008, s. 2.
[1288] Tamtéž.

> prostředky je nyní doplňováno a dotvářeno technologickými prostředky.[1289]

Autoři se dostávají k jádru problému, k tématu, kterým se zde zabýváme po celou dobu:

> Typickým příkladem je profesní úspěch v závislosti na pohlaví. Patriarchální kultura přispívá k rozdílům v přístupu chlapců a dívek ke vzdělání, kariérním ambicím a výhodám v oblasti mzdy a sociálního statusu, které muži požívají v zaměstnání ve většině (pokud ne ve všech) industrializovaných zemích. Určitá míra profesní stratifikace podle pohlaví je však také nevyhnutelným důsledkem větší zátěže žen v souvislosti s rozením dětí a odlišných schopností a ambicí zakódovaných v mozku podle pohlaví. Ženy jsou v pracovním procesu více znevýhodněny těhotenstvím a porodem, a to i při nejlepší podpoře péče o děti. Muži také dosahují lepších výsledků v některých intelektuálních úkolech, jako je prostorová vizualizace, zatímco ženy předčí muže ve verbální bystrosti a některých formách testů manipulace se symboly. Technologický pokrok tyto genderové rozdíly zmírňuje, ale pouze rozostření a eroze biologického pohlaví, genderového rozdělení mozku a binárních sociálních rolí díky novým technologiím umožní jednotlivcům přístup ke všem lidským potenciálům a

[1289] Tamtéž.

> zkušenostem bez ohledu na jejich biologické pohlaví nebo předpokládané genderové zařazení.[1290]

Technologie může zničit binární genderové role, které ženám ukládají břemeno porodu a brání jim tak v plném zapojení do ekonomického procesu. Technologie umožňující laboratorní početí a pravděpodobně i výchovu dětí státními nebo korporátními institucemi dosáhne toho, čeho nedokázal ani ten nejradikálnější socialismus. Ženy se nebudou lišit od mužů v produkčním procesu, protože takové entity již nebudou existovat.

George Dvorsky a James Hughes čerpají z transsexuálních kultů Kybele a dalších, které jsme již dříve zvažovali, kde byl rituál kastrace považován za svatý a eunuchové plnili státní funkce, aby poskytli historické ospravedlnění transgenderismu. Odkazují na Magnuse Hirschfelda a Alfreda Kinseyho jako průkopníky vědeckého ospravedlnění.[1291] Z toho vychází postgenderismus. Na základě radikálních feministických akademických studií byl androgyn objeven jako entita budoucnosti:

> Cíl zcela postgenderové společnosti, namísto pouhé genderové rovnosti a tolerance genderové rozmanitosti, se objevil u některých sociálně konstruktivistických feministek a sexuálních radikálů 70. let. Například radikální psychologové, jako je [Židovka] Sandra Bem, autorka Bem Sex Role Inventory, začali pohlavní rysy

---

[1290] Tamtéž.
[1291] Tamtéž, str. 4–5.

předefinovávat jako kontinuum, na kterém bylo nejzdravější se nacházet v androgynním pásmu. Androgynní jedinci měli nejvyšší sebevědomí, psychickou pohodu a emoční inteligenci, zatímco ti, kteří se nacházeli na psychologických extrémech pohlaví, byli předefinováni jako omezení a postižení.[1292]

Opět se normálnost obrátila naruby a to, co bylo dříve abnormální, se stalo novou normou, zatímco tradičně normální, jako například subjekty, které před několika desítkami let dosáhly vysokého skóre v kritické teorii „F“, byly označeny jako „omezené a postižené“.

Transgenderové osoby v rámci transhumanismu však mohou být považovány za osoby udržující genderové stereotypy. Od 80. let 20. století „se postupně objevila nová politika ‚genderqueer‘, která zpochybňovala všechny genderové binární systémy“.

Dnešní transgenderové hnutí je bouřlivou, radikální kritikou omezení genderových rolí, přičemž lidé žijí v zcela nových kategoriích, jako jsou transsexuálové bez operace, TG butch, femme queen, cross-dresser, třetí pohlaví, drag king nebo queen a transboi. Tito genderqueer aktivisté a teoretici prosazují postgenderové postoje, jako je podpora používání genderově neutrálních zájmen, jako jsou „ze“, „per“ a „zir“, nebo termínů pansexuální nebo omnisexuální namísto binárního „bisexuální“.[1293]

[1292] Tamtéž, s. 6.
[1293] Tamtéž, s. 7.

Transhumanističtí vědci mohou dokončit proces „dekonstrukce binárního pojetí pohlaví, které [Židovka] Shulamith Firestone[1294] formulovala v roce 1971 ve prospěch umělých děloh jako prostředku k dekonstrukci biologického základu patriarchátu“.

> Na počátku 21. století se však posthumanistické a transhumanistické diskuze o využívání technologií k záměrnému překonávání omezení lidského těla začaly zabývat i překonáváním genderu. Trans- nebo post-lidé by byli schopni překonat alespoň omezení biologického pohlaví a nakonec by mohli překonat biologii úplně a přejít do kybernetické nebo virtuální podoby. … Post-biologický druh by podle definice – i když možná ne zcela v představách mužských transhumanistů – byl post-genderovou entitou. …[1295]

Zde se setkáváme s novým pojmem, postbiologickým druhem, který se stává „kybernetickou nebo virtuální formou“.

V rámci transhumanistické dialektiky Dvorsky a Hughes tvrdí, že další fáze postindustriální společnosti bude vycházet z procesu vyrovnávání, který započala postzemědělská kapitalistická průmyslová společnost. Redefinice manželství, jako jsou „civilní svazky“ a „homosexuální sňatky“, zahájila proces, který eliminuje tradiční manželství. Transhumanistická vize je taková, že „nakonec by smlouvy o společném bydlení a společné výchově dětí v rámci ‚civilního svazku‘ měly nahradit

---

[1294] „Socialistická feministka“, autorka knihy Dialectic of Sex.
[1295] George Dvorsky a James Hughes, s. 7.

civilní manželství. Tyto smlouvy by uznávaly pouta mezi malými skupinami lidí, kteří se zavázali k určitému trvání vztahu. Erozí dyadického manželství se zase podpoří eroze binárního pojetí pohlaví“.[1296] Stejně jako v mnoha jiných případech bylo rozšíření právní definice manželství propagováno jako malé opatření ve jménu „lidských práv“, které nikomu neublíží, ale otevřelo cestu k odstranění manželství a rodiny prostřednictvím smluvních skupinových ujednání.

Normální párové pouto mezi mužem a ženou, které je pevně zakotveno v mozku, bude chemickou terapií odstraněno: „Konečné osvobození od dyadických, genderových a heteronormativních vztahů však pravděpodobně nastane díky použití léků, které potlačují impulsy vedoucí k vytváření párových pout.“[1297]

Postgenderismus přesně ukazuje, jak jsou všechny identity dialekticky vyhlazovány ve jménu „identity“. Od Hirschfeldovy a Kinseyovy stupnice sexuality po desítky uměle vytvořených „genderů“ se otevřela cesta k definitivnímu „osvobození“: vyhlazení genderu a odtud k amorfní hmotě, která bude stěží lidská: postlidská.

[1296] Tamtéž, s. 9.
[1297] Tamtéž.

Závěr

Frankfurtská škola a jiné formy sociální kritiky – bez ohledu na jejich antikapitalistické a socialistické ambice – byly a zůstávají pro oligarchii důležité. Společenské vědy poskytují vědecké zdůvodnění pro zničení tradičních pozůstatků, které brání kapitalismu v postupu do další fáze: globalizace a toho, co jeden z jejich intelektuálů, Francis Fukuyama, nazývá „koncem dějin“.

Zatímco se velká část světa obrací k „populismu“ a staví bariéry globalizaci v reakci na globalistické požadavky „otevřených hranic“, na druhé straně vznikají nové identity odloučených jednotlivců, kteří se sdružují do zájmových skupin, které ve jménu „lidských práv“ požadují plnou integraci do globální tržní ekonomiky. Pohlaví, rasy, rodiny, státy, národy, sousedství, jako údajně proměnlivé „sociální konstrukty“, mohou být podle libosti dekonstruovány a přetvářeny, a taková proměnlivost odpovídá požadavkům stále proměnlivé – expandující – výroby a spotřeby. „Svoboda“, v kterou Fromm doufal, se stala otroctvím, kterého se obával a před kterým Jung varoval. To, co tyto nové identity požadují – tzv. identitní politika – není sebeurčení nebo svépomoc, jako je černý nacionalismus typu Marcuse Garveyho nebo Louise Farrakhana, ale „práva“, která vyžadují závislost. Nové „revoluční“ identity, jak je představoval Herbert Marcuse a další, tak nakonec skončí pouze jako klienti systému.

Ve státech, které jsou terčem dekonstrukce a které si zachovávají některé zbytky tradic, jako je Putinovo Rusko a šíitský islám, je identitní politika, zejména feminismus, s ním

spojený potrat ve jménu „reprodukčního zdraví“ a „genderová fluidita“, podporována globální sítí Open Society, USAID, National Endowment for Democracy, Rockefeller, Ford, agentury OSN, společnostmi provozující sociální média a tisíce dalších, souhrnně nazývané „občanská společnost“ a „mezinárodní společenství“.

Máme předpokládat, že oligarchové vynaložili jmění na financování tohoto procesu po celé století z jiného důvodu než z důvodu kontroly? Máme předpokládat, že jsou příliš naivní na to, aby pochopili, co desetiletí po desetiletí dotují?

Toto odtržení od organických identit a pocitu sounáležitosti s místem a trvalosti vedlo k tomu, co Richard LaPiere před šedesáti lety předvídal jako vznik „nové buržoazie“. Tato nová třída, kterou by bylo možné trefně nazvat, abychom si vypůjčili Stalinův výraz, „kosmopolity bez kořenů“, se stala útočištěm funkcionářů a generálních ředitelů globalizace, chválených Pascalem Zacharym jako další etapa evoluce.

Rozumným předpokladem pro sociální změnu je organický růst, který se liší od umělého „sociálního inženýrství“, jak varovali vědci jako Carl Jung a Konrad Lorenz.[1298] Jung, z pohledu analytické psychologie, a Lorenz, zakladatel etologie, označili problémy sužující moderní civilizaci za patologické a za selhání instinktů.[1299]

[1298] Konrad Lorenz (1974).
[1299] Tamtéž, s. 5.

Na rozdíl od toho, co „progresivisté“ tvrdí ohledně nutnosti „osvobodit“ člověka od jeho organických „primárních vazeb“ a zbavit se tradic a zvyků, které je udržují, Lorenz tvrdí, že „extrémní konzervativismus“ v zachovávání toho, co se dlouhodobě osvědčilo, „je zásadní vlastností aparátu, který v kulturní evoluci plní úkol analogický k úkolu genů v druhovém vývoji“. O tom, co má být předáváno jako „tradiční, ‚posvátné‘ zvyky a návyky“, rozhoduje selekce. To, co progresivisté hanlivě označují jako „pověry“, většinou vzniklo z opravdových poznatků a vynálezů, které se udržovaly po generace tím, že nabyly posvátného a mýtického charakteru. „Zachování“ je dokonce důležitější než „další získávání“. O tom, co lze z hlediska přežití považovat za zastaralé a zbytečné a co je nutné zachovat jako nepostradatelnou součást kulturního dědictví, by se nemělo rozhodovat lehkomyslně.[1300]

Mircea Eliade poukázal ze stejných důvodů na význam trvalých mýtů, posvátných míst a náboženských obřadů a ceremonií pro udržení pocitu sounáležitosti společenství a jeho smyslu v kosmu.[1301] Progresivisté jimi pohrdají jako iracionálními a zbytečnými pověrami a „magií“, jak to vyjádřil Julian Huxley, nebo jako spiknutím vládnoucí třídy, která chce udržet lid v područí ve jménu „Boha“, jak to vyjádřil Marx. V lidské psychice však existuje náboženský prvek, který je pevně zakotven a neměl by být bezdůvodně odmítán ve jménu „pokroku“ a „vědy“. Julian Huxley, podobně jako jakobíni s

[1300] Tamtéž, str. 62–63.
[1301] Bolton, The Decline and Fall of Civilisations, str. 29–31. Mircea Eliade, The Sacred and the Profane, passim.

jejich kultem rozumu, navrhl nový kult vědy s vlastními rituály a obřady, který by nahradil všechny tradiční víry.

Je třeba se dívat s nedůvěrou na kritické teoretiky a jiné „progresivisty“, když dogmaticky prohlašují, že určitá instituce nebo zvyk je „staromódní“, „reakční“, „regresivní“ a že by se, jak se v mnoha případech klišovitě říká, „v dnešní době“ neměl zachovávat. Odstranění jednoho prvku z mnohostranných tradičních kulturních interakcí může mít devastující důsledky, jak poukázal Lorenz.[1302] „Být osvícený není důvodem k tomu, aby se člověk stavěl k předávané tradici s nepřátelskou arogancí…“[1303]

[1302] Lorenz, s. 63.
[1303] Tamtéž, s. 64.

Bibliografie

Maria Abascal a Delia Baldassarri, ‘Love Thy Neighbor? Ethnoracial Diversity and Trust Reexamined’, American Journal of Sociology, sv. 121, č. 3 (listopad 2015).

Catherine Abbott, ‘Communism, Marxism, and Socialism: Radical Politics and Jim Jones’, https://jonestown.sdsu.edu/?page_id=64856.

John Abromeit, Max Horkheimer and the Foundations of the Frankfurt School (New York: Cambridge University Press, 2011).

Anthony Adamthwaite, Grandeur and Misery: France’s Bid for Power in Europe, 1914–1940 (Londýn: Bloomsbury, 2014).

Brooks Adams, The Law of Civilisation and Decay ([1896] Londýn: Black House Publishing, reprint).

T. W. Adorno, Else Frenkel-Brunswik, Daniel J Levinson a R. Nevitt Sanford, The Authoritarian Personality (New York: Harper and Brothers, 1950).

Louis Althusser, Ideology and Ideological State Apparatuses, Lenin and Philosophy and Other Essays (Monthly Review Press, 1971).

Amanda Amos, Margaretha Hagland, ‘From Social Taboo to “Torch of Freedom”: The Marketing of Cigarettes to Women’, Tobacco Control, sv. 9, č. 1; https://tobaccocontrol.bmj.com/content/9/1/3.

Anne Applebaum, ‘How Europe’s “Identitarians” are Mainstreaming Racism’, The Washington Post, 17. května

2019; https://www.washingtonpost.com/opinions/global-opinions/how-europes-identitarians-are-mainstreaming-racism/2019/05/17/3c7c9a6e-78da-11e9-b3f5-5673edf2d127_story.html?noredirect=on&utm_term=.2641dfd32252.

Buhm Suk Baek, 'Economic Sanctions Against Human Rights Violations', (2008), 2.1.2. Humanitarian Intervention, Cornell Law School Inter-University Graduate Student Conference Papers.

Joan Bamberger, 'The Myth of Matriarchy: Why Men Rule in Primitive Society', http://radicalanthropologygroup.org/sites/default/files/pdf/class_text_052.pdf.

Tom Bartlett, 'Harvard Sociologist Says His Research Was "Twisted"', The Chronicle of Higher Education, 15. srpna 2012; https://www.chronicle.com/blogs/percolator/robert-putnam-says-his-research-was-twisted/30357.

Stephen Bates, 'Sweden Pays for Grim Past', The Guardian, 6. března 1999.

Zack Beauchamp, 'Hungary Just Passed a "Stop Soros" Law That Makes It Illegal to Help Undocumented Migrants', Vox, 22. června 2018, https://www.vox.com/policy-and-politics/2018/6/22/17493070/hungary-stop-soros-orban.

Bernard Berelson, 'Beyond Family Planning', Studies in Family Planning, Population Council, č. 38, únor 1969.

Edward H. Berman, The Ideology of Philanthropy (Albany: State University of New York Press, 1983).

Edward H. Berman, The Influence of Carnegie, Ford and Rockefeller Foundations on American Foreign Policy (Albany: State University of New York Press, 1983).

Simone de Beauvoir, Must we Burn Sade? ([1951] anglické vydání 1953).

R. Benedict, ‘Nature and Nurture’, The Nation, č. 118 (1924).

Dan Berger, Outlaws of America: The Weather Underground and the Politics of Solidarity (Chico, California: AK Press, 2005).

William H. Beveridge, The London School of Economics and Its Problems 1919–1937 (New York: Routledge, 2015 [1960]).

Kai Bird, The Chairman: John J. McCloy and the Making of the American Establishment (New York: Simon & Schuster, 1992).

Lucia Chiavola Birnbaum, Black Madonnas: Feminism, Religion & Politics in Italy (New York: iUniverse, 2000), s. 76.

Lucia Chiavola Birnbaum, Dark Mother: African Origins and Godmothers (San Jose: Authors Choice Press, 2001).

Edwin Black, ‘The Horrifying American Roots of Nazi Eugenics’, History News Network, září 2003; https://historynewsnetwork.org/article/1796.

Casey Blake a Christopher Phelps, ‘History as Social Criticism: Conversations with Christopher Lasch’, The Journal of American History, sv. 80, č. 4, březen 1994.

Sidney Bloch a Peter Reddaway, ‘Your Disease Is Dissent’, New Scientist (21. července 1977).

Lorraine Boissoneault, ‘The True Story of Brainwashing and How It Shaped America’, Smithsonian Magazine, 22. května 2017; https://www.smithsonianmag.com/history/true-story-brainwashing-and-how-it-shaped-america-180963400/.

A. Bokern, M. Bolder-Boos, S. Krmnicek, D. Maschek a S. Page, S. (eds) TRAC 2012: Proceedings of the Twenty-Second Annual Theoretical Roman Archaeology Conference, Frankfurt 2012 (Oxford: Oxbow Books, 2012).

K. R. Bolton, Revolution from Above (Londýn: Artkos Media Ltd., 2011).

K. R. Bolton, Stalin: The Enduring Legacy (Londýn: Black House Publishing, 2012).

K. R. Bolton, ‘Marx Contra Marx: A Traditionalist Conservative Critique of the Communist Manifesto’, Anamnesis Journal, 2. března 2012, http://anamnesisjournal.com/2012/03/kr-bolton/.

K. R. Bolton, The Psychotic Left: From Jacobin France to the Occupy Movement (Londýn: Black House Publishing, 2013).

K. R. Bolton, Zionism, Islam and the West (Londýn: Black House Publishing, 2014).

K. R. Bolton, The Decline and Fall of Civilisations (Londýn: Black House Publications, 2017).

Philip Bounds, ‘Just Say No: Herbert Marcuse and the Politics of Negationism’, in David Berry (ed.), Revisiting the Frankfurt

School: Essays on Culture, Media and Theory (New York: Routledge, 2016).

Zbigniew Brzezinski, Between Two Ages (New York: the Viking Press, 1970).

Patrick J. Buchanan, The Death of the West (New York: Saint Martin's Press, 2002).

Carolyn Burdett, 'Post Darwin: Social Darwinism, Degeneration, Eugenics', 15. května 2014, British Library; https://www.bl.uk/romantics-and-victorians/articles/post-darwin-social-darwinism-degeneration-eugenics.

Kevin M. Burke, 'A Close Alliance between MLK and Nelson Rockefeller Revealed', The Root, 11. listopadu 2015; https://www.theroot.com/a-close-alliance-between-mlk-and-nelson-rockefeller-rev-1790858451.

Daniel Burston, The Legacy of Erich Fromm (Harvard University Press;1991).

Katherine Burton, 'George Soros to Start $1 Billion Fund to Fight Nationalists, Climate Change', Bloomberg Green, 24. ledna, 2020; https://www.bloomberg.com/news/articles/2020-01-23/soros-starts-new-global-university-with-1-billion-commitment.

C. Severin Buschmann, 'Review: Sterilization for Human Betterment, by E. S. Gosney and Paul Popenoe', Indiana Law Journal (1930).

J. Butler et al., 'Pour ne pas en finir avec le genre', Societies and Representations (2007).

Joseph Campbell, ‘The Impact of Science on Myth’ (1961).

Allan C. Carlson, The Swedish Experiment in Family Politics: The Myrdals and the Interwar Population Crisis (New Brunswick: Transaction Publishers, 1990).

Thomas Carlyle, Past and Present (Londýn, 1887).

Andrew Carnegie, ‘Wealth’, North American Review, sv. CXLVIII, červen 1889. Přetištěno v Andrew Carnegie, The Gospel of Wealth and Other Timely Essays, (Cambridge, Mass.: 1962).

Jung Chang & John Halliday, Mao: The Unknown Story (Londýn: Jonathan Cape, 2005).

F. Chernov, ‘Bourgeois Cosmopolitanism and Its Reactionary Role’, Bolshevik (Ústřední výbor Komunistické strany), No. 5, 15. března 1949.

Ronald Clark, The Life and Work of J. B. S. Haldane (Londýn: Hodder and Stoughton, 1968).

R. T. Rundle Clark, Myth and Symbol in Ancient Egypt (New York: Grove Press 1960).

Adele E. Clarke, Disciplining Reproduction (Berkeley: University of California Press, 1998).

William Cobbett, Cobbett’s Weekly Register (Londýn), sv. 47, 30. srpna 1823.

Nathan Cofnas, ‘Is Kevin MacDonald’s Theory of Judaism “Plausible”? A Response to Dutton’ (2018), Evolutionary

Psychological Science, sv. 5, (2019) https://doi.org/10.1007/s40806-018-0162-8.

Shari Cohen, ‘The Lasting Legacy of an American Dilemma’, Carnegie Results, Carnegie Corporation of New York, Fall 2004; https://production-carnegie.s3.amazonaws.com/filer_public/98/65/9865c794-39d9-4659-862e-aae1583278a8/ccny_cresults_2004_americandilemma.pdf.

Matthew James Connelly, Fatal Misconception: The Struggle to Control World Population, (Cambridge, Mass.: The Belknap Press of Harvard University Press, 2008).

James E. Côté, et al., ‘The Mead-Freeman Controversy in Review’, Journal of Youth and Adolescence, sv. 29, č. 5, 2000; https://www.academia.edu/27125304/The_Mead_Freeman_Controversy_in_Review.

Stephan Courtois et al., The Black Book of Communism (Harvard University Press, 1999).

Sarah Cox, ‘Battle of Lewisham Mural Installed in New Cross’, Goldsmiths: University of London, 26. října 2019; https://www.gold.ac.uk/news/battle-of-lewisham-commemorative-artwork-/).

Vicki Cox, Margaret Sanger: Rebel for Women’s Rights (Chelsea House Publishers, 2005).

Benjamin Cunningham, ‘Myth over Math’, Aspen Review, č. 4, 2017; https://www.aspen.review/article/2017/myth-over-math/.

Edwin L. Dale Jr., ‘What Vietnam Did to the American Economy’, The New York Times, 28. ledna 1973.

Philippa Davies a Shirley Richards, ‘Response to Redefining Marriage: U.S. Supreme Court and other related LGBT Decisions by Lord Gifford QC’, představeno na Council for Legal Education — Continuing Legal Professional Development, 10. prosince 2016, s. 14; http://www.drjudithreisman.com/archives/JM_20161210_Richards-Davies.pdf.

Jacques Derrida, ‘Force of Law: The Mystical Foundation of Authority’, in Cornell et al. (ed.) Deconstruction and the Possibility of Justice (Routledge, 1992).

Albert Deutsch, ‘The Sex Habits of American Men: Some Findings of the Kinsey Report’, Harper’s Magazine, prosinec 1947.

Peter Thirsted Dinesen, Merlin Schaeffer, and Kim Mannemar Sønderskov, ‘Ethnic Diversity and Social Trust: A Narrative and Meta-Analytical Review’; https://www.researchgate.net/publication/335924797_Ethnic_Diversity_and_Social_Trust_A_Narrative_and_Meta-Analytical_Review.

Peter Thirsted Dinesen a K. M. Sønderskov, ‘Ethnic Diversity and Social Trust: Evidence from the Micro-Context’, American Sociological Review, 80 (3), 2015.

Peter Dinesen, K.M. Sønderskov, F. Thuesen, ‘Working Together? Ethnic Diversity in the Workplace and Generalised Social Trust’, Working Paper, 2019. Rozhovor s Dinsenem o

tomto článku si můžete poslechnout na: Center for the Study of Democratic Citizenship, https://csdc-cecd.ca/event/speaker-series-peter-dinesen/.

Z. Dobbs, The Great Deceit: Social Pseudo-Sciences (New York: Vertis Foundation, 1964).

Norman Dodd, 'The Dodd Report to the Reece Committee on Foundations', Special Committee of the House of Representatives Investigating Foundations (1954), https://ia800304.us.archive.org/19/items/DoddReportToTheReeceCommitteeOnFoundations-1954-RobberBaron/Dodd-Report-to-the-Reece-Committee-on-Foundations-1954.pdf.

Ralf Dose, Magnus Hirschfeld: The Origins of the Gay Liberation Movement (New York: Monthly Review Press, 2014).

John Dryden, The Conquest of Granada (1672).

Martin Duberman, Left Out: The Politics of Exclusion (New York: Basic Books, 1999).

L. C. Dunn, et al., The Race Concept: The Race Question in Modern Science (Paříž: UNESCO, 1952).

George Dvorsky a James Hughes, 'Postgenderism: Beyond the Gender Binary', IEET Monograph Series, Institute for Ethics and Emerging Technologies, březen 2008.

Dan Edelstein, Terror of Natural Right: Republicanism, the Cult of Nature, and the French Revolution (Chicago: University of Chicago Press, 2009).

Mircea Eliade, The Sacred and the Profane (New York: Harcourt Brace, 1959).

Ralph E. Ellsworth and Sarah M. Harris, The American Right-Wing, A Report to the Fund for the Republic (Champaign, IL: University of Illinois Graduate School of Library Science Occasional Papers, č. 59, listopad 1960).

Friedrich Engels, The Condition of the Working Class in England (1845).

F. Engels, The Peasant War in Germany, Předmluva k druhému vydání (1870).

F. Engels, Socialism, Utopian and Scientific (Londýn: Sonnenschein, 1892).

Julius Evola, Revolt against the Modern World (Vermont: Inner Traditions, 1995 [1969]).

Julius Evola, Men Among the Ruins ([1972] Vermont: Inner Traditions, 2002).

Julius Evola, The Path of Cinnabar (Londýn: Arktos, 2010).

Robert Eringer, The Global Manipulators (Bristol: Pentacle Books, 1980).

R. De Felice, Mussoini il fascista (Turin, 1966).

Claudette Fillard, Françoise Oraz (eds.), Exchanges and Correspondence: Feminism in the Making (Cambridge Scholars Publishing, 2010).

Christian Fleck, ‘Heufelder, Argentinischer Krösus’, Serendipities: Journal for the Sociology and History of the Social Sciences, sv. 3, č. 1, 2018.

Raymond Fosdick, The Story of the Rockefeller Foundation ([1952] New Brunswick: Transactions Publishers, 1989).

Stephen P. Foster, ‘Marxism & Behaviorism: Ideological Parallels’, Wright State University, Dialogue, sv. 21, č. 1, říjen 1978.

David France, ‘An Inconvenient Woman’, The New York Times, 23. května 2000.

Robert Frank, ‘Billionaires Try to Shrink World’s Population, Report Says’, The Wall Street Journal, 26. května 2009.

D. Freeman, Margaret Meade and Samoa: The Making and Unmaking of an Anthropological Myth (Penguin Books, 1984).

William M. Freeman, ‘Ex-Magistrate Ploscowe Dies; Criminal-Law Expert Was 71’, The New York Times, 22. září 1975.

Sigmund Freud, Civilization and Its Discontents (Edinburgh: R. & R. Clark, 1930).

S. Freud, Letter to an American Mother, 22. prosince 1949; ‘Historical Notes: A Letter from Freud’ in: The American Journal of Psychiatry, sv. 107, č. 10, duben 1951.

S. Freud, ‘“Civilized” Sexual Morality and Modern Nervous Illness’, in J. Strachey (ed., trans.), The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud, (Londýn: Hogarth Press, 1959 [1908]).

Lawrence J. Friedman, The Lives of Erich Fromm: Love's Prophet (Columbia University Press, 2014).

Milton Friedman, 'Washington Spotlight', The Canadian Jewish Chronicle (31. května 1963).

Erich Fromm, Escape From Freedom (New York: Rinehart & Co., 1941).

Eric Fromm, The Fear of Freedom (Londýn: Routledge, 1955).

Eric Fromm, The Anatomy of Human Destructiveness (New York: Holt, Rinehart & Winston, 1973).

Francis Fukuyama, The End of History and the Last Man (New York: Free Press, 1992).

James W. Fulbright, 'Propaganda Activities of Military Personnel Directed at the Public', Kongresový záznam (2. srpna 1961).

Rainer Funk, Erich Fromm: His Life and Work (Continuum International Publishing Group Ltd., 2000).

Barry Gewen, 'Irving Kristol, Godfather of Modern Conservatism, Dies at 89', The New York Times, 18. září 2009; https://www.nytimes.com/2009/09/19/us/politics/19kristol.html?pagewanted=all.

Gemelli Giuliana, MacLeod Roy (eds.), American Foundations in Europe. Grant-Giving Policies, Cultural Diplomacy and Trans-Atlantic Relations, 1920–1980 (Brusel: Peter Lang, 2003).

Caroline B. Glick, ‘Our World: Soros’ Campaign of Global Chaos’, The Jerusalem Post, 22. srpna 2016, http://www.jpost.com/Opinion/Our-World-Soross-campaign-of-global-chaos-464770.

C. James Godwin, A History of Modern Psychology, (New Jersey: John Wiley & sons, 2015).

Neal Goodman, ‘Unconscious Bias’, Training, Official Publication of Training Magazine Network, https://trainingmag.com/trgmag-article/unconscious-bias/.

A. James Gregor, ‘On the Nature of Prejudice’, The Eugenics Review, sv. 52, č. 4, leden 1961; I.A.A.E.E. dotisk č. 3, New York.

Daisy Grewal, ‘Does Diversity Create Distrust? Doubts About a Harvard Professor’s Landmark Finding’, Scientific American, 29. listopadu 2016; https://www.scientificamerican.com/article/does-diversity-create-distrust/.

G. Edward Griffin, The Fearful Master: A Second Look at the United Nations (Boston: Western Islands, 1964).

Robert S. Griffin, ‘The Tale of John Kasper’, The Occidental Observer, 15. prosince 2017; https://www.theoccidentalobserver.net/2017/12/15/the-tale-of-john-kasper/.

J.G. Griffiths, The Conflict of Horus and Seth from Egyptian and Classical Sources (New York: Liverpool University Press, 1960).

Andrei Gromyko, Memories (Londýn: Hutchinson, 1989).

Lindsay Haines, ‘Poor, Backward and Adamantly White in a Black World’, The New York Times, 25. února 1973; https://www.nytimes.com/1973/02/25/archives/poor-backward-and-adamantly-white-in-a-black-world-culture-doomed.html.

Isabel Asher Hamilton, ‘Elon Musk Believes AI Could Turn Humans into an Endangered Species Like the Mountain Gorilla’, Business Insider Australia, 27. listopadu 2018; https://www.businessinsider.com.au/elon-musk-ai-could-turn-humans-into-endangered-species-2018-11.

Donna Haraway, ‘A Cyborg Manifesto: Science, Technology, and Socialist-Feminism in the Late Twentieth Century’, in Simians, Cyborgs and Women: The Reinvention of Nature (New York: Routledge, 1991).

José Harris, William Beveridge: A Biography (Clarendon Press, 1997).

Rivkah Harris, Gender and Aging in Mesopotamia: The Gilgamesh Epic and Other Ancient Literature (University of Oklahoma Press, 2003).

Tom Hayden et al., The Port Huron Statement (New York: Students for a Democratic Society, 1962).

Tom Hayden, Reunion: A Memoir (Londýn: Hamish Hamilton, 1989).

Martin Heidegger, Martin Heidegger: Basic Writings (San Francisco: Harper, 1993).

Hinton Rowan Helper, The Impending Crisis of the South: How to Meet It (New York: Burdick Brothers, 1857).

Eve Hodgson, ‘Germaine Greer Can No Longer Be Called a Feminist’, Varsity, 26. října 2017.

Michael A. Hoffman II, They Were White and They Were Slaves (Wiswell Ruffin House, 1992).

H.A. Hoffner Jr., ‘Symbols for Masculinity and Femininity: Their Use in Ancient Near Eastern Sympathetic Magic Rituals’, Journal of Biblical Literature, sv. 85 (1966).

Liam Hogan, ‘How the Myth of the “Irish Slaves” Became a Racist Meme Online’, SPLC, 19. dubna 2016; https://www.splcenter.org/hatewatch/2016/04/19/how-myth-irish-slaves-became-favorite-meme-racists-online.

M. Horkheimer (ed.), The Authoritarian Personality (American Jewish Committee, 1950).

Aldous Huxley, Brave New World, (Londýn: Chatto & Windus, 1969 [1932]).

Aldous Huxley, Brave New World Revisited (1958).

Julian Huxley, UNESCO: Its Purpose and its Philosophy, (Londýn: Preparatory Commission of UNESCO, 1946).

Julian Huxley, New Bottles for New Wine (Londýn, Chatto & Windus, 1957).

Julian Huxley et al., ‘Homosexual Acts, Call to Reform Law’, The Times, 7. března 1958.

IEET, ‘Technoprogressive Declaration’, Paříž, 21. listopadu 2014; https://ieet.org/index.php/tpwiki/Technoprogressive_Declaration.

Ben Jacobs, ‘Hillary Clinton Calls Half of Trump Supporters Bigoted “Deplorables”’, The Guardian, 10. září 2016; https://www.theguardian.com/us-news/2016/sep/10/hillary-clinton-trump-supporters--bigoted-deplorable.

Jack Jacobs, The Frankfurt School, Jewish Lives, and Antisemitism (New York: Cambridge University Press, 2015).

Frederick S. Jaffe, ‘Activities Relevant to the Study of Population Policy for the United States’, Center for Family Planning Program Development, 11. března 1969.

Jerome Jamin, ‘Cultural Marxism: A Survey’, Religion Compass, 2018.

Martin Jay, The Dialectical Imagination: A History of the Frankfurt School and the New School for Social Research (University of California Press, 1973).

Stuart Jeffries, Grand Hotel Abyss: The Lives of the Frankfurt School (Verso, 2016).

Abby Johnson, ‘Secretive Planned Parenthood Memo: How to Stop Overpopulation by Discouraging Birth’, Lifesite, 28. listopadu 2011, https://www.lifesitenews.com/opinion/secretive-planned-parenthood-memo-how-to-stop-overpopulation-by-discouragin.

James H. Jones, Alfred C. Kinsey: A Life (New York: W. W. Norton, 2004).

Carl Jung, Letters (Princeton University Press, 1973).

Carl Jung, Nietzsche's Zarathustra: Notes of the Seminar (New York: Routledge, 1989).

Carl Jung, The Psychology of Kundalini Yoga: Notes of the Seminar (1932) (Princeton University Press, 1996).

Carl Jung, 'Answer to Job', Collected Works (Princeton University Press, 2010).

Carlyle, Thomas, Past and Present (Londýn: Ward, Lock, & Bowden, 1897).

Mark D. Kelland, Personality Theory in a Cultural Context, 8.2: 'Carl Rogers and Humanistic Psychology', 1. května 2020; https://socialsci.libretexts.org/Bookshelves/Psychology/Book%3A_Personality_Theory_in_a_Cultural_Context_(Kelland).

Walter Kaufman, Nietzsche (Princeton University Press, 1968).

Douglas Kellner, Marcuse, Herbert, The American National Bibliography, http://74.125.155.132/search?q=cache:5_KUmmTtH7QJ:www.uta.edu/english/dab/illuminations/kell12.html.

Douglas Kellner (ed.) Herbert Marcuse, The New Left and the 1960s: Collected Papers of Herbert Marcuse (Londýn: Routledge, 2005).

D. Kellner, 'Cultural Marxism and Cultural Studies' (2013), https://pages.gseis.ucla.edu/faculty/kellner.

Farah Naz Khan, ‘A History of Transgender Health Care’, Scientific American, 16. listopadu 2016, https://blogs.scientificamerican.com/guest-blog/a-history-of-transgender-health-care.

Alfred Kinsey et al., Sexual Behavior in the Male (Filadelfie: W. B. Saunders, 1949).

Otto Kirchheimer, Herbert Marcuse, Franz Neumann, Secret Reports on Nazi Germany: The Frankfurt School Contribution to the War Effort (Princeton University Press 2013).

S. F. Kissin, War and the Marxists: Socialist Theory and Practice in Capitalist Wars (New York: Routledge, 1988).

Joel Kovel, ‘From Reich to Marcuse’, in Sohnya Sayres (ed). et al., The 60’s Without Apology (Minneapolis: University of Minnesota Press, 1984).

Steven G. Koven a Frank Götzke, American Immigration Policy: Confronting the Nation’s Challenges (Springer, 2010).

S. N. Kramer, ‘Mythology of Sumer and Akkad’, Mythologies of the Ancient World, (New York: Doubleday & Co., 1961).

Nikolai Krementsov, With and Without Galton: Vasilii Florinskii and the Fate of Eugenics in Russia (Cambridge, UK: Open Book Publishers, 2018).

Ernesto Laclau a Chantal Mouffe, ‘Socialist Strategy — Where Next?, Marxism Today, leden 1981, http://banmarchive.org.uk/collections/mt/pdf/81_01_17.pdf.

Geoffrey P. Lantos, Consumer Behavior in Action: Real Life Applications for Marketing Managers (New York: Routledge, 2011).

Richard LaPiere, The Freudian Ethic (New York: Duell, Sloan & Pearce, 1959).

Christopher Lasch, Women and the Common Life: Love, Marriage & Feminism (W.W. Norton, 1979).

C. Lasch, 'What's Wrong with the Right?', Tikkun, č. 1 1987; https://web.archive.org/web/20040317084407/http://thor.clark.edu/sengland/previous%20features/a_dialogue_with_christopher_lasc.htm.

C. Lasch, 'Why the Left Has No Future', Tikkun, https://web.archive.org/web/20040317084407/http://thor.clark.edu/sengland/previous%20features/a_dialogue_with_christopher_lasc.htm.

C. Lasch, The Culture of Narcissism: American Life in an Age of Diminishing Expectations (New York: Norton, 2018 [1979]).

C. Lasch, Revolt of the Elites and the Betrayal of Democracy (New York: Norton, 1994).

Elisabeth Lasch-Quinn, Race Experts: How Racial Etiquette, Sensitivity Training, and New Age Hijacked the Civil Rights Revolution (Maryland: Rowan & Littlefield, 2002).

Julie Lawrence, Anne Smith, 'A Place Where It Is Not Okay to Hit Children', Social Policy Journal of New Zealand, č. 34, duben 2009.

Bandy X. Lee, The Dangerous Case of Donald Trump: 27 Psychiatrists and Mental Health Experts Assess a President, (Thomas Dunne, 2017).

Kirsten Leng, Sexual Politics and Feminist Science: Women Sexologists in Germany, 1900–1933 (Ithaca: Cornell University Press, 2018).

Sophie Lewis, 'How British Feminism Became Anti-Trans', The New York Times, 7. února 2019.

Robert Jay Lifton, 'Goldwater Rule: We Have a Duty to Warn If Someone May Be Dangerous to Others', Salon, 19. září 2017; https://www.salon.com/test/2017/09/19/the-dangerous-case-of-donald-trump-robert-jay-lifton-and-bill-moyers-on-a-duty-to-warn_partner/.

John Locke, Second Treatise of Civil Government (1690).

Konrad Lorenz, Civilized Man's Eight Deadly Sins (1974).

Georg Lukács, 'The Role of Morality in Communist Production' (1919), in R. Livingstone (ed.), Georg Lukács: Political Writings, 1919–1929 (N.L.B. 1972).

Frank McLynn, Carl Gustav Jung: A Biography (Londýn: Bantam Press, 1997).

Matthew MacWilliams, 'The One Weird Trait That Predicts Whether You're a Trump Supporter, And It's Not Gender, Age, Income, Race or Religion', Politico Magazine, 17. ledna 2016; https://www.politico.com/magazine/story/2016/01/donald-trump-2016-authoritarian-213533.

Kevin MacDonald, A People That Shall Dwell Alone: Judaism As a Group Evolutionary Strategy, With Diaspora Peoples (Praeger 1994).

Kevin MacDonald, The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements (Praeger 1998).

Kevin MacDonald, Separation and Its Discontents: Toward an Evolutionary Theory of Anti-Semitism (Praeger 1998).

Andrew McGill, 'America's Educational Divide Put Trump in the White House', The Atlantic, 27. listopadu 2018; https://www.theatlantic.com/politics/archive/2016/11/education-put-donald-trump-in-the-white-house/508703/.

S. McMeekin, The Red Millionaire: A Political Biography of Willi Münzenberg (New Haven: Yale University Press, 2003).

Joseph de Maistre, Considerations on France (1797).

Joseph de Maistre, Essay on the Generative Principle of Political Constitutions and other Human Institutions, (1809).

Judith T. Marcus a Zoltan Tar (eds.), Foundations of the Frankfurt School of Social Research (New York: Routledge, 2019).

Herbert Marcuse, 'Repressive Tolerance' (1965), https://www.marcuse.org/herbert/publications/1960s/1965-repressive-tolerance-fulltext.htmlhttps://www.marcuse.org/herbert/publications/1960s/1965-repressive-tolerance-fulltext.html.

Herbert Marcuse, Eros and Civilization — A Philosophical Inquiry into Freud (Boston: Beacon Press, 1966).

Herbert Marcuse, 'The Problem of Violence and the Radical Opposition, Psychoanalyse und Politik'; Free University of West Berlin, červenec 1967; https://www.marxists.org/reference/archive/marcuse/works/1967/violence.htm.

Herbert Marcuse, Soviet Marxism: A Critical Analysis (New York Columbia University Press, 1969 [1958]).

Herbert Marcuse, Counterrevolution and Revolt (1972).

Herbert Marcuse, One- Dimensional Man (Londýn: Routledge 2007).

Karl Marx, The Communist Manifesto (1848).

K. Marx, The Class Struggles in France 1848–1850 (1850).

Karl Marx, 'The German Ideology', in Karl Marx, Friedrich Engels: Collected Works, (New York: International Publishers, 1976).

K. Marx & F. Engels, Marx & Engels Collected Works, Letters 1868–70, svazek 43, (Lawrence & Wishart, 2010); http://www.koorosh-modaresi.com/MarxEngels/V43.pdf.

M. Mead, Soviet Attitudes Toward Authority (RAND Corporation, 1951).

Margaret Mead, The Coming of Age in Samoa (New York: William Morrow, 1973 [1928]).

Jerome Meckier, ‘Brave New World and the Anthropologists’, Alternative Futures, č. 1 Jaro 1978.

Louis Menand, ‘A Friend of the Devil’, The New Yorker, 23. března 2015; https://www.newyorker.com/magazine/2015/03/23/a-friend-of-the-devil.

Maria Di Mento a Ian Wilhelm, ‘America’s Top Philanthropists Hold Private Meeting to Discuss Global Problems’, The Chronicle of Philanthropy, 20. května 2009.

Charles Merriam, New Aspects of Politics (Chicago: University of Chicago Press, 1931 [1925]).

Ashley Montagu, ‘“Human Nature Cannot Be Changed”; False! Says U.S. Anthropologist’, The Courier, UNESCO, sv. VI, č. 2, únor 1953.

M. Morey, ‘Rockefeller, Carnegie, and the SSRC’s Focus on Race in the 1920s and 1930s’, Social Science Research Council, 8. ledna 2019; https://items.ssrc.org/insights/rockefeller-carnegie-and-the-ssrcs-focus-on-race-in-the-1920s-and-1930s/.

Malcom Muggeridge, ‘The Great Liberal Death Wish’, Imprimis, Hillsdale College, sv. 8, č. 5, květen 1979; https://www.orthodoxytoday.org/articles/MuggeridgeLiberal.php.

Kyle Munkittrick, ‘On the Importance of Being a Cyborg Feminist’, Humanity+, 21. července 2009;

https://hplusmagazine.com/2009/07/21/importance-being-cyborg-feminist/.

Douglas Murray, The Madness of Crowds (Londýn: Bloomsbury Continuum, 2019).

Gunnar Myrdal, An American Dilemma: The Negro Problem and Modern Democracy (New York: Harper & Brothers, 1944).

F. Nietzsche, Twilight of the Idols/The Antichrist (Penguin Books, 1968).

Lucie-Mami Noor Nkaké, 'Education for International Understanding' (Ženeva: UNESCO International Bureau for Education, 1996).

Stewart M. Ogilvy, Progress As if Survival Mattered (Friends of the Earth, 1981).

Tom O'Neill, Chaos: Charles Manson, the CIA & the Secret History of the Sixties (Londýn: Heinemann, 2019).

Richard Overy, The Dictators: Hitler's Germany/Stalin's Russia (Londýn: Allen Lane, 2004).

Mohammad Reza Pahlavi, The Shah's Story (Londýn: Michael Joseph, 1989).

Stephanie Pappas, 'APA Issues First-Ever Guidelines for Practice with Men and Boys', Monitor on Psychology, APA, sv. 50, č. 1, 2019.

Roger Pearson, 'The Misuse of the Term "Nation State"', The Mankind Quarterly, Svazek 44, čísla 3 a 4, podzim/zima 2008.

Luciano C. G. Pinto and Renato Pinto, ‘Transgendered Archaeology: The Galli and the Catterick Transvestite’, in: A. Bokern, M. Bolder-Boos, S. Krmnicek, D. Maschek, and S. Page, S. (eds.), TRAC 2012: Proceedings of the Twenty-Second Annual Theoretical Roman Archaeology Conference, Frankfurt 2012 (Oxford: Oxbow Books, 2012).

Phyllis T. Piotrow, World Population Crisis: The United States Response (New York: Praeger Publishers, 1973).

Plato, The Republic (Penguin Books, 2007 [357BC]).

Karl Popper, The Open Society and Its Enemies (Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1966).

K. Popper, The Poverty of Historicism (Routledge, 1994 [1957]).

Dorothy Porter (ed.), Social Medicine and Medical Sociology in the Twentieth Century (Amsterdam: Rodopi, 1997).

J. M. Post, ‘Notes on a Psychodynamic Theory of Terrorist Behavior’, in Terrorism: An International Journal, sv. 7, č. 3, 1984.

David Price, Cold War Anthropology: The CIA, The Pentagon, and the Growth of Dual Use Anthropology. (Durham, NC: Duke University Press, 2016).

Robert D. Putnam, ‘E Pluribus Unum: Diversity and Community in the Twenty-First Century’, Journal of Scandinavian Political Studies, sv. 30, č. 2, červen 2007.

Carrol Quigley, Tragedy & Hope: A History of the World in Our Time (New York: MacMillan, 1966).

Fredric Rabinowitz et al., ‘APA Guidelines for Psychological Practice with Boys and Men’, (American Psychological Association, Boys and Men Guidelines Group, 2018); https://www.apa.org/about/policy/boys-men-practice-guidelines.pdf.

Hon. B. Carroll Reece, záznam Kongresu Spojených států, 23. února 1955, A1184.

Wilhelm Reich, The Mass Psychology of Fascism, English ed. (New York: Orgone Institute Press, 1946).

Walter and Victor Reuther, ‘The Reuther Memorandum to the Attorney General of the United States’, (19. prosince 1961), http://www.scribd.com/doc/31124491/The-Reuther-Memorandum-Precusor-to-the-Ideological-Organizations-Audit-Project-Created-by-President-John-F-Kennedy-and-Attorney-General-Robert-Kenn.

W. Roszkowski and J. Kofman (eds.), Biographical Dictionary of Central and Eastern Europe in the Twentieth Century (New York: Routledge, 2008), 948.

Stanley Rothman, ‘Group Fantasies and Jewish Radicalism: A Psychodynamic Interpretation’, The Journal of Psychohistory, podzim 1978.

Stanley Rothman and S. R. Lichter, Roots of Radicalism: Jews, Christians and the New Left (New York: Oxford University Press, 1982).

Jean-Jacques Rousseau, The Social Contract and Discourses (1761).

Jerry Rubin, Growing (Up) At 37 (New York: Warner Books, 1976).

Lillian Rubin, ‘A Feminist Response to Lasch’, Tikkun, op. cit., str. 89–91; https://web.archive.org/web/20040317084407/http://thor.clark.edu/sengland/previous%20features/a_dialogue_with_christopher_lasc.htm.

Howard A. Rusk, ‘Concerning Man’s Basic Drive: Sexual Behavior in the Human Male by Alfred S. Kinsey’, The New York Times, 4. ledna 1948.

Liza Ireni-Saban, Politics of Eugenics: Productionism, Population, and National Welfare, (New York: Routledge, 2013).

Howard Sachar, The Course of Modern Jewish History (Vintage Books 1991).

Donatien Alphonse François de Sade, The 120 Days of Sodom, or the School of Libertinage (1785). Poprvé vydáno v roce 1904.

Donatien Alphonse François de Sade, Philosophy in the Bedroom (1795).

M. Sanger, The Pivot of Civilisation (New York: Brentano, 1922).

Frances Stonor Saunders, The Cultural Cold War: The CIA & the World of Arts & Letters (New York: The New Press, 2000).

Frederick Seelig, Destroy the Accuser (1967); https://archive.org/stream/SeeligFrederickDestroyTheAccuser_201610/Seelig_Frederick_-_Destroy_the_accuser_djvu.txt.

Lance Selfa, The Democrats: A Critical History (Chicago: Haymarket Books, 2012).

Dennis Sewell, 'How Eugenics Poisoned the Welfare State', Spectator, 25. listopadu 2009; https://web.archive.org/web/20101203124517/http://www.spectator.co.uk/essays/all/5571423/part_4/how-eugenics-poisoned-the-welfare-state.thtml.

Myran Sharaf, Fury on Earth — A Biography of Wilhelm Reich (London: Andre Deutsch, 1983).

M.S. Shaw, 'Family Life in Ancient Egypt', Journal of the Manchester Egyptian and Oriental Society, č. 28 (1933).

Sarwant Singh, 'Transhumanism & the Future of Humanity', Forbes, 20. listopadu 2017; https://www.forbes.com/sites/sarwantsingh/2017/11/20/transhumanism-and-the-future-of-humanity-seven-ways-the-world-will-change-by-2030/#28.

B. F. Skinner, Beyond Freedom and Dignity (New York: Alfred A. Knopf, 1971).

Glenda Sluga, 'Unesco and the (One) World of Julian Huxley', Journal of World History, 21. března 2010.

Margaret Smith (ed.) Relationships and Sexuality Education: A Guide for Teachers, Leaders and Boards of Trustees, Years 1–8, Ministry of Education, 2020.

Charles W. Socarides, ‘Sexual Politics and Scientific Logic: The Issue of Homosexuality’, The Journal of Psychohistory, sv. 19, č. 3, zima 1992; http://www.geocities.ws/kidhistory/homopolo.htm.

G. Soros, Soros on Soros (New York: John Wiley & Sons, 1995).

David W. Southern, Gunnar Myrdal and Black-White Relations (Baton Rouge: Louisiana State University Press, 1987), s. 111.

Richard B. Spence, Wall Street and the Russian Revolution 1905–1925 (Trine Day, 2017).

Oswald Spengler, The Decline of the West ([1918, 1926] London: George Allen and Unwin, 1971).

Oswald Spengler, ‘Prussianism & Socialism’ (1919) in Oswald Spengler, Prussian Socialism and Other Essays (Londýn, 2019).

R. L. Spitzer, ‘The Homosexual Decision — A Background Paper’, Psychiatric News (1974).

Paul Spoonley, The Politics of Nostalgia (Palmerston North, Nový Zéland: The Dunmore Press, 1987).

Paul Spoonley in Bruce Jesson, Allanah Ryan, Paul Spoonley, Revival of the Right: New Zealand Politics in the 1980s (Auckland: Heinmann Reed, 1988).

Paul Spoonley, ‘I Thought There Had Been a Decline in Far Right Politics, I Was Wrong’, Stuff, 15. března 2020; https://www.stuff.co.nz/opinion/120179211/i-thought-there-had-been-a-decline-in-far-right-politics-i-was-wrong.

Cheryl Staats, ‘State of the Science: Implicit Bias Review’ (Kirwin Institute, 2014), str. 20–21; http://kirwaninstitute.osu.edu/wp-content/uploads/2014/03/2014-implicit-bias.pdf.

Harry Stein ‘The Goldwater Takedown’, City Journal, Podzim 2016; https://www.city-journal.org/html/goldwater-takedown-14787.html.

Peter Stirk, Max Horkheimer: A New Interpretation (Landam, MD: Barnes & Noble, 1992).

Richard Stites, Revolutionary Dreams: Utopian Vision and Experimental Life in the Russian Revolution (Oxford: Oxford University Press, 1989).

Alan Stone, ‘The Psychiatrists’ Goldwater Rule in the Trump Era’, Lawfare, 19. dubna 2018; https://www.lawfareblog.com/psychiatrists-goldwater-rule-trump-era.

J. Strachey (ed., trans.), The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud (Londýn: Hogarth Press, 1932 [1910]).

J. Strachey (ed., trans.), The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud (Londýn: Hogarth Press, 1957 [1914]).

Christine Swanton, The Virtue Ethics of Nietzsche & Hume (Západní Sussex: John Wiley, 2015).

Thomas S. Szasz, Law, Liberty, and Psychiatry: An Inquiry into the Social Uses of Mental Health Practices (New York: The Macmillan Company, 1963).

Thomas Szasz, The Manufacture of Madness: A Comparative Study of the Inquisition & the Mental Health Movement (Syracuse University Press, 1970).

T. Szasz, 'The Shame of Medicine: The Case of General Edwin Walker', 2009; https://fee.org/articles/the-shame-of-medicine-the-case-of-general-edwin-walker/.

'Tax Exempt Foundations, Hearings Before the Select Committee to Investigate Tax Exempt Foundations & Comparable Organizations before the House of Representatives', Washington D.C. (1952).

Melody Thomas, 'Early Maori View on Sexual Fluidity Far More Liberal Than Previously Believed', Stuff, 6. července 2018, https://www.stuff.co.nz/life-style/love-sex/105284489/early-mori-view-on-sexual-fluidity-far-more-liberal-than-previously-believed.

Eric Trist, The Social Engagement of Social Science: A Tavistock Anthology (1989), http://www.moderntimesworkplace.com/archives/ericsess/sessPreface/sesspreface.html.

Leon Trotsky, Revolution Betrayed (New York: Pathfinder, 1937).

Natalia Sedova Trotsky, 'Letter of Resignation from the Fourth International', 9. května 1951;

https://www.marxists.org/archive/sedova-natalia/1951/05/09.htm.

H. Te Velde, Seth: God of Confusion (Leiden: E.J. Brill, 1977).

Katherine Verdery, ‘The CIA Is Not a Trope’, Hau: Journal of Ethnographic Theory (2016).

Abhishek Verma, ‘Understanding LGBTIQCAPGNGFNBA — Reach for the Rainbow’; http://sites.tufts.edu/lgbtcommunityinindia/page-2/.

G. Vico, The New Science (Cornell University Press, [1730] 1948).

Val Vinokur, ‘What’s So ‘Jewish’ about the New School? Inventing a Parable of Pluralism’, Public Seminar, 7. února 2019; https://publicseminar.org/2019/02/whats-so-jewish-about-the-new-school/.

Arthur J. Viseltear, Milton C. Winternitz a Yale Institute of Human Relations: ‘A Brief Chapter in the History of Social Medicine’, Yale Journal of Biology and Medicine, sv. 57, č. 5, listopad–prosinec 1984.

Visionary Innovation Group, ‘Transhumanism: How humans will think, behave, experience, and perform in the future, and the implications to businesses’ (Frost & Sullivan, 2017).

John. B. Watson, Behaviourism (New York: People’s Institute Publishing Co., 1924).

Lally Weymouth, ‘Foundation Woes: The Saga of Henry Ford II’, The New York Times, 12. března 1978.

Rob Whitley, ‘Why the APA Guidelines for Men’s Mental Health Are Misguided’, Psychology Today, 25. února 2019; https://www.psychologytoday.com/us/blog/talking-about-men/201902/why-the-apa-guidelines-mens-mental-health-are-misguided.

Paul Weindling, ‘Julian Huxley and the Continuity of Eugenics in Twentieth-Century Britain’, Journal of Modern European History, 1. listopadu 2012, svazek 10, č. 4.

Howard J. Wiarda, Political Culture, Political Science, and Identity Politics: An Uneasy Alliance (New York: Routledge, 2014).

Rolf Wiggershaus, The Frankfurt School — Its History, Theories, Political Significance (Cambridge, Massachusetts, MIT Press, 1995).

Charles F. Williams, ‘Eros in America: Freud and the Counter Culture’, PhD thesis, University of Iowa, 2012.

Michael J. Wood, Karen M. Douglas, Robbie M. Sutton, ‘Dead and Alive: Beliefs in Contradictory Conspiracy Theories’, Social Psychology & Personality Science, 25. ledna 2012, http://m.spp.sagepub.com/content/early/2012/01/18/1948550611434786.full.pdf.

Andrew Woods, ‘A Secret Invasion: The University in Exile and Conspiracy Theories’, Public Seminar, The New School, 20. května 2019; https://publicseminar.org/essays/a-secret-invasion/.

Andrew Woods, ‘The American Roots of a Right-Wing Conspiracy’, Commune, 20. března 2019; https://communemag.com/the-american-roots-of-a-right-wing-conspiracy/.

Rene A. Wormser, Foundations: Their Power and Influence (San Pedro, Ca.: Angriff Press, 1977).

Peter Worsley in Lenora Forestel and Angela Gilliam (eds.), Confronting the Margaret Mead Legacy: Scholarship, Empire, and the South Pacific (Filadelfie: Temple University Press, 1992).

G. Pascal Zachary, The Global Me: New Cosmopolitans and the Competitive Edge: Picking Globalism’s Winners and Losers (Nový Jižní Wales: Allen & Unwin, 2000).

Sue Zemka, Time and the Moment in Victorian Literature and Society (Cambridge University Press, 2012).

Yuri Zhukov, ‘Taking Marcuse To The Woodshed’, Atlas, XVI (Září 1958), str. 33–34.

Yuri Zhukov, ‘Werewolves’, Pravda, 30. května 1968.

Mary Ziegler, ‘Reinventing Eugenics: Reproductive Choice and Law Reform after World War II’, Cardozo Journal of Law and Gender, sv. 14, č. 319, zima 2008.

S. Zimmermann, ‘The Internationalization of Woman and Gender Studies in Higher Education in Central & Eastern Europe & the Former Soviet Union: Asymmetric Politics & the Regional-Transnational Configuration’, East-Central Europe/ECE, Svazky 34–35, 2007–2008.

Hub Zwart, ‘Conditioned Reflexes and the Symbolic Order: A Lacanian Perspective of Ivan Pavlov’s Experimental Practice’, Vestigia (Journal of the International Network of Psychoanalytic Practices), sv. 1, č. 2, léto 2018.